

E.J. Waggoner

Legământul cel veșnic

Dej, 2007

E.J. Waggoner

LEGĂMÂNTUL CEL VEȘNIC

Titlul original:

The Everlasting Covenant,
God's Promises to Us

Traducere:

Gabriela Găneșanu

Prepress & Tipar:

E&D Press S.R.L. Dej

Introducere

În urmă cu mulți ani, într-o după amiază ploioasă, scriitorul se afla într-un cort unde un slujitor al Domnului prezenta Evanghelia harului Său. „Nu îmi amintesc niciun cuvânt sau vreunul dintre textele folosite. Nu știu să fi auzit vreun cuvânt, dar în timpul discursului am avut o experiență care a fost punctul de cotitură al vieții mele. Dintr-o dată, în jurul meu a strălucit o lumină, și cortul a apărut luminos ca și când ar fi strălucit soarele. L-am văzut pe Hristos răstignit pentru mine, și pentru prima oară în viață mi s-a revelat faptul că Dumnezeu m-a iubit și că Hristos s-a dat pe Sine însuși pentru mine personal. Aceasta a însemnat totul pentru mine. Dacă aș putea descrie sentimentele pe care le-am avut, nu ar putea fi înțelese de cei ce nu au avut o experiență similară, iar pentru cei ce au avut o astfel de experiență nu este necesară nicio explicație.

Credeam că Biblia este cuvântul lui Dumnezeu pus în formă scrisă de oameni sfinți care l-au scris fiind însuflați de Duhul Sfânt, și am știut că lumina aceasta care mi s-a dat era o revelație direct din cer. Am înțeles că voi găsi în Biblie mesajul iubirii lui Dumnezeu pentru cei păcătoși, și am decis atunci ca tot restul vieții să mi-l devotez pentru a-l găsi aici, și pentru a-l face cunoscut și altora în mod clar. Lumina care a strălucit atunci peste mine, venind de la crucea lui Hristos, a fost călăuza mea în tot studiul meu biblic. Ori de câte ori am deschis Cartea Sacră L-am găsit pe Hristos, Cel care este puterea lui Dumnezeu, trimis pentru salvarea fiecărui om individual, și nu am găsit altceva.

Biblia nu a fost scrisă pentru un alt scop decât acela de a arăta calea vieții. Ea conține istorie și biografii, însă acestea fac parte din mesajul evangheliei. Niciun rând nu este scris decât pentru a descoperi pe Hristos. Oricine îl citește pentru un alt scop decât pentru a găsi calea salvării din păcat, îl citește degeaba. Dacă este studiat în lumina care vine de pe Calvar, este o desfătare, și aspecte care în alt mod ar rămâne obscure, devin limpezi ca lumina zilei.

Paginile care urmează sunt destinate să fie de ajutor tuturor celor ce vor să privească instrucțiunile și promisiunile Bibliei în adevărata lor însemnătate. Un singur fir roșu străbate întreaga Biblie, și anume legământul cel veșnic al lui Dumnezeu. Stând în fața crucii,

omul poate vedea înfăptuirea scopului din veșniciei al lui Dumnezeu, pe care și l-a propus „în Hristos mai înainte de întemeierea lumii.” Ca într-o panoramă, se vede istoria lumii de la pierderea Paradisului, până când acesta va fi restaurat.

Autorul va fi cel din urmă care să aibă pretenția că în cartea lui s-a spus ultimul cuvânt în ce privește tema pe care o tratează, sau vreo parte din ea. Lucrul acesta nu se poate întâmpla în lumea aceasta. Istoria iubirii lui Dumnezeu nu poate fi spusă niciodată în mod complet, deoarece este la fel de infinită ca Dumnezeu însuși. Aceste pagini au menirea de a fi sugestive – ca ajutor pentru un studiu mai profund – însă aceasta nu înseamnă că există vreo îndoială în ce privește curăția adevărului prezentat aici. Departe de așa ceva. Orice studiu mai adânc al acestui subiect nu va dărâma nimic din ceea ce este prezentat aici, ci va descoperi și mai mult în aceeași direcție. Nu spun lucrul acesta din spirit de îngâmfare, ci o spun pentru că știu în cine am crezut, și am încredere în Învățătorul meu. Nu este nimic original aici, nu este nicio încercare de a scrie ceva original, ci este numai transcrierea câtorva dintre bogățiile lui Hristos. Dacă vreunul dintre cititori va obține jumătate din profitul pe care l-a obținut autorul când le-a scris, răsplata pentru lucrare va fi amplă.

E.J.W.

EVANGHELIA VEȘNICĂ

1. Solia Evangheliei

Când păstorii umili de pe câmpiile Betleemului au fost surprinși de strălucirea slavei Domnului revărsată în jurul lor pe când își vegheau turmele în timpul nopții, temerile le-au fost liniștite de glasul îngerului Domnului, care le-a spus, „Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.” (Luca 2:10, 11). Mesajul acesta al îngerului ar putea foarte bine să fie redat astfel: „Vă aduc Evanghelia, care va fi o mare

bucurie pentru tot norodul.” Din mesajul acesta rostit către păstori, învățăm câteva lucruri importante.

1. Că Evanghelia este un mesaj care aduce bucurie. „Împărăția lui Dumnezeu este ... neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Rom.14:17). Hristos este uns cu un untdelemn de bucurie” (Evrei 1:9), și El dă „un untdelemn de bucurie în locul plânsului.” (Isaia 61:3).
2. Este o solie a salvării din păcat. Știm aceasta pentru că mai înainte, același înger îi vorbise lui Iosif despre nașterea acestui copil, și îi zisese: „Îi vei pune numele Isus, pentru că el va mântui pe poporul Lui de păcatele sale”(Matei 1:21.)
3. Este ceva ce privește pe fiecare om – „va fi ... pentru tot norodul.” „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16).

Aceste gânduri constituie o asigurare suficientă pentru fiecare om, însă ca și cum ar fi vrut să întărească faptul că, în ce privește Evanghelia, săracii au aceleași drepturi cu cei bogați, nașterea lui Hristos a fost vestită mai întâi unor oameni cu o poziție socială dintre cele mai umile. Vestea cea bună nu a fost adusă la cunoștință mai întâi marilor preoți sau cărturarilor, nici celor bogați, ci păstorilor. Așadar Evanghelia nu se află dincolo de puterea de înțelegere a celor fără educație. Hristos Însuși s-a născut și a crescut într-o sărăcie lucie. El a predicat Evanghelia săracilor, iar „gloata cea mare Îl asculta cu plăcere” (Marcu 12:37). Întrucât gloata, oamenii de rând, care sunt de fapt majoritatea în întreaga lume, Îl ascultau cu plăcere, nu încape nicio îndoială că Evanghelia este o solie pentru întreaga lume.

„Dorința tuturor neamurilor”

Deși Evanghelia se vestește mai întâi săracilor, ea nu este ceva îngust sau lipsit de noblete. Hristos S-a făcut sărac pentru ca noi să fim îmbogățiți. Marele apostol, cel care a fost ales să ducă solia Evangheliei înaintea împăraților și marilor oameni ai pământului, în timp ce nădăjduia să viziteze capitala lumii, a spus, „mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1:16).

Unicul lucru pe care toți oamenii îl caută, este puterea. Unii o caută cu ajutorul bogăției, alții prin mijloace politice, alții o caută prin a-și asigura o educație, iar alții și alții prin tot felul de alte mijloace. Însă, pe orice cale s-ar angaja oamenii, ținta este aceeași: un anume fel de putere. În inima fiecărui om există o stare de neliniște, o dorință neîmplinită, pusă acolo de însuși Dumnezeu. Ambiția nebunească ce-i împinge pe unii să caute a se ridica pe seama altora, goana neîncetată după bogăție, aruncarea nechibzuită în cercul vicios al plăcerilor, toate sunt încercări zadarnice de satisfacere a acestei dorințe.

Dumnezeu nu a pus în inima omenească setea după niciuna dintre acestea. Faptul că omul le caută este de fapt o pervertire a acelei dorințe pe care Dumnezeu a implantat-o în pieptul omului. El dorește ca omul să aibă puterea Lui, însă niciunul dintre lucrurile pe care oamenii le caută în mod obișnuit, nu pot să le dea puterea aceasta. Ca urmare, niciunul dintre aceste lucruri nu pot să dea omului satisfacție. Se poate că oamenii își pun o limită când se gândesc la bogăția pe care plănuiesc să o adune, în ideea deșartă că ajungând la limita aceea vor fi mulțumiți, însă când ajung la ținta propusă sunt mai lipsiți de satisfacție ca oricând. Atunci încep să caute satisfacția adunând mai multă bogăție, fără să-și dea seama că dorința inimii nu poate fi împlinită niciodată pe calea aceasta.

Cel care a implantat dorința aceasta este singurul care o poate satisface. Dumnezeu este manifestat în Hristos, iar Hristos cu adevărat este „dorința tuturor popoarelor” (Hagai 2:7 – KJV), deși sunt atât de puțini cei care cred că numai în El există odihnă desăvârșită și împlinire deplină. Fiecărui muritor lipsit de împlinire îi este făcută invitația, „Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El! Temeți-vă de Domnul, voi, sfinții Lui, căci de nimic nu duc lipsă cei ce se tem de El! (Ps. 34:8-9). „Cât de

scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost. Se satură de belșugul casei Tale și-i adăpi din șuvoiul desfătărilor Tale.” (Ps. 36: 7-8)

În lumea aceasta oamenii doresc să aibă putere, iar Domnul vrea ca ei să aibă putere. Însă puterea pe care o caută oamenii nu poate decât să-i ducă la ruină, pe când puterea pe care Dumnezeu dorește ca ei să o aibă, este puterea care îi salvează. Evanghelia aduce tuturor oamenilor puterea aceasta, iar puterea aceasta nu este altceva mai puțin decât puterea proprie a lui Dumnezeu. Isus Hristos este „puterea lui Dumnezeu” (1Cor. 1:24), așa se face că numai în El pot fi satisfăcute dorințele inimii. Haideți să vedem ce fel de putere este puterea pe care ne-o dă El, întrucât odată ce descoperim cum este puterea aceasta, vom avea sub ochii toată Evanghelia.

Puterea Evangheliei

În viziunea pe care a avut-o ucenicul iubit referitor la timpul din imediata apropiere a revenirii Domnului, mesajul Evangheliei care pregătește oamenii pentru acest eveniment, este descris astfel:

„Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apoc. 14: 6-7).

În versetele de mai sus este stabilit în mod clar faptul că predicarea Evangheliei constă în predicarea lui Dumnezeu ca și Creator al tuturor lucrurilor, și în chemarea adresată oamenilor de a se închina Lui în calitate de Creator. Înțelegerea aceasta corespunde cu ceea ce am citit în Epistola către Romani, și anume că Evanghelia este „puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.” Cum este puterea lui Dumnezeu, vom vedea ceva mai departe, acolo unde apostolul, vorbind despre păgâni, spune: „ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale lui Dumnezeu, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El” (Rom. 1:19.20).

Aceasta înseamnă că, de când a fost creată lumea, oamenii au avut capacitatea de a vedea puterea cea veșnică a lui Dumnezeu, și ar fi văzut-o dacă și-ar fi folosit simțurile, întrucât aceasta se vede în mod clar în lucrurile făcute de El. Creațiunea dovedește puterea lui Dumnezeu. Așadar, puterea lui Dumnezeu este o putere care creează. Iar întrucât Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire, înseamnă că Evanghelia este manifestarea acestei puteri care creează, pentru a scoate oamenii din păcat.

Dar am văzut de asemenea că Evanghelia este vestea bună a mântuirii prin Hristos. Evanghelia constă în a predica pe Hristos și pe El răstignit. Apostolul spune: „Hristos m-a trimis nu să botez, ci să propovăduiesc Evanghelia, nu cu înțelepciunea vorbirii, ca nu cumva crucea lui Hristos să fie făcută zadarnică. Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării, dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu.” (1Cor. 1:17-18).

Iar mai departe spune: „noi propovăduim pe Hristos cel răstignit care, pentru iudei este o pricină de poticnire, și pentru neamuri, o nebunie, dar pentru cei chemați, fie iudei, fie greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu” (1Cor. 1: 23-24). Acesta este motivul pentru care apostolul a spus: „Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită. Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit” (1Cor.2: 1-2).

A predica pe Hristos și pe El răstignit înseamnă a predica puterea lui Dumnezeu, și de aceea înseamnă a predica Evanghelia, întrucât

Evanghelia este puterea lui Dumnezeu. Gândul acesta este în deplină armonie cu faptul că a predica Evanghelia constă în a prezenta pe Dumnezeu ca și Creator, întrucât puterea lui Dumnezeu este putere creatoare, iar Hristos este Cel prin care au fost create toate lucrurile. Nimeni nu Îl poate predica pe Hristos fără să Îl prezinte drept Creator. Cu toții trebuie să onoreze pe Fiul tot așa cum onorează pe Tatăl. Orice predicare ce nu scoate în evidență faptul că Isus Hristos este Creator al tuturor lucrurilor, nu este o predicare a Evangheliei.

Creație și răscumpărare

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. ... Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut nu a fost făcut fără El. ... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr” (Ioan 1:1,3,14). „Prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpânirii. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El” (Col.1:16-17).

Haideți să acordăm mai multă atenție ultimului text, și să vedem cum se întâlnesc în Hristos creația și răscumpărarea. În versetele care preced acest text citim că Dumnezeu „ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în împărăția Fiului Său iubit, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor” (vers. 13,14). Iar apoi, după o scurtă remarcă despre cine este Hristos, apostolul ne spune în ce fel avem răscumpărarea prin sângele Lui. Iată explicația: „Toate au fost făcute prin El,” etc.

A predica Evanghelia veșnică înseamnă a predica pe Hristos puterea creatoare a lui Dumnezeu, singura putere prin care mântuirea este posibilă. Puterea prin care Hristos salvează oamenii din păcat este puterea aceea prin care El a creat lumile. Noi avem răscumpărarea prin sângele Lui. Pentru a predica crucea, trebuie să predicăm puterea lui Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu este puterea care creează. De aceea predicarea crucii lui Hristos are în ea puterea creatoare, care este puterea ce ne răscumpără. Cu siguranță puterea aceasta este suficientă pentru orice om. Nu e de mirare că apostolul

exclamă: „Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos” (Gal.6:14).

Taina lui Dumnezeu

Pentru unii poate că este ceva nou gândul că răscumpărarea și creația sunt aceeași putere. Însă pentru toți oamenii este, și trebuie să rămână pentru totdeauna o taină. Evanghelia însăși este o taină. Apostolul Pavel dorea ca frații să se roage pentru el, ca să i se dea putere „să facă cunoscută taina Evangheliei” (Efes. 6:19). În altă parte el spune că a fost făcut slujitor al Evangheliei, după darul harului lui Dumnezeu care i s-a dat prin lucrarea eficientă a puterii Lui, pentru ca el să vestească „neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos, și să pună în lumină înaintea tuturor, care este isprăvnicia acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile” (Efes.3: 8,9). Vedem și aici că taina Evangheliei este taina creației.

Taina aceasta a fost adusă la cunoștința apostolului prin revelație. Cum i s-a făcut cunoscută această revelație, aflăm din Epistola către Galateni, unde el ne spune: „Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine nu este de obârșie omenească, pentru că n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos.” Și pentru a face lucrurile și mai clare, spune „când Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pântecul maicii mele și m-a chemat prin harul Său, a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său ca să-L vestesc printre neamuri, îndată n-am întrebat pe niciun om” (Gal. 1:11-12; 15-16).

Hai-deți să rezumăm ultimele puncte: **1.** Evanghelia este o taină. **2.** Este o taină care ni se face cunoscută prin descoperirea lui Isus Hristos. **3.** Nu doar că Isus Hristos i-a descoperit lui Pavel taina aceasta, ci el a fost făcut să o înțeleagă prin faptul că Isus Hristos S-a descoperit în el. A trebuit ca Pavel mai întâi să cunoască Evanghelia, înainte să o poată predica altora, și unicul fel în care a putut fi făcut să o cunoască, a fost prin a-l avea pe Hristos descoperit în el. De aceea, concluzia este că Evanghelia înseamnă descoperirea lui Isus Hristos, în oameni.

Concluzia aceasta este exprimată în mod limpede de apostol în alt loc, în care spune că el a fost făcut slujitor al acesteia „după

isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei” (Col.1:25-27).

Așadar, suntem pe deplin asigurați că evanghelia este descoperirea lui Hristos în oameni, iar predicarea ei constă în a face de cunoscut oamenilor faptul că Hristos locuiește în ei. Înțelegerea aceasta este în acord cu declarația îngerului care a spus că lui Isus Îi vor pune numele Emanuel, „care tâlmăcit, înseamnă, „Dumnezeu este cu noi”” (Matei 1:23). De asemenea este în concordanță cu declarația apostolului care spune că taina lui Dumnezeu este „Dumnezeu descoperit în trup”. Viața lui Isus trebuie să se manifeste în trupul muritor, până când El va veni iarăși. Când îngerii au adus la cunoștința păstorilor nașterea lui Isus, s-a făcut cunoscut faptul că Dumnezeu a venit la om, în trup omenesc, iar când s-a spus că vestea aceasta bună va fi pentru toți oamenii, s-a descoperit faptul că taina locuirii lui Dumnezeu în trupul omenesc urma să fie vestită tuturor oamenilor, și repetată în toți cei ce vor crede în El.

Să rezumăm ceea ce am învățat până aici.

1. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire. Mântuirea are loc numai prin puterea lui Dumnezeu, și oriunde este puterea lui Dumnezeu, acolo este mântuire.
2. Hristos este puterea lui Dumnezeu.
3. Dar mântuirea lui Hristos vine prin cruce; de aceea, crucea lui Hristos este puterea lui Dumnezeu.
4. Așadar, a predica evanghelia înseamnă a predica pe Hristos, și a-L predica pe Hristos răstignit.
5. Puterea lui Dumnezeu este puterea care creează toate lucrurile. De aceea, a predica pe Hristos și pe El răstignit, înseamnă a predica puterea creatoare a lui Dumnezeu pusă în acțiune pentru salvarea oamenilor.
6. Lucrul acesta este adevărat, deoarece Hristos este creatorul tuturor lucrurilor.
7. Nu doar atât, ci în El au fost create toate lucrurile. El este întâiul născut din toată zidirea. Când El a fost născut, „în zilele veșniciei,” (Mica 5:2), în mod virtual au fost create

toate lucrurile, deoarece toată creația este în El. Materia din care au fost făcute toate lucrurile, și puterea prin care au fost făcute să apară, erau în Hristos. Aceasta este o descriere a tainei pe care numai mintea lui Dumnezeu o poate cuprinde.

8. Taina evangheliei este Dumnezeu manifestat în trupul omenesc. Hristos pe pământ a fost „Dumnezeu cu noi.” Iar Hristos locuind în inimile oamenilor prin credință, este toată plinătatea lui Dumnezeu în ei.
9. Aceasta înseamnă nimic mai puțin decât energia creatoare a lui Dumnezeu lucrând în oameni prin Isus Hristos, pentru salvarea lor. „Dacă este ceva în Hristos, este o nouă creație” (2Cor. 5:17, - KJV). „Noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți (creați) în Isus Hristos pentru faptele bune” (Efes. 2:10).

La toate acestea face referire apostolul când spune că a predica bogățiile nepătrunse ale lui Hristos înseamnă a face oamenii să vadă „care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile prin Isus Hristos.” (Efes. 3:9).

Un rezumat

În pasajul următor din Scriptură, avem bine rezumate detaliile acestei taine: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui. În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere; căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuisese în Sine Însuși, ca să-l aducă la îndeplinire* la împlinirea vremurilor, spre a-și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile cele din ceruri, și cele de pe pământ. (*Unele traduceri, ca de exemplu cea scandinavă, redau aici „ca să stabilească o familie,” sau „în ce privește o familie” la împlinirea

vremurilor. Înțelegerea aceasta este validată de textul grec, și este mult mai clară când luăm în considerare referirea ulterioară la „casa lui Dumnezeu.” Scopul lui Dumnezeu este de a realiza o singură familie, al cărei cap este Hristos. Familia, sau casa aceasta, este „familia din cer și cea de pe pământ.”) În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voii Sale, ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădăjduit în Hristos. Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului, ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt care fusese făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui. De aceea și eu ... nu încetez să aduc mulțumiri pentru voi, când vă pomenesc în rugăciunile mele. Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești.” (Efes. 2:3-20).

Vom remarca punctele principale din această declarație:

1. Toate binecuvântările ne sunt date în Hristos. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Rom. 8:32).
2. Darul acesta prin care ni se dau toate lucrurile în Hristos, este în acord cu faptul că El ne-a ales În El înainte de întemeierea lumii, pentru ca în El să obținem sfințirea. „Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos.” (1Tes. 5:9).
3. În alegerea aceasta, destinul stabilit pentru noi a fost acela ca noi să fim fii.
4. De aceea, ne-a primit în Prea Iubitul Lui.
5. În Prea Iubitul Lui avem răscumpărarea prin sângele Lui.
6. Toate acestea înseamnă aducerea la cunoștința noastră a tainei aceleia că, la împlinirea vremurilor, El va strânge

împreună într-o singură casă toate lucrurile în Isus Hristos, cele din cer și cele de pe pământ.

7. Toate acestea fiind planul hotărât al lui Dumnezeu, înseamnă că în Hristos am obținut deja o moștenire, fiindcă Dumnezeu face ca totul să acționeze pentru realizarea planului voii Sale. „Domnul este partea mea de moștenire.” (Ps. 16:5).
8. Toți cei ce cred în Hristos sunt pecetluiți cu Duhul Sfânt, care este denumit Duhul Sfânt al făgăduinței, deoarece El este certitudinea moștenirii făgăduite.
9. Pecetea Duhului Sfânt este garanția că vom primi moștenirea, zălog care ne este dat să-l avem ca certitudine până la răscumpărarea celor câștigate de Dumnezeu. „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.” (Efes. 4:30).
10. Cei care au Duhul ca pecete, cunosc bogățiile slavei moștenirii; adică, realitatea slavei moștenirii viitoare este deja a lor acum, prin Duhul.

Am văzut că evanghelia descoperă faptul că există o moștenire. De fapt, taina evangheliei este în mod real posesia asupra moștenirii, deoarece În El am obținut moștenirea. Să vedem ce ne spune capitolul opt din Romani despre aceasta. Nu vom cita versetele în întregime, ci doar le vom rezuma.

Cei care au Duhul Sfânt al făgăduinței sunt fii ai lui Dumnezeu; „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.” (v.14). Și, dacă suntem copii, în mod necesar suntem moștenitori; moștenitori ai lui Dumnezeu, deoarece suntem copii ai lui Dumnezeu. Și dacă suntem moștenitori ai lui Dumnezeu, suntem împreună moștenitori cu Hristos. Ceea ce Hristos dorește să știm mai mult ca orice, este faptul că Tatăl ne-a iubit întocmai așa cum L-a iubit pe El.

Dar ce moștenim noi împreună cu Hristos? – Tot ceea ce este creat, deoarece Tatăl L-a făcut pe El „moștenitor al tuturor lucrurilor,” (Evrei 1:2), și a mai spus că „cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri” (Apoc. 21:7). Faptul acesta este arătat de ceea ce scrie în continuare în Romani opt. Noi suntem acum copii ai lui Dumnezeu, dar slava copiilor lui Dumnezeu încă nu s-a arătat. Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu, cu toate acestea nu a fost

recunoscut ca atare de către lume; „lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El” (1Ioan 3:1). Dacă avem Duhul, atunci avem „bogăția slavei moștenirii” (Efes. 1:18); iar slava se va descoperi în noi la vremea potrivită, într-o măsură care va întrece cu mult toate suferințele din prezent.

„De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci firea a fost supusă deșertăciunii – nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o – cu nădejdea însă, că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. Dar știm că până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii. Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.” (Romani 8:19-23).

Omul o fost creat ca fiu al lui Dumnezeu, dar datorită păcatului a devenit fiu al mâniei, ba chiar fiu al Satanei de care a ascultat, în loc să asculte de Dumnezeu. Însă, prin harul lui Dumnezeu în Hristos, cei care cred sunt făcuți fii ai lui Dumnezeu, și primesc Duhul Sfânt. În felul acesta sunt sigilați ca moștenitori până la eliberarea stăpânirii răscumpărate, adică a întregii creații, care așteaptă să fie eliberată, atunci când slava se va descoperi în fiii lui Dumnezeu.

–The Present Truth, 7 mai 1896

DOMENIUL DINTÂI DE STĂPÂNIRE

2. Stăpânirea răscumpărată

A răscumpăra înseamnă a cumpăra înapoi. Ce trebuia să fie cumpărat înapoi? Evident, ceea ce s-a pierdut; fiindcă Domnul a venit să salveze ceea ce era pierdut. Și ce anume a fost pierdut? În primul rând, omul; „Căci așa vorbește Domnul: „fără plată ați fost vânduți, și nu veți fi răscumpărați cu preț de argint” (Isaia 52:3). Ce altceva s-a

mai pierdut? În mod necesar, tot ceea ce avea omul. Adică, ce anume? Domeniul peste care omul avusese stăpânire.

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ.” Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat, și le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare, care se mișcă pe pământ.”” (Gen. 1:26-28).

Psalmistul spune despre om: „L-ai făcut cu puțin mai pe jos decât Dumnezeu, și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui: oile și boii laolaltă, fiarele câmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate căările mărilor.” (Ps. 8:5-7).

Acesta a fost domeniul original de stăpânire al omului, însă nu a rămas al lui. În epistola către Evrei, sunt citate cuvintele psalmistului, cu următorul comentariu: „În adevăr, nu unor îngeri a supus El (Dumnezeu) lumea viitoare despre care vorbim. Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: „ce este omul, ca să-Ți aduci aminte de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai pe jos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: toate le-ai pus sub picioarele lui.” În adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuși acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse. Dar pe Acela, care a fost făcut „pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii”, adică pe Isus, Îl vedem încununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții pe care a suferit-o; pentru ca prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți.” (Evrei 2:5-9).

Cuvintele acestea deschid ochilor noștri un tablou extraordinar. Dumnezeu a pus pământul, și tot ce este pe el, sub guvernarea omului. Dar lucrul acesta nu se vede acum. „Acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse.” De ce nu vedem acum toate lucrurile supuse omului? Deoarece, prin cădere, omul a pierdut totul. Vedem însă că Isus, Cel care a fost făcut „mai pe jos de îngeri”, adică a fost făcut om, a gustat moartea pentru fiecare om, așa încât toți cei care vor să creadă pot fi reintegrați în moștenirea finală. Tot așa cum

este sigur că Isus a murit și a înviat iarăși, și așa cum este sigur că prin moartea și învierea Lui cei ce cred în El vor fi salvați, este la fel de sigur că moștenirea pierdută va fi redată celor răscumparați.

Despre aceasta amintesc primele cuvinte ale pasajului citat din cartea către Evrei: „nu unor îngeri a supus El lumea viitoare, despre care vorbim.” Înseamnă că lumea viitoare a supus-o omului? Da. Fiindcă atunci când a fost creat pământul, Dumnezeu l-a supus omului, iar Hristos a luat starea omului căzut în scopul de a răscumpara atât omul cât și stăpânirea lui pierdută. El a venit să caute și să mântuiască ceea ce era pierdut, iar întrucât în El am obținut o moștenire, este limpede că în Hristos avem în supunere lumea viitoare, lume care nu este altceva decât pământul reînnoit, așa cum a fost înainte de cădere.

Profeția lui Isaia ne arată același lucru: „Toți sunt rușinați și uluiți, toți pleacă plini de ocară, făuritorii idolilor. Dar Israel va fi mântuit de Domnul, cu o mântuire veșnică. Voi nu veți fi nici rușinați, nici înfrunțați, în veci. Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit – „Eu sunt Domnul, și nu este altul! Eu n-am vorbit în ascuns, într-un colț întunecos al pământului. Eu n-am zis seminței lui Iacov: ‘Căutați-Mă în zadar!’ Eu, Domnul, spun ce este adevărat, vestesc ce este drept.” (Isaia 45:16-19).

Domnul a făcut pământul pentru a fi locuit, și pentru că El face totul după sfatul voii Sale, este cert că planul Lui va fi dus la îndeplinire. Însă atunci când a făcut pământul, marea, și tot ce este în ele, și a făcut om pe pământ, „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune.” (Gen. 1:31). Înseamnă că, deoarece planul lui Dumnezeu urmează să fie dus la bun sfârșit, este evident că pământul va fi locuit de oameni care vor fi foarte buni, și în vremea aceea, va fi într-o stare perfectă.

Când Dumnezeu l-a făcut pe om, „l-a încoronat cu slavă și cu cinste” și i-a dat stăpânire „peste lucrările mâinilor Sale”. Înseamnă că a fost rege, iar coroana pe care a avut-o indică faptul că regatul său era unul al slavei. Prin păcat a pierdut regatul și a pierdut slava, pentru că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” (Romani 3:23). Apoi, Isus a pășit în lumea aceasta, în locul omului și, prin moartea pe care a gustat-o pentru fiecare om, a ajuns să fie

„încoronat cu slavă și cu cinste.” „Omul Isus Hristos” (1Tim. 2:5) este cel care a recâștigat domeniul de stăpânire pe care îl pierduse Adam. A făcut lucrul acesta pentru a putea aduce pe mulți fii la slavă. În El am obținut o moștenire, și pentru că „acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evrei 9:24) se află „Omul Isus Hristos,” este limpede că lumea viitoare, adică pământul cel nou – „domeniul dintâi de stăpânire” – rămâne partea de moștenire a omului.

Textele următoare scot în evidență faptul acesta: „Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.” (Evrei 9:28). Atunci când a fost adus ca jertfă, El a purtat blestemul, pentru ca blestemul să poată fi îndepărtat. „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, - fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn.” (Gal. 3: 13). Însă, atunci când blestemul păcatului a venit asupra omului, a venit și asupra pământului. Domnul a spus lui Adam: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem „să nu mănânci deloc din el,” blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă ai să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă are să-ți dea.” (Gen. 3:17) (KJV). Atunci când Hristos a fost dat pe mâinile păcătoșilor, „au împletit o cunună de spini, pe care I-au pus-o pe cap, și I-au pus o trestie în mâna dreaptă. Apoi îngenuncheau înaintea Lui, își băteau joc de El, și ziceau: ‚Plecăciune, Împăratul Iudeilor!’ Și scuipau asupra Lui, și luau trestia și-L băteau în cap.” (Matei 27:29,30). Așa se face că, atunci când Hristos a purtat blestemul ce a venit peste om, a purtat în același timp și blestemul ce venise peste pământ. Astfel, când va veni să-i salveze pe cei ce au primit jertfa Lui, va veni ca să reînnoiască și pământul.

Timpul refacerii

Acesta este motivul pentru care apostolul Petru a zis că Domnul are „să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime.” (Fapte 3:21). Cuvintele lui Hristos ne spun: „Când va veni

Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” (Matei 25:31-34). Acesta va fi rodul lucrării evangheliei.

Să ne întoarcem la primul capitol din Efeseni. Acolo am văzut că în Hristos, suntem predestinați să fim adoptați ca fii. Iar dacă suntem fii, suntem moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Isus Hristos. Acesta este motivul pentru care în Hristos am obținut o moștenire, deoarece El a câștigat biruința, și stă la dreapta Tatălui, așteptând timpul când dușmanii Lui Îi vor fi puși sub picioare, și când Îi vor fi supuse toate lucrurile. Realitatea faptului că avem o moștenire în El, este tot așa de sigură ca și faptul că El a biruit. Ca o garanție a moștenirii pe care o avem în El, ne-a dat Duhul Sfânt. Acesta ține de natura moștenirii, și de aceea face cunoscute bogățiile slavei moștenirii.

Duhul este reprezentantul lui Hristos. De aceea, Duhul care locuiește în oameni, este Hristos în oameni, nădejdea slavei. Iar Hristos în oameni, este puterea creatoare în oameni, făcând din ei niște creații noi. Duhul este dat „potrivit cu bogăția slavei Sale” (Efes. 3:16). Aceasta este măsura de putere prin care putem să fim întăriți. Așadar, bogăția slavei moștenirii, făcută de cunoscut prin Duhul, nu este altceva decât puterea prin care Dumnezeu va crea toate lucrurile din nou prin Isus Hristos, ca la început, putere prin care El creează omul din nou așa încât să fie potrivit pentru moștenirea aceea glorioasă. Așa se face că atunci când Duhul este dat în măsura cea mai deplină, aceia cărora le este dat, gustă „Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor” (Evrei 6:5).

Așadar, evanghelia nu are în vedere în mod exclusiv promisiunile pentru viitor. Ea este pentru prezent și este pentru fiecare personal. Ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede. Cât timp credem avem putere, iar puterea aceasta este puterea prin care lumea viitoare va fi pregătită pentru noi, întocmai așa cum a fost făcută la început. De aceea, când studiem făgăduința moștenirii, pur și simplu studiem puterea evangheliei de a ne salva, în lumea aceasta rea.

Cine sunt moștenitorii?

„Dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” (Gal. 3:29).

Ce moștenim, dacă suntem sămânța lui Avraam? Evident, ceea ce a fost promis lui Avraam. Ce i-a fost promis lui Avraam? Să citim Rom. 4:13 pentru a găsi răspunsul. „În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.” Așadar, cei ce sunt ai lui Hristos sunt moștenitori ai lumii. Am învățat deja lucrul acesta din multe texte, dar acum îl vedem legat în mod limpede de promisiunea făcută lui Avraam.

Am văzut de asemenea că moștenirea va fi acordată la venirea Domnului, deoarece atunci când va veni în slava Lui, Domnul va spune „veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” Când a fost creată lumea, a fost destinată ca locuință a omului, și i-a fost dată lui. Însă stăpânirea asupra ei s-a pierdut. Este adevărat că oamenii trăiesc acum pe pământ, însă nu se bucură de moștenirea pe care Dumnezeu a dat-o omului la început. La început, o creație perfectă era în posesia unor ființe perfecte. Acum, deși pământul rămâne, „zilele noastre pe pământ sunt ca umbra, și fără nicio nădejde” (1Cron. 29:15). În realitate, nimeni nu posedă nimic în lumea aceasta. Oamenii fac planuri, depun eforturi și luptă pentru a strânge avere, iar apoi „pier, și lasă altora avuțiile lor” (Ps. 49:10). Dar Dumnezeu face toate lucrurile după sfatul voii Sale. Niciunul dintre planurile Lui nu va da greș. De aceea, imediat ce omul a păcătuit și a pierdut moștenirea, a fost promisă o restaurare prin Hristos: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Gen 3:15). Prin cuvintele acestea a fost prevestită distrugerea lui Satana și a întregii lui lucrări. Acea „mântuire așa de mare, ... a fost vestită întâi de Domnul” (Evrei 2:3). Astfel, „vechea stăpânire” (Mica 4:8), și anume „domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică” (Dan. 7:27). Acea va fi cu adevărat posesie, deoarece va fi pentru totdeauna.

Făgăduința venirii Lui

Aceasta va fi desăvârșită la venirea în slavă a Domnului „pe care cerul trebuia să-L primească până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Lui prooroci din vechime” (Fapte 3:21). De aceea, venirea Domnului pentru a restaura toate lucrurile, a fost marea speranță spre care a privit biserica începând de la căderea omului. Credinciosul întotdeauna a privit înainte spre evenimentul acesta, și deși timpul a părut a fi lung, deși majoritatea oamenilor au pus la îndoială promisiunea, ea este la fel de sigură ca și cuvântul lui Dumnezeu. Promisiunea, îndoielile necredincioșilor, precum și certitudinea împlinirii promisiunii, sunt descrise în mod viu de următoarea parte din Scriptură:

„Prea iubiților, aceasta este a doua epistolă pe care v-o scriu. În amândouă, caut să vă trezesc mintea sănătoasă prin înștiințări, ca să vă fac să vă aduceți aminte de lucrurile vestite mai dinainte de sfinții prooroci, și de porunca Domnului și Mântuitorului nostru, dată prin apostolii voștri. Înainte de toate, să știți că în zilele de pe urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, și vor zice: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau la începutul zidirii!” Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Iar cerurile și pământul de acum, sunt păzite și păstrate prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuți. Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul cu tot ce este pe el va arde. Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile

cerești se vor topi de căldura focului? Iar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.” (2Petru 3:1-13).

Să citim pasajul încă o dată, remarcând punctele următoare: Cei care își bat joc de promisiunea venirii Domnului, în mod voit ignoră unele dintre cele mai clare și importante evenimente înregistrate în Biblie, și anume creațiunea și potopul. Ei spun că „toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii.” Însă ei nu au fost atunci acolo, pe când Dumnezeu, care a fost acolo, spune că lucrurile s-au schimbat mult de la creațiune încoace. Cuvântul Domnului a creat la început cerurile și pământul. „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui” (Ps. 33:6) „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse, și iată că erau foarte bune” (Gen. 1:31). După doar câteva sute de ani, „Dumnezeu S-a uitat spre pământ, și iată că pământul era stricat; căci orice făptură își stricase calea pe pământ.” (Gen. 6:12). Atunci, prin același cuvânt prin care a fost făcut, pământul a fost acoperit cu apă, cu apa care fusese strânsă la un loc, iar acum contribuia la distrugerea lui. Prin potop, pământul „a pierit.” Pământul, în starea lui din prezent, abia dacă mai seamănă cu ceea ce a existat înainte de potop. Prin același cuvânt prin care pământul a fost creat și distrus, pământul de acum este păstrat până la vremea de pieire a oamenilor necredincioși, când va fi potopit de un iaz de foc în locul unui potop de ape. „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.” Același cuvânt va face totul.

Punctul culminant

Se vede că venirea Domnului a fost marele eveniment spre care au tins toate lucrurile încă de la cădere. „Făgăduința venirii Lui” este aceeași cu făgăduința unui cer nou și a unui pământ nou. Aceasta a fost făgăduința făcută părinților noștri. Cei care își bat joc de ea, nu pot nega că Biblia conține făgăduința aceasta, însă gândesc că nu este posibil ca ea să fie împlinită. Ei ignoră faptul că lucrurile s-au schimbat mult de la creațiune, și au uitat că cuvântul Domnului rămâne în veac. „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui.” Observați că este la singular, nu la plural. Nu este vorba de *făgăduințe*, ci de *făgăduința*. Este adevărat că Domnul nu uită niciuna

dintre făgăduințele Lui, dar versetul acesta se referă la o anumită făgăduință, mai exact la făgăduința venirii Domnului, și a restaurării pământului. Cu adevărat va fi „un pământ nou”, pentru că va fi refăcut în starea în care era când a fost creat la început.

Deși pare că a trecut mult timp, după cum socotesc oamenii, de când a fost făcută promisiunea, „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui.” O mie de ani, pentru El sunt ca o zi. Așadar, dacă socotim așa, abia a trecut o săptămână de când a fost făcută făgăduința pentru prima oară, la căderea în păcat. Abia au trecut câteva zile de când „au adormit părinții noștri.” Trecerea câtorva mii de ani nu a schimbat nicio iotă din promisiunea lui Dumnezeu. Ea este la fel de sigură ca atunci când a fost făcută pentru prima oară. Dumnezeu nu a uitat. Unicul motiv pentru care El întârzie atât de mult este acela că „are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.” Ar trebui să înțelegem că „îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire” (2Petru 3:15), și, plini de recunoștință, să acceptăm bunătatea oferită cu atâta îndurare, în loc să privim întârzierea Lui din milă ca pe o dovadă a lipsei de bună credință din partea Lui.

Nu trebuie uitat că, în timp ce o mie de ani pentru Domnul sunt ca o zi, de asemenea pentru El o zi poate fi ca o mie de ani. Ce înseamnă aceasta? Pur și simplu că, în timp ce Domnul poate aștepta mult timp, după socoteala omului, înainte de a-Și realiza planurile, aceasta nu trebuie luat ca dovadă nicidecum că pentru a face o anumită lucrare este nevoie de tot atât de mult timp cât a fost necesar pentru aceeași lucrare în trecut. O singură zi este suficientă pentru Domnul ca și o mie de ani, ori de câte ori decide să facă într-o singură zi o lucrare de o mie de ani. Faptul acesta rămâne să fie văzut. „El Își va sfârși lucrarea, o va scurta în neprihănire; căci Domnul va lucra repede pe pământ” (Rom. 9:28 - KJV). O singură zi va fi suficientă pentru o lucrare de o mie de ani. Ziua Cincizecimii a fost doar o simplă mostră din puterea cu care urmează a se vesti evanghelia.

Iar acum, că am făcut un rezumat despre ce este în mod real evanghelia Împărăției, și am făcut referire la făgăduința făcută părinților, ca temelie a credinței noastre, putem începe să studiem despre făgăduința aceasta, începând cu Avraam, ai cărui copii trebuie să fim, dacă vrem să fim moștenitori împreună cu Hristos.

- *The Present Truth*, 14 mai 1869

CHEMAREA LUI AVRAAM

3. Făgăduința făcută lui Avraam

Când se studiază făgăduința aceasta, trebuie păstrate mereu în minte două pasaje din Scriptură. În primul, sunt cuvintele lui Hristos: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5:39). „Dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine. Dar dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele?” (Ioan 5:46-47).

Singurele Scripturi în zilele lui Hristos, au fost cărțile cunoscute acum ca Vechiul Testament; acestea mărturisesc despre El. Ele nu au fost scrise pentru alt scop. Ele pot să îi facă pe oameni înțelepți pentru mântuire, prin credința „care este în Hristos Isus” (2Tim. 3:15) și dintre scrierile Vechiului Testament, Domnul a subliniat în mod deosebit despre cărțile lui Moise că Îl descoperă pe El. Cine citește scrierile lui Moise, la fel ca tot Vechiul Testament, cu vreo altă așteptare decât aceea de a găsi pe Hristos și calea vieții prin El, va da greș în înțelegerea lor. Un astfel de om le va citi degeaba.

Celălalt text este următorul: „Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost propovăduit de noi în mijlocul vostru, prin mine, prin Silvan, și prin Timotei, n-a fost ,da’ și ,nu’, ci în El nu este decât ,da’. În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt ,da’; de aceea și ,Amin’, pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu.” (2Cor. 1:19-20). Nicio făgăduință a lui Dumnezeu nu a fost dată vreodată, decât prin Hristos. Credința personală în Hristos este singurul lucru necesar pentru a primi tot ceea ce a promis Dumnezeu. Dumnezeu nu face diferențe între persoane: El oferă în mod gratuit bogățiile Lui tuturor, dar nimeni nu

poate avea parte de ele decât dacă le primește în Hristos. Lucrul acesta este foarte corect, deoarece Hristos este dat tuturor, numai să dorească să Îl aibă.

Având în minte aceste principii, citim prima relatare a făgăduinței lui Dumnezeu față de Avraam. „Domnul zisese lui Avraam: „Ieși din țara ta, din rudenția ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Gen. 12:1-3).

Încă de la început, putem vedea că făgăduința aceasta făcută lui Avraam, a fost făcută în Hristos. „Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.” Așa că, cei ce se bizuiesc pe credință, sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios.” (Gal. 3:8,9). De aici înțelegem că atunci când Dumnezeu a spus că în Avraam vor fi binecuvântate toate familiile pământului, El îi predica acestuia evanghelia. Nimeni nu se putea bucura însă, de binecuvântarea ce urma să vină asupra oamenilor de pe pământ prin El, decât prin credință.

Avraam și crucea

Predicarea evangheliei este predicarea crucii lui Hristos. Apostolul Pavel a spus că el a fost trimis să predice evanghelia, dar nu cu înțelepciunea vorbirii, pentru ca nu cumva crucea lui Hristos să fie făcută fără efect. Apoi, adaugă că predicarea crucii este puterea lui Dumnezeu pentru cei ce sunt pe calea mântuirii (vezi 1Cor. 1:17,18). Acesta este doar un alt fel de a spune că aceasta este evanghelia, deoarece evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire. De aceea, pentru că predicarea evangheliei este predicarea crucii lui Hristos (și nu există salvare prin alte mijloace), iar Dumnezeu i-a predicat lui Avraam evanghelia când a zis „În tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului,” este foarte limpede că prin făgăduința aceasta lui Avraam i s-a descoperit crucea lui Hristos, și că

făgăduința astfel făcută era o făgăduință ce putea fi obținută numai prin cruce.

Faptul acesta este prezentat foarte clar în epistola către Galateni, capitolul trei. După ce este declarat că făgăduința binecuvântării este pentru toate popoarele de pe pământ prin Avraam, și că aceia ce au credință sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios, urmează: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi – fiindcă este scris: ‚blestemat este oricine atârână pe lemn.’ Pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri în Isus Hristos, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit.” (Gal. 3:13-14). Aici este declarat în termenii cei mai expliți că binecuvântarea lui Avraam, care avea să vină peste toate familiile pământului, urma să vină numai prin crucea lui Hristos.

Este nevoie ca faptul acesta să fie bine fixat în minte încă de la bun început. Toate înțelegerile greșite în ce privește făgăduințele lui Dumnezeu făcute lui Avraam și seminței lui, apar din cauza eșecului de a vedea în ele evanghelia crucii lui Hristos. Dacă vom păstra încontinuu în minte faptul că toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt în Hristos, și că nu ne putem bucura de ele decât prin crucea Lui, și că, în consecință ele sunt spirituale și eterne prin natura lor, atunci nu vom întâmpina nicio dificultate, iar studiul făgăduinței făcute părinților va fi o desfătare și o binecuvântare.

Citim că Avraam, ascultând chemarea Domnului, a ieșit din casa tatălui său și din țara lui natală. „Avram a luat pe Sarai, nevastă-sa, și pe Lot, fiul fratelui său, împreună cu toate averile pe care le strânseseră și cu toate slugile pe care le câştigaseră în Haran. Au plecat în țara Canaan, și au ajuns în țara Canaan. Avram a străbătut țara până la locul numit Sihem, până la stejarul lui More. Cananiții erau atunci în țară. Domnul S-a arătat lui Avram, și i-a zis: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale.” Și Avram a zidit acolo un altar Domnului, care i se arătase. De acolo a pornit spre munte, la răsărit de Betel, și și-a întins cortul având Betelul la apus și Ai la răsărit. A zidit și acolo un altar Domnului, și a chemat Numele Domnului.” (Gen. 12:6-8).

Este mai bine să pricepem încă de la bun început adevărata semnificație a făgăduințelor lui Dumnezeu și a felului în care S-a purtat cu Avraam, și apoi studiul nostru ulterior va fi mai ușor,

deoarece va fi doar o aplicație a acestor principii. În acest ultim pasaj din Scriptură sunt introduse câteva subiecte, care au un rol de bază în acest studiu. Așa că le vom aminti aici. Cel dintâi este –

Sămânța

După ce a ajuns în țara Canaan, Domnul a zis lui Avraam, „Toată țara aceasta o voi da seminței tale.” Doar dacă ne ținem de ce este scris, nu vom avea nicio dificultate în a stabili cine este sămânța. „Acum, făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui.” Nu zice, „și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „și seminței tale”, adică Hristos.” (Gal. 3:16). Cuvintele acestea ar trebui să limpezească pentru totdeauna chestiunea, încât să nu mai fie nicio posibilitate de dispută în jurul ei. Sămânța lui Avraam, căreia i-a fost făcută făgăduința, este Hristos. El este moștenitorul.

Noi putem fi împreună moștenitori cu Hristos. „Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” (Gal. 3:27-29).

Cei care au fost botezați în Hristos s-au îmbrăcat cu Hristos, și de aceea sunt incluși în El. Așadar, când spunem că Hristos este sămânța lui Avraam, căreia i-au fost făcute făgăduințele, sunt incluși toți cei ce sunt în Hristos. Dar nimic din ce este în afara lui Hristos nu este inclus în făgăduință. A spune că moștenirea promisă seminței lui Avraam ar putea fi stăpânită de altcineva în afară de cei ce sunt ai lui Hristos prin credința în El, înseamnă a ignora evanghelia, și a nega cuvântul lui Dumnezeu. „Dacă este cineva în Hristos, este o faptură nouă” (2Cor. 5:17). De aceea, pentru că țara a fost promisă lui Avraam și seminței lui, adică lui Hristos și celor s-au îmbrăcat cu El prin botez, și care au devenit astfel făpturi noi, tragem concluzia că țara a fost promisă doar celor ce au devenit făpturi noi în Hristos – copii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus. Aceasta este o dovadă în plus a faptului că toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt în Hristos, și că putem avea parte de făgăduințele făcute lui Avraam, numai prin crucea lui Hristos. Să nu uităm, așadar, nici pentru o clipă

principiul acesta, când citim despre Avraam și făgăduința făcută lui și seminței lui – că sămânța este Hristos și cei ce sunt în El. Aceștia, și nu altceva.

Țara

Avraam se afla în țara Canaan când Dumnezeu i-a zis, „Toată țara aceasta o voi da seminței tale.” Să citim cuvintele pe care martirul Ștefan, plin de Duhul Sfânt, cu fața strălucind ca fața unui înger, le-a spus persecutorilor săi: „Dumnezeul slavei s-a arătat părintelui nostru Avraam, când era în Mesopotamia, înainte ca să se așeze în Haran. Și i-a zis: „Ieși din țara ta și din familia ta, și du-te în țara pe care ți-o voi arăta.” El a ieșit atunci din țara Haldeilor și s-a așezat în Haran. De acolo, după moartea tatălui său, Dumnezeu l-a strămutat în țara aceasta, în care locuiți voi acum.” (Fapte 7:2-4). Aceasta este doar o repetarea a celor ce le-am citit din Geneza capitolul doisprezece. Să citim mai departe: „Din țara aceea nu i-a dat nimic în stăpânire, nici măcar o palmă de loc, ci i-a făgăduit că i-o va da în stăpânire lui, și seminței lui după el, măcar că n-avea niciun copil.” Reținem de aici că, deși uneori se menționează doar „Țara aceasta o voi da seminței tale,” Avraam însuși a fost inclus în făgăduință. Faptul acesta se vede foarte evident când făgăduința este repetată în continuare în cartea Genezei.

Tot de aici reținem și mai mult, și anume că Avraam, în mod efectiv, nu a primit nimic din țară în stăpânire. Nu a stăpânit din țară nicio palmă de loc; cu toate acestea Dumnezeu i-a promis-o lui, și seminței lui după el. Ce putem spune despre aceasta? – A dat greș făgăduința lui Dumnezeu? – Nicidecum. Dumnezeu „nu poate să mintă.” „El este credincios.” (2Tim. 2:13). Avraam a murit fără să fi primit moștenirea primită, cu toate acestea a murit în credință. Trebuie să învățăm din lecția aceasta, lecția pe care Duhul Sfânt a dorit ca Iudeii să o învețe, și anume că moștenirea promisă nu putea fi primită decât prin Isus și prin înviere. Adevărul acesta este clarificat de cuvintele apostolului Petru:

„Voi sunteți fiii proorocilor și ai legământului pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Avraam: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta.” Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să

vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărădelegile sale.” (Fapte 3:25-26).

Așa cum am văzut, binecuvântarea lui Avraam vine peste Neamuri, sau peste toate familiile pământului, prin Isus Hristos și prin crucea Lui. Dar binecuvântarea lui Avraam este legată de făgăduința moștenirii țării Canaan. Aceasta, la rândul ei, nu putea fi stăpânită decât prin Hristos și prin înviere. Dacă ar fi fost altfel, Avraam ar fi fost dezamăgit, în loc să moară cu deplină încredere în împlinirea făgăduinței. Dar și lucrul acesta se va vedea și mai clar pe măsură ce vom înainta.

- *The Present Truth*, 21 mai 1896

4. Zidirea unui Altar

Orinde mergea, Avraam ridica un altar Domnului. Când citiți faptul acesta, aduceți-vă aminte că făgăduința că toate Neamurile vor fi binecuvântate în Avraam, se referă la familii. „În tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului.” Religia lui Avraam era o religie a familiei. „Altarul familial” nu a fost neglijat niciodată în casa lui. Aceasta nu este o figură de stil lipsită de conținut, ci vine din practica părinților cărora le-a fost făcută făgăduința, făgăduință de care avem și noi parte dacă avem credința și practica lor.

Un exemplu pentru părinți

Dumnezeu a spus despre Avraam, „îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină (și ei vor ține – KJV) Calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit.” (Gen. 18:19). Observați cuvintele „are să poruncească fiilor lui și casei lui după el, și ei vor ține calea Domnului, făcând ce este drept și bine.” El nu avea doar să le poruncească să facă așa, și atât, ci avea să le poruncească și, rezultatul urma să fie acela că ei vor păzi calea Domnului. Învățătura lui urma să fie eficientă.

Putem fi siguri că felul în care a poruncit Avraam copiilor săi și casei lui nu a fost aspru și arbitrar. Vom înțelege lucrul acesta mai bine, dacă ne gândim la natura poruncilor lui Dumnezeu. „Poruncile Lui nu sunt grele (chinuitoare – KJV)” (1Ioan 5:3). „Porunca Lui este viața veșnică” (Ioan 12:50). Ele sunt vii, prin faptul că au împreună cu ele și împlinirea cerințelor lor. Cine se gândește să urmeze exemplul lui Avraam, poruncind familiei sale prin reguli aspre, arbitrare, acționând cu o judecată severă, sau cu tiranie, amenințând cu ceea ce va face dacă poruncile lui nu sunt ascultate, impunând cu forța poruncile lui, și nu în spiritul iubirii, pe motivul că sunt drepte, că el este mai tare decât copiii săi și că ei sunt sub autoritatea lui, are mult de învățat de la Dumnezeul lui Avraam. „Și voi, părinților, nu întărați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în muștrarea și învățătura Domnului (în natura și povața Domnului - KJV)” (Efes. 6:4). O poruncă ce nu este însoțită de îndrumare, ajutor și exersare, nu este decât o literă moartă.

În același timp, putem fi siguri că poruncile lui Avraam nu au fost ca și cele ale lui Eli, doar niște reproșuri plângărețe, fără vlagă, adresate fiilor lui răi și nevrednici: „Pentru ce faceți astfel de lucruri? Căci aflu de la tot poporul despre faptele voastre rele. Nu, copiii, ce aud spunându-se despre voi nu este bine.” (1Sam. 2:23,24). Judecata a venit peste Eli și peste casa lui, deoarece „fiii lui s-au făcut vrednici de lepădat, fără ca el să-i fi oprit.” (1Sam. 3:13). Avraam a transmis o binecuvântare pentru toată eternitatea, deoarece poruncile pe care le-a dat copiilor săi au putere de a opri de la rău.

Avraam urma să fie o binecuvântare pentru toți oamenii. Oriunde mergea, era o binecuvântare. Însă binecuvântarea pornea din

familia lui. Acolo era centrul. Din cercul familiei, influența cerească se răspândea către vecini. Acum putem analiza mai adânc declarația care spune că atunci când Avraam a ridicat un altar, „a chemat Numele Domnului” (Gen. 12:8). În traducerea Dr. Young textul este redat astfel: „a predicat în numele lui Jehovah.” Fără să atragem atenția asupra altor locuri în care se găsește aceeași expresie, este demn de remarcat că cuvintele din ebraică sunt identice cu cele folosite în Exod 34:5, unde citim că Domnul a coborât în nor, a stat lângă Moise, „și a rostit Numele Domnului.” De aceea, putem înțelege că atunci când Avraam a ridicat altarul familiei, el și-a învățat nu numai familia apropiată lui, ci „a vestit numele Domnului” tuturor celor din jurul său. Ca Noe, Avraam a fost un predicator al neprihănirii. După cum Dumnezeu a predicat evanghelia lui Avraam, Avraam a predicat evanghelia altora.

Oricum, nu trebuie să cădem în greșeala de a presupune că Avraam a fost bun de la bun început, și că acesta ar fi motivul pentru care l-a chemat Domnul, sau că nu ar fi avut nicio ispită, și că nu a fost supus slăbiciunilor pe care le au oamenii de rând. Bunătatea nu este ceva natural pentru oameni, iar Avraam a fost foarte uman. El a avut trupul de carne păcătos, muritor, slab, însă „a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire” (Ge. 15:6). Biblia ne raportează câteva lucruri foarte rele despre Avraam, și dacă le menționăm nu o facem ca să-l discredităm, ci ca să arătăm că Dumnezeu „socotește pe păcătos neprihănit” (Romani 4:5). „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Romani 15:4). A ignora păcatele patriarhilor, înseamnă a ne priva pe noi înșine de mângâierea pe care a destinat-o Dumnezeu pentru noi prin faptul că le-a înregistrat. A-i prezenta ca pe niște eroi, ca și cum ar fi fost în mod natural diferiți de alți oameni, înseamnă a prezenta harul lui Dumnezeu ca și cum ar fi inefficient.

În două ocazii diferite, Avraam a mințit în slăbiciunea lui în ce o privește pe soția lui, punând-o într-o situație foarte compromițătoare, ca să se protejeze de un pericol posibil. Felul în care a acționat în Egipt, este josnic până la extrem. În trecere, am putea menționa că orice legătură pe care a avut-o poporul lui Dumnezeu cu Egiptul, a fost în dezavantajul lor. Când era aproape să intre în Egipt, Avraam a plănuțit să o prezinte pe soția lui drept sora

sa, pentru ca nu cumva egiptenii, atrași de frumusețea ei, să-l ucidă pentru a o avea pe ea. Fie că s-a gândit la aspectul acesta sau nu, este foarte evident că în timp ce subterfugiul acesta îi putea salva viața, în același timp pune în pericol onoarea soției lui, deoarece, dacă egiptenii ar fi fost înclinați să răpească soția unui om, ar fi ezitat cu atât mai puțin să îi ia sora. Lucrul acesta de fapt s-a și întâmplat. „Egiptenii au văzut că nevasta lui era foarte frumoasă. Slujbașii cei mai de frunte ai lui Faraon au văzut-o și ei, și au lăudat-o la Faraon; și femeia a fost adusă în casa lui Faraon. Pe Avram l-a primit bine din pricina ei; și Avram a căpătat oi, boi, robi și roabe, măgărite și cămile.” (Gen. 12:14-16). Nimeni nu ar fi putut face ceva mai josnic și mai laș decât aceasta. Oricum, datorită judecăților venite din partea Domnului, Faraon a înțeles că femeia era soția lui Avraam și nu sora lui, și apoi l-a muștrat pe Avraam cu multă indignare pentru purtarea lui lipsită de bărbăție. Nu doar atât ci, căzut în dizgrație, l-a scos repede afară din Egipt. „Faraon a dat poruncă oamenilor lui să-l petreacă pe el, pe nevastă-sa și tot ce avea.” (Gen. 12:20). Aceasta înseamnă că i s-a spus lui Avraam să iasă imediat din Egipt, iar slujitorii lui Faraon au primit poruncă să-l escorteze până la graniță. A fost umilitor, dar Avraam nu a avut niciun cuvânt de spus în apărarea sa.

Cu toate acestea, omul care s-a făcut vinovat de un act așa josnic, a devenit tatăl tuturor credincioșilor, și a fost numit „prietenu lui Dumnezeu.” (Iacov 2:23). În aceasta este multă mângâiere. „Ascultați-Mă, voi care umblați după neprihănire, care căutați pe Domnul! Priviți spre stânca din care ați fost ciopliți, spre gaura gropii din care ați fost scoși. Uitați-vă la părintele vostru Avraam, și spre Sara care v-a născut; căci l-am chemat când era numai el singur, l-am binecuvântat și înmulțit.” (Isaia 51:1,2). Mulțumim lui Dumnezeu că Hristos nu îi cheamă pe cei neprihăniți la pocăință, ci pe cei păcătoși! Bunătatea care s-a văzut în viața lui Avraam, nu a fost alta decât aceea pe care Domnul o dă fiecărui păcătos care Îl primește.

Avraam și Lot

„Avram era foarte bogat în vite, în argint și în aur.” (Gen. 13:2). „Lot, care călătorea împreună cu Avram, avea și el oi, boi și corturi. Și ținutul acela nu-i încăpea să locuiască împreună; căci

averile lor erau așa de mari, încât nu puteau să locuiască împreună. S-a iscat o ceartă între păzitorii vitelor lui Avram și păzitorii vitelor lui Lot. Cananiții și Feresiții locuiau atunci în țară. Avram a zis lui Lot: „Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine, și între păzitorii mei și păzitorii tăi, căci suntem frați. Nu-i oare toată țara înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine; dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga.” (Gen. 13:5-9).

Dacă înțelegem natura făgăduinței făcute de Dumnezeu lui Avraam, putem înțelege care este secretul generozității lui. Să zicem că Lot ar fi ales partea cea mai bună din țară. Aceasta nu ar fi afectat cu nimic moștenirea lui Avraam. Avându-L pe Hristos, el avea toate lucrurile. El nu căuta să aibă stăpânire asupra țării în viața aceasta, ci în viața viitoare. El a fost gata să accepte cu mulțumire oricăta prosperitate i-ar fi dat Domnul; iar dacă bunurile lui în viața aceasta aveau să fie puține, aceasta nu ar fi diminuat cu nimic moștenirea ce îi fusese promisă.

Nimic nu poate pune capăt disputelor, sau să le împiedice, cum o face prezența și binecuvântarea lui Hristos. În felul în care a procedat Avraam, avem un exemplu de adevărat creștin. Fiind mai în vârstă, ar fi putut să țină la demnitatea lui, și să-și pretindă „drepturile.” Dar ca și creștin, nu putea face aceasta. Dragostea „nu caută folosul ei”. Avraam a manifestat adevăratul spirit al lui Hristos. Când așa zișii creștini caută cu înverșunare să adune lucrurile din lumea aceasta, și sunt neliniștiți ca nu cumva să fie privați de vreunul din drepturile lor, dovedesc că nu au gândul la moștenirea durabilă pe care o oferă Hristos.

Făgăduința repetată

Curtoazia creștină a lui Avraam, rezultatul credinței lui în făgăduința făcută prin Hristos, nu a rămas nebagată în seamă de Domnul. Citim:

„Domnul a zis lui Avram, după ce s-a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale în veac. Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea

pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată. Scoală-te, străbate țara în lung și în lat, căci ție ți-o voi da.” (Gen. 13:14-18).

Să nu uităm că „făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu zice „și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „și seminței tale”, adică Hristos.” (Gal. 3:16). Nu este altă sămânță a lui Avraam decât Hristos și cei ce sunt ai Lui. De aceea, posteritatea ce nu se poate număra, ce a fost promisă lui Avraam, este identică cu aceea despre care vorbește versetul următor:

„După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și din orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini. Și strigau cu glas tare, și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” „Și unul din bătrâni a luat cuvântul, și mi-a zis: „Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? Și de unde au venit?” „Doamne”, am răspuns eu, „Tu știi”. Și el mi-a zis: „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului.” (Apoc. 7:9-14)

Am văzut deja că binecuvântarea lui Avraam vine peste toate neamurile prin crucea lui Hristos, așa că, în declarația despre mulțimea ce nu se poate număra a celor ce și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului, vedem împlinirea făgăduinței făcute lui Avraam că sămânța lui va fi ca nisipul care nu se poate număra. „Dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință. (Gal. 3:29). Cititorul să nu treacă fără să observe, la repetarea făgăduinței în Geneza cap. 13, că se vorbește mult despre țară. O găsim menționată și în capitolele precedente, și o vom găsi ca trăsătură centrală a făgăduinței, oriunde apare.

Avraam și Melhisedec

Istorisirea scurtă despre Melhisedec este o verigă ce ne leagă mai strâns pe noi și timpul nostru, de Avraam și timpul lui, arătându-ne că „dispensațiunea creștină”, cum este numită, a existat în zilele lui Avraam, așa cum există acum. Capitolul paisprezece din Geneza ne spune tot ce știm despre Melhisedec. Capitolul șapte din Evrei repetă

istorisirea, însoțind-o cu anumite comentarii. În afară de acestea, avem referiri la Melhisedec în capitolul șase, și în Psalmul 110:4.

Istoria este aceasta: Avraam se întorcea de la expediția împotriva dușmanilor ce îl luaseră pe Lot captiv, iar Melhisedec i-a ieșit în întâmpinare, aducând cu el pâine și vin. Melhisedec era împărat al Salemului și preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. În calitate aceasta, L-a binecuvântat pe Avraam, iar Avraam i-a dat a zecea parte din prada pe care o recuperase. Aceasta este istoria, însă din ea putem extrage câteva lecții foarte importante.

În primul rând înțelegem că Melhisedec era mai mare decât Avraam, deoarece, „fără îndoială, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare.” (Evrei 7:7), și deoarece Avraam i-a dat a zecea parte din tot.

El (Melhisedec) era un tip al lui Hristos, și era ca El: „a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu.” (Ev. 7:3). A fost un tip al lui Hristos prin faptul că a fost atât împărat cât și preot. Numele lui înseamnă „împărat al neprihănirii,” (Ev. 7:3), iar Salemul, peste care era împărat, înseamnă „pace,” (Ev. 7:3). Așadar, el nu a fost doar preot, ci împărat al neprihănirii și al păcii. Despre Hristos, ni se spune: „Domnul a zis Domnului meu: „șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.” (Ps. 110:1), „Domnul a jurat, și nu-i va părea rău: „Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec.” (Ps. 110:4). Iar numele cu care îl vor numi, este „Domnul, Neprihănirea noastră.” (Ier. 23:6)

Preoția împărătească a lui Hristos este prezentată în Scriptură astfel: „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Iată omul al cărui nume este Odrasla; El va crește din locul lui, și va zidi Templul Domnului. Chiar El va zidi Templul Domnului; va purta podoaba împărătească, va ședea și va stăpâni pe scaunul Lui de domnie; și va fi preot pe scaunul Lui de domnie; iar sfatul de pace va fi între ei amândoi.” (Zah. 6:12-13 - KJV). Puterea prin care Hristos în calitate de preot face ispășire pentru păcatele oamenilor, este puterea tronului lui Dumnezeu, pe care stă.

Dar aspectul cel mai important în legătură cu Melhisedec, este acela că Avraam a trăit sub aceeași „dispensațiune” ca și noi. Preoția atunci, era la fel ca acum. Nu doar că suntem copii ai lui Avraam, dacă avem credință, dar Marele nostru Preot, care a intrat în ceruri, prin jurământul lui Dumnezeu a fost făcut Mare Preot în veac,

„după rânduiala lui Melhisedec.” În felul acesta, într-un dublu sens este arătat că „dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori după făgăduință.” „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat.” (Ioan 8:56).

De aceea, Avraam a fost la fel de creștin ca oricine a trăit după răstignirea lui Hristos. „Pentru întâia dată, ucenicilor li s-a dat numele de creștini în Antiohia.” (Fapte 11:26). Însă ucenicii nu au fost altfel după ce li s-a dat numele acesta, față de cum erau înainte. Pe când erau cunoscuți doar ca iudei, au fost la fel de creștini ca și după ce au fost astfel denumiți. Numele nu contează prea mult. Numele de „creștini” li s-a dat deoarece erau urmași ai lui Hristos; însă au fost urmași ai lui Hristos înainte să fie denumiți „creștini”, tot așa cum au fost după aceea. Avraam, cu sute de ani înainte de zilele lui Isus din Nazaret, a fost exact ceea ce erau ucenicii în Antiohia când au fost denumiți „creștini;” - un urmaș al lui Hristos. De aceea, în deplinul sens al cuvântului, a fost creștin. Creștinii, și nu alții, sunt copiii lui Avraam.

Observați că în capitolul șapte din Evrei, este amintită istoria lui Avraam și a lui Melhisedec ca o dovadă că plata zecimii nu este o orânduială levitică. Avraam a plătit zecime cu mult înainte ca Levi să se fi născut. Și a plătit-o lui Melhisedec, a cărui preoție este preoția creștină. De aceea, cei care sunt ai lui Hristos, și astfel copii ai lui Avraam, vor da la rândul lor zecime din tot. Este de remarcă faptul că în zilele lui Avraam, plata zecimii era ceva bine cunoscut. El a dat zecime preotului lui Dumnezeu, ca și cum era ceva normal. În felul acesta a recunoscut că zecimea este a Domnului. Originea sistemului zeciuiei nu este în timpul raportat de cartea Leviticul, ci acolo este doar o stabilire a faptului. Până și Leviții „au plătit zeciuiala prin Avraam” (Evrei 7:9). Nu ni se spune când a fost adusă pentru prima oară la cunoștința oamenilor, dar observăm că pe vremea lui Avraam, datoria aceasta era bine cunoscută. În cartea Maleahi, care se adresează celor ce trăiesc chiar înainte de „ziua cea mare și înfricoșată a Domnului,” ni se spune că aceia ce rețin zecimea, îl jefuiesc pe Dumnezeu.

Argumentul este foarte simplu: Avraam a plătit zecime lui Melhisedec; preoția lui Melhisedec este o preoție prin care se oferă neprihănirea și pacea; este preoția prin care suntem mântuiți. Avraam

a dat zecime lui Melhisedec, deoarece Melhisedec era reprezentantul Dumnezeului Celui Prea Înalt, iar zecimea este a Domnului. Dacă suntem ai lui Hristos, suntem copiii lui Avraam, și de aceea, dacă nu suntem copiii lui Avraam, nu suntem ai lui Hristos. Însă, dacă suntem copiii lui Avraam, vom face faptele lui Avraam. Ai cui suntem?

Mai este un aspect pe care nu-l vom aminti doar așa în treacăt. Și anume, faptul că Melhisedec, care era împărat al neprihănirii și al păcii, preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt, a adus lui Avraam pâine și vin. Despre acestea Hristos a spus: „acesta este trupul Meu”, și „acesta este sângele Meu.” Se poate spune că pâinea și vinul au fost pentru ca Avraam și tovarășii lui să-și refacă puterile. E foarte adevărat, dar aceasta nu slăbește cu nimic semnificația actului. Melhisedec l-a întâmpinat în calitatea lui de împărat și preot, iar Avraam l-a recunoscut ca atare. Observați legătura care apare în Geneza 14:18,19: „Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. Melhisedec a binecuvântat pe Avraam, și a zis: Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeul Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului.” Este evident că pâinea și vinul pe care le-a adus Melhisedec aveau o semnificație specială, deoarece el era preot al Dumnezeului Prea Înalt. Iudeii din zilele lui Hristos au râs când li s-a spus că Avraam s-a bucurat să vadă ziua lui Hristos. Ei nu au putut să vadă evidența faptului. Oare nu putem vedea în întâmplarea aceasta dovada faptului că Avraam a văzut ziua lui Hristos, care este ziua mântuirii?

- *The Present Truth*, 28 mai 1896

5. Încheierea unul legământ

Capitolul 15 din Geneza conține primul raport despre legământul făcut de Dumnezeu cu Avraam. „Cuvântul Domnului a vorbit lui Avraam într-o vedenie și a zis: „Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău, și răsplata ta cea foarte mare.” (v. 1).

Dumnezeu a spus că El Însuși era răsplata lui Avraam. Dacă suntem ai lui Hristos, suntem sămânța lui Avraam, moștenitori după făgăduință. Moștenind, ce? – „moștenitori ai lui Dumnezeu, și

împreună moștenitori cu Hristos.” Aceeași moștenire este menționată și de psalmist: „Domnul este partea mea de moștenire.” (Ps. 16:5). Această este încă o verigă ce leagă tot poporul lui Dumnezeu de Avraam. Speranța lor nu este alta decât ceea ce i-a promis Dumnezeu lui Avraam.

„Însuși Duhul adevărește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos” (Rom. 8: 16-17). Gândiți-vă cât de mult este inclus în faptul că suntem moștenitori ai lui Dumnezeu. Noi suntem moștenitori ai lui Dumnezeu deoarece suntem copiii Lui. Ceea ce moștenește copilul mai întâi de toate, este însuși tatăl – trăsăturile lui, caracteristicile lui. Moștenirea averii, dacă există vreuna, este ceva secundar. La fel și noi, fiind în Hristos copii ai lui Dumnezeu, Îl moștenim pe El, fiind părtași de natură divină. Întocmai după cum prin nașterea naturală moștenim păcat și slăbiciune, prin nașterea din nou moștenim neprihănire și putere. Primirea Duhului lui Dumnezeu, puterea regeneratoare, ne face să fim odrăsliți direct și imediat din Dumnezeu.

Cât de des suntem înclinați să ne văicărim de soarta noastră, ca moștenitori ai păcatului, sau să ne scuzați defectele pe motivul că ne-am născut cu tendințe rele, și nu putem face altfel, de aceea nu suntem răspunzători. Dar Dumnezeu a îndepărtat orice motiv pentru astfel de scuze și, în același timp a îndepărtat orice temei pentru a ne plânge de nașterea noastră într-o stare atât de decăzută, sau de a-l învinui pe El cu ceva. Nașterea din nou anulează cu totul vechea naștere. „Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu” (2Cor. 5:17-18). Cine Îl primește pe Dumnezeu ca să fie partea lui de moștenire, are în el o putere care lucrează pentru neprihănire, cu atât mai mare decât puterea tendințelor moștenite spre rău, cu cât Tatăl nostru din cer este mai mare decât părinții noștri pământești.

Făgăduința pe care a făcut-o Dumnezeu lui Avraam nu i-a fost făcută numai lui, ci și seminței lui. De aceea Avraam a zis Domnului, „Ce-mi vei da? Căci mor fără copii; și moștenitorul casei mele este Eliezer din Damasc.” Și Avraam a zis: „Iată că nu mi-ai dat sămânță, și slujitorul născut în casa mea va fi moștenitorul meu”

(Gen. 15:2-3). Avraam nu a cunoscut planul Domnului. El cunoștea făgăduința și o credea, dar, întrucât era în vârstă și nu avea copii, a presupus că sămânța promisă lui trebuia să vină prin slujitorul lui de încredere. Însă nu acesta era planul lui Dumnezeu. Avraam nu trebuia să fie precursorul unei spițe de robi, ci al unei familii de oameni liberi.

„Atunci Cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: ‚Nu el va fi moștenitorul tău, ci cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău.’ Și, după ce l-a dus afară, i-a zis: ‚Uită-te spre cer, și numără stelele, dacă poți să le numeri.’ Și l-a zis: ‚Așa va fi sămânța ta.’ Avraam a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.” (Gen. 15:2-6).

„Avraam a crezut pe Dumnezeu.” Rădăcina verbului redat prin „a crezut”, este cuvântul „Amin”. Ideea transmisă de cuvânt este aceea de fermitate, de temelie. Când Dumnezeu a rostit făgăduința, Avraam a zis „Amin,” sau, cu alte cuvinte, a zidit pe Dumnezeu, luând cuvântul Lui ca temelie sigură. (Comparați cu Matei 7:24,25).

Dumnezeu a promis lui Avraam o familie mare. Însă, casa lui trebuia să fie zidită pe Cuvântul lui Dumnezeu, Domnul. Avraam a înțeles aceasta și a început imediat să clădească. Isus Hristos este temelia, fiindcă „nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos.” (1Cor. 3:11). Casa lui Avraam este casa lui Dumnezeu, care este zidită „pe temelia apostolilor și profeților, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos” (Efes. 2:20). „Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. Căci este scris în Scriptură: ‚Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El (zidește pe El) nu va fi dat de rușine” (1Petru 2:4-6).

„Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.” De ce? – Deoarece credința înseamnă a clădi pe Dumnezeu și pe cuvântul Lui, iar aceasta înseamnă a primi viața lui Dumnezeu din cuvântul Lui. Observați în versetele citate din Petru, că temelia pe care este zidită casa, este o piatră vie. Temelia este o temelie vie, care dă viață celor ce vin pe ea. În felul acesta, casa ce este zidită pe ea, este o casă vie. Ea crește prin viața pe care o dă

temelia. „Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeuul vostru, și veți fi întăriți,” (2Cron. 20:20). În textul acesta, cuvintele „a crede” și „a fi întărit”, se trag din aceeași rădăcină, care este „Amin”. Așa că putem citi în felul următor: „Zidiți pe Domnul, Dumnezeuul vostru, și veți fi zidiți.” Însă temelia pe care zidim, este neprihănită: „Domnul este drept, El Stânca mea, în care nu este nelegiuire” (Ps. 92:15). Și, deoarece a avea credință înseamnă a zidi pe Dumnezeu și pe cuvântul Lui cel sfânt, este de la sine înțeles că a avea credință este neprihănire pentru acela care o posedă și o exercită.

Isus Hristos este sursa credinței. Credința își are începutul și desăvârșirea în El. Nu există credință reală dacă nu este centrată în Hristos. De aceea, când Avraam a crezut pe Dumnezeu, a crezut în Domnul Isus Hristos. Dumnezeu nu S-a descoperit omului niciodată, decât prin Hristos. Faptul că credința lui Avraam a fost o credință personală în Domnul Isus Hristos, este arătat mai departe prin faptul că aceasta i s-a socotit ca neprihănire. Însă nu există altă neprihănire decât aceea care se obține prin credința lui Isus Hristos. „El a fost făcut pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1Cor. 1:30). Orice neprihănire va fi lipsită de valoare la venirea Domnului, în afară de „aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință” (Fil. 3:9). Și pentru că Dumnezeu Însuși i-a socotit lui Avraam credința ca neprihănire, este limpede despre credința lui că a avut în centru numai pe Hristos, de la care provenea neprihănirea lui.

Aceasta demonstrează că făgăduința făcută de Dumnezeu lui Avraam, a fost făcută doar prin Hristos. Sămânța era doar acea sămânță care avea să vină prin credința lui Hristos, deoarece Hristos Însuși este Sămânța. Posteritatea lui Avraam, ce avea să fie ca stelele ce nu se pot număra, va fi mulțimea aceea nenumărată a celor ce și-au spălat hainele în sângele Mielului. Neamurile ce urmau să iasă din el, sunt „Neamurile” celor mântuiți (Apoc. 21:24). „În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt „da”, de aceea, prin El sunt „Amin.” (2Cor. 1:20, trad. R.V.)

„În ziua aceea Domnul a făcut un legământ cu Avram și i-a zis: „Seminței tale dau țara aceasta.” (Gen. 15:18). Felul în care a fost făcut legământul este redat în versetele precedente. Mai întâi a fost promisă o posteritate care nu se poate număra, și o țară. Dumnezeu a zis: ”Eu sunt Domnul, care te-am scos din Ur din Haldea, ca să-ți dau

în stăpânire țara aceasta”(V. 7). Versetul acesta trebuie să ne rămână în minte în timp ce citim versetul 18, ca să nu avem impresia greșită că țara ar fi fost promisă doar seminței lui Avraam, nu și lui. „Făgăduința a fost făcută lui Avram și seminței lui.” Nimic nu a fost promis seminței, fără să fi fost promis și lui Avraam.

Avraam a crezut pe Domnul, și totuși a întrebat, „Doamne Dumnezeule, prin ce voi cunoaște că o voi stăpâni?” (v. 2). Apoi urmează raportul despre despicarea vacii, a caprei și a berbecului. Faptul acesta este amintit în Ier. 34: 18-20, când Dumnezeu a mustrat poporul pentru călcarea legământului.

„La apusul soarelui, un somn adânc a căzut peste Avram; și iată că l-a apucat o groază și un mare întuneric. Și Domnul a zis lui Avram: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căreia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu; și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății. Tu vei merge în pace la părinții tăi; vei fi îngropat după o bătrânețe fericită. În al patrulea neam, ea se va întoarce aici; căci nelegiuirea Amoriților nu și-a atins încă vârful.” (Gen. 15:12-16).

Am văzut că legământul acesta a fost un legământ al neprihănirii care se primește prin credință. Fiindcă Avraam urma să primească sămânța promisă și țara, prin credința în cuvântul lui Dumnezeu, credință care i s-a socotit ca neprihănire. Să vedem ce mai putem învăța din versetele pe care tocmai le-am citat.

În primul rând aflăm că Avraam avea să moară înainte să-i fie dată stăpânirea. El avea să moară la o vârstă înaintată, iar sămânța lui avea să fie străină într-o țară străină, timp de patru sute de ani. Nu doar Avraam, ci și descendenții imediați ai lui aveau să moară înainte ca sămânța să intre în țara ce le fusese promisă. Știm că Isaac a murit înainte ca fiii lui Israel să fi coborât în Egipt, și că Iacov și toți fiii lui au murit în țara Egiptului. Dar, „făgăduința a fost făcută lui Avraam și seminței lui.” Capitolul dinainte ne spune același lucru. Este evident că o promisiune făcută seminței lui Avraam nu poate fi împlinită prin acordarea lucrului promis doar unei părți din sămânță. Iar ceea ce a fost promis lui Avraam și seminței lui nu putea fi împlinit fără ca Avraam să aibă parte de acea împlinire, ca și sămânța lui.

Ce demonstrează lucrul acesta? – pur și simplu, că făgăduința din cap. 15 din Geneza, cum că Avraam și sămânța lui vor stăpâni țara, are în vedere învierea din morți și nu altceva. Acesta este adevărul, chiar dacă putem pretinde că versetul 18 îl exclude pe Avraam din legământul despre care este vorba aici. Spunem aceasta deoarece, așa cum am văzut, este limpede că mulți dintre descendenții imediați ai lui Avraam aveau să moară înainte de timpul împlinirii făgăduinței; și știm că Isaac și Iacov, precum și cei doisprezece patriarhi au murit cu mult înainte de acest timp. Chiar dacă Avraam ar fi fost lăsat pe dinafară, rămâne cert că făgăduința făcută seminței trebuia să includă toată sămânța, și nu doar o parte din ea; fiindcă făgăduința a fost „(garantată) chezășuită pentru toată sămânța” (Rom. 4:16). Însă nici Avraam nu putea fi lăsat pe dinafară. De aceea, este evident că în capitoulul acesta lui Avraam i-a fost predicat „Isus și învierea” (Fapte 17:18).

Rămâne să fie împlinită după învierea morților

Aceasta ne ajută să înțelegem de ce, atunci când a fost persecutat pentru că l-a predicat pe Isus, Ștefan și-a început vorbirea tocmai cu aceste cuvinte. Vorbind despre venirea lui Avraam în țara Canaan, el a spus că „din țara aceea (Dumnezeu) nu i-a dat nimic în stăpânire, ci i-a făgăduit că i-o va da în stăpânire lui și seminței lui după el, măcar că n-avea niciun copil.” (Fapte 7:5). Referindu-se astfel la făgăduința aceasta, care era bine cunoscută tuturor iudeilor, Ștefan le-a arătat foarte limpede că nu putea fi împlinită decât la învierea morților prin Isus.

„Tu vei merge în pace la părinții tăi; vei fi îngropat după o bătrânețe fericită. În al patrulea neam, ea se va întoarce aici; căci nelegiuirea Amoriților nu și-a atins încă vârful.” Înțelegem de aici motivul pentru care Avraam a murit în credință, măcar că nu a primit ceea ce i s-a promis. Dacă s-ar fi așteptat să primească în viața aceasta, ar fi fost dezamăgit văzând că vine moartea înainte de împlinirea făgăduinței. Dar Dumnezeu i-a spus clar că el trebuie să moară înainte de a fi împlinită. Așa că, deoarece Avraam a crezut pe Dumnezeu, este foarte limpede că a înțeles adevărul despre înviere, și a așteptat-o. Da, prin înțelegerea aceasta, el a fost triumfător. Învierea

din morți, după cum vom vedea, a fost întotdeauna speranța de bază a adevăraților copii ai lui Avraam.

În a patra generație, sau după trecerea a patru sute de ani, sămânța lui avea să iasă din robie, și să intre în țara promisă. De ce nu au putut intra în stăpânirea țării chiar atunci? – Deoarece nelegiuirea Amoriților nu ajunsese încă la culme. Aceasta înseamnă că Dumnezeu voia să le dea timp pentru pocăință sau, dacă nu, să-și umple paharul nelegiurii, demonstrând astfel că nu erau potriviți pentru a stăpâni țara. Atunci, ca și acum, îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era mântuire. Mai învățăm de aici că țara pe care Dumnezeu a promis-o lui Avraam și seminței lui nu putea fi stăpânită decât de oameni neprihăniți. Dumnezeu nu a vrut să alunge din țară pe aceia în care mai era o licărire de speranță că ar putea să-și îndrepte căile. Însă faptul că popoarele ce urmau să fie distruse dinaintea copiilor lui Avraam, urmau să fie scoase din țară datorită răutății lor, dovedește că se aștepta de la posesorii țării să fie dreți. Învățăm de aici că sămânța lui Avraam, căreia i s-a promis țara, trebuie să fie oameni neprihăniți. Ne-a fost arătat deja aceasta prin faptul că sămânța a fost promisă lui Avraam doar pe baza neprihănirii care se capătă prin credință. „Nu vor mai fi decât oameni neprihăniți în poporul tău; ei vor stăpâni țara pe vecie, ca o odraslă sădită de Mine, lucrarea mâinilor Mele, ca să slujească spre slava Mea” (Isaia 60:21).

- *The Present Truth*, 4 iunie 1896

6. Firea împotriva Duhului

„Sarai, nevasta lui Avram, nu-i născuse deloc copii. Ea avea o roabă egipteană numită Agar. Și Sarai a zis lui Avram: „Iată, Domnul m-a făcut stearpă; intră, te rog, la roaba mea; poate că voi avea copii de la ea.” Avram a ascultat cele spuse de Sarai.” (Gen. 16:1-2).

Aceasta a fost marea greșeală a vieții lui Avraam. Însă, din greșeala lui a învățat o lecție, și a fost înregistrată în scopul ca toți să învețe din lecția aceasta. Vom presupune că cititorul este familiarizat cu consecințele – cum Domnul i-a spus lui Avraam că nu Ismael, fiul lui Agar, era moștenitorul promis, ci Sara, nevasta lui avea să-i nască un fiu, și cum Agar și Ismael au fost alungați după nașterea lui Isaac. Așa că vom trece la lecțiile importante pe care le învățăm de aici.

În primul rând, ar trebui să învățăm că este o nebunie ca omul să încerce să aducă la împlinire promisiunile lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a promis lui Avraam o sămânță care nu se poate număra. Când a fost făcută făgăduința, era dincolo de orice posibilitate umană ca Avraam să aibă un fiu din soția lui, însă a acceptat cuvântul Domnului, și credința lui i-a fost socotită ca neprihănire. Faptul acesta în sine dovedea că sămânța nu trebuia să fie una ca oricare alta, ci trebuia să fie o sămânță a credinței.

Însă, soția lui nu avea credința pe care o avea el. Cu toate acestea ea gândea că are credință, și fără îndoială și Avraam gândea că lucrând după sfatul ei, lucra în armonie cu cuvântul Domnului. Greșeala lui a constat în faptul că a ascultat de glasul femeii lui în loc să asculte glasul Domnului. După raționamentul lor, Dumnezeu le promisese o familie mare, însă, întrucât era imposibil ca ea să aibă copii, li se părea evident că El intenționa ca ei să folosească alte mijloace pentru a se realiza aceasta. În felul acesta tratează rațiunea umană făgăduințele lui Dumnezeu.

Cât de îngust gândit era totul. Dumnezeu făcuse o promisiune, de aceea doar El o putea aduce la îndeplinire. Dacă un om face o promisiune, lucrul promis poate fi realizat și de altul, însă în cazul acesta cel ce a promis nu se ține de cuvânt. Așa că, și dacă ceea ce Domnul promisese ar fi putut fi obținut prin planul adoptat, rezultatul ar fi fost că L-ar fi împiedicat pe Domnul să-Și respecte

cuvântul. De aceea, ei lucrau împotriva lui Dumnezeu. Însă făgăduințele Lui nu pot fi îndeplinite de om. Ele pot fi îndeplinite doar în Hristos. Ne este destul de ușor tuturor să vedem aceasta din cazul de față. Cu toate acestea, de câte ori în propria noastră experiență, în loc să așteptăm ca Domnul să facă ce a promis, ne obosim de așteptare și încercăm să facem noi pentru El, și avem eșecuri.

Spiritual și literal

După ani de zile Dumnezeu Și-a împlinit promisiunea în felul Său, însă nu a făcut aceasta până când Avraam și soția lui nu au crezut pe Domnul pe deplin. „Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credincioșia Celui ce-i făgăduise.” (Evrei 11:11). Isaac a fost rodul credinței. „Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință.” (Gal. 4:22,23).

Mulți oameni trec cu vederea acest fapt. Ei uită că Avraam a avut doi fii, unul născut din roabă, și unul din femeia liberă; unul născut în mod firesc, iar celălalt născut prin Duhul. De aici apare confuzia în legătură cu sămânța „literală” și cea „spirituală” a lui Avraam. Oamenii vorbesc ca și cum cuvântul „spiritual” ar fi opusul cuvântului „literal”. Dar nu așa stau lucrurile. „Spiritual” este opusul lui „firesc”, sau carnal.

Isaac a fost născut prin Duhul, cu toate acestea a fost la fel de real și literal ca și Ismael. La fel, adevărata sămânță a lui Avraam sunt cei ce sunt spirituali, ceea ce nu-i face să fie mai puțin reali. Dumnezeu este Duh, cu toate acestea este un Dumnezeu real. După ce a înviat, Hristos a avut un corp spiritual, cu toate acestea a fost o ființă reală, literală, și la fel de palpabilă ca alte corpuri. La fel, după înviere, trupurile sfinților vor fi spirituale, cu toate acestea vor fi reale. Lucrurile spirituale nu sunt lucruri imaginare. De fapt, ceea ce este spiritual este mai real decât ceea ce este firesc, deoarece numai ce este spiritual va rămâne pentru veșnicie.

De aici reiese foarte evident că sămânța pe care Dumnezeu a promis-o lui Avraam, sămânță ce trebuia să fie ca nisipul mării și ca stelele fără număr, și care să moștenească țara, este o sămânță

spirituală. Adică, este o sămânță care se naște prin mijlocirea Duhului lui Dumnezeu. Nașterea lui Isaac, la fel ca nașterea Domnului Isus, a fost miraculoasă. A fost supranaturală. Ambii s-au născut prin mijlocirea Duhului. În ambii avem o ilustrație a puterii prin care noi devenim fii ai lui Dumnezeu, și astfel moștenitori ai făgăduinței. Fiindcă noi, chiar și aici pe pământul acesta trebuie să fim cu totul spirituali, altfel nu suntem adevărați copii ai lui Dumnezeu. Viața noastră zilnică, cu munca și problemele ei, trebuie să fie o viață spirituală. „Voi nu mai sunteți firești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Hristos locuiește în voi.”

Sămânța lui Avraam după trup, născută în mod firesc, sunt Ismaeliți. Ismael a fost un om sălbatic, „ca un măgar sălbatic printre oameni” (Gen. 16:12). Mai mult, era fiul unei roabe, și de aceea nu era un fiu născut liber. Când a vorbit despre Eliezer, robul lui Avraam, Domnul deja specificase că sămânța lui Avraam trebuia să fie liberă. De aceea, dacă Avraam și-ar fi adus aminte doar aceste cuvinte ale Domnului, în loc să asculte de glasul soției lui, ar fi putut evita mult necaz.

Merită să stăruim mai mult asupra acestui aspect al subiectului, deoarece este multă confuzie în legătură cu adevărata sămânță a lui Avraam, și adevăratul Israel. Haideți să amintim încă odată punctele principale:

1. Ismael a fost născut în mod firesc, și de aceea nu putea fi el sămânța. De aceea, cei ce sunt născuți doar în mod firesc nu pot fi copii ai lui Avraam, moștenitori după făgăduință.
2. Isaac s-a născut prin Duhul, și a fost adevărata sămânță. „Numai din Isaac va ieși o sămânță” (Gen. 21:12). De aceea, copiii lui Avraam sunt doar cei născuți din Duhul. „Voi, fraților, ca și Isaac, sunteți copii ai făgăduinței” (Gal. 4:28).
3. Isaac a fost născut ca om liber. Doar aceia care sunt liberi sunt copiii lui Avraam. „De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode.” (Gal. 4:31).

Ce înseamnă libertatea aceasta, ne-a arătat Domnul în vorbirea Lui adresată iudeilor, înregistrată în Ioan cap. 8. „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi.” Ei I-au răspuns: „Noi suntem sămânța lui Avraam, și n-am fost niciodată robii nimănui; cum zici Tu: „veți fi

liberi!” „Adevărat, adevărat vă spun”, le-a răspuns Isus, „că oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului. Și robul nu rămâne pururi în casă; fiul însă rămâne pururi. Deci, dacă Fiul vă face liberi, veți fi cu adevărat liberi.” (Ioan 8:31-36). Iar apoi le-a spus că dacă ar fi fost cu adevărat copiii lui Avraam, ar fi făcut faptele lui Avraam (v. 39).

Observăm și aici ceea ce am învățat din făgăduința redată în cap. 15 din Geneza, și anume că sămânța promisă avea să fie o sămânță neprihănită, întrucât a fost promisă doar prin Hristos, și Avraam avea garanția că o va primi doar prin credința lui.

Rezumatul întregii chestiuni este acela că în făgăduința făcută lui Avraam este cuprinsă Evanghelia, și doar Evanghelia. Orice încercare de a face ca făgăduințele să se aplice altor persoane decât celor ce sunt ai lui Hristos prin Duhul, este o încercare de a anula promisiunile Evangheliei lui Dumnezeu (Rom. 4:14). „Dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori după făgăduință” (Gal. 3:29). „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.” (Rom. 8:9). Așa că, dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, Duhul prin care a fost născut Isaac, nu este copil al lui Avraam, și nu poate să pretindă nimic din făgăduință. Dar, pentru că moștenirea este în întregime un dar, și Duhul Sfânt este primul rod, sau garanția moștenirii, înseamnă că Duhul este dat în mod liber tuturor celor care cred. Și împreună cu Duhul Sfânt vine și neprihănirea lui Dumnezeu.

-The Present Truth, 11 iunie 1896

7. Legământul sigilat (Partea I)

Am ajuns la un pasaj care deschide o perspectivă foarte frumoasă asupra făgăduinței. Au trecut mai bine de douăzeci și cinci de ani de când Dumnezeu i-a făcut pentru prima oară făgăduința lui Avraam* (Avraam avea șaptezeci și cinci de ani când a plecat din Haran, iar făgăduința i-a fost descoperită prima dată înainte să plece din Mesopotamia (Fapte 2)). Fără îndoială timpul s-a prelungit datorită pasului greșit pe care l-a făcut Avraam urmând raționamentul soției lui. Mai mult de treisprezece ani s-au scurs de atunci. Însă

Avraam a învățat lecția, și astfel Dumnezeu l-a putut conduce mai departe.

„Când a fost Avraam de nouăzeci și nouă de ani, Domnul i S-a arătat și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul Cel atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană.” (Ge. 17:1). Sau, după nota marginală, „fii drept, sau sincer.” Ca și în 1Cron. 12:33, 38, înțelesul este „cu inima hotărâtă, neprefăcută.” Dumnezeu i-a spus lui Avraam să fie sincer înaintea Lui, și nu cu inima împărțită. Dacă ne vom gândi la istoria înregistrată în capitolul precedent, vom vedea forța acestei cerințe. Vom vedea și forța din declarația, „Eu sunt Dumnezeul Cel atotputernic.” Dumnezeu a vrut ca Avraam să înțeleagă că Dumnezeu este pe deplin capabil să-Și împlinească promisiunea, și de aceea să se încreadă în El cu inima întreagă, neîmpărțită.

Un nume nou

„Avram s-a aruncat cu fața la pământ, și Dumnezeu i-a vorbit astfel: Iată legământul Meu, pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri. Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam; căci te fac tatăl multor neamuri.” (Gen. 17:3-5). Numele Avram, înseamnă „Tată al înălțimii.” Tatăl lui Avram a fost un păgân, iar numele poate avea o anumită referire la închinarea păgână din locurile înalte. Însă numele lui de acum este Avraam, „Tată al multor popoare.” În schimbarea numelor în cazul lui Avraam și cel al lui Iacov, vedem o mică secvență din ceea ce va face Domnul, când va da un nume nou celor ce sunt ai Lui. (vezi Ap. 2:17; 3:12). „Și-ți vor pune un nume nou, pe care-l va hotărî gura Domnului” (Isaia 62:2).

Faptul că lui Avraam i s-a dat un nume nou, nu indică nicio schimbare în făgăduință, ci a fost pentru Avraam doar un simplu semn care arăta că Dumnezeu a vrut să spună exact ceea ce a spus. Numele lui avea să rămână mereu pentru el o aducere aminte a făgăduinței. Unii cred că schimbarea numelui a marcat o schimbare în natura făgăduinței făcute lui; dar o examinare atentă a făgăduinței în felul în care a fost făcută și înainte, arată că lucrul acesta nu este posibil. Avraam a rămas același om și după ce a primit un nume nou. El a crezut pe Dumnezeu încă pe când numele îi era Avram, și credința lui în făgăduință i s-a socotit ca neprihănire. Dumnezeu i-a

predicat evanghelia, zicând „În tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului, pe când numele lui era Avram.

Nu putem face nicio deosebire între făgăduințele făcute de Dumnezeu lui Avraam, afirmând că unele ar fi temporare, și doar pentru sămânța după trup, iar altele ar fi spirituale și eterne. „Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost propovăduit de noi în mijlocul vostru, ... n-a fost ,da' și ,nu'. În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt ,da'; de aceea și „Amin”, pe care-l spunem noi prin El, este spre slava lui Dumnezeu.” (2Cor. 1:19,20). „Acum, făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu zice, ,și semințelor’, (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: ,și seminței tale’, adică Hristos.” (Gal. 3:16). Observați că făgăduințele, oricâte ar fi ele, toate vin prin Hristos. Observați de asemenea că apostolul vorbește despre Avraam, nu de Avram. Nu spune că unele au fost făcute lui Avram, iar altele lui Avraam. Faptul acesta se vede și mai limpede dacă citim cuvintele lui Ștefan, „Dumnezeul slavei S-a arătat părintelui nostru Avraam, când era în Mesopotamia, înainte să se așeze în Haran” (Fapte 7:2). Cu toate că pe atunci era cunoscut ca Avram, făgăduința a fost aceeași ca atunci când a fost cunoscut ca Avraam. Orice referire ulterioară la el în Biblie, chiar dacă amintește primele făgăduințe, folosește numele Avraam. De aceea și noi ne-am referit la el numai ca Avraam. Dacă există înclinația de a face deosebire între făgăduințe, aplicând unele dintre ele seminței după trup, adică firești, iar altele seminței spirituale, trebuie în mod obligatoriu să reamintim aici că sămânța firească sunt Ismaeliți și robi, și nu copii ai lui Isaac. „Numai din Isaac va ieși o sămânță” (Gen. 21:12), iar Isaac a fost născut prin Duhul. Sămânța lui Avraam este Hristos, și cei ce sunt ai Lui prin Duhul înfierii.

După ce i-a spus lui Avraam de schimbarea din numele său, Domnul a continuat, „Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeuul tău și al seminței tale după tine. Ție, și seminței tale după tine, îți voi da țara în care locuiești acum ca străin, și anume îți voi da toată țara Canaanului în stăpânire veșnică; și Eu voi fi Dumnezeuul lor.” (Gen. 17:7,8).

Hai-deți să analizăm în detaliu diferitele părți ale legământului. Partea centrală este țara, țara Canaan. Este aceeași ca în

capitolul cincisprezece. Făgăduința este de a o da lui Avraam și seminței lui. Legământul este același cu cel făcut atunci, însă aici este sigilat.

Observați că Domnul a făcut cu el

„UN LEGĂMÂNT VEȘNIC”

Este acel unic legământ veșnic despre care Biblia vorbește atât de des. „Prin sângele legământului celui veșnic” (Evrei 13:20) sunt oamenii făcuți desăvârșiți pentru orice faptă bună, ca să facă voia lui Dumnezeu. Mai mult, țara promisă în legământul cel veșnic, este

O STĂPÂNIRE VEȘNICĂ

atât pentru Avraam cât și pentru sămânța lui. Remarcați că țara a fost promisă lui Avraam, ca și seminței lui, în stăpânire veșnică. Nu a fost promisă ca o moștenire care trebuia să fie doar o posesiune a familiei lui pentru totdeauna, ci atât Avraam cât și sămânța lui trebuiau să o aibă împreună în stăpânire veșnică. Însă o țară nu poate fi deținută în stăpânire veșnică decât de cei ce au

VIAȚA VEȘNICĂ

De aceea, în legământul acesta, găsim făgăduința vieții veșnice. Nu ar putea fi altfel, deoarece când legământul a fost pentru prima oară făcut, după cum este raportat în capitolul cincisprezece, lui Avraam i s-a spus că are să moară înainte ca țara să îi fie dată în stăpânire; iar Ștefan a spus că Dumnezeu nu i-a dat nicio palmă de loc. De aceea, nu putea fi a lui decât prin învierea din morți; iar când va avea loc învierea, nu va mai fi moarte. Căci „toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire.” (1Cor. 15:51-53).

Observăm că încheierea legământului acesta cu Avraam nu a fost altceva decât predicarea Evangheliei împărăției, și asigurarea oferită lui că va avea parte de binecuvântările acesteia. Făgăduința

făcută lui Avraam a fost făgăduința Evangheliei, și nu altceva, iar legământul a fost legământul cel veșnic, al cărui Mijlocitor este Hristos. Scopul acestui legământ este identic cu acela al noului legământ, prin care Dumnezeu spune: „voi pune Legea Mea înăuntrul lor și o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.” Ieremia 31:33. Dar lucrul acesta se va vedea mai clar pe măsură ce înaintăm.

Un legământ al neprihănirii

După ce a reafirmat legământul făcut cu el și cu sămânța lui, Domnul a spus lui Avraam, „să vă tăiați împrejur în carnea prepuțului vostru: și acesta să fie semnul legământului dintre Mine și voi” Geneza 17:11. Dacă deschidem la epistola către Romani vom afla mai multe despre semnificația acestei înțelegeri. Trebuie să avem în fața ochilor ce spune Scriptura despre aceasta, pentru a o putea analiza pe înțeles, așa că vom cita tot textul.

„Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam? Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu. Căci ce zice Scriptura? ‚Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.’ Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire. Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit. ‚Ferice’, zice el, ‚de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!’ Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avraam credința ‚i-a fost socotită ca neprihănire’. Dar cum i-a fost socotită? După, sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur. Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri, pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta; și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al acelor care, nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe

urmele credinței aceleia pe care o avea tatăl nostru Avraam, pe când nu era tăiat împrejur. În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri, care se capătă prin credință.” (Romani 4:1-13).

Subiectul întregului capitol este Avraam și îndreptățirea prin credință. Apostolul folosește cazul lui Avraam ca o ilustrație pentru adevărul prezentat în capitolul anterior, și anume, acela că omul este făcut neprihănit prin credință. Binecuvântarea pe care a primit-o Avraam, este binecuvântarea păcatelor iertate, prin neprihănirea lui Isus Hristos (vezi vers. 6-9). De aceea, când citim în Geneza 12:2,3 că în Avraam vor fi binecuvântate toate familiile pământului, știm că binecuvântarea la care se face referire, este iertarea păcatelor. Adevărul acesta este demonstrat cu claritate în Fapte 3:25,26: „Voi sunteți fiii proorocilor și ai legământului pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Avraam: ‘Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta.’ Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său, Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărâdelegile sale.”

Binecuvântarea aceasta a ajuns la Avraam prin Isus Hristos și crucea Lui, întocmai așa cum ajunge și la noi. Căci „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-se blestem pentru noi, - ... pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri, în Hristos Isus, așa ca prin credință, noi să primim Duhul făgăduit” (Gal. 3:13,14). Aflăm de aici că binecuvântările oferite de legământul făcut cu Avraam, sunt pur și simplu binecuvântările Evangheliei, și ajung la noi prin crucea lui Hristos. În acel legământ nu a fost promis decât ceea ce vine prin Evanghelie, și, tot ce conține Evanghelia, era conținut în el.

Tăierea împrejur a fost dată ca un sigiliu al acestui legământ. Însă făgăduința, legământul, binecuvântarea, și totul, au fost date lui Avraam înainte ca el să fie tăiat împrejur. De aceea, el este tatăl celor netăiați împrejur, ca și al celor tăiați împrejur. Iudeii și neamurile sunt în același fel părtași ai legământului și ai binecuvântărilor lui, dacă au credința pe care a avut-o Avraam.

În Geneza 17:11 ni se spune că tăierea împrejur a fost dată ca semn al legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu Avraam. Dar în Romani 4:11 ni se spune că a fost dată ca o pecete a acelei neprihăniri

pe care o căpătase prin credință. Cu alte cuvinte, a fost asigurarea și sigilarea iertării păcatelor prin neprihănirea lui Hristos. De aceea știm că legământul, al cărui sigiliu era tăierea împrejur, este un legământ al neprihănirii care se obține prin credință; că toate binecuvântările promise în el sunt promise pe baza neprihănirii care vine prin Isus Hristos. Faptul acesta ne arată din nou că legământul făcut cu Avraam a fost Evanghelia, și doar Evanghelia.

O garanție a țării

Însă, în legământul acesta, făgăduința principală era aceea cu privire la țară. Toată țara Canaan fusese promisă lui Avraam și seminței lui în stăpânire veșnică. Iar sigiliul legământului, - tăierea împrejur – a fost dat ca să fie o pecete a neprihănirii pe care o avea el prin credință. Faptul acesta ne arată că țara Canaan urma să fie stăpânită doar prin credință. Aici avem o lecție practică referitoare la stăpânirea lucrurilor prin credință. Mulți oameni cred că un lucru stăpânit prin credință, este stăpânit doar în imaginație. Dar țara Canaan a fost o țară reală, și a fost în mod efectiv în stăpânire. Stăpânirea asupra ei, în orice caz, trebuia să fie obținută numai prin credință. Adică, credința trebuia să le aducă stăpânirea asupra ei. Așa s-a și întâmplat. Prin credință poporul a trecut Iordanul și, „prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost ocolite șapte zile.” (Evrei 11:30). Dar despre aceasta vom vorbi mai târziu.

Țara Canaan, promisă prin legământ, trebuia să fie obținută prin neprihănirea care se capătă prin credință, neprihănire care era pecetluită cu tăierea împrejur, sigiliul legământului. Să citim încă odată Romani 4:13, și vom vedea cât de mult a fost inclus în această făgăduință. „În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri, care se capătă prin credință.” Neprihănirea aceasta, care vine prin credință, ni se spune în versetul 11 că a fost pecetluită prin tăierea împrejur; și tăierea împrejur a fost sigiliul legământului despre care relatează Geneza 17. De aceea, știm că făgăduința referitoare la țară, pe care a conținut-o legământul făcut cu Avraam, nu este alta decât promisiunea referitoare la întregul pământ. Cu cât ne apropiem de împlinirea făgăduinței, vom vedea tot mai clar cum este posibil că făgăduința referitoare la țara Canaan a inclus

stăpânirea asupra întregului pământ; dar faptul acesta îl putem indica aici pe scurt.

Așa după cum am văzut, legământul prin care a fost promisă țara, a fost un legământ al neprihănirii. Temelia lui a fost neprihănirea care se obține prin credință. A fost un legământ veșnic, prin care era promisă o moștenire veșnică atât lui Avraam cât și seminței lui, ceea ce însemna pentru ei viață veșnică. Însă harul domnește prin neprihănire dând viață veșnică, numai prin Isus Hristos, Domnul nostru. Viața veșnică poate fi deținută numai în neprihănire. Mai mult, întrucât promisiunea a fost făcută lui Avraam la fel ca și seminței lui, iar Avraam a fost înștiințat că va muri cu mult timp înainte ca moștenirea să fie acordată, este evident că nu putea fi dobândită decât în urma învierii, ce va avea loc la venirea Domnului, când va fi acordată nemurirea. Însă, venirea lui Hristos va avea loc „la vremea așezării din nou a tuturor lucrurilor” despre care „a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime” (Fapte 3:21). Prin urmare, suntem conduși la înțelegerea faptului că moștenirea neprihănirii, ce a fost promisă lui Avraam în stăpânire veșnică, și care urma să fie obținută prin învierea din morți, la venirea Domnului, este „pământul nou în care domnește neprihănirea,” pe care îl așteptăm conform cu făgăduința lui Dumnezeu.

- *The Present Truth*, 18 iunie 1896

8. Legământul sigilat (partea a II-a)

Semnul tăierii împrejur

Acum trebuie să mergem puțin mai departe cu studiul despre sigiliul acestui legământ, și anume, tăierea împrejur. Ce semnifică și ce este în realitate? Am văzut că semnifică neprihănirea ce se obține prin credință. A fost dată lui Avraam ca un semn că el avea o asemenea neprihănire, sau ca o asigurare că a fost acceptat „în Preaiubitul Lui, în care avem răscumpărarea prin sângele Său, iertarea

păcatelor, după bogățiile harului Său”. (Efeseni 1:6, 7). Ce este de fapt tăierea împrejur, poate fi învățat din următorul pasaj:

„Tăierea împrejur, negreșit, este de folos, dacă împlinești Legea; dar dacă tu calci Legea, tăierea ta împrejur ajunge netăiere împrejur. Dacă deci, cel netăiat împrejur păzește poruncile Legii, netăierea lui împrejur nu i se va socoti ca o tăiere împrejur? Cel netăiat împrejur din naștere, care împlinește Legea, nu te va osândi el pe tine, care o calci, măcar că ai slova Legii și tăierea împrejur? Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este Iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci Iudeu este acela care este Iudeu înăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de Iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu.” Romani 2:25-29.

Tăierea împrejur era semnul neprihănirii care se obține prin credință. Dar neprihănirea aceasta era neprihănirea cerută de legea lui Dumnezeu. Tăierea împrejur nu avea nicio valoare dacă Legea nu era păzită. De fapt, păzirea Legii este adevărata tăiere împrejur. Domnul cere ca adevărul să fie înăuntru. O prezentare exterioară, fără neprihănire în interior, este o urâciune pentru El. Legea trebuie să fie în inimă pentru a exista tăiere împrejur reală. Dar Legea poate fi în inimă numai prin puterea Domnului, prin Duhul. „Legea este duhovnicească” (Romani 7:14), adică, ține de natura Duhului Sfânt, iar Legea poate fi în inimă doar dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește acolo. Deci, tăierea împrejur nu este nimic altceva decât sigilarea neprihănirii în inimă de către Duhul Sfânt. Aceasta a primit Avraam. Tăierea lui împrejur era sigiliul neprihănirii prin credință pe care o avea. Dar neprihănirea prin credință era aceea pe baza căreia urma să moștenească stăpânirea făgăduită. De aceea, tăierea împrejur era garanția moștenirii lui. Acum citiți următorul text:

„În El avem răscumpărarea prin sângele Său, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său... În El am primit și o moștenire, ... Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, ați crezut în El, și ați fost sigilați cu Duhul Sfânt al făgăduinței, care este garanția moștenirii noastre până la răscumpărarea stăpânirii câștigate.” (Efeseni 1:7-14. KJV)

Cuvântul adevărului este Evanghelia mântuirii. Când credem Evanghelia, suntem sigilați de Duhul Sfânt și acel sigiliu este garanția sau asigurarea moștenirii noastre până ce ne va fi acordată la venirea

Domnului. Avraam a avut deci Duhul Sfânt ca garanție a moștenirii ce i-a fost făgăduită. Faptul că avem Duhul arată că avem dreptul la moștenire, deoarece Duhul aduce neprihănirea, iar moștenirea este una a neprihănirii. Neprihănirea și numai neprihănirea va locui pe noul pământ.

În armonie cu textul de mai sus, avem următorul text: „Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri. În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești.” Coloseni 2:10, 11.

Făgăduința lui Dumnezeu față de Avraam a fost făcută cu mult înainte de timpul despre care scriem. Realizarea legământului este raportată în capitoul cincisprezece din Geneza. Dar după ce a fost făcut legământul, Avraam a căzut în greșeala raportată în capitoul șaisprezece. El și-a văzut greșeala, s-a pocăit de ea și s-a întors din nou spre Domnul în credință deplină, primind asigurarea iertării și acceptării; iar tăierea împrejur i-a fost dată ca un semn de aducere aminte a acestei greșeli.

Pasajele pe care le-am citit din Noul Testament despre tăierea împrejur nu afirmă ceva nou. Tăierea împrejur a fost întotdeauna ceea ce se spune acolo că este. Întotdeauna a fost semnul existenței neprihănirii în inimă, și nu avea nicio semnificație dacă neprihănirea aceea era absentă. Adevărul acesta este clar indicat în Deuteronom 30:5, 6: „Domnul, Dumnezeul tău te va aduce în țara pe care o stăpâneau părinții tăi, și o vei stăpâni; îți va face bine, și te va înmulți mai mult decât pe părinții tăi. Domnul, Dumnezeul tău, îți va tăia împrejur inima ta și inima seminței tale, și vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, ca să trăiești.”

De ce semnul exterior?

Se pune în mod natural întrebarea: De ce i-a fost dat lui Avraam semnul exterior al tăierii împrejur, dacă el avea deja tot ce implica acesta? Dacă tăierea împrejur este aceea a inimii prin Duhul și înseamnă de fapt deținerea neprihănirii prin credință, iar Avraam a avut-o înainte de a primi semnul tăierii împrejur, de ce a mai fost dat semnul?

Este o întrebare rezonabilă și din fericire se poate răspunde foarte ușor. Cititorul va observa mai întâi că aceea ce a primit Avraam este numit în Romani 4:11 „semnul tăierii împrejur”. El avea deja adevărata tăiere împrejur. În armonie cu aceasta este afirmația că aceea ce era făcut de mâini, în carne, era doar „numită tăiere împrejur”. Efeseni 2:11. Nu era tăierea împrejur în realitate.

Motivul pentru care a fost dat acest semn, care era doar un semn, care nu aducea nimic posesorului și care era un semn fals dacă neprihănirea credinței nu era în inimă, va fi văzut când vom lua în considerare ce s-a întâmplat după ce a fost făcut legământul cu Avraam. El a intrat într-un aranjament al cărui scop era să îndeplinească făgăduința Domnului. Avraam și Sara au crezut că făgăduința urma să se realizeze, dar au crezut că trebuie să o îndeplinească ei. Însă, de vreme ce făgăduința se referea la o moștenire a neprihănirii, gândul că ei o pot îndeplini este de fapt ideea foarte răspândită, că oamenii pot îndeplini neprihănirea lui Dumnezeu. De aceea, când Dumnezeu a repetat legământul, i-a dat lui Avraam un semn care să îi amintească întotdeauna de încercarea lui de a îndeplini făgăduința lui Dumnezeu, și de eșecul său. Nu i-a adus nimic, dimpotrivă, a fost un semn de aducere aminte că nu putea face nimic prin sine însuși, și că totul trebuia făcut în el și pentru el de către Domnul. Tăierea unei părți din carne arăta că făgăduința nu trebuia câștigată prin puterea omului, ci prin Duhul. Ismael a fost născut în mod firesc, dar Isaac a fost născut prin Duhul.

Același scop trebuia să îl aibă și pentru descendenții lui. Trebuia să le păstreze în continuu înainte greșeala părintelui lor Avraam, avertizându-i ca să nu facă aceeași greșeală. Trebuia să le arate aceasta: „carnea nu folosește la nimic” (Ioan 6:63). Mai târziu ei au pervertit semnul și au pretins că posedarea lui era o asigurare a neprihănirii lor, fie că păzeau, fie că nu păzeau Legea. Au crezut că semnul acesta le aducea neprihănirea și îi făcea favoriții lui Dumnezeu. Dar apostolul Pavel prezintă adevărul despre această problemă, spunând: „Cei tăiați împrejur suntem noi, care slujim lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu, care ne lăudăm în Hristos Isus, și care *nu ne punem încrederea în lucrurile pământești (nu avem nici o încredere în carne- KJV)* ” (Filipeni 3:3). Iudeii au ajuns să-l vadă ca aducându-le totul, deoarece se încredeau în propria lor

neprihănire, pe când singurul lui scop era să îi învețe să nu își pună încrederea în ei înșiși.

- *The Present Truth*, 25 iunie 1895

9. Testul credinței

Trecem peste o perioadă de mai mulți ani. Nu putem spune câți ani, dar Isaac, copilul credinței și al făgăduinței, s-a născut și a crescut, fiind acum un tânăr¹. Credința lui Avraam a devenit mai puternică și mai inteligentă, întrucât a învățat că Dumnezeu Își împlinește făgăduințele. Dar Dumnezeu este un Învățător credincios și nu permite elevilor Săi să treacă peste o lecție fără să o învețe temeinic. Nu este suficient ca ei să vadă și să recunoască faptul că au făcut o greșală în lecția pe care le-a dat-o. O asemenea recunoaștere, desigur, asigură iertarea; dar după ce au văzut greșeala, ei trebuie să meargă din nou pe același teren, și poate de multe ori, până ce o învață atât de bine încât nu se mai împiedică. Este numai pentru binele lor. Nu înseamnă bunătate la un părinte sau la un profesor de a permite copiilor să treacă peste lecții neînvățate doar pentru că sunt dificile.

„După aceste lucruri, Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam și i-a zis: „Avraame!”, „Iată-mă!”, a răspuns el. Dumnezeu i-a zis: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care îl iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune.”” Geneza 22:1, 2.

Pentru a înțelege ce a însemnat această încercare, trebuie să avem o idee clară despre ceea ce era legat de Isaac – despre ce era cuprins în făgăduința ce i-a fost făcută lui Avraam, care urma să fie împlinită prin Isaac. Deja am studiat acest lucru și de aceea, doar îl vom aminti. Dumnezeu îi spusese lui Avraam: „În sămânța ta, toate familiile pământului vor fi binecuvântate” și „numai din Isaac va ieși o sămânță, care va purta cu adevărat numele tău” (Gen.21:12). Așa cum am văzut, binecuvântarea promisă era binecuvântarea Evangheliei, binecuvântarea care vine prin Hristos și crucea Sa. Dar făgăduința aceasta, de vreme ce Dumnezeu a spus așa, urma să fie împlinită prin Isaac. Sămânța făgăduită, care cuprinde pe Hristos și toți cei ce sunt

¹ Faptul că nu era un copil după cum ne conduce cuvântul „băiatul” – „lad” în lb. eng. – să presupunem, este evident din faptul că era capabil să care lemnele pentru sacrificiu până sus pe munte. Josephus spune că avea douăzeci și cinci de ani; această vârstă este indicată de cronologia de pe marginea Bibliilor noastre.

ai Lui, urma să vină prin Isaac. Astfel, vedem că pentru privirea omenească cererea lui Dumnezeu părea să dărâme orice speranță că făgăduința va fi vreodată împlinită.

Făgăduința era făgăduința salvării prin Isus Hristos, Sămânța. Și făgăduința spunea foarte explicit: „Numai din Isaac va ieși o sămânță”, iar acea sămânță era în primul rând Hristos. De aceea, Hristos, Mântuitorul tuturor oamenilor putea să vină numai pe linia genealogică a lui Isaac. Dar Isaac era încă un tânăr necăsătorit. A-l ucide însemna, după cum gândesc oamenii, a dărâma orice perspectivă de naștere a lui Mesia și astfel, a distruge orice speranță de salvare. După toate aparențele lui Avraam i s-a cerut în mod virtual să-și pună cuțitul la gât și să-și nimicească speranța propriei mântuiri.

Observăm că a fost încercată nu doar afecțiunea părintească a lui Avraam, ci credința lui în făgăduința lui Dumnezeu. Niciun om nu a fost chemat să îndure un test mai sever, pentru că niciun alt om nu a putut fi în aceeași poziție. Toate speranțele întregii rase umane erau strânse în Isaac, iar lui Avraam i s-a cerut aparent să le distrugă cu o lovitură de cuțit. Pe bună dreptate unul care a putut suporta un astfel de test poate fi numit „tatăl credincioșilor”. Putem pe bună dreptate să credem că Avraam a fost puternic ispitit să se îndoiască dacă această cerere venea de la Domnul; părea că este atât de împotriva făgăduinței lui Dumnezeu!

Ispite

A fi ispitit, dureros de ispitit, nu este un păcat. „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări (ispitiri – eng.)”. Iacov 1:2. Apostolul Petru vorbește despre aceeași moștenire ce a fost făgăduită lui Avraam și spune că ne bucurăm mult în ea, „măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere, și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea la arătarea lui Isus Hristos, pe care Îl iubiți fără să-l fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită, pentru că veți dobândi ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre.” 1 Petru 1:6-9.

Ispitele împovărează, spune apostolul. Ele atârnă greu. Dacă ar fi fost altfel – dacă nu necesita niciun efort ca să le îndurăm – nu ar mai fi fost ispite. Faptul că un lucru este o ispită înseamnă că este ceva care apelează la toate simțurile, și pentru a o îndura, aproape că ia chiar viața. De aceea putem ști, fără să reflectăm prea mult asupra credinței lui Avraam, că l-a costat o luptă teribilă să se supună poruncii Domnului.

Minții sale i-au fost sugerate îndoieli. Îndoielile vin de la diavol și niciun om nu este atât de bun încât să fie liber de sugestiile lui Satan. Chiar Domnul Însuși a trebuit să le suporte. El „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”. Evrei 4:15. Păcatul nu constă în îndoielile diavolului șoptite la urechile noastre, ci în acțiunea noastră pe baza lor. Așa ceva Hristos nu a făcut. Nici Avraam nu a făcut; totuși, cel care crede că patriarhul și-a început călătoria fără o luptă dureroasă, nu numai că nu știe ce era implicat în testul propus, dar nu știe nimic nici despre sentimentele unui tată.

Ispititorul poate că a sugerat: „Aceasta nu poate fi cererea Domnului, deoarece El ți-a promis o mulțime fără număr de urmași, și a spus că trebuie să vină prin Isaac.” Din nou și din nou a revenit acest gând; dar nu a putea rămâne, căci Avraam cunoștea foarte bine glasul Domnului. Știa că cererea de a-l jertfi pe Isaac venea din aceeași sursă ca și făgăduința. Repetarea sugestiei din partea ispitorului nu făcea decât să fie și mai sigur faptul că cererea venea de la Domnul.

Însă aceasta nu a pus capăt luptei. O ispită puternică de a nu asculta de poruncă s-a găsit în afecțiunea lui pentru fiul său. Cererea i-a încercat foarte adânc această afecțiune: „Ia acum pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care îl iubești”. Mai era și mama mândră de fiul ei și care îl iubea atât de mult. Cum să o faci să creadă că Domnul a fost Cel care i-a vorbit? Nu-l va acuza ea că a urmat închipuirilor unei minți dezordonate? Cum să prezinte chestiunea înaintea ei? Sau, dacă va face sacrificiul fără să-i spună, cum să se întâlnească cu ea la întoarcere? În plus, erau oamenii. Nu-l vor acuza ei că și-a omorât fiul? Putem fi siguri că Avraam a dus o luptă disperată cu toate aceste sugestii care îi năpădeau mintea și inima.

Dar credința a câștigat victoria. Timpul său de șovăială trecuse și acum „nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu”. Romani 4:20.

„Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare; el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu! El căruia i se spusese: „În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele!” Căci se gândea că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți: și drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi.” Evrei 11:17-19.

Toată chestiunea, de la început până la sfârșit, a implicat învierea morților. Nașterea lui Isaac a fost de fapt o aducere la viață din ceva mort. Era puterea învierii. Ascultând de glasul nevastei lui, Avraam a dat greș odată prin faptul că nu s-a încrezut în puterea lui Dumnezeu de a-i da un fiu din ceva mort. S-a pocăit de eșecul lui, dar trebuia testat în acel punct, pentru a se asigura că a învățat temeinic lecția. Rezultatul a dovedit că a învățat.

Singurul lui fiu

„El, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul său fiu! El căruia i se spusese: „În Isaac vei avea o sămânță care îți va purta numele!” Căci se gândea că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți.” Observați expresia „singurul lui fiu”. Nu o putem citi fără să ne amintim că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” Ioan 3:16. În faptul că Avraam a adus ca jertfă singurul lui fiu avem o ilustrație a jertfirii singurului Fiul al lui Dumnezeu. Și așa a înțeles Avraam. El deja s-a bucurat în Hristos. El a știut că prin Sămânța făgăduită va veni învierea morților; și credința lui în învierea morților, care vine numai prin Isus, a fost cea care l-a făcut să treacă testul.

Avraam a adus jertfă pe singurul lui fiu, cu încrederea că el va fi înviat din moarte deoarece Dumnezeu va da ca jertfă pe singurul Său Fiu. Ba mai mult, Dumnezeu deja L-a dat pe singurul Său Fiu, care „a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii”, dar care nu se arătase încă. 1 Petru 1:20. În experiența aceasta putem vedea minunata credință a lui Avraam și cât de deplin a înțeles el scopul și puterea lui Dumnezeu. Căci Mesia, Sămânța prin care urmau să vină toate binecuvântările la oameni, trebuia să se nască pe linia genealogică a lui Isaac. Se cerea ca Isaac să fie ucis fără să aibă un moștenitor. Totuși, Avraam a avut o așa încredere în viața și puterea Cuvântului

Domnului, încât a crezut că se va împlini singur. A crezut că Mesia care trebuia să vină pe linia lui Isaac, Singurul a cărui moarte putea distruge moartea și aduce învierea, dar care nu venise încă în lume, avea putere să îl învie pe Isaac din moarte, pentru ca făgăduința lui Dumnezeu să fie împlinită și El să poată să se nască în lume. Credință mai mare ca a lui Avraam nu putea exista.

Învierea și viața

Aici vedem nu numai dovada preexistenței lui Hristos, ci și faptul că Avraam cunoștea aceasta. Isus a spus: „Eu sunt învierea și viața.” Ioan 11:25. El este Cuvântul care era de la început cu Dumnezeu și care era Dumnezeu. El era învierea și viața în zilele lui Avraam ca și în zilele lui Lazăr. „În El era viața”, și anume viața fără sfârșit. Avraam a crezut, fiindcă deja gustase puterea ei și era încrezător că viața Cuvântului îl va aduce pe Isaac la viață pentru ca făgăduința să fie împlinită.

Avraam a pornit în călătoria lui. A mers pe calea obositoare trei zile, în care a fost suficient timp pentru ca ispititorul să îl asalteze cu tot felul de îndoieli. Dar îndoiala a fost pe deplin dominată când „în a treia zi Avraam și-a ridicat ochii și a văzut locul de departe”. Geneza 22:4. Evident, un semn pe care Domnul i-l dăduse a apărut pe munte și a știut, dincolo de orice îndoială, că Domnul îl conducea. Lupta se încheiase și a înaintat în desăvârșirea sarcinii sale, pe deplin încredințat că Dumnezeu va învia pe Isaac din moarte.

„Și Avraam a spus slugilor sale: „Rămâneți aici cu măgarul; eu și băiatul ne vom duce până acolo să ne închinăm și apoi ne vom întoarce la voi.”” Versetul 5. Dacă nu ar fi existat nici un rând în Noul Testament despre acest subiect, putem ști din acest verset că Avraam a avut credință în înviere. „Eu și băiatul ne vom duce până acolo să ne închinăm și apoi ne vom întoarce la voi.” În original este scris foarte clar: *noi ne vom duce și noi ne vom întoarce* la voi. Patriarhul a avut atâta încredere în făgăduința Domnului încât a crezut pe deplin că, în ciuda faptului că îl va aduce pe Isaac ca jertfă, fiul său va fi înviat, și amândoi se vor întoarce. „Nădejdea aceasta nu înșală Rom. 5:5.” Fiind îndreptățit prin credință, a avut pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. Încercarea credinței lui a fost suportată cu răbdare, căci trebuie să știm că înverșunarea luptei trecuse și o

experiență bogată a vieții care există în Cuvânt s-a revărsat peste el, oferindu-i o speranță nestăvilită.

Sacrificiu complet

Cu toții știm rezultatul. Isaac a dus lemnele la locul arătat. Altarul a fost construit, iar el a fost așezat și legat pe altar. Din nou, vedem asemănarea cu sacrificiul lui Hristos. Dumnezeu a dat pe singurul Lui Fiu, totuși Fiul a pășit de bună voie. Hristos „S-a dat pe Sine Însuși pentru noi”. La fel, Isaac a acceptat să fie o jertfă. Era tânăr și puternic și, cu ușurință ar fi putut să se opună sau să fugă dacă ar fi dorit. Dar nu a făcut-o. Sacrificiul era al lui la fel de mult ca al tatălui său. Așa cum Hristos Și-a dus crucea, Isaac a dus lemnele pentru propriul Său sacrificiu și, cu supunere a predat trupul său cuțitului. În Isaac avem un simbol al lui Hristos, care a fost „ca un miel pe care îl duci la măcelărie”; iar afirmația lui Avraam că „Dumnezeu Însuși va purta de grijă de mielul pentru arderea de tot”, nu a fost decât expresia credinței lui în Mielul lui Dumnezeu.

„Apoi, Avraam a întins mâna și a luat cuțitul ca să junghie pe fiul său. Atunci, Îngerul Domnului i-a strigat din ceruri și a zis: ‚Avraame, Avraame!’ ,Iată-mă!’ , a răspuns el. Îngerul a zis: ‚Să nu pui mâna pe băiat, și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât nu ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.’ Avraam a ridicat ochii și a văzut înapoia lui un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș; Avraam s-a dus de a luat berbecul și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său.” Geneza 22:10-13. Viața fiului a fost cruțată, totuși sacrificiul lui a fost la fel de sincer și de complet ca și când ar fi fost dat la moarte.

Lucrarea credinței

Să deschidem la cuvintele scrise de Iacov, și să citim ce ne învață întâmplarea aceasta despre relația dintre credință și fapte. „Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică? Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte când a adus pe fiul său, Isaac, jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită? Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: ‚Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a

socotit ca neprihănire’, și el a fost numit ,prietenul lui Dumnezeu.”” Iacov 2:20-23.

Cum este posibil ca cineva să presupună că aici este o contradicție sau modificare a învățaturii neprihănirii prin credință față de cea prezentată în scrierile apostolului Pavel? Toată Scriptura învață despre credință că ea lucrează. Este declarat că singura necesară este „Credința care lucrează prin dragoste” (Galateni 5:6). Frații tesaloniceni au fost lăudați pentru „lucrările credinței”. 1 Tesaloniceni 1:2, 3. Așadar, apostolul Iacov folosește cazul lui Avraam ca o ilustrare despre lucrarea credinței. Dumnezeu îi făcuse o făgăduință; el a crezut făgăduința și credința lui i-a fost socotită ca neprihănire. Credința lui era credința care lucrează neprihănirea. Credința aceea a fost supusă unui test practic și faptele au arătat că era desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care spune: „Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire”. Felul în care a acționat credința a fost demonstrarea faptului că acea credință i-a fost pe bună dreptate socotită lui ca neprihănire. Credința a fost cea care a lucrat faptele lui. Fapta pe care a făcut-o Avraam a fost una a credinței. Nu faptele i-au produs credința, ci credința i-a produs faptele. El a fost îndreptățit, nu prin *credință și fapte*, ci prin *credința care lucrează*.

Prietenul lui Dumnezeu

„Și el a fost numit prietenul lui Dumnezeu.” Isus a spus ucenicilor Lui: „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.” Prietenia în doi presupune încredere reciprocă. În prietenie perfectă fiecare se descoperă pe sine într-un fel în care nu se arată lumii de afară. Nu poate exista prietenie adevărată unde este lipsă de încredere și reținere. Între prieteni desăvârșiți există înțelegere desăvârșită. Dumnezeu l-a numit pe Avraam prietenul Său, deoarece s-au înțeles în mod desăvârșit unul pe celălalt. Sacrificiul făcut a descoperit pe deplin caracterul lui Avraam. Dumnezeu spusese înainte: „Îl cunosc”, iar acum a spus: „Știi acum că te temi de Dumnezeu”. Avraam, la rândul lui, L-a înțeles pe Domnul. Sacrificarea singurului său fiu a indicat că el cunoștea caracterul iubitor al lui Dumnezeu, care de dragul omului, deja dăduse pe

singurul Lui Fiu. Erau uniți printr-un sacrificiu reciproc și simpatie reciprocă. Nimeni nu a putut aprecia sentimentele lui Dumnezeu precum Avraam.

Nici o altă persoană nu poate fi chemată vreodată să suporte același test la care a fost supus Avraam, deoarece circumstanțele nu mai pot fi niciodată aceleași. Niciodată soarta lumii nu mai poate fi legată de o singură persoană sau să atârne în balanță ca atunci. Totuși, fiecare copil al lui Avraam va fi testat, deoarece doar cei care au credința lui Avraam sunt copiii lui Avraam. Fiecare poate fi prietenul lui Dumnezeu și trebuie să fie așa dacă este un copil al lui Avraam. Dumnezeu Se va descoperi oamenilor Săi într-un mod în care nu o face față de lume.

Dar nu trebuie să uităm că prietenia se bazează pe încredere reciprocă. Dacă vrem ca Domnul să ne descopere tainele Lui, trebuie ca și noi să-i descoperim pe ale noastre. Dacă ne mărturisim păcatele, așezând înaintea Lui în taină toate slăbiciunile și dificultățile noastre, atunci Se va arăta ca un prieten credincios și ne va descoperi dragostea Sa și puterea de a elibera din ispită. Ne va arăta cum a fost ispitit în același fel, suferind aceleași neputințe și ne va arăta cum să biruim. Astfel, găsind plăcere în schimbul reciproc de încredere, vom sta împreună în locurile cerești în Hristos Isus și vom cina împreună. Ne va arăta lucruri minunate, căci „prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El; și legământul făcut cu El le dă învățătură.” Psalmul 25:14.

Mai mult, Dumnezeu se va dovedi un prieten credincios. El nu vă va trăda încrederea. El nu va istorisi nimănui lucrurile de care ne este rușine, pe care i le șoptim la urechi. Păcatele noastre le va arunca înapoia Lui, le va îngropa în adâncurile mării, așa încât, dacă le vom căuta, nu le vom mai găsi. Nici măcar El nu și le va mai aduce aminte. Aceasta este mai mult decât vrea sau face orice prieten pământesc. Aveți nevoie de un confident. Nu vă fie teamă să vă încredeți în Domnul. El nu doar că va păstra taina voastră, ci a i-o încredința Lui este singurul mod în care puteți împiedica lumea întreagă să o afle. Ferice de omul care Îl are de prieten pe Dumnezeul lui Avraam!

10. Făgăduința și jurământul

Sacrificiul a fost făcut; credința lui Avraam a fost testată și găsită desăvârșită; „Îngerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam și a zis: „Pe Mine Însuși jur, zice Domnul, pentru că ai făcut lucrul acesta și nu ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, în binecuvântare te voi binecuvânta și în înmulțire voi înmulți² sămânța ta ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea.”” Geneza 22:15-18.

În epistola către Evrei învățăm despre semnificația faptului că Dumnezeu a jurat pe Sine Însuși. Cititorul va vedea imediat că următorul pasaj din Scriptură face referire directă la ceea ce tocmai s-a citat:

„Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, a jurat pe Sine Însuși, și a zis: „Cu adevărat te voi binecuvânta și îți voi înmulți foarte mult sămânța.” Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduința. Oamenii, ce-i drept, obișnuiesc să jure pe cineva mai mare; jurământul este o cheazășie, care pune capăt oricărei neînțelegeri dintre ei. De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ; pentru ca prin două lucruri care nu se pot schimba, și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte, pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și

² „Binecuvântând te voi binecuvânta” și „înmulțind voi înmulți” este traducerea literală dintr-un dialect ebraic foarte comun. În ebraică, accentul se face prin repetiție. Tradus în engleza obișnuită, textul ar suna : „Cu siguranță te voi binecuvânta și cu siguranță îți voi înmulți sămânța”. Exemple asemănătoare pot fi văzute pe marginea versetelor din Geneza 2:16, 17: „mâncând poți să mănânci” și „murind vei muri”, căci „poți să mănânci în libertate” și „vei muri cu siguranță”. În Exod 3:7, „am văzut cu siguranță”, apare același dialect, „văzând, am văzut”. În Fapte 7:34, repetiția care dorește să accentueze este păstrată în „am văzut, am văzut”.

neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru al Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut „Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.” Evrei 6:13-20.

Jurământul nu a fost pentru Avraam. Credința lui în Dumnezeu a fost completă fără ca jurământul să susțină făgăduința. Credința lui s-a dovedit desăvârșită înainte să fie făcut jurământul. Mai mult, dacă ar fi fost făcut pentru el, nu trebuia să mai fie înregistrat, de vreme ce a murit cu mult timp înainte ca raportul să fie scris. Dar Dumnezeu a dorit nespuse de mult să arate moștenitorilor făgăduinței imutabilitatea hotărârii Lui și de aceea, a confirmat-o printr-un jurământ.

Doar în Hristos

Cine sunt moștenitorii făgăduinței? – Următoarea propoziție ne spune. Scopul jurământului a fost ca *noi* „să găsim o puternică îmbărbătare”. Jurământul a fost făcut pentru noi. Înseamnă că legământul cu Avraam ne privește pe noi. Cei care sunt ai lui Hristos sunt sămânța lui Avraam, moștenitori după făgăduință; și acest jurământ a fost făcut ca o încurajare pentru noi, care căutăm scăpare la Hristos.

Cât de clar ne arată această ultimă referință că legământul cu Avraam, cu toate făgăduințele incluse, este Evanghelia pură. Jurământul întărește făgăduința, dar jurământul ne oferă încurajare nouă când fugim pentru scăpare la Hristos; prin urmare, făgăduința face referire la ceea ce este de câștigat în Hristos. Aceasta este de asemenea arătat în textul pe care l-am repetat atât de des: „Dacă sunteți ai lui Hristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori *după făgăduință*.” Făgăduința nu a avut altceva în vedere decât pe Hristos și binecuvântările care sunt oferite prin crucea Sa. De aceea apostolul Pavel, care nu dorea să știe altceva decât pe „Isus Hristos și El răstignit” a putut spune că „a fost dat în judecată pentru nădejdea făgăduinței pe care a făcut-o Dumnezeu părinților noștri”. Fapte 26:6. „Nădejdea făgăduinței pe care a făcut-o Dumnezeu părinților” este „nădejdea care ne era pusă înainte” în Hristos și care este dovedită „cu mult mai multă tărie” prin jurământul lui Dumnezeu față de Avraam.

Jurământul lui Dumnezeu a confirmat legământul. Jurământul prin care a fost confirmată făgăduința ne dă nouă o încurajare puternică

atunci când fugim pentru refugiu la sanctuarul unde Hristos este preot în favoarea noastră, în felul lui Melhisedec. Prin urmare, jurământul acesta este cel care l-a făcut pe Hristos preot pentru totdeauna după rânduiala lui Melhisedec. Aceasta reiese clar din afirmația că Hristos a fost făcut preot „prin jurământul Celui ce l-a zis: „Domnul a jurat și nu Se va căi: Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec” (Evrei 7:21) și că El poate salva în mod desăvârșit pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El.

Mai mult, jurământul prin care Hristos a fost făcut preot după rânduiala lui Melhisedec este jurământul prin care El a fost făcut garanția unui „legământ mai bun” (versetul 22), adică a noului legământ. Dar jurământul prin care Isus a fost făcut preot după rânduiala lui Melhisedec era același prin care a fost confirmat legământul cu Avraam. Prin urmare, legământul cu Avraam este identic în scopul său cu noul legământ. Nu există nimic în noul legământ care să nu fie în legământul cu Avraam; și nimeni nu va fi vreodată inclus în noul legământ dacă nu este un copil al lui Avraam prin legământul făcut cu el.

Câtă încurajare pierd cei care nu reușesc să vadă Evanghelia și numai Evanghelia în făgăduința lui Dumnezeu față de Avraam! „Îmbărbătarea puternică” pe care ne-o dă jurământul lui Dumnezeu, se află în lucrarea lui Hristos ca „mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului” (Evrei 2:17). Ca preot, El prezintă sângele Său prin care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor. Ca preot, nu doar că arată milă față de noi, ci ne dă și „har ca să fim ajutați la vreme de nevoie”. Acestea ne sunt asigurate „fără a căuta la fața omului,” prin jurământul lui Dumnezeu.

„Puternică îmbărbătare”

Să ne gândim la sărmanul suflet lipsit de curaj și tremurând, disperat și doborât de simțul păcatelor comise și de completa lui slăbiciune și nevrednicie. Îi este teamă că Dumnezeu nu îl va accepta. Crede că este prea neînsemnat ca Dumnezeu să îl observe și că nimănui nu i-ar păsa dacă el ar fi pierdut, nici măcar lui Dumnezeu. Unui astfel de suflet Domnul îi spune: „Ascultați-Mă, voi care umblați după neprihănire, care căutați pe Domnul; priviți spre stânca din care ați fost ciopliți, spre gaura gropii din care ați fost scoși.

Uitați-vă la părintele vostru Avraam și spre Sara care v-a născut, căci l-am chemat când era numai el singur, l-am binecuvântat și înmulțit. Tot astfel Domnul are milă de Sion, și mângâie toate dărâmăturile lui; El va face pustia lui ca un Rai, și pământul lui uscat ca o grădină a Domnului. Bucuria și veselia vor fi în mijlocul lui, mulțumiri și cântări de laudă.” Isaia 51:1-3.

Privește la Avraam, crescut ca un păgân, și vezi ce a făcut Dumnezeu pentru el și ce i-a făgăduit, confirmând printr-un jurământ pe Sine Însuși, de dragul tău. Crezi că pentru Domnul este indiferent dacă ai fi pierdut, pentru că ești atât de neînsemnat și nebăgat în seamă? Dar, vrednicia sau nevrednicia ta nu are nimic de-a face cu acest lucru. Domnul spune: „Eu, Eu îți șterg fărâdelegile pentru Mine, și nu Îmi voi mai aduce aminte de păcatele tale.” Isaia 43:25. Pentru El? Da, cu siguranță; datorită dragostei imense cu care ne-a iubit, S-a angajat să facă acest lucru. El a jurat pe Sine Însuși să salveze pe toți cei care vin la El prin Isus Hristos și „El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur.” 2 Timotei 2:13.

Gândiți-vă! Dumnezeu a jurat pe Sine Însuși! Adică, a garantat cu Sine Însuși și cu propria Sa existență, pentru mântuirea noastră în Isus Hristos. El S-a pus pe Sine ca amanet. Viața Sa pentru a noastră, dacă suntem pierduți atunci când ne încredem în El. Onoarea Lui este în joc. Problema nu este că ești sau nu ești neînsemnat și de mică sau fără nici o valoare. El Însuși spune că suntem „mai puțin decât nimic” (Isaia 40:17 – KJV). El spune că ne-am vândut singuri pe nimic (Isaia 52:3), ceea ce arată adevărata noastră valoare; dar suntem răscumpărați fără bani, prin sângele prețios al lui Hristos. Sângele lui Hristos este viața lui Hristos, și viața lui Hristos oferită nouă ne face părtași meritelor Lui. Singura întrebare este: Își permite Dumnezeu să calce sau să uite jurământul Său? Iar răspunsul este că avem „două lucruri care nu se pot schimba, și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă”.

Gândiți-vă la ce ar fi implicat în călcarea făgăduinței și a jurământului. Cuvântul lui Dumnezeu, care a rostit făgăduința, este Cuvântul care a creat cerurile și pământul, și care le susține. „Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește. De ce zici tu, Iacove, pentru ce zici tu, Israele, „Soarta mea este ascunsă

dinaintea Domnului și dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu”?” Isaia 40:25-27. Partea precedentă a aceluiași capitol vorbește despre Cuvântul lui Dumnezeu, care a creat toate lucrurile și care va rămâne pentru totdeauna, iar cuvintele sunt citate de apostolul Petru cu afirmația adițională „Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.” 1 Petru 1:25.

Cuvântul lui Dumnezeu în Hristos este cel care susține universul și păstrează stelele nenumărate la locurile lor. „Toate lucrurile se țin prin El.” (Col. 1:17). Dacă ar eșua El, universul ar intra în colaps. Dar Dumnezeu nu este mai sigur decât Cuvântul Lui, căci Cuvântul Lui este întărit de jurământul Său. A garantat cu propria existență pentru împlinirea Cuvântului Său. Dacă Cuvântul Său ar fi călcat față de cel mai umil suflet din lume, El Însuși ar cădea în dizgrație, ar fi dezonorat și detronat. Universul ar intra în haos și dezintegrare.

Astfel, întregul univers este în cumpănă pentru asigurarea mântuirii fiecărui suflet care o caută în Hristos. Puterea manifestată în univers este puterea garantată pentru a ajuta pe cel slab. Atât timp cât există materie, Cuvântul lui Dumnezeu va fi garantat. „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri.” Psalmul 119:89. Ar fi o pierdere tristă dacă ai eșua în mântuire; dar ar fi o pierdere mult mai mare pentru Domnul dacă ai eșua prin o greșală din partea Lui.

Orice suflet care respinge îndurarea lui Dumnezeu și merge spre distrugere, este o pierdere pentru Dumnezeu. Noi suntem „din El” (Fapte 17:28 – KJV), și niciun tată nu poate vedea pierind pe cel născut din el, fără să sufere. Așa cum este bucurie în cer pentru orice păcătos care se pocăiește, este și durere în cer pentru orice păcătos care se duce spre distrugere. Dumnezeu iubește păcătoșii întocmai așa cum Îl iubește pe singurul Lui Fiu, și suferă pentru ei ca să-i salveze, mai mult decât pot suferi ei vreodată. Puterea Lui este pe măsura iubirii Lui, și niciunul dintre cei care vin la El nu pot fi smulși din mâna Lui. De aceea, sufletul odinioară îndoielnic, să cânte:

„Jurământul Său, legământul Său, sângele Său,
Mă susțin în potopul copleșitor;
Când totul în jurul sufletului meu se năruiește,
El este atunci toată speranța și stabilitatea mea.”

- *The Present Truth*, 9 iulie 1896

11. Făgăduința biruinței

Am observat repetarea făgăduinței și jurământul care a confirmat-o. Dar mai este încă un aspect foarte important al făgăduinței care nu a fost în mod special analizat, și anume: „Sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei.” Geneza 22:17. Acest verset merită cea mai mare atenție, deoarece prezintă finalul Evangheliei.

Să nu uităm niciodată că „făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu zice: „și semințelor”, (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una; „și seminței tale”, adică Hristos.” (Galateni 3:16). Este doar o singură sămânță, adică Hristos, însă, „toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos,” (Gal. 3:27) așa încât toți aceștia sunt una în Hristos Isus. „Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” (Versetul 29). Sămânța este Hristos și cei care sunt ai Lui, și nu altceva. Nicăieri în altă parte nu prezintă Biblia vreo altă sămânță a lui Avraam. De aceea, făgăduința făcută lui Avraam se referă în mod practic la aceasta: Hristos și cei care sunt ai Lui – sămânța ta – vor stăpâni cetățile (poarta – KJV) vrăjmașilor lor.

Printr-un singur om a intrat păcatul în lume. Ispita a venit prin Satana, arhivvrăjmașul lui Hristos. Satana și oștirile lui sunt vrăjmașii lui Hristos și ai oricui se aseamănă cu Hristos. Ei sunt vrăjmașii a tot ce este bun și ai tuturor oamenilor. Numele „Satana” înseamnă adversar, împotrivor. „Potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită.” 1 Petru 5:8. Făgăduința că sămânța lui Avraam va stăpâni poarta vrăjmașilor ei este făgăduința biruinței asupra păcatului și asupra lui Satana, prin Isus Hristos.

Acest lucru este arătat prin cuvintele spuse de preotul Zaharia, când a fost umplut cu Duhul Sfânt. El a profețit, spunând: „Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său și ne-a ridicat un corn de mântuire pentru noi în casa robului Său David, cum vestise prin gura sfinților Săi prooroci, care au fost din vechime; mântuire de vrăjmașii noștri și din mâna tuturor celor ce ne urăsc! Astfel Își arată El îndurarea față de părinții noștri, și își aduce aminte de legământul Lui cel sfânt, potrivit jurământului prin care se jurase părintelui nostru

Avraam, că, după ce ne va izbăvi din mâna vrăjmașilor noștri, ne va îngădui să Îl slujim pe Dumnezeu fără frică, trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre.” Luca 1:68-75.

Aceste cuvinte au fost rostite cu ocazia nașterii lui Ioan Botezătorul, antemergătorul lui Hristos. Ele fac referire directă la făgăduința și jurământul pe care le studiem noi. Au fost inspirate de Duhul Sfânt. Prin urmare, nu facem decât să urmăm călăuzirea Duhului când spunem că făgăduința stăpânirii porții vrăjmașilor noștri înseamnă eliberarea de sub puterea oștirilor lui Satana. Când Hristos i-a trimis pe cei doisprezece, „le-a dat putere și stăpânire peste toți demonii”. Luca 9:1. Această putere va fi cu biserica Sa până la sfârșitul timpului, căci Hristos a spus: „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate afară demonii.” etc. Marcu 16:17. Și din nou, „Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face și altele mai mari decât acestea: pentru că Eu Mă duc la Tatăl.” Ioan 14:12.

Dar prin păcat a venit moartea și, de vreme ce Satan este autorul păcatului, el are puterea morții. Întrucât noi suntem părtași sângelui și cărnii, născuți în păcat, a trebuit ca și Hristos să fie de asemenea părtaș la acestea „pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor” (Evrei 2:15). O teologie provenită din păgânism a condus omul să creadă că moartea e un prieten; dar orice cortegiu funerar și fiecare lacrimă amară vărsată din cauza morții, declară că ea este un dușman. Biblia așa o declară și vorbește despre distrugerea ei. Vorbind fraților, ea spune:

„Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos; dar fiecare la rândul cetii lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei care sunt ai lui Hristos. În urmă, va veni sfârșitul, când El va da împărăția în mâinile lui Dumnezeu, Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea.” 1 Corinteni 15:22-26.

Înseamnă că sfârșitul va fi la venirea Domnului, și atunci când va avea loc acel eveniment, toți vrăjmașii lui Hristos vor fi fost puși sub picioarele Sale, după Cuvântul Tatălui către Fiul Său. „Stai la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.” Psalmul

110:1. Ultimul vrăjmaș care va fi distrus este moartea. Ioan, în viziune, a văzut pe cei morți, mici și mari, stând înaintea lui Dumnezeu pentru a fi judecați în ultima mare zi. Cei ale căror nume nu erau în cartea vieții Mielului, au fost aruncați afară în iazul de foc. „Moartea și locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua.” „Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte nu are nicio putere.” Apocalipsa 20:14, 6.

Făgăduința „Sămânța ta va stăpâni poarta vrăjmașilor ei” nu poate fi împlinită decât când toată sămânța obține biruința asupra tuturor vrăjmașilor. Hristos a biruit; și noi chiar acum putem să aducem mulțumiri lui Dumnezeu, care „ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos” (1Cor. 15:57); dar bătălia nu s-a terminat, nici chiar în dreptul nostru; la sfârșit vor fi foarte mulți biruitori care nu s-au înrolat încă sub steagul Domnului; iar alții care acum sunt ai Lui se pot întoarce de la credință. Prin urmare, făgăduința nu îmbrățișează mai puțin decât desăvârșirea lucrării Evangheliei și învierea tuturor celor neprihăniți – copiii lui Avraam – și îmbrăcarea cu nemurire, la a doua venire a lui Hristos.

„Dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” Dar caracteristica distinctă a celor care sunt ai lui Hristos, este posedarea Duhului Sfânt. „Dacă nu are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Rom. 8:9). Dar oricine are Duhul, are siguranța învierii, căci „dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.” Romani 8:11.

Vedem că speranța oferită de făgăduința făcută lui Avraam este învierea morților la venirea Domnului. Speranța venirii lui Hristos este „binecuvântata speranță” care a înviorat poporul lui Dumnezeu încă din zilele lui Avraam, de fapt chiar din zilele lui Adam. Deseori spunem că jertfele indicau spre Hristos și aproape tot de atâtea ori nu reușim să realizăm ce înseamnă această afirmație. Nu poate însemna că arătau înainte spre timpul când urma să se obțină iertarea păcatelor, căci toți patriarhii au avut parte de aceasta la fel de mult ca oricine a trăit după răstignirea lui Hristos. Abel și Enoh sunt în mod special menționați printre mulți alții, că au fost îndreptățiți prin

credință. Crucea lui Hristos a fost la fel de reală în zilele lui Avraam după cum poate fi pentru oricine trăiește astăzi.

Care este atunci adevăratul înțeles al afirmației că toate jertfele de la Abel până la Hristos, arătau spre El? Acesta: arătau moartea lui Hristos – ceea ce nu mai necesită o a doua afirmație. Dar ce este moartea lui Hristos fără înviere? Pavel nu a predicat decât pe Hristos și El răstignit, totuși în modul cel mai viguros a predicat pe „Isus și învierea”. A predica pe Hristos răstignit înseamnă a predica pe Hristos înviat. Dar învierea lui Hristos are în ea învierea tuturor celor care sunt ai Lui. Iudeul bine instruit și credincios, arăta, deci, prin jertfa pe care o aducea, credința lui în făgăduința făcută lui Avraam, care urma să fie împlinită la venirea Domnului. Trupul și sângele victimei reprezentau trupul și sângele lui Hristos, la fel ca pâinea și vinul cinei Domnului prin care noi, ca și ei, „vestim moartea Domnului până va veni El”.

- *The Present Truth*, 16 iulie 1896

FĂGĂDUINȚA FĂCUTĂ LUI ISRAEL

12. O vedere generală

„Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat; și a plecat, fără să știe unde se duce. Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau moștenitori împreună cu el ai aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu. Prin credință, și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credințioșia Celui ce-i făgăduise. De aceea, dintr-un singur om, și încă un om aproape mort, s-a născut o sămânță în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra. În credință au murit toți aceștia, fără să fi câpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au

văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta, arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu Îi este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate.” Evrei 11:8-16.

Cu toți moștenitori

Primul lucru pe care îl observăm în acest pasaj din Scriptură este că toți aceștia erau moștenitori. Deja am văzut că Avraam nu a fost decât un moștenitor în timpul vieții lui, deoarece urma să moară înainte ca sămânța lui să se întoarcă din captivitate. Dar Isaac și Iacov, descendenții lui imediați, au fost de asemenea moștenitori. Copiii au fost moștenitori împreună cu tatăl lor ai aceleiași moșteniri făgăduite.

Nu numai atât, dar din Avraam a ieșit „o sămânță în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra”. Aceștia au fost de asemenea moștenitori ai aceleiași făgăduințe, pentru că, la rândul lor, „au murit în credință, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ”. Observați acest lucru: vasta oștire a descendenților lui Avraam „a murit în credință fără să fi căpătat lucrurile făgăduite”. Observați că scrie „lucrurile făgăduite”. Nu este vorba că nu au primit o parte, ci este vorba de întreg. Toate făgăduințele sunt doar în Hristos, care este sămânța, și nu puteau fi împlinite pentru cei care sunt ai Lui înainte să fie împlinite pentru El; iar El încă așteaptă ca vrăjmașii să-I fie puși sub picioare.

În armonie cu aceste cuvinte, care spun că au murit în credință, fără să fi primit cele făgăduite, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ, sunt cuvintele regelui David, la sute de ani după eliberarea din Egipt: „Sunt un străin înaintea Ta, un pribeag, *ca toți părinții mei.*” Psalmul 39:12. Iar când, ajuns la înălțimea puterii, a dat împărăția fiului său Solomon, în prezența întregului popor, a spus: „Căci noi suntem străini înaintea Ta și călători, ca toți părinții noștri;

zilele noastre pe pământ sunt ca o umbră și nu rămâne nimic.” 1 Cronici 29:15.

Motivul pentru care această mulțime ce nu se poate număra nu a primit moștenirea făgăduită, este prezentat în aceste cuvinte: „Dumnezeu, avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.”

O cetate și o țară

Avraam a așteptat cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu. Cetatea este descrisă în Apocalipsa 21:10-14, 19: „M-a dus în Duhul pe un munte mare și înalt și mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, care cobora din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul. Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți, și la porți doisprezece îngeri. Și pe ele erau scrise niște nume: numele celor douăsprezece seminții ale copiilor lui Israel; spre răsărit erau trei porți, spre miazănoapte trei porți, spre miazăzi trei porți și spre apus trei porți. Zidul cetății avea douăsprezece temelii și pe ele, erau numele celor doisprezece apostoli ai Mielului.” „Temeliile zidului cetății erau împodobite cu tot felul de pietre prețioase.”

Aceasta este o descriere parțială a cetății pe care a așteptat-o Avraam. Descendenții lui de asemenea au așteptat-o, căci citim descrieri ale ei în profeții din vechime. Ei ar fi putut avea o casă pe pământ, dacă și-ar fi dorit. Țara Haldeilor era la fel de fertilă ca și țara Palestinei și era suficientă ca locuință temporară pentru ei, ca orice altă țară. Dar nici una nu i-a satisfăcut, căci: „ei doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu Îi este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate.”

Păstrat în minte, acest pasaj ne va călăuzi în toate studiile următoare despre copiii lui Israel. Adevărații copii ai lui Avraam nu au căutat niciodată împlinirea făgăduinței pe acest pământ, ci pe pământul reînnoit.

Isaac – o ilustrație

Dorința după o țară cerească i-a făcut pe adevărații moștenitori să treacă foarte ușor peste problemele temporare, așa cum este ilustrat în viața lui Isaac. A plecat ca să rămână în țara filistenilor și a semănat acolo, „și a strâns rod însutit în anul acela; căci Domnul l-a binecuvântat. Astfel, omul acesta s-a îmbogățit, a mers îmbogățindu-se din ce în ce mai mult până ce a ajuns foarte bogat. Avea cirezi de vite și turme de oi, și un mare număr de robi. De aceea filistenii l-au invidiat... Și Abimelec a zis lui Isaac: „Pleacă de la noi; căci ai ajuns mult mai puternic decât noi.” Isaac a plecat de acolo și a tăbărât în valea Gherar; unde s-a așezat cu locuința.” Geneza 26:12-17.

Deși Isaac era mai puternic decât oamenii în a căror țară locuia, a plecat la cererea lor, chiar atunci când prospera. Nu a vrut să lupte pentru stăpânirea unei proprietăți pământești.

Același spirit l-a manifestat când a locuit în Gherar. Slujitorii lui Isaac au săpat din nou fântânile care îi aparținuseră lui Avraam; au săpat în vale și au găsit apă vie. Dar păstorii din Gherar s-au certat cu ei, spunând: „Apa este a noastră”. Așa că au plecat și au săpat o alta, dar păstorii din Gherar au pretins-o și pe aceea. „Pe urmă s-a mutat de acolo și a săpat o altă fântână, pentru care nu s-au mai certat; și a numit-o Rehobot; căci, a zis el: „Domnul ne-a făcut loc larg, ca să ne putem întinde în țară.” Citiți Geneza 26:18-22.

„Domnul i S-a arătat chiar în noaptea aceea, și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeu tatălui tău Avraam; nu te teme, căci Eu sunt cu tine; te voi binecuvânta și îți voi înmulți sămânța din pricina robului Meu Avraam.” Isaac a zidit acolo un altar, a chemat Numele Domnului, și și-a întins cortul acolo.” Versetele 24, 25.

Isaac a avut făgăduința unei țări mai bune, adică, una cerească, și de aceea nu a voit să se certe pentru a stăpâni câteva mile pătrare de teren pe acest pământ blestemat de păcat. De ce ar fi făcut-o? Nu era moștenirea promisă de Domnul; de ce ar fi luptat pentru o parte din țara în care nu era decât un călător? E adevărat, trebuia să trăiască, dar I-a permis Domnului să Se ocupe de aceasta. Fiind alungat dintr-un loc, a plecat în altul, până când a găsit în final liniște și atunci a spus: „Domnul ne-a făcut loc”. Prin aceasta a arătat adevăratul spirit al lui Hristos, „care, când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului judecător (Și-a încredințat cauza Celui care judecă drept).” 1 Petru 2:23.

Aici avem un exemplu. Dacă suntem ai lui Hristos, atunci suntem sămânța lui Avraam și moștenitori după făgăduință. De aceea, vom urma învățăturile lui Hristos. Iată una: „vă spun, să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Orîcui vrea să se judece cu tine, și să îți ia haina, lasă-i și cămașa.” (Matei 5:39, 40) Cuvintele acestea sunt considerate de mulți creștini drept fanteziste, nepractice. Însă cine le citește cu reverență, va găsi în ele un sfat legat de procesele juridice. Evlavia este de folos pentru lumea aceasta, ca și pentru cea viitoare. Nicio învățătură a lui Hristos nu este depășită, ci toate sunt pentru folosul nostru zilnic³.

„Dar vom pierde tot ce avem în această lume dacă facem cum spune textul” auzim spunându-se. Ei bine, chiar și atunci nu am fi în circumstanțe mai rele decât cele în care a fost Hristos, Domnul, aici pe pământ. Trebuie să ne amintim, însă, că „Tatăl vostru ceresc știe că aveți trebuință de aceste lucruri”. Cel care Se îngrijește de vrăbii este capabil să Se îngrijească de cei care Își încredințează cazul Lui. Vedem că Isaac prospera chiar dacă nu „se lupta pentru drepturile lui”. Făgăduința făcută părinților, ne este făcută și nouă, de exact același Dumnezeu. „Pe atunci ei erau puțini la număr; foarte puțini la număr și străini în țară. Mergeau de la un neam la altul, și de la o împărăție la un alt popor; dar nu a dat voie nimănui să-i asuprească, și a pedepsit împărați din pricina lor. „Nu vă atingeți de unșii Mei – a zis El - și nu faceți rău profeților Mei.”” Psalmul 105:12-15. Același Dumnezeu încă Se îngrijește de cei care își pun încrederea în El.

Moștenirea pe care Domnul a făgăduit-o poporului Său, sămânța lui Avraam, nu trebuie obținută prin luptă, decât folosind armele spirituale – armura lui Hristos – împotriva oștirilor Satanei. Cei care caută țara pe care Dumnezeu a promis-o, declară că sunt străini și

³ Cititorul profund va observa aici un îndemn de a evita judecățile. Dacă cineva te dă în judecată pentru haină, este mai bine a rezolva situația dându-i și mantaua decât să mergi la lege. Aceasta este înțelepciune practică. Judecățile sunt ca loteriile; se cheltuiește o mare sumă de bani și se câștigă foarte puțin. Bineînțeles, se va spune: „Dacă nu ne apărăm drepturile, oamenii vor lua tot ce avem.” Și așa să fie dacă Dumnezeu nu Se îngrijește de poporul Său. Dar a-ți apăra drepturile, nu înseamnă întotdeauna a ți le păstra, așa cum a dovedit omul cu haina sa.

călători pe acest pământ. Ei nu pot folosi sabia, nici măcar pentru autoapărare, cu atât mai puțin pentru cucerire. Domnul este apărătorul lor. El spune: „Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijinește pe un muritor și își abate inima de la Domnul. Căci este ca un nenorocit în pustie și nu vede venind fericirea; locuiește în locurile arse ale pustiei, într-un pământ sărat și fără locuitori. Binecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul, și a cărui nădejde este Domnul! Căci el este ca un pom sădit lângă ape, care își întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură, când vine, și frunzișul lui rămâne verde.” Ieremia 17:5-8. El nu a promis că toate relele vor fi îndreptate imediat sau în această viață; dar El nu uită strigătul celui sărac și a spus: „Răzbunarea este a Mea, Eu voi răsplăti.” Romani 12:19. De aceea, cei care suferă în conformitate cu voia lui Dumnezeu să încredințeze Lui păstrarea sufletelor lor, ca unui Creator credincios. 1 Petru 4:19. Putem face aceasta în deplină încredere că „Domnul face dreptate celui apăsător, dreptate celor lipsiți.” Psalmul 140:12.

Infidelitatea lui Esau

Cazul lui Esau oferă o altă dovadă secundară că moștenirea promisă lui Avraam și seminței lui nu era una temporară, de care să ne bucurăm în această viață, ci una eternă, care să fie împărtășită în viața care va veni. Istoria este spusă în aceste cuvinte:

„Odată, pe când fierbea Iacov o ciorbă, Esau s-a întors de la câmp, rupt de oboeală. Și Esau a zis lui Iacov: ‚Dă-mi, te rog, să mănânc din ciorba aceasta roșiatică, fiindcă sunt rupt de oboeală’; Pentru aceea s-a dat lui Esau numele Edom. Iacov a zis: ‚Vinde-mi astăzi dreptul tău de întâi născut.’ Esau a răspuns: ‚Iată-mă, sunt pe moarte; la ce îmi slujește dreptul acesta de întâi născut?’ Și Iacov a zis: ‚Jură-mi întâii’; Esau i-a jurat, și astfel și-a vândut dreptul de întâi născut lui Iacov. Atunci Iacov a dat lui Esau pâine și ciorbă de linte; el a mâncat și a băut; apoi s-a sculat și a plecat. Astfel și-a nesocotit Esau dreptul de întâi născut.” Geneza 25:29-34.

În epistola către Evrei, Esau este numit un om „lumesc”, deoarece și-a vândut dreptul de întâi născut. Aceasta arată că mai era ceva pe lângă prostie în acea tranzacție. Am putea spune că este copilăresc să-ți vinzi dreptul de întâi născut pentru o mâncare; dar aici a fost ceva mai rău decât copilăresc, a fost o ticăloșie. Actul acesta a dovedit că

el era infidel, nesimțind decât dispreț față de făgăduința făcută de Dumnezeu tatălui său.

Observați cuvintele spuse de Esau, când Iacov i-a cerut să-i vândă dreptul de întâi născut: „Iată-mă, sunt pe moarte; la ce îmi slujește dreptul acesta?” El nu avea altă speranță în afară de viața prezentă și nu privea mai departe. Nu se simțea sigur pe nimic, dacă nu stăpânea acum în această viață. Fără îndoială că îi era foarte foame. Poate chiar a crezut că e pe punctul să moară, dar nici chiar perspectiva morții nu i-a schimbat imaginea în ce privește pe Avraam și ceilalți. Aceștia au murit în credință, fără să fi primit lucrurile făgăduite, dar au fost convinși de ele și le-au primit cu bucurie. Esau, nu a avut o astfel de credință. El nu a crezut într-o moștenire dincolo de mormânt. Orice urma să aibă, dorea să aibă acum. De aceea și-a vândut dreptul de întâi născut.

Direcția urmată de Iacov nu este deloc una de lăudat. El a acționat ca un înșelător, după înclinația sa naturală. Cazul lui este o ilustrație a credinței nemiloase, neinteligente. El a crezut că era ceva cu făgăduința lui Dumnezeu, și a respectat credința tatălui său, cu toate că încă nu avea nimic din credința aceasta. El a crezut că moștenirea promisă părinților săi va fi oferită, dar avea așa puțină cunoștință spirituală încât a presupus că darul lui Dumnezeu poate fi cumpărat cu bani. Știm că și Avraam a crezut odată că el însuși trebuie să îplinească făgăduința lui Dumnezeu. Fără îndoială, Iacov a crezut așa cum cred mulți, că „Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri”. După aceea, a învățat mai bine și a fost cu adevărat convertit, și a exercitat credință la fel de sinceră ca și Avraam și Isaac. Cazul lui ar trebui să fie o încurajare pentru noi, prin faptul că arată ce poate face Dumnezeu cu cineva care are o înclinație foarte rea, în cazul în care se predă Lui.

Cazul lui Esau este prezentat înaintea noastră ca un avertisment. Apostolul scrie:

„Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul. Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea. Vegheați să nu fie între voi nimeni adulter sau lumesec, ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut. Știți că mai pe

urmă, când a vrut să capete binecuvântarea, n-a fost primit; măcar că o cerea cu lacrimi, n-a putut s-o schimbe.” Evrei 12:14-17.

Esau nu este singura persoană fără minte și profană din această lume. Mii au făcut la fel ca el, deși îl acuzau pentru nebunia lui. Domnul ne-a chemat pe toți să ne împărtășim de slava moștenirii ce a făgăduit-o lui Avraam. Prin învierea lui Isus Hristos din moarte, El ne-a născut din nou la o speranță vie, „la o moștenire nestricăcioasă, neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi.” 1 Petru 1:3-5. Această moștenire a neprihănirii o vom avea prin ascultarea credinței – ascultare de legea sfântă a lui Dumnezeu, cele zece porunci. Dar când oamenii înțeleg că aceasta presupune respectarea celei de-a șaptea zi, Sabatul ținut de Avraam, Isaac și Iacov și tot Israelul, dau din cap. „Nu”, spun ei, „nu pot face asta; mi-ar plăcea și văd că este o datorie; dar dacă aș păzi această zi nu aș putea trăi. Aș fi dat afară de la slujbă și aș muri de foame împreună cu familia mea.”

Acesta este exact felul în care a gândit Esau. El era pe cale să moară de foame sau, cel puțin, așa credea, de aceea, în mod deliberat, și-a dat dreptul de întâi născut pentru a mânca ceva. Dar majoritatea oamenilor, nici măcar nu ajung la punctul în care să fie aparent în pragul morții, și își vând deja dreptul la moștenire pentru a mânca ceva. Ei își imaginează primejdii care nu există. Nimeni nu ajunge să moară de foame slujindu-L pe Dumnezeu. Suntem în întregime dependenți de El pentru viața noastră în orice împrejurare, și dacă ne păstrează când Îi călcăm legile, cu siguranță poate să ne păstreze când Îl slujim. Mântuitorul spune că a ne îngrijora pentru viitor, a ne teme că vom suferi de foame, este o caracteristică a păgânismului și ne dă această asigurare pozitivă: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vă vor fi date pe deasupra.” Matei 6:21-33. Psalmistul spune: „Am fost tânăr și am îmbătrânit acum, dar nu am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea.” Și chiar dacă ne-am pierde viețile pentru adevărul lui Dumnezeu, am avea alături pe cei descriși în Evrei 11:32-38. Să ne păzim ca nu cumva să luăm atât de ușor bogăția făgăduințelor lui Dumnezeu încât să dăm moștenirea eternă pentru o bucată de pâine, iar când va fi prea târziu, să descoperim că nu mai este loc de pocăință.

„Tatăl meu e bogat, are case, grădini,
Comorile lumii le păstrează în mâini;
Diamante, rubine, și aur, argint
Odăile-I umple – cât nu-ncape în gând.

Sunt copil de Împărat, copil de Împărat;
Cu Isus, al meu Domn, sunt copil de Împărat.

Al Tatălui Fiu, pentru noi Salvator,
A umblat pe pământ ca sărac muritor;
Dar acum El domnește în eternul de sus,
Pregătindu-mi o casă în frumosul nespus.

Am fost un proscris, rătăcind pe pământ,
Străin prin născare, doar păcat alegând;
Dar am fost adoptat, și mi-e numele scris –
Că am moștenire în țara de vis.

Un cort, o colibă, să plâng c-am lăsat?
Acolo în ceruri se zidește un palat!
Deși exilat, pentru-al meu Dumnezeu
Slava i-o cânt. Sunt al Regelui meu!”

- *The Present Truth*, 23 iulie 1896

13. Israel – un prinț al lui Dumnezeu

Iacov a cumpărat dreptul de întâi născut de la Esau pentru o ciorbă și, prin înșelăciune, a obținut binecuvântarea primului născut de la tatăl său. Dar nu prin astfel de mijloace va obține cineva moștenirea pe care Dumnezeu a făgăduit-o lui Avraam și seminței lui. Aceasta a fost garantată lui Avraam prin credință și nimeni nu trebuie să creadă că ar putea să o obțină prin forță sau fraudă. „Nici o minciună nu este din adevăr”. Adevărul nu poate fi niciodată sprijinit prin înșelăciune. Moștenirea promisă lui Avraam și seminței lui a fost o moștenire a neprihănirii, și de aceea nu putea fi câștigată prin ceva nelegiuit. Posesiunile pământești sunt deseori câștigate și păstrate prin fraudă, pentru o vreme, dar nu la fel stau lucrurile cu moștenirea cerească. Singurul lucru pe care l-a obținut Iacov prin înșelăciunea lui a fost acela că și-a făcut din fratele său un dușman pentru totdeauna, și a fost exilat din casa tatălui său pentru mai mult de douăzeci de ani, fără să își mai vadă vreodată mama.

Totuși, Dumnezeu spusese cu mult timp înainte că Iacov va fi moștenitorul în locul fratelui său mai mare. Problema lui Iacov și a mamei lui a fost că au crezut că pot duce la îndeplinire făgăduințele lui Dumnezeu, în felul lor. A fost aceeași greșeală pe care au făcut-o Avraam și Sara. Nu au putut aștepta ca Dumnezeu să își ducă la îndeplinire planurile, pe calea Sa. Rebeca știa ce spusese Dumnezeu despre Iacov. L-a auzit pe Isaac făgăduind binecuvântarea lui Esau și a crezut că dacă nu va interveni, planul Domnului va eșua. A uitat că moștenirea era în întregime în puterea Domnului și că omul nu are nimic de-a face cu împărțirea ei, exceptând cazul în care în dreptul lui o respinge. Chiar dacă Esau ar fi obținut binecuvântarea de la tatăl său, Dumnezeu și-ar fi adus la îndeplinire planul la timpul potrivit.

Alegerea lui Dumnezeu

Astfel, Iacov a devenit de două ori exilat. Pe lângă faptul că a fost un străin pe pământ, a mai fost și fugar. Dar Dumnezeu nu l-a părăsit. Era speranță pentru el, așa păcătos cum era. Pentru unii pare ciudat că Dumnezeu l-a preferat pe Iacov în locul lui Esau, deoarece caracterul lui Iacov nu părea mai bun decât cel al fratelui său în acea perioadă.

Să ne amintim că Dumnezeu nu alege oamenii datorită caracterului lor bun. „Căci și noi înainte eram altă dată fără minte, neascultători, rățaciți, robiți de tot felul de pofte și plăceri, trăind în răutate și în pizmă, vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții. Dar când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care El l-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru; pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice.” Tit 3:3-7.

Dumnezeu alege oameni nu pentru ceea ce sunt, ci pentru ceea ce poate să facă din ei. Și nu există limită în ceea ce El poate să facă din cel mai rău și mai depravat, dacă este dispus și crede Cuvântul Său. Un dar nu poate fi impus, de aceea, cei care vor primi neprihănirea lui Dumnezeu și moștenirea neprihănirii, trebuie să fie dispuși să o primească. „Toate lucrurile sunt posibile pentru cel ce crede.” Dumnezeu poate face „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi”, dacă noi credem Cuvântul Său, care lucrează în mod eficient în cei care cred. Fariseii erau oameni mult mai respectabili decât vameșii și prostituatele, totuși, Hristos a spus că aceștia merg înaintea lor în împărăția cerului; iar motivul era că fariseii se încredeau în ei înșiși și nu L-au crezut pe Dumnezeu, în timp ce vameșii și prostituatele au crezut pe Domnul și s-au predat Lui. Așa a fost cu Iacov și Esau. Esau era necredincios. A privit Cuvântul lui Dumnezeu cu dispreț. Iacov nu era mai bun prin natură, dar el a crezut făgăduința lui Dumnezeu, care poate să facă pe credincios părtaș de natură divină.

Dumnezeu l-a ales pe Iacov în același fel cum alege pe oricine. „Binecuvântat fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui.” Efeseni 1:3, 4. Suntem aleși în Hristos. Și de vreme ce toate lucrurile au fost create în Hristos și prin El se țin toate lucrurile, este evident că nu ni se cere să intrăm singuri în Hristos, ci doar să Îl recunoaștem și să rămânem în El prin credință. Nu a existat mai multă parțialitate în alegerea lui Iacov înainte de a se fi născut, decât există în alegerea

altora. Alegerea nu este arbitrară, ci este în Hristos, și dacă nimeni nu L-ar respinge sau L-ar disprețui pe Hristos, niciunul nu ar fi pierdut.

„Ce har bogat! Dar fără plată!
Tu doar ,să ceri’ – și vei primi;
Tu doar ,să bați’ – și de îndată
Deschise porți spre cer vor fi.
Să vii atunci să iei deplinul
De bine oferit în dar.
Și nu uita că prețu-i chinul
Jertfitului de pe Calvar.”

Prima lecție a lui Iacov

În timp ce Iacov a crezut făgăduința lui Dumnezeu suficient de mult ca să îl determine să caute să-i asigure împlinirea prin propriile eforturi, nu a înțeles natura acesteia, așa încât să știe că doar Dumnezeu putea să o împlinească prin neprihănire. Așa că Domnul a început să îl instruiască. Iacov călătorea singur spre Siria, fugind de mânia fratelui său ofensat „a ajuns într-un loc unde a rămas peste noapte, căci asfințise soarele. A luat o piatră⁴ de acolo, a pus-o căpătâi și s-a culcat în locul acela. Și a visat o scară rezemată de pământ, al cărei vârf ajungea până la cer. Îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe scara aceea. Și Domnul stătea deasupra ei, și zicea: „Eu sunt Domnul Dumnezeu tatălui tău Avraam, și Dumnezeul lui Isaac;” Pământul pe care ești culcat, ți-l voi da și seminței tale; sămânța ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la miazănoapte și la miazăzi; și toate familiile pământului vor

⁴ Cer permisiunea cititorului de a mă referi aici la Piatra Scone de pe scaunul încoronării din Abația Westminster, care se presupune că este piatra pe care a dormit Iacov și care, prin poziția ei pe scaunul încoronării, se crede că identifică Anglia cu Israel și îi face pe anglo-saxoni moștenitori ai făgăduinței lui Iacov. Fără să spun nimic despre pretenția nefondată și nedovedită că piatra în discuție este cea pe care a dormit Iacov, ideea că posedarea ei ar putea face oamenii moștenitori ai făgăduinței lui Israel este asemănătoare cu superstiția medievală că un om ar putea moșteni sfințirea unui sfânt îndepărtat purtând cămașa lui.

fi binecuvântate în tine și în sămânța ta. Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta, căci nu te voi părăsi până nu voi îndeplini ce-ți spun.’ Iacov s-a trezit din somn și a zis: ‚Cu adevărat Domnul este în locul acesta; și eu n-am știut.’ I-a fost frică și a zis: ‚Cât de înfricoșat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor.’” Geneza 28:11-17.

Aceasta a fost o lecție importantă pentru Iacov. Înainte, ideile lui despre Dumnezeu au fost foarte necoapte. El credea că Dumnezeu este limitat la un singur loc. Dar acum, că Dumnezeu i S-a arătat, a început să înțeleagă că „Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în Duh și în adevăr.” Ioan 4:24. A început să înțeleagă ceea ce a spus Isus femeii din Samaria cu mult mai târziu, că închinarea la Dumnezeu nu depinde de un loc, ci de căutarea sufletului și de găsirea Lui, oriunde s-ar afla.

Mai mult, Iacov a început să învețe că moștenirea pe care o făgăduise Dumnezeu părinților lui și pe care se gândise să o obțină printr-un târg necinstit, era ceva ce se câștiga într-un mod cu totul diferit. Cât de mult a prins el atunci din această lecție, nu putem spune; dar știm că prin această descoperire Dumnezeu i-a vestit Evanghelia. Am văzut că Dumnezeu a predicat lui Avraam Evanghelia prin aceste cuvinte: „În tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului”. Prin urmare, putem fi siguri că atunci când Dumnezeu i-a spus lui Iacov: „În tine și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului”, a predicat aceeași Evanghelie.

Legată de această afirmație a fost făgăduința unei țării și a unei posterități fără număr. Făgăduința făcută lui Iacov este identică cu aceea făcută lui Avraam. Binecuvântarea care urma să vină prin Iacov și sămânța sa este aceeași cu aceea care urma să vină prin Avraam și sămânța lui. Sămânța este aceeași, adică, Hristos și cei ce sunt ai Lui prin Duhul; iar binecuvântarea vine prin crucea lui Hristos.

Evanghelia a fost vestită prin ceea ce a văzut Iacov la fel de mult ca prin ceea ce a auzit. El a văzut o scară așezată pe pământ, atingând cerul, și legând pe Dumnezeu de om. Isus Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu născut din El, este legătura dintre cer și pământ, dintre Dumnezeu și om. Scara ce lega cerul și pământul, pe care îngerii lui Dumnezeu urcau și coborau, era o reprezentare a ceea ce Hristos i-a

spus lui Natanael, iudeul acela sincer: „De aici înainte veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând peste Fiul omului.” Ioan 1:51. Calea spre cer este calea crucii; lucrul acesta i-a fost prezentat lui Iacov în noaptea aceea. Nu prin înălțare de sine, ci prin negare de sine se câștigă moștenirea și binecuvântarea. „Cine își va pierde viața” și tot ce ține de ea, „o va câștiga”.

Aplicarea lecției

Despre șederea lui Iacov în Siria nu trebuie să vorbim în mod special. În cei douăzeci de ani în care a servit unchiului său Laban, a avut multe ocazii să învețe că înșelăciunea nu aduce niciun folos. Cursul pe care l-a urmat s-a întors împotriva lui, dar Dumnezeu a fost cu el și i-a dat prosperitate. Se pare că Iacov a luat la inimă lecția ce îi fusese dată, căci găsim foarte puține indicii că înclinația lui naturală de a înșela ar fi dominat în relațiile lui cu unchiul său. Pare că și-a încredințat cazul aproape pe deplin Domnului și s-a supus la tot felul de tratamente rele, fără revanșă. În replica dată lui Laban la acuzația acestuia că a furat, Iacov a spus:

„Iată, am stat la tine douăzeci de ani; oile și caprele tale nu ți s-au stârpit și nu am mâncat berbeci din turma ta. Nu ți-am adus acasă vite sfâșiate de fiare; eu însumi te-am despăgubit pentru ele; îmi cereai înapoi ce mi se fura ziua, sau ce mi se fura noaptea. Ziua, mă topeam de căldură, iar noaptea mă prăpădeam de frig, și-mi fugea somnul de pe ochi. Iată, douăzeci de ani am stat în casa ta; ți-am slujit patrusprezece ani pentru cele două fete ale tale și șase ani pentru turma ta, și de zece ori mi-ai schimbat simbria. Dacă n-aș fi avut cu mine pe Dumnezeu tatălui meu, pe Dumnezeu lui Avraam, pe Acela de care se teme Isaac, mi-ai fi dat drumul acum cu mâinile goale. Dar Dumnezeu a văzut suferința mea și osteneala mâinilor mele și ieri noapte a rostit judecata.” Geneza 31:38-42.

Aceasta a fost o afirmație calmă și demnă ce a arătat că el era însuflețit de teama lui Isaac și de același spirit. Predicarea Evangheliei nu a fost în zadar în dreptul lui Iacov; în el a avut loc o mare schimbare.

Să observăm aici că Iacov nu a câștigat nimic din dreptul de întâi născut pe care l-a cumpărat atât de iscusit de la fratele său. Averea lui se datora binecuvântării directe a lui Dumnezeu. Și legat de aceasta,

putem aminti faptul că binecuvântarea lui Isaac trebuia să se datoreze faptului că Dumnezeu îl va binecuvânta. Moștenirea nu era una care putea fi transmisă de la tată la fiu, precum moștenirile obișnuite, ci una care trebuia să fie obținută de fiecare prin făgăduința și binecuvântarea directă, personală de la Dumnezeu. Nimeni nu este creștin datorită faptului că părinții lui sunt creștini. Nimeni nu este creștin prin natură. Doar prin nașterea din nou, nu prin nașterea firească, devenim membrii ai casei lui Dumnezeu. Pentru a fi „sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință” trebuie să fim ai lui Hristos; și dacă suntem ai lui Hristos și împreună moștenitori cu El, suntem „moștenitori ai lui Dumnezeu”.

Testul final

Iacov a avut un eșec amarnic în viața sa de mai înainte, așa că Dumnezeu, ca un Învățător credincios, a trebuit în mod necesar să îl aducă pe același teren din nou. Se gândise să câștige prin vicleșug; de aceea trebuia să învețe cu desăvârșire că „ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră”. 1 Ioan 5:4.

Când Rebeca a propus ca Iacov să fie trimis departe de casă deoarece Esau căuta să îl omoare, a spus: „Acum, fiule, ascultă sfatul meu; scoală-te, fugi la fratele meu Laban în Haran și rămâi la el câțeva vreme, până se va potoli mânia fratelui tău, până va trece de la tine urgia fratelui tău, și va uita ce i-ai făcut; atunci voi trimite să te cheme.” Geneza 27:43-45. Dar ea nu cunoștea natura lui Esau. El era înverșunat și fără milă. „Așa vorbește Domnul, pentru trei nelegiuiri ale lui Edom, ba pentru patru, nu-mi voi întoarce pedeapsa de la el, căci l-a urmărit pe fratele său cu sabie și a aruncat la o parte toată mila; mânia lui a continuat și și-a ținut furia pentru totdeauna.” Amos 1:11 (KJV). (Edom este Esau. Vezi Geneza 25:30; 36:1). Aici vedem că, deși înclinația naturală a lui Iacov a fost rea, caracterul lui Esau a fost cu mult mai condamnabil.

Deși trecuseră douăzeci de ani, mânia lui Esau era la fel de aprinsă ca întotdeauna. Când Iacov a trimis mesageri înainte, lui Esau, ca să îi vorbească împăciuitoare și să se împace, ei i-au adus vestea că Esau venea cu patru sute de oameni. Iacov nu putea spera să reziste în vreun fel împotriva acestor războinici antrenați; dar învățase să se încreadă în Domnul și îl găsim cerând împlinirea făgăduințelor astfel:

„Dumnezeul tatălui meu Avraam, Dumnezeul tatălui meu Isaac! Tu Doamne, care mi-ai zis: ‚Întoarce-te în țara ta și în locul tău de naștere, și voi îngriji ca să-ți meargă bine!’ Eu sunt prea mic pentru toate îndurările și pentru toată credincioșia pe care ai arătat-o față de robul Tău; căci am trecut Iordanul acesta numai cu toiagul meu, și iată că acum fac două tabere. Izbăvește-mă, Te rog, din mâna fratelui meu, din mâna lui Esau! Căci mă tem de el, ca să nu vină și să mă lovească pe mine, pe mame și pe copii. Și Tu ai zis: ‚Eu voi îngriji ca să-ți meargă bine, și-ți voi face sămânța ca nisipul mării, care, de mult ce este, nu se poate număra.’” Geneza 32:9-12.

Iacov a încercat odată să obțină prin fraudă ce avea fratele său mai bun. A crezut că în felul acesta va deveni moștenitor al făgăduinței lui Dumnezeu. Acum a învățat că nu putea obține aceasta decât prin credință, și a recurs la rugăciune pentru a fi scăpat de mânia fratelui său. După ce și-a împărțit în cel mai bun fel familia și turmele, a rămas singur pentru a continua să se roage lui Dumnezeu. Și-a dat seama că nu este vrednic de nimic și că dacă va fi lăsat după ceea ce merita, va pieri, și a simțit că trebuie să se prindă mai mult de mila lui Dumnezeu.

„Iacov însă a rămas singur. Atunci un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor. Văzând că nu-l poate birui, omul acesta l-a lovit la încheietura coapsei, așa că i s-a scrântit încheietura coapsei lui Iacov, pe când se lupta cu el. Omul acela a zis: ‚Lasă-Mă să plec, căci se revarsă zorile.’ Dar Iacov a răspuns: ‚Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.’ Omul acela i-a zis: ‚Cum îți este numele?’ ‚Iacov,’ a răspuns el. Apoi a zis: ‚Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel; căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni, și ai fost biruitor.’ Iacov l-a întrebat: ‚Spune-mi, te rog, numele Tău!’. El a răspuns: ‚Pentru ce îmi ceri numele?’ Și l-a binecuvântat acolo. Iacov a pus locului aceluia numele Peniel: ‚căci,’ a zis el, ‚am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși am scăpat cu viață.’” Geneza 32:24-30.

Oamenii vorbesc adesea de lupta cu Dumnezeu în rugăciune, asemenea lui Iacov. Nu este nicio dovadă că Iacov a știut că Cel care Se lupta cu el era Domnul, până ce a venit dimineața și coapsa lui a ieșit din încheietură la atingerea vrăjmașului său. De fapt, știm bine că niciun om nu ar fi avut tăria să se angajeze într-o luptă de forță cu Domnul, dacă ar fi știut că acesta este Domnul. Îngerul i-a apărut

înainte ca un om și fără îndoială că Iacov a gândit că este atacat de un tâlhar. Putem pe bună dreptate să ne imaginăm că Iacov s-a aflat într-o frământare dureroasă toată noaptea. Se apropia repede momentul când trebuia să înfrunte mânia fratelui său, și nu îndrăznea să îl întâlnească fără asigurarea deplină că totul era în regulă între el și Dumnezeu. Trebuia să știe că era iertat pentru umblarea lui greșită din trecut. Totuși, orele gândite că vor fi petrecute în comuniune cu Dumnezeu, erau petrecute luptând cu un presupus dușman. Așa că putem fi siguri că în timp ce toată puterea trupului îi era angajată în a rezista vrăjmașului său, inima i se înălța la Dumnezeu într-o agonie cumplită. Neliniștea și grija din acea noapte trebuie să fi fost teribile.

Iacov era un bărbat puternic și rezistent. Păzirea turmelor zi și noapte, ani de-a rândul, a demonstrat acest lucru și în același timp i-a întărit constituția. Așa a putut el continua lupta și a-și menține poziția toată noaptea. Dar nu în felul acesta a câștigat biruința. Citim că „în puterea lui s-a luptat cu Dumnezeu; s-a luptat cu îngerul și a fost biruitor, a plâns și s-a rugat de el. Iacov l-a întâlnit la Betel, și acolo ne-a vorbit Dumnezeu. Domnul este Dumnezeul oștirilor; numele Lui este Domnul.” Osea 12:3-5. Prin puterea lui a luptat Iacov cu Dumnezeu, dar nu a biruit prin puterea și îndemânarea lui de luptător. Puterea lui era în slăbiciunea lui, așa cum vom vedea.

Observați că primul indiciu pe care l-a avut Iacov că oponentul său nu era un om obișnuit, a fost când încheietura coapsei i-a fost dislocată la atingerea Divină. Acest act a descoperit imediat cine era presupusul său dușman. Nu o atingere umană, ci mâna Domnului a fost cea pe care a simțit-o. Ce a făcut el atunci? Ce ar fi putut face un om într-o astfel de condiție? Imaginați-vă un om luptând, și, când atât de mult depinde de tăria picioarelor lui, dintr-o dată unul dintre ele îi este dislocat. Chiar dacă cineva ar umbla doar, sau pur și simplu ar sta în picioare, și dintr-o dată unul dintre picioare i-ar ieși din încheietură, instantaneu ar cădea la pământ. Cu atât mai mult ar cădea dacă i s-ar întâmpla în timpul luptei. Așa ar fi fost și cu Iacov, dacă nu s-ar fi aruncat imediat asupra Domnului, cu o strânsoare puternică. În mod natural s-ar fi apucat de cel mai apropiat obiect de sprijin; dar înțelegerea că lângă el era Acela pe care tânjise să-L întâlnească, a făcut din strânsoarea lui mai mult decât o acțiune involuntară. Ocazia lui venise și nu o va lăsa să-i scape.

Faptul că Iacov a încetat imediat să lupte și s-a agățat de Domnul nu este evident numai din faptul că nu putea face nimic altceva, ci de asemenea din cuvintele Domnului: „Lasă-mă să plec”. „Nu”, a spus Iacov, „nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta”. Era o situație între viață și moarte. Viața și salvarea lui depindeau de cât de mult se ținea de Domnul. Cuvintele „Lasă-mă să plec” au vrut doar să îl testeze, pentru că Domnul nu părăsește pe niciun om de bună voie. Dar Iacov era hotărât să găsească binecuvântarea cu adevărat, și a biruit. Prin puterea lui a biruit, dar prin puterea credinței. „Când sunt slab, atunci sunt tare.” În ora aceea, Iacov a învățat pe deplin lecția că binecuvântarea și moștenirea se obțin nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Domnului.

Un nume nou

Numele cel nou a fost o garanție pentru Iacov că era acceptat. Acesta nu i-a adus nimic nou, ci a fost un semn a ceea ce deja câștigase. Când s-a odihnit în brațele lui Dumnezeu, a încetat să mai facă propriile lui fapte, așa că nu mai era înșelătorul, care caută să-și atingă propriile scopuri, ci prințul lui Dumnezeu, cel care a luptat lupta cea bună a credinței și s-a ținut de viața veșnică. De aici înainte el trebuia să fie cunoscut ca Israel.

Acum putea merge să își întâlnească fratele. Cel care a stat cu Dumnezeu față în față nu se mai teme de fața omului. Cel care a biruit în lupta cu Dumnezeu, mai mult ca sigur va birui în lupta cu oamenii. Acesta este secretul puterii. Slujitorul lui Dumnezeu să știe că, dacă vrea să aibă putere în lupta cu oamenii, trebuie ca mai întâi să biruiască în lupta cu Dumnezeu. Trebuie să Îl cunoască pe Domnul și să fi vorbit cu El față în față. Unui astfel de om Domnul îi spune: „Vă voi da o gură și o înțelepciune, căreia nu-i vor putea răspunde, nici sta împotriva toți potrivnicii voștri.” Luca 21:15. Ștefan Îl cunoștea pe Domnul și a avut comuniune cu El, iar împotrivitorii adevărului „nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și Duhului cu care vorbea el”. Care trebuie să fi fost atunci puterea lui asupra celor ale căror inimi erau deschise să primească adevărul?

Din istoria lui Iacov învățăm din nou cum se obține moștenirea pe care Dumnezeu a făgăduit-o lui Avraam și seminței lui. Doar prin credință. Pocăința și credința sunt singurele mijloace de eliberare.

Prin niciun alt mijloc nu a putut spera el să aibă parte de moștenire. Întreaga lui mântuire stătea în dependența lui de făgăduința lui Dumnezeu. În felul acesta a fost făcut el părtaș pe deplin de natură divină.

Cine sunt Israeliții?

Învățăm de asemenea cine este Israel. Numele i-a fost dat lui Iacov ca semn al biruinței pe care a câștigat-o prin credință. Numele nu i-a oferit niciun har, ci a fost un semn al harului pe care deja îl avea. În același fel va fi oferit tuturor celor care biruiesc prin credință, și nimănui altcuiva. A avea numele de Israelit nu adaugă nimic la nimeni. Nu este numele cel care aduce binecuvântarea, ci binecuvântarea aduce numele. Așa cum Iacov nu a avut numele prin natură, tot așa nu-l poate avea nimeni. Adevăratul Israelit este cel în care nu este vicleșug. Numai astfel de oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu; dar „fără credință este cu neputință să-I fim plăcuți Lui”. Astfel, Israelit este doar acela care are credință personală în Domnul. „Nu toți cei care se coboară din Israel, sunt Israel”; „ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță”. Romani 9:6, 8.

Oricine dorește să fie cunoscut ca Israelit, să ia în considerare cum a primit Iacov numele și să înțeleagă faptul că numai așa poate fi purtat cu demnitate de cineva. Hristos, Sămânța făgăduită, a trebuit să treacă prin aceeași luptă. A luptat și a câștigat prin încrederea în Cuvântul Tatălui și astfel, este pe drept Regele lui Israel. Doar Israeliții vor lua parte la împărăție cu El; căci Israeliții sunt biruitori, iar făgăduința este: „celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” Apocalipsa 3:21.

- *The Present Truth*, 30 iulie 1896

14. Israel în Egipt

Trebuie să ne amintim că atunci când Dumnezeu a făcut legământul cu Avraam, i-a spus că el însuși va muri fără să primească moștenirea și că descendenții lui vor fi sub opresiune și apăsați într-o țară străină, iar după aceea, în a patra generație, vor veni în țara făgăduită.

„Apoi i-a dat legământul tăierii împrejur; și astfel, Avraam când a născut pe Isaac, l-a tăiat împrejur în ziua a opta; Isaac a născut și a tăiat împrejur pe Iacov, și Iacov pe cei doisprezece patriarhi. Iar patriarhii, care pizmuiau pe Iosif, l-au vândut ca să fie dus în Egipt. Dar Dumnezeu a fost cu el și l-a izbăvit din toate necazurile lui; i-a dat înțelepciune și trecere înaintea lui Faraon, împăratul Egiptului, care l-a pus dregător peste Egipt și peste toată casa lui... Apoi Iosif a trimis să cheme pe tatăl său Iacov și pe toată familia lui, șaptezeci și cinci de suflete. Iacov s-a coborât în Egipt, unde a murit el și părinții noștri. Și au fost strămutați la Sihem și puși în mormântul pe care îl cumpărase Avraam cu o sumă de bani de la fiii lui Emor, în Sihem. Se apropia vremea când trebuia să se împlinească făgăduința, pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam. Norodul a crescut și s-a înmulțit în Egipt, până când s-a ridicat un alt împărat, care nu cunoștea pe Iosif. Împăratul acesta a uneltit împotriva neamului nostru, și a chinuit pe părinții noștri, până acolo ca să-și lepede pruncii, ca să nu trăiască.” Fapte 7:8-19.

Împăratul „care nu cunoștea pe Iosif” era unul dintr-o altă dinastie, dintr-un popor din est care cucerise Egiptul. „Căci așa vorbește Domnul: fără plată ați fost vânduți și nu veți fi răscumparați cu preț de argint. Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu: Odinioară poporul Meu s-a coborât să locuiască pentru o vreme în Egipt; apoi Asirianul l-a asuprit fără temeii. Și acum, ce am să fac aici - zice Domnul- când poporul Meu a fost luat pe nimic? Asupritorii lui strigă de bucurie - zice Domnul – și cât e ziuica de mare este batjocorit numele Meu. De aceea, poporul Meu va cunoaște Numele Meu; de aceea va ști în ziua aceea, că Eu vorbesc și zic: iată-Mă.” Isaia 52:3-6.

Ce semnifică Egiptul

Din ultimul text citat, învățăm că opresiunea lui Israel în Egipt a însemnat opoziție și blasfemie împotriva lui Dumnezeu; că disprețul față de Dumnezeu și religia lor a determinat mult asprimea lor. Învățăm de asemenea că eliberarea lor din Egipt a fost identică cu eliberarea tuturor celor care sunt „vânduți păcatului”. „V-ați vândut pe nimic și veți fi răscumpărați fără bani.” (KJV.) „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire, pe care îl moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.” 1 Petru 1:18, 19. De aceea, un scurt studiu referitor la ceea ce semnifică Egiptul în Biblie și la adevărata stare în care erau Israelii în timp ce se aflau acolo, ne va ajuta să înțelegem ce a fost implicat în eliberarea lor.

Idolatria egipteană

Din toată idolatria timpurilor străvechi, cea a Egiptului a fost fără îndoială cea mai grosolană și cea mai completă. Numărul zeilor Egiptului era aproape dincolo de posibilitatea de a-i număra, dar fiecare zeu avea mai mult sau mai puțin legătură directă cu soarele ca zeu suprem. „Fiecare oraș din Egipt avea animalul lui sacru și divinitățile lui locale.” – *Enciclopedia britanică*. Dar „soarele era centrul religiei Statului. În diferite forme, el era în vârful fiecărei ierarhii.” – *Imaginile soarelui și Soarele neprihănirii, în O.T. Student, ianuarie 1886*. „Ra, soarele, este de obicei reprezentat printr-un om cu două capete de șoim, ocazional printr-un om, în ambele cazuri purtând pe cap discul solar.”

Unirea dintre Biserică și Stat era desăvârșită în Egipt, cele două fiind de fapt identice. Aceasta este arătat în „Religiile lumii vechi” (Rawlinson) pagina 20:

„Ra era zeul-soare al Egiptului și era venerat în special la Heliopolis. Obeliscurile, după unii, reprezentau razele sale și erau întotdeauna sau de obicei construite în onoarea sa... În cea mai mare parte, regii îl considerau pe Ra protectorul lor special; de fapt au mers atât de departe încât s-au identificat pe ei înșiși cu el, au folosit titlurile lui ca ale lor și au adoptat numele lui ca prefix obișnuit al numelor și titlurilor lor. Mulți cred că aceasta este originea cuvântului *faraon*, care, se crede, este redarea ebraică pentru *Ph'Ra* – soarele.”

Pe lângă soare și lună, cu numele Osiris și Isis, „egiptenii adorau un număr mare de animale, ca boul, câinele, lupul, șoimul, crocodilul, ibisul [pasăre din regiunile Africii și Americii, asemănătoare cu o barză, având penajul alb-roșu și ciocul lung, curbat în jos, considerată sfântă de către egiptenii antici – nota trad.], pisica etc.” „Dintre toate aceste animale, taurul Apis, numit Epapris de către greci, era cel mai celebru. Temple impunătoare erau ridicate în cinstea lui în timp ce trăia, și chiar mai mari după moartea lui. Atunci Egiptul intra în doliu general. Funeraliile erau celebrate cu atâta pompă încât este greu de crezut. În timpul domniei lui Ptolemeu Lagus, taurul Apis a murit la vârstă înaintată, iar pompa funeraliilor, pe lângă cheltuielile obișnuite, s-a ridicat la peste cincizeci de mii de coroane franceze. După ce au fost date ultimele onoruri celui decedat, următoarea grijă era să i se găsească un succesor și tot Egiptul se punea în mișcare pentru acest scop. Era cunoscut prin anumite semne care îl distingeau de alte animale din specia lui; pe fruntea lui trebuia să fie o pată albă, în formă de semilună; pe spate, forma unui vultur; pe limbă, forma unui gândac. De îndată ce era găsit, doliul ceda locul bucuriei; în toate părțile Egiptului nu se auzea nimic altceva decât festivaluri și veselii. Noul zeu era adus la Memphis ca să își ia demnitatea și acolo era instalat cu un număr mare de ceremonii.” – *Rollin, Istoria veche, Book 1, partea 2, cap. 2, sec. 1.*

Este greu să o spunem, dar aceste ceremonii aveau un caracter obscen, deoarece, închinarea la soare dusă la bun sfârșit, nu înseamnă altceva decât practicarea viciului ca o îndatorire religioasă.

Atât de puternică era superstiția la egipteni încât adorau chiar prajii și cepele. Aceasta ne amintește că superstiția și idolatria urâcioasă nu sunt neapărat legate de un intelect scăzut, pentru că vechii egipteni cultivau artele și științele la cel mai înalt grad. Practicarea idolatriei a reprezentat cauza căderii lor de la poziția înaltă din trecut.

Chiar numele *Egipt* este un sinonim pentru imoralitate și opoziție față de religia lui Hristos și este asociat cu Sodoma. Despre „cei doi martori” ai Domnului, se spune că „trupurile lor moarte vor zace în piața cetății celei mari, care, spiritual, se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor”. Apocalipsa 11:8. Faptul că Israelii au luat parte în Egipt la relele și idolatria lui și că au fost

împiedicați prin forță să Îl slujească pe Domnul, este evident din câteva texte ale Scripturii.

În primul rând, când Moise a fost trimis să elibereze pe Israel, solia lui către faraon a fost următoarea: „Așa vorbește Domnul, Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut. Îți spun, lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească.” Exodul 4:22, 23. Obiectivul eliberării din Egipt era ca Israel să Îl poată sluji pe Domnul, o dovadă că ei nu Îl slujeau acolo.

Apoi, citim că „El Și-a adus aminte de făgăduința sfântă și de Avraam, slujitorul Său. Și-a eliberat poporul cu bucurie și pe aleșii Lui cu veselie; le-a dat țările păgânilor și au moștenit munca poporului, pentru ca să poată respecta legile Lui și să țină poruncile Lui.” Psalmul 105: 42-45. (KJV)

Dar cea mai puternică dovadă că Israel s-a alăturat idolatriei egiptenilor se găsește în mustrarea pentru nepărăsirea ei. „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „În ziua când am ales pe Israel, Mi-am ridicat mâna spre sâmbânța casei lui Iacov, și M-am arătat lor în țara Egiptului;... le-am zis: lepădați fiecare urâciunile care vă atrag privirile, și nu vă spurcați cu idoli Egiptului! Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru! Dar ei s-au răzvrătit împotriva Mea și n-au vrut să Mă asculte. Niciunul n-a lepădat urâciunile care îi atrăgeau privirile, și n-au părăsit idoli Egiptului.” Ezechiel 20:5-8.

Încă în robia egipteană

Urâciunile Egiptului n-au fost lepădate până în ziua de azi. Întunericul care a cuprins Egipt în timpul plăgilor nu a fost mai dens decât întunericul pe care Egiptul îl aruncă asupra întregului pământ. Întunericul fizic nu a fost decât reprezentarea vie a întunericii morale în care a căzut poporul acela, și a întunericii care iese de atunci încoace din țara aceea imorală. Istoria apostaziei din biserica creștină nu este decât raportul greșelilor care au fost aduse din Egipt.

Aproape de încheierea celui de-al doilea secol al erei creștine, a apărut un nou sistem filosofic în Egipt. „Această filozofie a fost adoptată de unii învățați din Alexandria care doreau să fie numiți creștini, dar să își păstreze numele, veșmântul și rangul de filosofi. De fapt, se spune că toți cei care au prezidat școlile creștine din Alexandria în acest secol – Athenagoras, Pantaenus și Clemens

Alexandrinus – au aprobat-o. Acești oameni erau convinși că adevărata filozofie, cel mai mare și mai salutar dar de la Dumnezeu, este fragmentat răspândită printre toate sectele filosofilor; și de aceea, datorită oricărui om înțelept, în special a unui profesor creștin, este să adune aceste fragmente din toate colțurile și să le folosească pentru apărarea religiei și combaterea impietății.” – *Mosheim, Istoria Eclesiastică, Sec. 2, Part.2, Cap.1, Sect. 6.*

„Acest mod de a filozofa a primit unele modificări când Ammonius Saccas, la încheierea secolului, a deschis la Alexandria o școală și a pus temelia acelei secte numită Nou Platonică. „Acest om s-a născut și a fost educat ca un creștin și poate că a pretins creștinismul toată viața lui. Fiind înzestrat cu o mare rodnicie a geniului și elocvenței, și-a luat asupra sa responsabilitatea de a aduce toate sistemele de filozofie și religie în armonie, sau, cu alte cuvinte, a încercat să învețe o filozofie prin care toți filozofii și toți oamenii din toate religiile, inclusiv creștinii, să se poată uni și să aibă părtășie unii cu alții. Aici se găsește în special diferența dintre această nouă sectă și filozofia eclectică înfloritoare mai dinainte în Egipt. Căci eclecticii susțineau că există o mixtură a binelui și a răului, a adevărului și a falsului în toate sistemele; de aceea, ei selectau din toate ce li se părea lor în conformitate cu rațiunea și respingeau restul. Dar Ammonius susținea că toate sectele dețineau unul și același sistem al adevărului, cu doar câteva diferențe în modul în care îl prezentau și cu o minusculă diferență în concepțiile lor; așa că prin intermediul unor explicații potrivite, pot fi, cu puțină dificultate, aduși într-un singur trup. Mai mult, el a susținut acest nou și singular principiu că religiile populare, cea creștină de asemenea, trebuie înțelese și explicate în conformitate cu această filozofie comună.” – *Mosheim, Istoria eclesiastică, Secolul 2, partea 2, cap. 1, secțiunea 7.*

Clement din Alexandria a fost menționat ca unul dintre învățătorii creștini devotați acestei filozofii. Mosheim ne spune că acest „Clement trebuie așezat printre primii și principalii apărători și învățători creștini ai științei filozofice; de fapt, poate fi pus chiar în fruntea celor devotați cultivării filozofiei cu o ardoare care nu cunoștea limite, și care erau atât de orbi și de rău ghidați încât s-au angajat în încercarea fără speranță de a produce o împăcare între principiile științei filozofice și cele ale religiei creștine.” – *Mosheim, Comentarii, Secolul 2, Secțiunea 25, nota 2.*

Să ne amintim că singura filozofie era cea păgână și ne va fi ușor să ne imaginăm rezultatele inevitabile ale unei asemenea devoțiuni față de ea din partea celor care erau învățători în biserica creștină. Mosheim ne spune că „prin discipolii creștini ai lui Ammonius și în special prin Origene, care în secolul următor (al treilea) a atins un grad de eminență greu de crezut, doctrinele pe care și le-au derivat de la învățătorul lor au fost în mod sânguinos infiltrate în mințile tinerilor cu a căror educație erau însărcinați și, apoi, prin eforturile acestora, chemați în cea mai mare parte la slujba de pastor, dragostea de filozofie a devenit general difuzată într-o parte considerabilă a bisericii.” Origene se afla în fruntea „Școlii Catihetice” sau a seminarului teologic din Alexandria, care era centrul învățaturii. El era în fruntea interpreților Bibliei din acel secol și era îndeaproape copiat de către tinerii care mergeau cu grămada la acel seminar. „Jumătate din predicile zilei”, spune Farrar, „erau împrumutate, conștient sau inconștient, direct sau indirect, din gândurile și metodele lui Origene.” – *Viețile părinților, cap. 16, secțiunea 8.*

Dibăcia lui Origene de „interpret” al Bibliei se datora dibăciei lui ca filozof, care consta în a face să se vadă lucruri care nu existau. El și tovarășii lui foloseau Biblia ca pe scrierile filozofilor, ca pe un obiect asupra căruia își expuneau dibăcia lor mintală. A citi o afirmație simplă, a o crede așa cum este scrisă, și a prezenta adevărul simplu înaintea studenților, conducând mințile oamenilor la Cuvântul lui Dumnezeu, era considerat prea copilăresc și mult prea jos față de demnitatea unui mare profesor. Oricine putea face asta, gândeau ei. Lucrarea lor era să pară că scot din Cuvântul sacru ceva ce oamenii de rând nu vor găsi niciodată; motivul era că nu se găsea acolo, ci era invenția propriilor lor minți.

Pentru a-și menține prestigiul de profesori și scolastici profunzi, au învățat oamenii că Biblia nu se înțelege așa cum este scrisă și că oricine urmează litera clară a Scripturii cu siguranță se va rătăci; că ea putea fi explicată numai de cei care și-au exercitat facultățile mentale prin studiul filozofiei. Astfel, de fapt ei au luat Biblia din mâinile oamenilor obișnuiți. Fără să aibă Biblia în mâna lor în mod practic, oamenii nu mai puteau distinge între creștinism și păgânism. Rezultatul a fost nu numai că cei care declarau deja creștinismul erau într-o mare măsură corupți, ci și păgânii intrau în biserică fără să-și schimbe principiile sau practicile. „S-a întâmplat că cea mai mare

parte a filozofilor platonişti, comparând religia creştină cu sistemul lui Ammonius, au fost conduşi să îşi imagineze că nimic nu putea fi mai uşor decât o trecere de la una la alta şi, spre marele detriment al cauzei creştine, au fost conduşi să îmbrăţişeze creştinismul fără să simtă necesar a abandona aproape nici unul din principiile lor anterioare.”

În felul acesta „aproape toate denaturările prin care a fost desfigurat creştinismul în secolul al doilea şi în cele care au urmat, iar simplitatea şi inocenţa lui de altă dată au fost aproape şterse, şi-au avut originea în Egipt şi de acolo s-au răspândit în celelalte biserici.” „Observând că în Egipt şi în alte ţări, închinătorii păgâni, pe lângă ceremoniile lor religioase publice la care era admis oricine fără deosebire, aveau anumite rituri secrete şi foarte sacre, cărora le-au dat numele de *mistere* şi la a căror celebrare nimeni în afară de persoanele de cea mai încuviinţată credinţă şi discreţie aveau permisiunea de a fi prezenţi, creştinii din Alexandria mai întâi, apoi şi alţii, au fost ispitiţi spre ideea că nu pot face mai bine decât să facă disciplina creştină să se acomodeze cu acest model. Mulţimea celor ce se numeau creştini a fost astfel împărţită de ei în *profani*, sau cei care nu erau încă admişi la mistere, şi *iniţiaţii*, sau cei credincioşi şi desăvârşiţi... Din această stare de lucruri, nu numai că mulţi termeni şi multe expresii utilizate în misterele păgâne au fost transferate şi aplicate la diferite părţi ale închinării creştine, în special la sacramentul (taina) botezului şi a Cinei Domnului, ci, nu în puţine cazuri, riturile sacre ale bisericii au fost contaminate prin introducerea diferitelor forme şi ceremonii păgâne.” – Mosheim, *Istoria Creştinismului, Secolul 2, secţiunea 33, nota 2, şi secţiunea 36.*

Chemarea de a ieşi din Egipt

Nu este necesar să enumerăm variatele doctrine şi practici false care au fost introduse astfel în biserică. Este suficient să spunem că nu a mai rămas nimic necorupt şi că se găsea cu greu o dogmă sau ceremonie păgână care să nu fi fost adoptată sau copiată într-un grad mai mare ori mai mic. Lumina Cuvântului lui Dumnezeu fiind astfel eclipsată, a rezultat în mod necesar „Evul Mediu întunecat”, continuând până în vremea Reformei, când Biblia a fost din nou pusă în mâinile oamenilor ca să fie citită de ei înşişi.

Reforma din secolul șaisprezece nu a desăvârșit însă lucrarea aceasta. O reformă adevărată nu se sfârșește niciodată, ci, când a corectat abuzul care ceruse apariția ei, ea trebuie să continue prin a face ce este bine. Dar cei care au venit după reformatori nu au fost umpluți de același spirit și au fost mulțumiți să creadă numai ceea ce au crezut reformatorii. Prin urmare, istoria s-a repetat. Cuvântul oamenilor a ajuns să fie primit ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu și de aceea, au rămas încă erori în biserică. Astăzi, curentul merge vertiginos în jos, ca rezultat al acceptării pe scară largă a doctrinei evoluționismului și al influenței așa-numitei „Înaltă Critică”. Cu câțiva ani în urmă, istoricul Merivale, Dean of Ely, a spus: „Păgânismul a fost asimilat, nu extirpat, iar creștinătatea a suferit din această cauză mai mult sau mai puțin, de atunci încoloce.” – *Epoci ale istoriei bisericii*, p. 159.

Din acest rezumat se poate vedea cu ușurință, că întunericul care acoperă pământul în orice perioadă și întunecimea groasă care învăluiește oamenii, este întunericul Egiptului. Dumnezeu S-a ridicat să Își elibereze poporul nu numai din robia fizică, ci din întunericul spiritual care era cu mult mai rău. Și de vreme ce acest întuneric încă există într-o mare măsură, lucrarea eliberării continuă. Vechiul Israel, „în inimile lor s-au întors spre Egipt” (Fapte 7:39). În toată istoria lor au fost avertizați împotriva pericolului Egiptului, ceea ce reprezintă o dovadă că nu au fost niciodată cu totul liberi pentru vreo perioadă de timp de influența lui distrugătoare. Hristos a venit pe pământ ca să elibereze oamenii din orice fel de robie și pentru acest scop S-a pus pe Sine Însuși în deplina poziție a omului. Există deci o adâncă semnificație în coborârea Lui în Egipt, ca să se împlinească ce a fost spus de către Domnul prin gura profetului: „Am chemat pe Fiul Meu din Egipt”. De vreme ce Hristos a fost chemat afară din Egipt, toți cei ce sunt ai lui Hristos, adică, toată sămânța lui Avraam, trebuie în același fel să fie chemați afară din Egipt. Aceasta este lucrarea Evangheliei.

- *The Present Truth*, 6 august 1896

15. Timpul împlinirii făgăduinței

O, Israel, dacă M-ai asculta!
Nu ar fi niciun dumnezeu străin în tine;
Nici nu ai adora alt dumnezeu străin.
Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău,
Care te-am scos din țara Egiptului:
Deschide-ți gura larg și Eu ți-o voi umple.
Dar poporul Meu nu a ascultat glasul Meu;
Israel nu M-a vrut.
Așa că i-am lăsat să meargă după îndărătnicia inimii lor,
Și au umblat după propriile lor planuri.
O, de M-ar fi ascultat poporul Meu,
De ar fi umblat Israel în căile Mele!
Repede aș fi supus pe dușmanii lor,
Și Mi-aș fi întors mâna împotriva vrăjmașilor lor.
Cei care Îl urăsc pe Domnul s-ar fi supus Lui:
Dar timpul lor a trebuit să dureze veșnic.” *Psalmul 81:8-16 (KJV)*

Am văzut pe Israel în Egipt și știm ceva din ce înseamnă acest lucru. Robia, ca și eliberarea au fost prezise lui Avraam când a fost făcut legământul cu el; iar acel legământ a fost confirmat printr-un jurământ al lui Dumnezeu.

Să ne întoarcem la câteva din cuvintele rostite de Ștefan când, plin de Duhul Sfânt, a stat înaintea Sinedriului. El și-a început discursul cu o dovadă clară că învierea era necesară pentru împlinirea făgăduinței făcute lui Avraam; căci, repetând făgăduința, el a declarat că Avraam nu a primit nicio palmă de loc din țara care îi fusese făgăduită, cu toate că Dumnezeu spusese că atât el, cât și sămânța sa o vor stăpâni.

De vreme ce a murit fără să o moștenească, așa cum s-a întâmplat cu un mare număr al descendenților lui, chiar și cu cei care, ca și el, au avut credință, concluzia era aceea că împlinirea făgăduinței putea fi realizată numai prin înviere. Singurul motiv pentru care atât de mulți evrei au respins Evanghelia a fost acela că au persistat în a ignora dovada clară a Scripturilor, că făgăduința lui Avraam nu era cu privire la ceva temporar, ci la ceva etern. Tot așa și acum, credința că

făgăduințele făcute lui Israel transmit o moștenire pământească și temporară, nu este compatibilă cu o credință deplină în Hristos.

Apoi, Ștefan a citat Cuvântul Domnului către Avraam, că sămânța lui va rămâne o perioadă într-o țară străină și va fi apăsată, iar după aceea, eliberată. Apoi el a spus: „Se apropia vremea când trebuia să se împlinească făgăduința pe care o jurase (KJV) Dumnezeu lui Avraam. Norodul a crescut și s-a înmulțit în Egipt.” Fapte 7:17. Apoi a vorbit de opresiune și de nașterea lui Moise. Ce înseamnă că se apropia timpul împlinirii făgăduinței pe care Dumnezeu o jurase lui Avraam? O scurtă revedere a câtorva pasaje pe care le-am studiat deja, va limpezi imediat chestiunea.

În raportul despre realizarea legământului cu Avraam, citim Cuvintele Domnului către el: „Eu sunt Domnul care te-am scos din Ur din Haldea, ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta.” Urmează detaliile realizării legământului, și apoi cuvintele: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu; și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății. Tu vei merge în pace la părinții tăi; vei fi îngropat după o bătrânețe fericită. În al patrulea neam, ea se va întoarce aici; căci nelegiuirea amoriților nu și-a atins încă vârful.” Geneza 15:13-16.

Legământul acesta a fost sigilat cu semnul tăierii împrejur, iar apoi, după ce Avraam și-a dovedit credința prin oferirea lui Isaac ca jertfă, Domnul a adăugat la făgăduință jurământul Său, zicând: „Pe Mine Însumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta, și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării. Și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei.” (Gen. 22:16-17).

Aceasta este singura făgăduință pe care Dumnezeu i-a jurat-o lui Avraam. Este o confirmare a făgăduinței originale. Dar, așa cum am văzut deja, ea nu implică altceva decât învierea celor morți prin Hristos, care este Sămânța. „Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit, va fi moartea”, ca să fie împlinite cuvintele lui Dumnezeu prin profet: „Îi voi răscumpăra din puterea mormântului; îi voi răscumpăra din moarte; o, moarte, Eu voi fi plaga ta; o, mormântule, Eu voi fi distrugerea ta.” Osea 13:14 (KJV). Până atunci, făgăduința

pe care Dumnezeu i-a jurat-o lui Avraam nu va fi împlinită, căci doar atunci toată sămânța lui va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei.

Mamelor îndurerate care plângeau pierderea copiilor lor uciși la porunca lui Irod, Domnul le-a spus: „Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacrimile din ochi; căci truda îți va fi răsplătită, zice Domnul; ei se vor întoarce iarăși din țara vrăjmașului. Este nădejde pentru urmașii tăi, zice Domnul, copiii tăi se vor întoarce în ținutul lor.” Ieremia 31:16, 17. Doar prin înviere poate sămânța lui Avraam, Isaac și Iacov să se întoarcă în ținutul ei. Lucrul acesta i-a fost indicat lui Avraam când i s-a spus că, înainte ca sămânța lui să stăpânească țara, va fi apăsată într-o țară străină, iar el va muri; „dar în al patrulea neam, ea se va întoarce aici.”

De aceea, nu poate fi îndoială că Dumnezeu plănuise ca întoarcerea lui Israel din robia egipteană să fie timpul învierii și al restaurării tuturor lucrurilor. Timpul împlinirii făgăduinței se apropia. Cât timp ar fi trecut de la plecarea din Egipt, înainte de restaurarea deplină a tuturor lucrurilor, nu avem cum să știm. Desigur ar fi fost mult de făcut pentru avertizarea oamenilor de pe pământ; iar timpul ar fi depins de credincioșia copiilor lui Israel. Nu trebuie să speculăm însă despre cum ar fi fost împlinite toate lucrurile, de vreme ce Israeliții nu au fost credincioși. Ceea ce ne privește pe noi acum este faptul că eliberarea din Egipt nu însemna altceva decât eliberarea completă a întregului popor al lui Dumnezeu din robia păcatului și a morții, și restaurarea tuturor lucrurilor așa cum fuseseră la început.

- *The Present Truth*, 13 august 1896

16. „Ocara lui Hristos”

„Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului.” Evrei 11:24, 25.

Aici ni se spune cât se poate de sigur că bogățiile Egiptului erau plăcerile păcatului; că a refuza comorile Egiptului a însemnat a refuza trăirea în păcat; că a împărtăși soarta israeliților a însemnat a suferi ocara lui Hristos. Aceasta demonstrează că Hristos era adevăratul conducător al aceluia popor și că ceea ce le-a fost făgăduit lor, făgăduință de care aveau să se împărtășească prin eliberarea din Egipt, urma să fie a lor numai prin El și de asemenea prin ocara Lui. Dar, ocara lui Hristos este crucea. Astfel, suntem din nou aduși față în față cu faptul că sămânța lui Avraam – adevăratul Israel – reprezintă pe aceia care sunt ai lui Hristos prin credința în sângele Său. **Din faptul că Moise a suferit ocara lui Hristos înțelegem că în zilele în care Moise era prinț în Egipt, crucea lui Hristos era la fel de reală și prezentă ca și în zilele noastre. Lucrul acesta nu este de puțină importanță, pentru a ține cont de el.**

Foarte puțini se gândesc la ce a renunțat Moise pentru Hristos. El era fiul adoptat al fiicei lui Faraon și moștenitorul tronului Egiptului. Toate comorile Egiptului erau prin urmare sub mâna sa. „Moise a învățat toată înțelepciunea egiptenilor și era puternic în cuvinte și fapte.” Fapte 7:22. Prinț încoronat, erudit, general și orator, cu orice perspectivă lumească deschisă înaintea lui – el renunță la tot pentru a se împărtăși de soarta unei clase de oameni disprețuiți, de dragul lui Hristos.

El „n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon”. Aceasta implică faptul că i s-a cerut să își păstreze poziția. Întâmpinând opoziția a renunțat la perspectivele lumești, și a ales să sufere apăsarea împreună cu poporul lui Dumnezeu. Imaginația noastră nu poate estima disprețul cu care trebuie să fi fost privite acțiunile sale, nici epitetele batjocoritoare ce trebuie să se fi îngrămădit asupra lui, dintre care acela de „nebun” trebuie să fi fost cel mai blând. Când oamenii din zilele noastre sunt chemați să accepte un adevăr nepopular cu

prețul pierderii poziției lor, le va face bine să își amintească de cazul lui Moise.

Ce l-a condus să facă „sacrificiul”? „El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție.” El nu și-a sacrificat poziția prezentă doar pentru speranța a ceva mai bun în viitor. Nu, el a primit mai mult decât un echivalent. El socotea ocara lui Hristos, de care se împărtășea din plin, o bogăție mai mare decât comorile Egiptului. Aceasta arată că el Îl cunoștea pe Domnul. A înțeles sacrificiul lui Hristos pentru om, și a ales pur și simplu să se împărtășească de el. Nu ar fi putut face așa ceva dacă nu ar fi cunoscut mult din bucuria Domnului. Numai aceasta îl putea întări într-un asemenea caz. Probabil niciun alt om nu a sacrificat vreodată perspective lumești atât de mari de dragul lui Hristos și de aceea putem fi siguri că Moise avea o asemenea cunoștință despre Hristos și lucrarea Sa, cum puțini oameni au avut vreodată. Pasul pe care l-a făcut este o dovadă că deja cunoștea mult despre Domnul; împărtășirea ocării și a suferințelor lui Hristos trebuie să fi făcut foarte strânsă legătura dintre cei doi.

Ce frumoasă mărturie este viața lui Moise despre bucurie în Domnul, și despre puterea și gloria crucii Lui. Moise, care avea tot ce putea oferi lumea aceasta, ceea ce oamenii numesc lucruri bune, a renunțat la tot pentru atracțiile mult mai înalte ale ocării – crucii – lui Hristos. Timp de patruzeci de ani în care a experimentat ocara aceasta din plin, nu i-a părut rău niciodată de alegerea făcută. Nici măcar odată nu a privit înapoi spre Egipt, ca să ofteze după cele lăsate în urmă. Nu, ci bucuria de a suferi ocara lui Hristos cântărea cu mult mai mult decât plăcerile păcatului, și făcea ca acestea să i se șteargă din memorie. Dacă suferirea ocării și umilinței lui Hristos poate produce atâta fericire și împlinire, cum trebuie să fie bucuria produsă de slava Lui eternă și neacoperită?

Când Moise a refuzat să fie numit fiul fiicei lui Faraon, a făcut-o de dragul lui Hristos și al Evangheliei. Dar cazul lui, ca și cel al lui Iacov, și ca de altfel al multor alți oameni, arată că cei mai sinceri credincioși au adesea mult de învățat. Dumnezeu cheamă oameni în lucrarea Sa nu pentru că sunt perfecți, ci pentru a le da instruirea necesară pentru ea. În primul rând, Moise a trebuit să învețe ceea ce mii de preținși creștini nu au învățat încă în zilele noastre. A trebuit să învețe că „mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu”. Iacov 1:20.

A trebuit să învețe că niciodată cauza Domnului nu poate înainta prin metode omenești, că „armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.” 2 Corinteni 10:4, 5.

„El avea patruzeci de ani, când i-a venit în inimă dorința să cerceteze pe frații săi, pe fiii lui Israel. A văzut pe unul din ei suferind nedreptate; i-a luat apărarea, a răzbunat pe cel asuprit, și a omorât pe egiptean. Credea că frații lui vor pricepe că Dumnezeu prin mâna lui le va da izbăvirea; dar n-au priceput. A doua zi, când se băteau ei, Moise a venit în mijlocul lor, și i-a îndemnat la pace. ‚Oamenilor’, a zis el, ‚voi sunteți frați; de ce vă nedreptățiți unul pe altul?’ Dar cel ce nedreptătea pe aproapele său, l-a îmbrâncit, și i-a zis: ‚Cine te-a pus pe tine stăpânitor și judecător peste noi? Vrei să mă omori și pe mine cum ai omorât ieri pe egiptean?’ La auzul acestor vorbe, Moise a fugit, și s-a dus de a locuit ca străin în pământul Madian, unde a născut doi fii.” Fapte 7:23-29.

Era adevărat că Domnul plănuise ca poporul lui Israel să fie eliberat prin mâna lui Moise. Moise însuși știa acest lucru și a presupus că frații lui au înțeles de asemenea. Dar ei nu înțeleseseră. Încercarea lui de a-i salva a fost un eșec trist, iar motivul eșecului exista atât în el, cât și în ei. Ei nu au înțeles că Dumnezeu îi va elibera prin mâna lui; el a înțeles acest lucru, dar nu învățase încă metoda. El a presupus că eliberarea trebuie făcută prin forță, că sub conducerea sa de general, copiii lui Israel se vor ridica și vor cuceri pe asupritorii lor. Dar nu aceasta era calea Domnului. Eliberarea pe care o plănuise Dumnezeu pentru poporul Său era una care nu putea fi obținută prin eforturi omenești.

Din acest eșec al lui Moise învățăm mult referitor la natura lucrării pe care Dumnezeu Și-a propus să o facă pentru Israeliti și despre moștenirea la care urma să îi conducă. Dacă ar fi plănuit doar o eliberare din robia fizică, și dacă urmau să fie conduși numai către o moștenire pământească, temporară, atunci probabil că ar fi fost îndeplinită în felul în care a început Moise. Israeliti erau numeroși și sub conducerea de general a lui Moise, poate ar fi învins. Acesta este modul în care se câștigă posesiunile pământești. Istoria oferă multe exemple în care un popor mic a aruncat jugul unuia mare. Dar

Dumnezeu îi făgăduise lui Avraam și seminței lui o moștenire cerească și nu una pământască, de aceea, putea fi câștigată numai prin mijloacele cerești. Moștenirea la care Moise trebuia să-i conducă pe Israeliti este aceeași moștenire care ne este promisă nouă; și lucrurile care li s-au întâmplat lor „au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” (1Cor. 10:11).

Probleme legate de muncă și remediile

Astăzi găsim în mare măsură aceleași condiții care au existat și în cazul copiilor lui Israel. Cu siguranță, „sistemul care exploatează” predomina în acel timp la fel de mult ca în orice altă perioadă de atunci încolo. Multe ore, muncă grea și plată puțină sau deloc – acestea erau regulile. Capitaliștii nu au apăsător niciodată muncitorii mai mult decât atunci, iar gândul natural al oprimaților atunci, ca și acum, era că singura cale de a-și obține drepturile era să întâmpine forța cu forță. Dar calea omului nu este calea lui Dumnezeu; și calea lui Dumnezeu este singura cale dreaptă. Nimeni nu poate nega că se face abuz de săraci și că sunt călcați în picioare; dar foarte puțini dintre ei sunt dispuși să accepte metoda lui Dumnezeu de eliberare. Nimeni nu poate condamna mai mult asuprirea celui sărac de către bogat decât Biblia, căci Dumnezeu este Prietenul săracului.

Domnului îi pasă de săraci și de cei apăsați. El S-a identificat atât de mult cu ei încât oricine dă ceva săracului se consideră că îi împrumută Domnului. Isus Hristos a fost pe acest pământ ca un om sărac, astfel încât „cel care asuprește pe sărac îl ocărăște pe Făcătorul său”. Proverbe 14:31. „Domnul ascultă pe cei săraci.” Psalmul 69:33. „Cel nenorocit nu este uitat pe vecie, nădejdea celor sărmani nu piere pe vecie.” Psalmul 9:18. „Domnul face dreptate celui obijduit, dreptate celor lipsiți.” Psalmul 140:12. „Pentru că cei nenorociți sunt asupriți și pentru că săracii gem, acum, zice Domnul; Mă scol și aduc mântuire celor obijduiți.” Psalmul 12:5. „Doamne, cine poate ca Tine, să scape pe cel nenorocit de unul mai tare decât el, pe cel nenorocit și sărac de cel care îl jefuiește?” Psalmul 35:10. Cu un Dumnezeu Atotputernic, atât de interesat de cazul lor, ce păcat că săracii sunt așa de rău sfătuiți, și adesea de preținșii slujitori ai Evangheliei, să caute să îndrepte ei relele!

Domnul spune: „Ascultați acum voi, bogaților! Plângeți și tânguiți-vă din pricina nenorocirilor care au să vină peste voi. Bogațiile voastre au putrezit, și hainele voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: ca focul are să vă mănânce carnea! V-ați strâns comori în zilele din urmă. Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpurile, și pe care le-ați oprit-o prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor. Ați trăit pe pământ în plăceri și în desfătări. V-ați săturat inimile chiar (ca –KJV) într-o zi de măcel. Ați osândit, ați omorât pe cel neprihănit, care nu vi se împotriva.” Iacov 5:1-6.

Este o acuzare teribilă împotriva asupritorilor celui sărac și împotriva celor care le rețin plățile cuvenite. Este de asemenea o anunțare a unei judecăți drepte împotriva lor. Domnul aude strigătul săracului și nu uită. El consideră fiecare act de asuprire ca fiind îndreptat împotriva Lui. Dar când săracii iau chestiunea în propriile lor mâini, întâmpinând monopolul cu monopol și forța cu forță, se așează în aceeași clasă cu asupritorii lor și astfel, se lipsesc de serviciile lui Dumnezeu în favoarea lor.

Asupritorilor bogați, Dumnezeu le spune: „Ați osândit, ați omorât pe cel neprihănit, care nu vi se împotriva.” Porunca: „Vă spun, să nu vă împotriviți celui ce vă face rău” înseamnă exact acest lucru, și nu altceva; și nu este demodat. Este la fel de aplicabil astăzi cum era acum o mie opt sute de ani. Lumea nu s-a schimbat în caracterul ei, lăcomia oamenilor este aceeași acum ca și atunci; iar Dumnezeu este același. Cei care dau atenție acestei porunci sunt numiți de Dumnezeu „neprihăniți”. Neprihănitul nu se împotrivește când este pe nedrept condamnat și defraudat, chiar ucis.

„Dar atunci, ce remediu poate fi pentru aceste rele, dacă săracul suferă chiar până la moarte?” Ascultați mai departe ce spune Domnul celor săraci. Lui nu Îi este rușine să îi numească frați și spune: „Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată, că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaia timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape.” Iacov 5:7, 8.

Venirea Domnului este timpul când orice asuprire va înceta. Necazul este că oamenii, precum Esau, nu au credință, nici răbdare

pentru a aștepta. De aceea, putem învăța o lecție de la plugar. El își seamănă sămânța și nu devine neliniștit pentru că nu culege recolta în aceeași zi. El are îndelungă răbdare ca să aștepte roadele pământului. „Secerișul este sfârșitul lumii.” Matei 13:39. Atunci, cei care și-au încredințat cauza Domnului, vor primi o răsplată amplă pentru încrederea și răbdarea lor. Atunci va fi proclamată libertate în toată țara și tuturor locuitorilor ei.

Ceea ce face cunoscută această eliberare și dă chiar și acum bucuria ei, chiar dacă încercări dureroase apasă, este Evanghelia lui Isus Hristos. Aceasta este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede. Înțelepții în felul lumii, batjocoresc predicarea Evangheliei ca remediu pentru necazurile muncitorilor de azi. Dar necazurile muncitorilor de azi nu sunt mai mari decât cele care au fost în zilele lui Moise; iar vestirea Evangheliei a fost singura cale pe care a aprobat-o Dumnezeu atunci și pe care a folosit-o pentru îmbunătățirea condiției lor.

Să nu spuneți că doriți o rezolvare mai rapidă și mai practică a problemei clasei muncitoare decât permite Evanghelia, până când nu ați luat pe deplin în seamă ce spune aceasta. Ea permite doar cea care este absolut singura soluție practică a problemelor ce îi tulbură pe filantropi și pe reformatori. Doriți ceva pentru timpul de față și nu pentru un timp nedefinit undeva în viitor? Dar, cunoașteți vreo strategie care să ofere un remediu actual pentru relele pe care le suferă oamenii? Nu este starea clasei muncitoare tot mai rea în fiecare an, în pofida socialismului și a mulțimii de sindicate muncitorești? Este vreo perspectivă pământească oferită de vreo strategie umană prin care condiția lor să se îmbunătățească în următorii câțiva ani? Nu, nu este. Dar Evanghelia lui Hristos oferă o soluție sigură și perfectă, și ne dă certitudinea că generația aceasta nu va trece până când se va împlini totul. Într-o perioadă de timp mai scurtă decât ar îndrăzni cineva să o fixeze pentru a vedea vreo îmbunătățire în starea materială, chiar prin cele mai bune planuri și metode umane, Evanghelia promite completa restabilire a drepturilor și dreptății, și dispariția oricărei opresiuni; și până atunci, ea însăși contribuie în modul cel mai puternic la îmbunătățirea stării săracilor în orice privință: fizică, mentală și morală.

Când a venit Hristos, cea mai puternică dovadă a divinității misiunii Lui a fost aceea că Evanghelia era predicată săracilor. Matei

11:5. El „făcea bine”, dar nu a folosit defel violența în cuvinte sau acțiuni, nici înfățișarea Lui nu a reflectat nimic de genul acesta. El a cunoscut nevoile săracilor așa cum nimeni altcineva nu le poate cunoaște vreodată, iar remediul Lui a fost Evanghelia. Există posibilități în Evanghelie, la care încă abia dacă am visat. Înțelegerea corectă a moștenirii pe care o făgăduiește Evanghelia, împreună cu deținerea bogățiilor pe care le conține suferirea ocării lui Hristos, este singura care poate să îl facă pe om răbdător sub opresiunea pământească.

- *The Present Truth*, 20 august 1896

17. Primirea însărcinării

Patruzeci de ani au trecut de la acea primă încercare greșită până ce Domnul a fost gata să Își elibereze poporul prin mâna lui Moise. A durat atât de mult pentru a-l face potrivit pe Moise pentru acea lucrare importantă. „El a învățat toată înțelepciunea egiptenilor”, dar avea nevoie să învețe în locul ei înțelepciunea care vine de sus. Citim despre Moise, la sfârșitul vieții sale, că era cel mai blând om; dar aceasta nu era înclinația lui naturală. O educație la curtea faraonului nu era gândită să dezvolte calitatea blândeții. Din felul în care a procedat Moise la început pentru a rezolva conflictele de muncă ale poporului său, vedem că era impulsiv și arbitrar. Lovitura a urmat cuvântului îndeaproape. Dar omul care avea să conducă pe copiii lui Avraam spre moștenirea făgăduită trebuia să aibă trăsături mult diferite.

Moștenirea făgăduită lui Avraam era pământul. Trebuia câștigat prin neprihănirea obținută prin credință. Dar neprihănirea prin credință nu se poate separa de blândețea spiritului. „Iată, sufletul celui care este înălțat nu este fără prihană în el; dar cel drept va trăi prin credință.” Habacuc 2:4 (KJV). De aceea, Mântuitorul a spus: „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul.” Matei 5:5. „Ascultați, prea iubiții mei frați; nu a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai împărăției pe care a făgăduit-o celor care Îl iubesc?” Iacov 2:5. Moștenirea făgăduită, spre care trebuiau conduși Israelii, putea fi stăpânită numai de cei blânzi și de aceea, cel care urma să îi conducă pe cale, în mod necesar, trebuia să aibă această virtute. Retragera de patruzeci de ani în pustie ca păstor, a lucrat schimbarea dorită în Moise.

„După multă vreme împăratul Egiptului a murit; și copiii lui Israel gemeau încă din pricina robiei, și scoteau strigăte deznădăjduite. Strigătele acestea pe care li le smulgea robia, s-au suit până la Dumnezeu. Dumnezeu a auzit gemetele lor și Și-a adus aminte de legământul Său făcut cu Avraam, Isaac și Iacov.” Exod 2:23, 24.

Legământul acesta, așa cum am văzut, a fost confirmat în Hristos. A fost legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu părinții, spunându-i lui Avraam: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile

pământului.” Fapte 3:25. Această binecuvântare consta în întoarcerea lor de la nelegiuirile lor. Era legământul de care Dumnezeu Și-a amintit când l-a trimis pe Ioan Botezătorul, antemergătorul lui Hristos, care trebuia să elibereze pe oameni din mâna vrășmașilor lor, astfel ca ei să poată „sluji Lui fără frică, trăind înaintea Lui în sfințenie și în neprihănire” în toate zilele vieții lor. Era legământul care îi asigura lui Avraam și seminței lui stăpânirea țării, prin credința personală în Hristos.

Dar credința în Hristos nu asigură niciunui om stăpânire pământească. Cei care sunt moștenitori ai lui Dumnezeu sunt săraci în această lume, dar bogați în credință. Hristos Însuși nu a avut un loc al Lui pe pământ, unde să Își plece capul; de aceea, nimeni nu trebuie să creadă că, urmându-L pe El, în adevăr, va avea asigurate posesiuni lumești. Mai degrabă va fi contrariul.

Aceste puncte trebuie neapărat păstrate în minte pe măsură ce analizăm eliberarea lui Israel din Egipt și călătoria lor spre țara Canaan. Trebuie păstrate în minte când studiem toată istoria lui Israel, altfel, vom face în continuu aceeași greșală făcută de ai Lui care nu L-au primit când a venit, deoarece El nu le promova interesele lumești.

„Moise păștea turma socrului său Ietro, preotul Madianului. Odată a mânat turma până dincolo de pustie, și a ajuns la muntele lui Dumnezeu, la Horeb. Îngerul Domnului i s-a arătat într-o flacără de foc, care ieșea din mijlocul unui rug; Moise s-a uitat, și iată că rugul era tot un foc, și rugul nu se mistuia deloc. Moise a zis: „Am să mă întorc să văd ce este această vedenie minunată, și pentru ce nu se mistuie rugul.” Domnul a văzut că el se întoarce să vadă; și Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului, și a zis: „Moise, Moise!” El a răspuns: „Iată-mă!” Dumnezeu a zis: „Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt.” Și a adăugat: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.” Moise și-a ascuns fața, pentru că se temea să privească pe Dumnezeu. Domnul a zis: „Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile; M-am coborât să-l izbăvesc din mâna egiptenilor și să-l duc într-o țară bună și întinsă, într-o țară unde curge lapte și miere, și anume, în locurile pe care le locuiesc

canaaniții, heteiții, amoriții, fereziții, heviții și iebusiții. Iată că strigătele Israeliților au ajuns până la Mine, și am văzut chinul cu care îi chinuiesc egiptenii. Acum, vino, Eu te voi trimite la Faraon, și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel.” Exod 3:1-10.

Nu e nevoie să intrăm în detalii despre refuzul lui Moise și acceptarea finală a însărcinării divine. Acum, că era pregătit pentru sarcină, se sustrăgea. Este suficient să notăm că în această însărcinare, puterea prin care eliberarea urma să fie efectuată era foarte clară. Era o asemenea eliberare încât putea fi îndeplinită numai prin puterea Domnului. Moise urma să fie doar agentul în mâinile Sale. Acesta este un punct peste care cititorul nu trebuie să treacă cu ușurință; deoarece cât timp slujitorii lui Dumnezeu sunt încă însărcinați să scoată poporul Lui din Egipt, este necesar ca ei să țină minte care este puterea prin care ei sunt chemați să vorbească. Când Moise a spus că el nu are elocvență, sau, literal, nu este un om al cuvintelor, ci „cu vorba și limba încurcată” (Exod 4:10), Domnul a zis, „Cine a făcut gura omului? Și cine face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul?” (Ex. 4:11)

Ce învățăm de aici? Că atunci când Dumnezeu trimite un om cu un mesaj, nu contează că el poate vorbi sau nu. Poate că este mut sau surd, dar dacă merge înainte cu încredere în Domnul, va fi în stare, când vine vremea potrivită, să vorbească așa încât toți să audă și să înțeleagă. „nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi” Mat. 10:20. „Vă voi da o gură și o înțelepciune” Luca 21:15. Duhul lui Dumnezeu poate face dintr-un mut un om elocvent. Fără Duhul, toată elocvența celui mai renumit orator nu valorează nimic. (vezi Isaia 3:1-3).

Aceasta nu înseamnă, așa cum unii se pot grăbi să-și imagineze, că omul trebuie să aștepte lenș să fie trimis, și să nesocotească nevoia unor studii anterioare. Moise a petrecut multe ore învățând despre Dumnezeu din ceea ce Dumnezeu a descoperit despre Sine Însuși. Cunoașterea adevărului se obține printr-un studiu intens și neîncetat, călăuzit desigur de Duhul. Cunoștința se obține cu timpul; puterea în vorbire se obține odată cu ocazia. (Vezi Prov. 2:1-9; și Fapte 2:1,2).

Observați, de asemenea, ce acreditare a avut Moise: „Moise a zis lui Dumnezeu: „Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel și le voi spune, Dumnezeuul părinților voștri m-a trimis la voi, și mă vor întreba, care este Numele Lui, ce le voi răspunde?” Dumnezeu a zis

lui Moise: „EU SUNT CEL CE SUNT” și a adăugat: „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel, „Cel ce se numește EU SUNT m-a trimis la voi.”” Exodul 3:13, 14.

Acesta este „numele slăvit și înfricoșat” (Deut. 28:58) al Domnului pe care niciun om nu îl poate înțelege pe deplin vreodată, deoarece exprimă infinitatea și eternitatea Lui. [Uitați-vă pe însemnările care sunt date pe marginea Versiunii Revizuite: „Eu sunt pentru că sunt” sau „Eu sunt așa cum sunt” sau „Eu voi fi ceea ce voi fi”](#). Niciuna dintre aceste traduceri nu este completă în sine, ci toate la un loc sunt necesare pentru a reda o idee despre acest titlu. Împreună ele reprezintă pe „Domnul care este, care era și care vine, pe Cel Atotputernic”. Apocalipsa 1:8.

Cât de potrivit a fost ca, atunci când Domnul era pe cale să-Și elibereze poporul, nu doar din robia temporară, ci și din robia spirituală, și să le dea moștenirea care putea fi stăpânită numai la venirea Domnului prin înviere, să Se facă pe Sine cunoscut nu doar drept Creatorul existent prin Sine Însuși, ci și ca Cel ce vine, același titlu prin care Se revelează în ultima carte a Bibliei, care este în întregime dedicată venirii Domnului și eliberării finale a poporului Său de marele dușman, moartea.

„Dumnezeu a mai zis lui Moise: „Așa să vorbești copiilor lui Israel: Domnul Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov m-a trimis la voi; acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este Numele Meu din neam în neam.” Exodul 3:15. În continuu ni se amintește că toată această eliberare nu este decât împlinirea făgăduinței făcute prin Hristos lui Avraam, Isaac și Iacov. Observați, de asemenea, semnificația faptului că unele dintre cele mai puternice predici ale Evangheliei raportate în Noul Testament, fac referire la Dumnezeu ca Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, o dovadă că El trebuie cunoscut de noi prin același titlu și că făgăduințele făcute părinților sunt valabile și pentru noi, dacă le primim în aceeași credință. „Acesta este Numele Meu pentru totdeauna, acesta este Numele Meu din neam în neam.”

Cu acest nume ca sprijin, cu asigurarea că Dumnezeu va fi cu el și îl va învăța ce să spună, înarmat cu puterea de a face minuni și mângâiat de asigurarea că Aaron, fratele lui, îl va însoți în lucrare, Moise a plecat spre Egipt.

- *The Present Truth*, 27 august 1896

18. Predicarea Evangheliei în Egipt

„Moise și Aaron și-au văzut de drum și au adunat pe toți bătrânii copiilor lui Israel; Aaron a istorisit toate cuvintele pe care i le spusese Domnul lui Moise; și Moise a făcut semnele înaintea poporului. Poporul a crezut. Astfel au aflat că Domnul cercetase pe copiii lui Israel, că le văzuse suferința; și s-au plecat și s-au aruncat cu fața la pământ.” Exod 4:29-31.

Dar ei nu erau încă pregătiți să părăsească Egiptul. Erau încă numai ascultători ai Cuvântului asemănători cu solul pietros. La început, l-au primit cu bucurie, dar de îndată ce a apărut persecuția, s-au mâniat. Dacă ar fi putut pleca din Egipt fără niciun obstacol și ar fi avut o călătorie ușoară până în țara făgăduinței, fără îndoială că nu ar fi murmurat; dar „în împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri” (Fapte 14:22) și cei care vor intra, trebuie să învețe să se bucure chiar și în necazuri. Lecția aceasta încă o mai aveau de învățat Israeliții.

Solia către Faraon, „Așa vorbește Domnul Dumnezeul lui Israel: Lasă pe poporul Meu să plece!”, a dus la o și mai dureroasă apăsare a Israeliților. Aceasta a fost chiar o necesitate pentru ei, pentru a fi și mai doritori să plece, pentru a avea o dorință mai mică de a se întoarce și, pentru a vedea puterea lui Dumnezeu. Plăgile care au venit asupra țării Egiptului au fost la fel de necesare pentru Israeliți, ca să-i învețe despre puterea lui Dumnezeu, pentru a-i face să dorească să plece, după cum au fost pentru egipteni, pentru a-i determina să-i lase să plece. Israeliții aveau nevoie să învețe că nu printr-o putere omenească erau eliberați, ci în totalitate prin lucrarea Domnului. Aveau nevoie să învețe a se încredința pe ei înșiși în întregime grijii și călăuzirii Sale. Și, după cum „tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Romani 15:4), ar trebui să învățăm și noi aceeași lecție pe măsură ce citim istoria.

Nu este de mirare faptul că poporul s-a plâns la început, când persecuția s-a întetit ca rezultat al soliei aduse de Moise. Moise însuși a părut foarte uimit de acest lucru și a mers să Îl întrebe pe Domnul. „Atunci Domnul i-a spus lui Moise: „Acum vei vedea ce am să-i fac

faraonului; căci printr-o mână puternică îi va lăsa să plece și printr-o mână puternică îi va alunga din țara sa.’ Și Dumnezeu a vorbit lui Moise și i-a spus: „Eu sunt Iehova, M-am arătat lui Avraam, Isaac și Iacov prin Numele de Dumnezeu Atotputernic, dar prin Numele Meu de Iehova nu am fost cunoscut lor. Am stabilit de asemenea legământul Meu cu ei, să le dau țara Canaanului, țara peregrinării lor în care erau străini. Am auzit de asemenea gemetele copiilor lui Israel pe care egiptenii i-au ținut în robie și Mi-am amintit de legământul Meu. De aceea, spune copiilor lui Israel: Eu sunt Iehova și vă voi scoate de sub poverile egiptenilor și vă voi scăpa din robia lor, vă voi răscumpăra cu un braț întins și cu mari judecăți; și vă voi lua ca popor al Meu, vă voi fi Dumnezeu și voi veți ști că Eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru, care vă scot de sub poverile egiptenilor. Vă voi duce în țara pe care am jurat să o dau lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; vă voi da-o ca moștenire; Eu sunt Iehova.” Exodul 6:1-8, R.V.

Evanghelia eliberării

Am învățat că, atunci când Dumnezeu a făcut făgăduința lui Avraam, i-a predicat Evanghelia; urmează în mod necesar că, atunci când a venit vremea împlinirii făgăduinței, sămânța pentru care avea să fie împlinită trebuia să cunoască Evanghelia cel puțin cât a cunoscut-o Avraam; și ar trebui să ne așteptăm să găsim aceeași evanghelie predicată lor. Așa a și fost. Învățăm din epistola către Evrei că Evanghelia, care ne este predicată acum nouă, este aceeași cu cea predicată atunci lor și găsim acest lucru în pasajul de mai sus. Observați următoarele puncte:

1. Dumnezeu a spus despre Avraam, Isaac și Iacov: „Am stabilit de asemenea legământul Meu cu ei, să le dau țara Canaanului, țara peregrinării lor, în care erau străini”.

2. Apoi a adăugat: „Am auzit de asemenea gemetele copiilor lui Israel, pe care egiptenii îi țin în robie și Mi-am amintit de legământul Meu”.

3. Când Domnul spune că Își amintește un anumit lucru, aceasta nu înseamnă că lucrul respectiv i-a ieșit din minte, pentru că așa ceva este imposibil. Nimic nu Îi poate scăpa. Dar, așa cum găsim în diverse exemple, aceasta indică faptul că El este pe cale să împlinească acel lucru. Astfel, la judecata finală a Babilonului este

spus: „Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.” (Apoc. 18:5) „Dumnezeu Și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui” (Apoc. 16:19). „Dumnezeu Și-a adus aminte de Noe” (Gen.8:1) și a făcut ca potopul să înceteze, dar noi știm că nici măcar pentru un moment nu a fost uitat Noe în timp ce era în arcă, deoarece nici măcar o vrabie nu este uitată. Vezi de asemenea Geneza 19:29; 30:22; 1 Samuel 1:19, pentru aceeași folosire a cuvântului „a-și aduce aminte” în sensul de a fi pe cale să împlinească un lucru făgăduit.

4. De aceea, este evident în Exodul capitolul 6, că Domnul era pe cale să împlinească făgăduința făcută lui Avraam și seminței lui. Dar, de vreme ce Avraam era mort, acest lucru putea fi făcut numai prin înviere. Timpul împlinirii făgăduinței pe care Dumnezeu l-o jurase lui Avraam era foarte aproape. Însă aceasta este dovada că Evanghelia era predicată, întrucât doar Evanghelia împărăției pregătește pentru sfârșit.

5. Dumnezeu Se făcea cunoscut poporului. Dar numai prin Evanghelie Se face Dumnezeu cunoscut. Lucrurile care descoperă puterea lui Dumnezeu fac cunoscută divinitatea Sa.

6. Dumnezeu a spus: „Vă voi lua ca popor al Meu și vă voi fi Dumnezeu; și veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.” Comparați aceasta cu făgăduința noului legământ: „Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: ‚Cunoaște pe Domnul!’ Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul.” Ieremia 31:33, 34. Nu încape nicio îndoială, că aceasta este proclamarea Evangheliei; însă exact același lucru a fost proclamat evreilor în Egipt.

7. Faptul că eliberarea copiilor lui Israel era de așa natură încât putea fi realizată numai prin predicarea Evangheliei, dovedește că nu a fost o eliberare obișnuită din robia fizică pentru o moștenire temporară. Cea mai minunată perspectivă era deschisă înaintea copiilor lui Israel, dacă însă ar fi cunoscut ziua cercetării lor și ar fi continuat să rămână credincioși.

Evanghelia predicată lui Faraon

Este adevărat că „Dumnezeu nu este părtinitor, ci în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire, este primit de El”. Fapte 10:34, 35. Acesta nu a fost un adevăr nou în zilele lui Petru, ci întotdeauna a fost adevărat, pentru că Dumnezeu este mereu același. Faptul că oamenii au fost în general înceți în a-l întrezări, nu produce nicio diferență. Oamenii pot să nu recunoască puterea lui Dumnezeu, dar aceasta nu Îl face pe El mai puțin puternic; la fel, faptul că majoritatea celor care pretind că sunt urmași ai lui Dumnezeu în general nu recunosc faptul că El este cu totul nepărtinitor, ci au presupus că El i-a iubit pe ei în detrimentul altor popoare, nu l-a restrâns caracterul.

Făgăduința a fost făcută lui Avraam și seminței lui. Dar făgăduința și binecuvântarea au venit la Avraam înainte să fie tăiat împrejur, „pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur, ca adică să li se socotească și lor neprihănirea aceasta.” Romani 4:11. „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici liber, nu este nici bărbat, nici femeie, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” Galateni 3:28, 29. Prin urmare, făgăduința îi cuprindea și pe egipteni, la fel de mult ca pe Israeliti, cu condiția ca ei să creadă. Și nu i-a cuprins pe Israeliti care nu credeau mai mult de cum a făcut-o pentru egiptenii necredincioși. Avraam este tatăl celor tăiați împrejur, dar numai al celor care „nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia pe care o avea tatăl nostru Avraam, pe când nu era tăiat împrejur.” Dacă cel netăiat împrejur ține neprihănirea legii, netăierea lui împrejur îi este socotită ca tăiere împrejur. Vezi Romani 2:25-29.

Nu ar trebui să uităm că Dumnezeu nu a început imediat să trimită plăgile asupra lui Faraon și asupra poporului său. El nu a intenționat să elibereze pe Israeliti prin omorârea asupritorilor lor, ci mai degrabă prin convertirea lor, dacă s-ar fi putut. Dumnezeu „dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”. 2 Petru 3:9. El „vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.” 1 Timotei 2:4. „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci ca să se întoarcă de la calea lui și să trăiască.” Ezechiel 33:11. Toți oamenii sunt ființele create ale lui Dumnezeu și copiii Lui, și inima Lui plină de iubire infinită îi cuprinde pe toți, fără să țină seama de rasa sau naționalitatea lor.

În consecință, la început, lui Faraon i s-a adresat cererea simplă de a lăsa pe poporul Său să plece. Dar el a replicat cu nerușinare și aroganță: „Cine este Domnul ca să ascult de glasul Lui, și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul, și nu voi lăsa pe Israel să plece.” Exodul 5:2. Atunci s-au făcut minuni înaintea lui. Acestea nu au fost la început judecăți, ci pur și simplu manifestări ale puterii lui Dumnezeu. Dar vrăjitorii faraonului, slujitorii lui Satan, au contrafăcut aceste minuni, iar inima faraonului s-a împietrit și mai tare ca înainte. Totuși, cititorul atent va observa că până și în minunile contrafăcute de vrăjitori, s-a văzut puterea superioară a lui Dumnezeu.

- *The Present Truth*, 3 septembrie 1896

19. Cum a fost împietrită inima Faraonului

Pentru că măsurile blânde nu l-au determinat pe Faraon să recunoască puterea lui Dumnezeu, au fost trimise judecățile. Dumnezeu, care cunoaște sfârșitul de la început, a spus că inima Faraonului se va împietri și că El Însuși o va împietri; și așa a fost. Totuși nu trebuie să presupunem că Dumnezeu, în mod intenționat, a împietrit inima Faraonului împotriva voinței lui, astfel încât nu s-ar fi putut înduioșa dacă ar fi vrut. Dumnezeu trimite o lucrare de amăgire pentru ca oamenii să creadă o minciună, și anume asupra celor care au respins adevărul și care iubesc minciuna. (Vezi 2Tes. 2:10-12). Fiecare are ceea ce își dorește cel mai mult. Dacă cineva vrea să facă voia lui Dumnezeu, va cunoaște învățătura; dar celui care respinge adevărul, nu îi mai rămâne decât întunericul și înșelăciunea. (Vezi Ioan 7:17).

Este interesant de observat că manifestarea milei lui Dumnezeu a fost cea care a împietrit inima Faraonului. Cererea simplă a lui Dumnezeu a fost respinsă cu batjocură. Atunci au început să vină plăgile, totuși nu imediat, ci după un timp suficient pentru a-i permite faraonului să se gândească. Dar pentru că puterea vrăjitorilor a părut la fel de mare ca puterea exercitată de Moise și Aaron, Faraon nu a cedat. În curând a început să se vadă că acolo era o putere mai mare decât cea a vrăjitorilor lui. Au adus broaște peste toată țara, dar vrăjitorii nu au putut să le îndepărteze. „Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron, și a zis: ‚Rugați-vă Domnului, să îndepărteze broaștele de la mine și de la poporul meu, și am să las pe popor să plece să aducă jertfe Domnului.’” Exodul 8:8. A învățat deja suficient despre Domnul, ca să Îl cheme pe nume.

„Moise și Aaron au ieșit de la Faraon. Și Moise a strigat către Domnul cu privire la broaștele cu care lovide pe Faraon. Domnul a făcut cum cerea Moise; și broaștele au pierit în case în curți și în ogoare. Le-au strâns grămezi, și țara mirosea s-a împuțit. *Faraon, văzând că are răgaz să răsufle în voie, și-a împietrit inima și nu a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul.*” Versetele 12-15.

„Dacă ierți pe cel rău, el totuși nu învață neprihănirea, se dedă la rău în țara în care domnește neprihănirea, și nu caută la mărirea

Domnului.” Isaia 26:10. Așa s-a întâmplat cu Faraon. Judecata lui Dumnezeu determinase aroganța lui să slăbească, dar „văzând că are răgaz să răsuflă în voce, și-a împietrit inima”.

După aceea, au venit roiuri de muște la porunca Domnului și Faraon a spus: „Vă voi lăsa să plecați, ca să aduceți jertfe Domnului Dumnezeului vostru în pustie, numai să nu vă depărtați prea mult, dacă plecați. Rugați-vă pentru mine.” Moise a răspuns: „Am să ies de la tine, și am să mă rog Domnului. Măine, muștele se vor depărta de la Faraon, de la slujitorii lui și de la poporul lui. Dar, să nu ne mai înșele Faraon, nevrând să lase pe popor să plece, ca să aducă jertfe Domnului.” Moise a ieșit de la Faraon, și s-a rugat Domnului. Domnul a făcut cum cerea Moise; și muștele s-au depărtat de la Faraon, de la slujitorii lui și de la poporul lui; nu a mai rămas una. Dar Faraon, și de data aceasta și-a împietrit inima, și nu a lăsat poporul să plece.” Exodul 8:28-32.

Așa că a mers mai departe prin plăgi. Nu ne sunt dați toți pașii în fiecare caz, dar vedem că îndelunga răbdare și mila lui Dumnezeu sunt cele care au împietrit inima Faraonului. Aceeași predicare ce a adus mângâiere multor inimi în zilele lui Isus, i-a făcut pe alții mai înverșunați împotriva Lui. Învierea lui Lazăr din morți a întărit în inimile celor necredincioși hotărârea de a-L omorî. Judecata va descoperi faptul că oricine a respins pe Domnul, în împietrirea inimii lui, a făcut-o în fața descoperirii milei Sale.

Scopul lui Dumnezeu cu Faraon

„Domnul a zis lui Moise: „Scoală-te dis de dimineată, du-te înaintea lui Faraon și spune-i: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul evreilor: Lasă pe poporul Meu să plece că să-Mi slujească. Fiindcă, de data aceasta, am să trimit toate urgiile Mele împotriva inimii tale, împotriva slujitorilor tăi și împotriva poporului tău, ca să știi că nimeni nu este ca Mine pe tot pământul. Dacă Mi-aș fi întins mâna și te-aș fi lovit cu ciumă, pe tine și poporul tău, ai fi pierit de pe pământ. Dar te-am lăsat să rămâi în picioare, ca să vezi puterea Mea, și Numele Meu să fie vestit pe tot pământul.”” Exodul 9:13-16.

Traducerea și mai literală, din ebraică, a Dr. Kalisch, spune astfel: „Mi-aș fi putut întinde mâna și te-aș fi putut lovi pe tine și pe poporul tău cu ciumă; și ai fi fost nimicit de pe pământ. Dar numai pentru

acest motiv te-am lăsat să trăiești, ca să îți arăt puterea Mea și pentru ca Numele Meu să fie recunoscut pe tot pământul.”

Dumnezeu nu l-a adus pe Faraon la existență pentru scopul de a-și vărsa răzbunarea asupra lui, așa cum se presupune prea adesea cu ușurință. O asemenea idee este foarte dezonorantă pentru caracterul Domnului. Ci adevărata idee este că Dumnezeu ar fi putut să îl nimicească pe faraon chiar de la început, și astfel și-ar fi eliberat poporul fără nicio amânare. Dar aceasta nu s-ar fi potrivit cu felul neschimbător al Domnului de a da fiecărui om ocazii ample de a se pocăi. Dumnezeu a răbdat mult încăpățânarea faraonului, iar acum Și-a propus să trimită judecăți mai dure; totuși, l-a avertizat în mod corect, pentru ca să se mai poată întoarce încă de la răutatea lui.

Dumnezeu l-a păstrat pe faraon în viață și a amânat să își trimită judecățile Sale cele mai severe asupra lui, cu scopul de a-i arăta puterea Sa. Dar puterea lui Dumnezeu se manifesta în acel timp pentru mântuirea poporului Său, iar puterea lui Dumnezeu pentru mântuire este Evanghelia. Prin urmare, Dumnezeu îl ținea pe faraon în viață, în ciuda încăpățânării lui, pentru a-i da ocazie amplă de a învăța Evanghelia. Evanghelia era la fel de puternică pentru a-l salva pe faraon cum era pentru a-i salva pe evrei.

S-au folosit alte traduceri pentru că sunt mai clare decât cele din versiunile obișnuite și nu pentru că nu este prezentat același adevăr în fiecare dintre ele. Luați versiunea obișnuită (KJV): „Într-adevăr, pentru acest motiv te-am ridicat, ca să Îmi arăt în tine puterea Mea, și pentru ca Numele Meu să fie vestit pe tot pământul” și admiteți că se referă la aducerea faraonului pe tron. Chiar și atunci este departe de gândul că Dumnezeu l-a ridicat pentru a-l lovi cu plăgi și a-l omorî. Textul spune că scopul a fost acela de a-i arăta puterea lui Dumnezeu și a face Numele Său cunoscut pe tot pământul. A presupune că Dumnezeu Își arată puterea și Își face cunoscut Numele doar prin distrugerea oamenilor, este dezonorant pentru El și contrar Evangheliei. „Îndurarea Lui ține în veac.” 1Cron. 16:34.

Scopul lui Dumnezeu a fost ca Numele Său să fie vestit pe tot pământul. Acest lucru s-a întâmplat, fiindcă citim că patruzeci de ani mai târziu, popoarele Canaanului s-au îngrozit la apropierea israeliților, deoarece și-au amintit ce a făcut Dumnezeu pentru a-i elibera din Egipt. Dar scopul lui Dumnezeu s-ar fi împlinit la fel de mult dacă faraon s-ar fi predat voinței Domnului. Să presupunem că

faraon ar fi recunoscut pe Domnul și ar fi acceptat Evanghelia care i-a fost predicată. Care ar fi fost rezultatul? Ar fi făcut ce a făcut Moise, adică ar fi lăsat tronul Egiptului pentru ocara lui Hristos și pentru un loc în moștenirea veșnică. Astfel ar fi fost agentul cel mai puternic pentru a vesti Numele Domnului pe tot pământul. Chiar faptul că un rege atât de puternic accepta Evanghelia ar fi făcut cunoscută puterea Domnului la fel de eficient cum au făcut-o plăgile. Faraon însuși, dintr-un persecutor al poporului lui Dumnezeu, precum Pavel, ar fi devenit un predicator al credinței. E trist să o spunem, nu a cunoscut ziua cercetării lui.

Observați cu atenție faptul că scopul lui Dumnezeu era ca *Numele Lui să fie vestit pe tot pământul*. Acest lucru nu trebuia să se întâmple într-un colț. Eliberarea din Egipt nu era ceva ce privea doar câțiva oameni de pe o porțiune a pământului. Trebuia să fie pentru „toți oamenii”. În conformitate cu făgăduința făcută lui Avraam, Dumnezeu elibera pe copiii lui Israel din robie, dar eliberarea nu era numai pentru ei. Prin eliberarea lor, Numele și puterea Sa urmau să fie cunoscute până în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. Timpul împlinirii făgăduinței pe care Dumnezeu o făcuse lui Avraam se apropia; dar de vreme ce făgăduința includea întregul pământ, era necesar ca Evanghelia să fie proclamată la fel de extins. Copiii lui Israel erau agenții aleși ai lui Dumnezeu pentru a realiza această lucrare. Împărăția lui Dumnezeu urma să se centreze în jurul lor, ei fiind nucleul. Faptul că au fost necredincioși față de ceea ce li s-a încredințat, doar a amânat, nu a schimbat planul lui Dumnezeu. Cu toate că au eșuat în a proclama Numele Domnului și chiar l-au tăgăduit, Dumnezeu a spus: „Cât este de adevărat că Eu sunt viu ... slava Domnului va umple tot pământul.” Num. 14:21. „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi vestită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor.” Matei 24:14

- *The Present Truth*, 10 septembrie 1896

20. Salvat prin Viață

Despre Moise citim: „Prin credință a părăsit el Egiptul fără să se teamă de mânia împăratului; pentru că a rămas neclintit ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut. Prin credință a prăznuit el Paștele și a făcut stropirea sângelui, pentru ca Nimicitorul celor întâi născuți să nu se atingă de ei.” Evrei 11:27, 28.

Moise a părăsit Egiptul prin credință nu la început, când a fugit din Egipt de frică, ci atunci când a ieșit după ce a păzit Paștele. Atunci mânia regelui nu însemna nimic pentru el, căci „el a rămas neclintit ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut”. Se afla sub protecția Împăratului împăraților.

Deși acest pasaj vorbește numai despre Moise, nu trebuie să presupunem că el era singurul dintre copiii lui Israel care avea credință, pentru că citim în versetul următor despre tot grupul care „prin credință au trecut prin Marea Roșie”. Dar chiar dacă ar fi fost adevărat că, din tot grupul, doar Moise a părăsit Egiptul prin credință, acest fapt va dovedi că toți trebuie să îl fi părăsit în același fel, și că întreaga eliberare a fost o lucrare a credinței.

„El a rămas neclintit ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut.” Moise a trăit în același fel în care trăiesc adevărații creștini de astăzi. Iată paralela: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie și la o moștenire nestricăcioasă, și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi. În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere, și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea la arătarea lui Isus Hristos, pe care voi Îl iubiți fără să Îl fi văzut; credeți în El fără să Îl vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită, pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre.” 1 Petru 1:3-9.

Moise și copiii lui Israel au fost chemați la aceeași moștenire la care suntem și noi chemați. Făgăduința le-a fost făcută în Hristos, la

fel ca nouă. Era o moștenire care trebuia obținută numai prin credința în Hristos, iar această credință trebuia să fie de așa natură încât să Îl facă pe Hristos o prezență reală, personală, deși este nevăzut. Mai mult, baza credinței și a speranței era învierea lui Isus Hristos din moarte. Atunci, ca și acum, Hristos era Capul bisericii. Adevărata biserică nu are și nu a avut niciodată un alt cap decât cel nevăzut. „Sfântul lui Israel” a fost dat ca să fie „cap și stăpânitor al popoarelor” (Isaia 55:4) cu veacuri înainte să Se fi născut ca prunc în Betleem.

Prin urmare, vedem cum credința personală în Hristos a fost baza eliberării lui Israel din Egipt. Aceasta s-a văzut în păstrarea Paștelui. Lucrurile ajunseseră atunci la o criză. Faraon a persistat în rezistența lui încăpățânată până când mila Domnului nu a mai avut efect asupra lui. Faptul că faraon a acționat deliberat și a păcătuیت împotriva luminii este arătat de propria lui afirmație după ce au fost trimise lăcustele. A chemat pe Moise și Aaron și a spus: „Am păcătuیت împotriva Domnului Dumnezeului vostru și împotriva voastră. Dar iartă-mi păcatul numai de data aceasta; și rugați pe Domnul Dumnezeul vostru să îndepărteze de la mine și urgia aceasta de moarte.” Exodul 10:16, 17. El a ajuns să Îl recunoască pe Domnul și a știut că răzvrătirea împotriva Lui este păcat; totuși, de îndată ce vedea o amânare, se încăpățâna la fel ca întotdeauna. În mod hotărât și pe deplin el a respins apropierea Domnului și acum nu mai rămânea decât executarea unei astfel de judecăți asupra lui încât să îl constrângă să se oprească din asuprirea lui și să lase pe Israel să plece.

Primul Paște

Era ultima noapte pe care copiii lui Israel urmau să o petreacă în Egipt. Domnul era pe cale să aducă ultima mare judecată peste rege și popor, prin distrugerea întâilor născuți. Copiii lui Israel au fost instruiți să ia un miel „fără cusur”, să îl înjunghie seara și să îi mănânce carnea. „Să ia din sângele lui și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul de sus al caselor unde îl vor mânca.” „Este Paștele Domnului. ... Eu voi trece prin țara Egiptului ... și voi face judecată; Eu sunt Domnul. Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi.

Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nicio urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului.” Exodul 12:5-13.

Nu sângele aceluia miel i-a salvat, iar ei știau asta bine. Domnul le-a spus că era doar un semn. Era doar un semn al credinței lor în ceea ce reprezenta, și anume în: „sângele prețios al lui Hristos, mielul fără cusur și fără prihană”, căci „Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit.” 1 Corinteni 5:7. Sângele mielului era deci doar un semn al sângelui Mielului lui Dumnezeu; și cei care „au rămas neclintii ca și când L-ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut”, au înțeles acest lucru.

„Viața trupului este în sânge.” Levitic 17:11. În sângele lui Hristos, adică, în viața Lui, avem răscumpărarea, iertarea păcatelor pentru că Dumnezeu L-a rânduit „să fie o jertfă de împăcare prin credință, prin sângele Lui, ca să Își arate neprihănirea Sa, datorită trecerii Lui peste păcatele făcute mai înainte, în îndelunga răbdare a lui Dumnezeu.” Romani 3:25, R.V. Dumnezeu trece peste păcate, nu în sensul că intră în vreun compromis cu ele, ci pentru că „sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui ne curăță de orice păcat.” 1 Ioan 1:7. Viața lui Hristos este neprihănirea lui Dumnezeu, căci din inimă ies izvoarele vieții, iar în inima Sa era Legea lui Dumnezeu, neprihănirea perfectă. Ungerea cu sângele sau cu viața lui Hristos, este deci ungerea cu viața lui Dumnezeu în Hristos; aceasta este îndepărtarea păcatului.

Ungerea cu sânge pe stâlpii ușii a semnat ceea ce s-a spus mai târziu: „Domnul, Dumnezeul nostru este singurul Domn; să iubești pe Domnul, Dumnezeu tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta; ...să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale.” Deuteronom 6:4-9. Neprihănirea Legii lui Dumnezeu se găsește numai în viața lui Hristos. Ea poate fi în inimă numai în măsura în care viața lui Dumnezeu în Hristos este în inimă, pentru a o curăța de orice păcat. Ungerea sângelui pe ușorii casei era același lucru cu scrierea Legii lui Dumnezeu pe stâlpii casei și pe porți; și nu indica altceva decât locuirea în Hristos – a fi cuprins de viața Lui.

Hristos este Fiul lui Dumnezeu, iar desfătarea Lui a fost aceea de a face voia Tatălui. Așa cum El a fost Paștele pentru copiii lui Israel în Egipt, la fel este și al nostru, deoarece viața Lui este veșnică și indestructibilă, iar cei ce locuiesc în ea prin credință se împărtășesc de siguranța ei. Niciun om sau diavol nu a putut să ia viața Lui de la El, iar Tatăl L-a iubit și nu a avut dorința de a-I lua viața De bună

voie Și-a dat-o, și a luat-o înapoi. A dat-o pentru ca noi să o putem lua, și a luat-o din nou pentru ca în felul acesta să ne ia și pe noi împreună cu ea. A locui în El, prin urmare, lucru simbolizat prin ungerea sângelui pe stâlpii ușii, înseamnă să fii eliberat de păcat și astfel să fii salvat de mânia lui Dumnezeu care vine peste copiii neascultării.

Isus Hristos este „același ieri și azi și în veci”. Evrei 13:8. Credința în sângele Lui, care a fost simbolizată prin stropirea sângelui mielului pe ușile caselor, conduce la același rezultat astăzi ca întotdeauna. Când celebrăm Cina Domnului, care a fost instituită în timpul Paștelui în care Hristos a fost trădat și răstignit, celebrăm același lucru pe care l-au celebrat israeliții în Egipt. Erau încă în Egipt când au sărbătorit primul Paște. Acela a fost un act al credinței, ce arăta încrederea pe care o aveau în Hristos ca Eliberator al lor. La fel noi, prin simbolul sângelui legământului, ne arătăm credința în puterea vieții Lui de a ne păstra neatinși de păcat și de a ne scăpa de distrugerea care va veni peste pământ datorită păcatului. În ziua aceea Domnul va cruța pe cei a căror viață este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, „cum are milă un om de fiul său, care îi slujește”. Maleahi 3:17. Motivul va fi același: pentru că Dumnezeu Își cruță propriul Fiu, iar oamenii sunt cruțați în El.

Ultimul Paște

Când Hristos a sărbătorit ultimul Paște cu ucenicii Săi, a spus: „Am dorit mult să mănânc Paștele acesta cu voi înainte de patima Mea, căci vă spun, că de acum încolo nu le voi mai mânca, până la împlinirea lor în împărăția lui Dumnezeu.” Luca 22:15, 16. De aici învățăm că sărbătoarea Paștelui a avut referire directă la venirea Domnului pentru a pedepsi pe cei răi și pentru a elibera poporul Său. De aceea ni se spune: „Ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El.” 1 Corinteni 11:26. Moartea lui Hristos nu înseamnă nimic fără învierea Lui. Iar învierea lui Hristos înseamnă pur și simplu învierea tuturor celor ale căror vieți sunt ascunse în viața Lui. Prin învierea Sa ne-a născut El la speranța vie de a primi o moștenire nestricăcioasă, nepângărită și care nu se ofilește; aceeași credință și aceeași speranță în aceeași moștenire, a fost arătată de adevăratul Israel în Egipt.

Moștenirea pe care o așteptăm este păstrată în cer; iar moștenirea făgăduită lui Avraam, Isaac și Iacov, către care Dumnezeu Se era pregătit să-i conducă pe copiii lui Israel, era „o țară mai bună, adică una cerească”.

„Stropirea sângelui” (comparați Exodul 12:5-14, Evrei 11:27, 28; 12:24 și 1 Petru 1:2-10) este marea verigă de legătură care ne unește pe noi în experiența noastră creștină, cu vechiul Israel. Aceasta arată că eliberarea pe care Dumnezeu a lucrat-o pentru ei a fost identică cu aceea pe care o lucrează El acum pentru noi. Aceasta ne unește pe noi cu ei într-un singur Domn și o singură credință. Hristos a fost la fel de prezent în mod real cu ei după cum este cu noi. Ei au putut rămâne neclintiți ca și când L-ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut, și noi nu putem face mai mult. El a fost „înjunghiat de la întemeierea lumii”, și de aceea înviat de la întemeierea lumii, așa încât toate beneficiile morții și învierii Lui au putut fi apucate de ei la fel de mult cum sunt de către noi. Iar eliberarea pe care El a lucrat-o pentru ei a fost foarte reală. Sperața lor a fost în venirea Domnului pentru a învia morții și astfel a desăvârși eliberarea, iar noi avem aceeași binecuvântată speranță. Să luăm aminte la eșecurile lor următoare și să ne „păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început”. Evrei 3:14

Din acest punct, drumul nostru va fi mult mai clar deoarece la fiecare pas vom vedea limpede că nu facem altceva decât să studiem cum lucrează Dumnezeu cu poporul Său în planul mântuirii, și învățăm puterea Lui de a mântui și de a duce la bun sfârșit lucrarea de vestire a Evangheliei. „Tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca prin răbdarea și mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem speranță.”

- *The Present Truth*, 17 septembrie 1896

21. Eliberarea finală

„Trâmbița să sune peste marea întunecată din Egipt;
Poporul este liber, Iehova pentru ei a biruit”

Să citim pe scurt istoria așa cum este raportată de inspirație. „La miezul nopții, Domnul a lovit pe toți întâi născuți din țara Egiptului, de la întâiul născut al lui Faraon, care ședea pe scaunul său de domnie, până la întâiul născut al celui închis în temniță, și până la întâii născuți ai dobitoacelor. Faraon s-a sculat noaptea, el, și toți slujitorii lui și toți egiptenii; și au fost mari țipete în Egipt, căci nu era casă unde să nu fie un mort. În aceeași noapte Faraon a chemat pe Moise și Aaron și le-a zis: „Sculați-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu, voi și copiii lui Israel. Duceți-vă de slujiți Domnului cum ați zis. Luați-vă și oile și boii, cum ați zis. Duceți-vă și binecuvântați-mă.” Egiptenii zoreau poporul, și se grăbeau să-i scoată din țară, căci ziceau: „Altfel, toți vom pieri.” Poporul și-a luat plămădeala (coca) înainte de a se dospi. Și-au învelit postăvile cu plămădeala în haine, și le-au pus pe umeri. Copiii lui Israel au făcut ce spusese Moise, și au cerut⁵ egiptenilor vase de argint, vase de aur (bijuterii de aur și de argint – KJV) și haine; Domnul a făcut ca poporul să capete trecere înaintea egiptenilor, care le-au împlinit cererea. Și astfel au jefuit pe egipteni.

Copiii lui Israel au plecat din Ramses spre Sucot, în număr de aproape șase sute de mii de oameni care mergeau pe jos, afară de copii. O mulțime de oameni de tot soiul s-au suit împreună cu ei; aveau și turme însemnate de oi și boi.” Exodul 12:29-38.

„După ce a lăsat Faraon pe popor să plece, Dumnezeu nu l-a dus pe drumul care dă în țara filistenilor, măcar că era mai aproape; căci a

⁵ Multe cuvinte grele au fost rostite împotriva copiilor lui Israel și chiar împotriva Domnului din cauza cuvântului „împrumutat” care se găsește în versiunea obișnuită (KJV). Este o greșală de traducere din original. Copiii lui Israel au muncit din greu și mult timp pentru nimic, iar acum cereau ceva în schimb, și li s-a dat. Ce au primit a fost al lor pe drept.

zis Dumnezeu: „S-ar putea să-i pară rău poporului văzând războiul și să se întoarcă în Egipt.” Ci Dumnezeu a pus pe popor să facă un ocol pe drumul care duce spre pustie, spre marea Roșie.” Exodul 13:17, 18.

„Au plecat din Sucot și au tăbărât la Etam, la marginea pustiei. Domnul mergea înaintea lor ziua într-un stâlp de nor ca să îi călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze; pentru ca să meargă și ziua și noaptea. Stâlpul de nor nu se depărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopții.” Versetele 20-22.

„Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: „Spune copiilor lui Israel să se întoarcă și să tăbărăscă înaintea Pihahirotului, între Migdol și mare, față în față cu Baal-Țefon; în dreptul locului acestuia să tăbărăți, lângă mare. Faraon va zice despre copiii lui Israel: „S-au rătăcit prin țară, îi închide pustia.” Eu voi împietri inima faraonului, și-i va urmări; dar faraon și toată oastea lui vor face să se arate slava Mea, și egiptenii vor ști că Eu sunt Domnul.” Copiii lui Israel au făcut așa.

S-a dat de știre împăratului Egiptului că poporul a luat fuga. Atunci inima faraonului și inima slujitorilor lui s-a schimbat față de popor. Ei au zis: „Ce am făcut de am lăsat pe Israel să plece și să nu ne mai slujească?” Faraon și-a pregătit carul de război, și și-a luat oamenii de război cu el; a luat șase sute de care de luptă cu oameni aleși, și toate carele Egiptului; în toate erau luptători. Domnul a împietrit inima faraonului, împăratul Egiptului, și Faraon a urmărit pe copii lui Israel. Copiii lui Israel ieșiseră gata de luptă. Egiptenii i-au urmărit, și toți caii, carele faraonului, călăreții lui, și oștirea lui i-au ajuns tocmai când erau tăbărâți lângă mare.” Exodul 14:1-9.

„Faraon se apropia. Copiii lui Israel și-au ridicat ochii și, iată că egiptenii veneau după ei. Și copiii lui Israel s-au înspăimântat foarte tare, și au strigat către Domnul după ajutor. Ei au zis lui Moise: „Nu erau oare morminte în Egipt, ca să nu mai fi fost nevoie să ne aduci să murim în pustie? Ce ne-ai făcut, de ne-ai scos din Egipt? Nu-ți spuneam noi în Egipt: lasă-ne să slujim ca robi egiptenilor, căci vrem mai bine să slujim ca robi egiptenilor decât să murim în pustie.”

Moise a răspuns poporului: „Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta; căci pe egiptenii aceștia pe care îi vedeți azi, nu îi veți mai vedea niciodată.

Domnul Se va lupta pentru voi, dar voi, stați liniștiți.” Versetele 10-14.

Cu felul eliberării lor cu toții suntem familiarizați: cum la porunca Domnului marea s-a retras și a lăsat o cărare prin mijlocul ei, astfel încât copiii lui Israel au trecut ca pe un pământ uscat și cum atunci când egiptenii au încercat să facă același lucru, marea s-a năpustit înapoi și i-a înghițit. „Prin credință au trecut ei Marea Roșie ca pe uscat; pe când egiptenii care au încercat s-o treacă, au fost înghițiți.” Evrei 11:29. Să observăm câteva lecții pe care trebuie să le învățăm din această istorie.

1. Dumnezeu a fost Cel care conducea poporul. „După ce a lăsat faraon pe popor să plece, Dumnezeu nu l-a dus pe drumul care dă în țara filistenilor.” Moise nu știa ce să facă sau pe ce cale să meargă mai mult decât știa poporul, doar că îi spunea Domnul. Dumnezeu i-a putut spune lui Moise, pentru că „Moise a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu”. Evrei 3:2

2. Când poporul a murmurat, murmurau împotriva lui Dumnezeu, nu împotriva lui Moise. Când au spus lui Moise: „Ce ne-ai făcut de ne-ai scos din Egipt?” în realitate ei negau providența lui Dumnezeu în acea chestiune, cu toate că știau bine că Dumnezeu îl trimisese pe Moise la ei.

3. La prima vedere a pericolului credința poporului a pierit. Au uitat ceea ce Dumnezeu deja făcuse pentru ei și cât de puternic lucrase pentru eliberarea lor. Ultima judecată asupra egiptenilor ar fi fost suficientă pentru a-i învăța să se încreadă în Domnul și că El era întru-totul capabil să îi salveze de egiptenii care mai rămăseseră în viață.

4. Dumnezeu nu a plănuțit ca poporul să ducă vreo luptă. El i-a condus prin pustie cu scopul de a nu vedea războiul. Totuși a știut că dacă vor merge pe acolo, egiptenii îi vor urmări cu siguranță. Copiii lui Israel nu au avut niciodată o nevoie mai mare de a lupta decât atunci când egiptenii i-au împresurat lângă Marea Roșie; totuși, atunci Cuvântul a spus: „Domnul Se va lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți”. Se poate spune că motivul pentru care Domnul nu a dorit ca ei să vadă războiul a fost acela că nu erau pregătiți încă de luptă. Este destul de adevărat; dar trebuie să ne amintim că în alte ocazii când aveau mulți luptători instruiți, Dumnezeu i-a eliberat fără ca ei măcar să încordeze arcu. Când luăm în considerare împrejurările eliberării

lor din Egipt – cum totul a fost îndeplinit de puterea directă a lui Dumnezeu, fără vreo putere omenească, partea lor fiind doar de a urma și de a asculta Cuvântul Său – trebuie să fim convinși că nu era în conformitate cu planul lui Dumnezeu ca ei să poarte vreo luptă, nici măcar pentru auto-apărare.

5. Trebuie, de asemenea, să învățăm că cea mai scurtă și aparent cea mai ușoară cale nu este întotdeauna cea mai bună. Drumul pe la filistenii era cel mai scurt, dar nu era cel mai bun pentru israeliți. Faptul că intrăm în locuri dificile, în care nu putem să vedem ieșirea, nu este o dovadă că Dumnezeu nu ne conduce. Dumnezeu a condus pe copiii lui Israel în locul acela strâmt din pustie, între munți și mare, la fel de sigur cum i-a condus afară din Egipt. El știa că nu se puteau ajuta singuri într-o asemenea capcană și i-a condus acolo în mod deliberat, cu scopul de a vedea așa cum niciodată mai înainte nu văzuseră că Dumnezeu Însuși era responsabil pentru siguranța lor și că El era pe deplin capabil să îndeplinească sarcina pe care o luase asupra Sa. Necazul lor avea scopul să le dea o lecție de neuitat de încredere în Dumnezeu.

6. În cele din urmă, trebuie să învățăm să nu îi condamnăm pentru necredința lor. „Așadar, omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți; căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur; fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri.” Romani 2:1. Când îi condamnăm pentru că nu s-au încrezut în Domnul, arătăm că știm că nu există scuză pentru murmurul și teama noastră. Noi avem toată dovada puterii lui Dumnezeu pe care au avut-o și ei, și încă mult mai mult în plus. Dacă putem vedea clar cât de nebunească a fost teama lor și cât de rele au fost murmurele lor, atunci să avem grijă să nu ne arătăm mai nebuni și mai răi.

„A doua oară”

Mai există o lecție pe care trebuie să o observăm în legătură cu aceasta și care este de o importanță atât de mare încât cere atenție specială, întrucât le include pe toate celelalte. O învățăm din capitolul 11 din Isaia. Acest capitol conține în scurte cuvinte toată istoria Evangheliei, de la nașterea lui Hristos până la eliberarea finală a sfinților în împărăția lui Dumnezeu și distrugerea celor răi.

„O Odraslă va ieși din tulpina lui Isai și un vlăstar va da din rădăcinile lui: Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul. Plăcerea ui va fi frica de Domnul; nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite; ci va judeca pe cei săraci cu dreptate, și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării; va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui, și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău. Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale, și credincioșia brâul mijlocului Său.” Isaia 11:1-5.

Comparați prima parte cu Luca 4:16-18 și ultima parte cu Apocalipsa 19:11-21 și vom vedea cât de mult timp acoperă această profecie. Ea ne conduce până la distrugerea celor răi. Acoperă întreaga zi a mântuirii. „În ziua aceea, Vlăstarul lui Isai va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El, și slava va fi locuința Lui. În același timp, Domnul *Își va întinde mâna a doua oară* ca să răscumpere rămasășita poporului Său, risipită în Asiria și în Egipt, în Patros și în Etiopia, la Elam, la Șinear și la Hamat, și în ostroavele mării. El va înălța un steag pentru neamuri, va strânge pe surghiuniții lui Israel, și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda de la cele patru capete ale pământului.” Versetele 10-12.

Din nou, aici este scoasă în evidență eliberarea poporului lui Dumnezeu. Domnul *Își întinde mâna a doua oară* pentru lucrarea aceasta, și va avea succes. Prima dată Și-a întins mâna în zilele lui Moise, dar poporul nu a intrat din pricina necredinței. A doua oară va avea drept rezultat mântuirea veșnică a poporului Său. Observați că strângerea finală a poporului Său are loc prin Hristos, care este steagul pentru toate popoarele; căci Dumnezeu cercetează neamurile ca să scoată din ele un popor pentru Numele Lui. Aceștia trebuie adunați „de la cele patru capete ale pământului”, căci „El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă.” Matei 24:31.

Factul că această eliberare trebuie să aibă loc în zilele de pe urmă, chiar la încheierea timpului, este evident din faptul că El strânge „rămășița” poporului Său, adică, pe ultimii copii ai Săi. Și acum observați această făgăduință și amintire: „Și va fi un drum pentru rămasășita poporului Său, care va mai rămânea în Asiria, cum a fost pentru Israel, în ziua când a ieșit din țara Egiptului.” Isaia 11:16.

Păstrați în minte faptul că lucrarea de eliberare a lui Israel din Egipt a început cu mult timp înainte de ziua în care au părăsit acea țară. A început chiar în ziua în care Moise a ajuns în Egipt și a început să spună poporului despre intenția lui Dumnezeu de a-Și împlini făgăduința făcută lui Avraam. Toată desfășurarea de putere a lui Dumnezeu în Egipt, care nu a fost altceva decât proclamarea Evangheliei, a fost o parte din lucrarea eliberării. Tot așa va fi și în ziua în care Domnul Își va întinde a doua oară mâna pentru a elibera rămășița poporului Său. Ziua aceea este acum, căci „iată că acum este vremea potrivită; iată, că acum este ziua mântuirii.” 2 Corinteni 6:2. Tot Israelul va fi mântuit, deoarece „Izbăvitorul va veni din Sion, și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov.” Romani 11:26. Lucrarea de eliberare a poporului lui Dumnezeu din robia păcatului este aceeași lucrarea cu eliberarea finală. Când Domnul va veni a doua oară, El „va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile.” Filipeni 3:21. Puterea prin care trupurile noastre vor fi schimbate – puterea învierii – este puterea prin care păcatele noastre sunt puse sub stăpânire, și noi suntem eliberați de sub controlul lor. Aceasta se face prin aceeași putere care a fost desfășurată la eliberarea lui Israel din Egipt.

„Mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede; întâi a iudeului, apoi a grecului.” Romani 1:16. Oricine vrea să știe cât de mare este această putere, trebuie doar să se uite la eliberarea lui Israel din Egipt și la despărțirea Mării Roșii pentru a vedea o demonstrație practică a ei. Aceasta este puterea care va însoți predicarea Evangheliei complete în zilele dinaintea venirii Domnului.

- *The Present Truth*, 24 septembrie 1896

22. Cântecul eliberării

Atunci Moise și copiii lui Israel au cântat
acest cântec Domnului, și au zis:
„Voi cânta Domnului, căci El a triumfat în mod glorios;
Calul și călărețul lui El i-a aruncat în mare.
Domnul este tăria și cântecul meu,
El a devenit mântuirea mea;
Acesta este Dumnezeuul meu și Îl voi lăuda,
Dumnezeul tatălui meu, Îl voi înălța;
Domnul este un Om al războiului,
Domnul este Numele Lui.
El a aruncat carele faraonului și oștirea lui în mare;
Căpitanii lui aleși sunt înecați în mare.
Adâncurile îi acoperă;
S-au dus în adânc precum o piatră.
Dreapta Ta, Doamne, este glorioasă în putere,
Dreapta Ta, Doamne, a zdrobit pe vrăjmaș.
Și în mărimea măreției Tale Tu trănțești
pe cei care se ridică împotriva Ta;
Îți trimiți mânia, îi mistuie precum miriștea.
Cu suflarea nărilor Tale apele se strâng,
Șuvoaiele s-au făcut morman;
Adâncurile s-au închegat în inima mării.
Vrăjmașul a spus:
Voi urmări, voi ajunge, voi împărți prada;
Pasiunea mea va fi satisfăcută pe ei;
Îmi voi scoate sabia, mâna mea îi va distruge.
Tu ai suflat cu vântul Tău, marea i-a acoperit;
S-au înecat ca plumbul în apele puternice.
Cine este ca Tine, Doamne, printre dumnezei?
Cine este ca Tine, slăvit în sfințenie,
Plin de teamă în laude, făcând minuni?
Îți întinzi mâna dreaptă,
Pământul îi înghite.
Tu în mila Ta ai condus poporul pe care l-ai răscumpărat;
Tu i-ai călăuzit în tăria Ta către locuința Ta sfântă.

Popoarele au auzit, au tremurat;
 Chinurile au apucat pe locuitorii filistenilor.
 Atunci s-au minunat căpeteniile Edomului,
 Cei puternici din Moab au fost prinși de tremur;
 Toți locuitorii din Canaan se risipesc.
 Groaza și spaima au căzut peste ei;
 Prin măreția brațului Tău sunt la fel de muți ca o piatră,
 Până a trecut poporul Tău, o, Doamne,
 Până a trecut poporul Tău pe care l-ai răscumpărat.
 Tu îi vei duce și îi vei sădi pe muntele moștenirii Tale,
 În locul pe care o, Doamne, l-ai făcut pentru Tine să locuiești,
 Sanctuarul, o, Doamne, pe care mâinile Tale l-au întemeiat.
 Domnul va domni în veci de veci.”
Exodul 15:1-18 (KJV)

Acum să vedem ce învățătură, încurajare și speranță există în acest raport pentru noi.

1. Puterea prin care Marea Roșie a fost despărțită și prin care poporul a trecut prin mijlocul ei în siguranță, a fost puterea prin care vrăjmașii lor urmau să fie opriți de a-i ataca. Comparați Exodul 15:14-16 și Iosua 2:9-11. Dacă ei ar fi mers înainte în credința pe care au avut-o la momentul eliberării, nu ar fi fost nicio nevoie ca ei să lupte. Niciun vrăjmaș nu ar fi îndrăznit să îi atace. Acum putem înțelege de ce i-a condus Domnul în felul în care i-a condus. Printr-un singur act final de eliberare, El a intenționat să îi învețe să nu le fie niciodată frică de om.

2. În aceeași putere ei trebuiau să facă de cunoscut Numele Domnului – să predice Evanghelia împărăției – pe tot pământul, ca o pregătire pentru sfârșit. Aceea era o lucrare pe care trebuiau să o facă înainte ca făgăduința să poată fi împlinită pe deplin. Dacă ar fi păstrat credința, nu ar fi trebuit să dureze mult până ce lucrarea ar fi fost dusă la îndeplinire.

3. Obiectivul eliberării lor a fost acela de a fi aduși și sădiți pe muntele moștenirii Domnului – o țară a lor înșiși, în care să poată locui în siguranță pentru totdeauna. Aceasta nu s-a împlinit în zilele regelui David, nici atunci când împărăția lui a ajuns la apogeu, deoarece, când el a avut odihnă din partea tuturor vrăjmașilor săi și a propus să se zidească un templu Domnului, Domnul i-a spus: „Mai

mult, voi rându-i un loc pentru poporul Meu Israel și îi voi sădi, ca să poată locui într-un loc al lor și să nu se mai mute; copiii răutății nu îi va mai apăsa ca înainte.” 2Samuel 7:10, KJV. Comparați aceasta cu Luca 1:67-75.

4. Planul lui Dumnezeu cu ocazia eliberării lui Israel din Egipt a fost prezentat astfel în cântecul inspirat: „Tu îi vei aduce și îi vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care Ți l-ai pregătit ca locaș, Doamne, la Templul pe care mâinile Tale l-au întemeiat.” Nimeni nu poate construi o locuință pentru Domnul, căci „Cel Prea Înalt nu locuiește în lăcașuri făcute de mâini omenești.” Fapte 7:48. „Domnul își are scaunul de domnie în ceruri.” Psalmul 11:4. Adevăratul sanctuar, adevărata locuință a lui Dumnezeu, „pe care Domnul a ridicat-o și nu omul” (Evrei 8:1, 2), este în cer, pe muntele Sion. Înțelegerea aceasta este în armonie cu făgăduința făcută lui Avraam, Isaac și Iacov, cea care i-a condus să se considere străini pe acest pământ și să caute o țară cerească și „o cetate care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” Evrei 11:10. Această speranță mult amânată era acum pe cale să fie împlinită, și ar fi fost împlinită cu rapiditate dacă copiii lui Israel ar fi păstrat credința cântecului lor.

5. Moise a atribuit eliberarea, Brațului Domnului. Însă, Brațul Domnului, care a scos vechiul Israel din Egipt și l-a trecut prin Marea Roșie, Brațul Acela puternic ce adună mieii cu gingășie, și pe care profetul îl invocă să se ridice în ajutorul poporului Său în zilele de pe urmă, - Brațul care descoperă tuturor marginilor pământului mântuirea lui Dumnezeu, nu este altceva decât Hristos, Cel disprețuit și crucificat (Vezi Isaia 53). Așa că avem încă o dovadă a faptului că Evanghelia eliberării din egipt este Evanghelia eliberării din „acest veac rău”, prin Hristos care „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre.” (Gal. 1:4).

6. Eliberarea lui Israel din Egipt și despărțirea Mării Roșii este încurajarea poporului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă ale Evangheliei, când se va arăta mântuirea Domnului. Iată cuvintele pe care Domnul Își învață poporul să le spună:

„Trezește-te, trezește-te, și îmbracă-te cu putere, braț al Domnului! Trezește-te, ca în zilele odinioară, și în veacurile din vechime! Oare n-ai doborât Tu Egiptul, și ai străpuns balaurul? Nu ești Tu acela care ai uscat marea, apele adâncului celui mare, și ai croit în adâncimile

mării un drum pentru trecerea celor răscumparați? Astfel cei răscumparați de Domnul se vor întoarce, vor veni în Sion cu cântări de biruință, și o bucurie veșnică le va încununa capul; îi va apuca veselia și bucuria, iar durerea și gemetele vor fugi.” Isaia 51:9-11.

Dacă israeliții din vechime ar fi continuat să înainteze cântând și nu s-ar fi oprit nici o dată ca să murmure, ar fi ajuns repede în Sion, cetatea al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.

7. Când în cele din urmă, răscumparații Domnului vor sta pe muntele Sion, având harfele lui Dumnezeu, ei vor cânta „cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, spunând: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor. Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numelui Tău? Căci numai Tu ești sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate.” Apocalipsa 15:3, 4. Este cântecul eliberării, cântecul biruinței.

8. La fel cum copiii lui Israel au cântat cântecul biruinței în timp ce erau pe malul Mării Roșii, înainte să ajungă în țara făgăduită, tot așa copiii lui Dumnezeu în ultimele zile vor cânta cântecul biruinței înainte să ajungă în Canaanul ceresc. Acesta este cântecul, așa cum l-am citim, comparat cu prima parte a cântării lui Moise de la Marea Roșie. Deja am citit că atunci când Domnul Își va întinde a doua oară mâna pentru a răscumpara rămășița poporului Său, „va fi un drum pentru rămășița poporului Său, care va mai rămânea în Asiria, cum a fost pentru Israel în ziua când a ieșit din țara Egiptului.” Isaia 11:16.

„În ziua aceea vei zice: Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit și m-ai mângâiat! Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere și nu mă voi teme de nimic; căci Domnul, IEHOVA este tăria mea și pricina laudelor mele, și El m-a mântuit. ... veți zice în ziua aceea: Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui, vestiți lucrările Lui printre popoare, pomeniți mărirea Numelui Lui. Cântați Domnului, căci a făcut lucruri strălucite; să fie cunoscute în tot pământul! Strigă de bucurie și veselie, locuitoare a Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel.” Isaia 12.

Acesta este cântecul cu care cei răscumparați vor veni în Sion. Este un cântec al biruinței, pe care ei îl pot cânta acum, căci „ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră”. „De aceea, orice om evlavios să se roage Ție la vreme potrivită! Și chiar de s-ar vărsa

ape mari, pe el nu-l vor atinge deloc. Tu ești ocrotirea mea, Tu mă scoți din necaz, Tu mă înconjori cu cântări de izbăvire.” (Psalm. 32:6,7). Dacă oamenii nu vestesc mântuirea Domnului, ei nu se împărtășesc de ea. „Copiii Împăratului ceresc Trebuie să vorbească peste tot despre bucuriile lor.” În timp ce sunt conduși spre Sion, ei învață cântecul pe care îl vor cânta când vor ajunge în acel loc. Astfel

„Când în scenele de slavă
Voi cânta NOUA CÂNTARE,
Voi vesti POVESTEA VECHE,
Ce-o iubesc atât de tare!”

- *The Present Truth*, 1 octombrie 1896

23. Pâine din cer

Răscumpărații Domnului se vor întoarce și vor veni în Sion cu cântece de bucurie. Cântecul biruinței este o dovadă a credinței prin care cel drept va trăi. Îndemnul este: „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire.” Evrei 10:35. „Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început.” Evrei 3:14. Israeliții au început bine. „Prin credință au trecut ei Marea Roșie ca pe pământ uscat.” Pe celălalt țărm ei au cântat cântecul biruinței. Este adevărat, erau încă în pustie, dar credința este cea care biruie lumea, iar ei tocmai primiseră dovada cea mai minunată a puterii lui Dumnezeu de a le da o călătorie în condiții de siguranță. Dacă ar fi continuat să înainteze cântând acel cântec al biruinței, ar fi ajuns repede la Sion.

Dar nu au învățat lecția într-un mod perfect. Nu s-au putut încrede în Domnul decât în momentele în care Îl puteau vedea, nu mai mult. „Au fost neascultători la mare, la Marea Roșie. Dar El i-a scăpat din pricina Numelui Lui, ca să-Și arate puterea. A muștrat Marea Roșie, și ea s-a uscat; și i-a condus prin adâncuri ca printr-un pustiu. I-a scăpat din mâna celui ce-i ura, și i-a izbăvit din mâna vrăjmașului. Apele au acoperit pe potrivnicii lor. N-a rămas unul măcar din ei. Atunci ei au crezut în Cuvintele Lui și au cântat laudele Lui. Dar au uitat curând lucrările Lui, și n-au așteptat împlinirea planurilor Lui.” Psalmul 106:7-13.

Doar trei zile de călătorie prin pustie fără apă au fost suficiente pentru a-i face să uite tot ce făcuse Domnul pentru ei. Când au găsit apă, era atât de amară încât nu puteau să o bea și atunci au murmurat. Această dificultate a fost cu ușurință remediată de Domnul, arătându-i lui Moise un lemn care, aruncat în apele amari, le-a făcut dulci. „Acolo a dat Domnul poporului legi și porunci, și acolo i-a pus la încercare.” Exodul 15:25.

Așezați cu tabăra lângă palmierii și izvoarele Elimului, nu aveau nimic care să îi tulbure, așa că trebuie să fi trecut o lună înainte să murmure din nou. În acel timp, fără îndoială că trebuie să se fi simțit satisfăcuți de ei înșiși, ca de altfel de împrejurimi. Acum cu siguranță se încredeau în Domnul! Este atât de ușor să ne imaginăm că progresăm când, de fapt, nu facem decât să stăm ancorați, iar fluxul

vine în urma noastră; atât de natural este să gândim că am învățat să ne încredem în Domnul când nu sunt încercări care să ne testeze credința.

Nu a trecut mult până ce poporul nu doar că a uitat puterea Domnului, dar au fost gata să nege că El ar fi avut vreodată ceva de-a face cu ei. Trecuse doar o lună și jumătate de la ieșirea din Egipt când au ajuns în pustia Sin, „între Elim și Sinai” „și toată adunarea copiilor lui Israel a cântit în pustia aceea împotriva lui Moise și Aaron. Copiii lui Israel le-au zis: ‚Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului, când ședeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine de ne săturam? Căci ne-ați adus în pustia aceasta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta.’” Exodul 16:1-3.

„Domnul a zis lui Moise: ‚Iată că voi face să vă ploaie pâine din ceruri. Poporul va ieși afară și va strânge, cât îi trebuie pentru fiecare zi, ca să-l pun la încercare, și să văd dacă va umbla sau nu după Legea Mea. În ziua a șasea, când vor pregăti ce au adus acasă, vor avea de două ori mai mult decât vor strânge în fiecare zi.’ Moise și Aaron au zis tuturor copiilor lui Israel: ‚Astăseară veți înțelege că Domnul este Acela, care v-a scos din țara Egiptului. Și mâine dimineată, veți vedea slava Domnului, pentru că v-a auzit cântirile împotriva Domnului; căci ce suntem noi, ca să cântiți împotriva noastră?’” Versetele 4-7.

Următoarea dimineată, după ce s-a ridicat roua, „pe fața pustiei era ceva mărunț ca niște grăunțe, mărunț ca bobitele de gheață albă pe pământ. Când copiii lui Israel s-au uitat la ea, și au zis unul către altul: ‚Ce este aceasta?’, căci nu știau ce este. Moise le-a zis: ‚este pâinea pe care v-o dă Domnul ca hrană’. Iată ce a poruncit Domnul: ‚Fiecare din voi să strângă cât îi trebuie pentru hrană, și anume un omer de cap, după numărul sufletelor voastre; fiecare să ia din ea pentru cei din cortul lui.’ Israeliții au făcut așa; și au strâns, unii mai mult, alții mai puțin. În urmă o măsurau cu omerul, și cine strânsese mai mult, nu avea nimic de prisos, iar cine strânsese mai puțin, nu ducea lipsă de loc. Fiecare strângea tocmai cât îi trebuia pentru hrană.’” Versetele 14-18.

„Moise le-a zis: ‚Nimeni să nu lase ceva din ea până a doua zi dimineată.’ N-au ascultat de Moise, și s-au găsit unii care au lăsat ceva din ea până dimineată; dar a făcut viermi și s-a împuțit; Moise s-a mâniat pe oamenii aceia. Astfel, în toate diminețile, fiecare strângea

cât îi trebuia pentru hrană; și când venea căldura soarelui, se topea.”
Versetele 19-21.

„În ziua a șasea au strâns hrană îndoit, și anume doi omeri de fiecare. Toți fruntașii adunării au venit și au spus lui Moise lucrul acesta. Și Moise le-a zis: ‚Domnul a poruncit așa. Mâine este ziua de odihna, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert, și păstrați până a doua zi dimineța tot ce va rămâne.’ Au lăsat-o până a doua zi dimineța, cum poruncise Moise; și nu s-a împutit, și n-a făcut viermi. Moise a zis: ‚Mâncați-o azi, căci este ziua Sabatului; azi nu veți găsi mană pe câmp. Veți strânge timp de șase zile, dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, nu va fi.’”
Versetele 22-26.

„În ziua a șaptea, unii din popor au ieșit să strângă mană și nu au găsit. Atunci Domnul a zis lui Moise: ‚Până când aveți de gând să nu păziți poruncile și legile Mele? Vedeți că Domnul v-a dat Sabatul, de aceea vă dă în ziua a șasea hrană pentru două zile. Fiecare să rămână la locul lui, și, în ziua a șaptea, nimeni să nu iasă din locul în care se găsește.’ Și poporul s-a odihnit în ziua a șaptea.” Versetele 27-30.

Avem toată istoria înaintea noastră și putem studia lecțiile ei în detaliu. Amintiți-vă că toate acestea nu au fost scrise pentru cei care au fost acolo, ci pentru noi. „Tot ce a fost scris mai dinainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca prin răbdarea și mângâierea pe care o dau Scripturile să avem speranță.” Dacă ei nu au învățat din acel eveniment lecția pe care o plănuise Dumnezeu pentru ei, avem un motiv și mai mare ca noi să o învățăm din raportul scris.

Testul Legii

Domnul a spus că va pune poporul la încercare, să vadă dacă va umbla după legile Lui sau nu. Și au fost testați în special cu privire la Sabat. Dacă îl păstrau, nu era îndoială că vor păstra toată Legea. Astfel, Sabatul a fost testul crucial în ce privește păzirea Legii lui Dumnezeu. La fel este și acum, după cum vor arăta următoarele puncte pe care deja le-am învățat:

1. Poporul a fost eliberat ca urmare a legământului făcut cu Avraam. Vezi Exodul 6:3, 4. Acel legământ a fost confirmat printr-un jurământ și timpul împlinirii făgăduinței pe care Dumnezeu o jurase lui Avraam se apropia. Avraam a păzit Legea lui Dumnezeu și pe

această bază a rămas făgăduința pentru descendenții lui. Geneza 26:3-5. Domnul i-a spus lui Isaac că va împlini jurământul pe care l-a făcut tatălui său Avraam, „pentru că Avraam a ascultat de glasul Meu și a păzit porunca Mea, legile Mele”. Acum, când Dumnezeu îi scotea pe copiii lui Avraam din Egipt, ca împlinire a jurământului, Și-a propus să îi testeze să vadă dacă, la rândul lor, vor umbla după Legea Sa; și punctul la care au fost testați a fost Sabatul. Aceasta dovedește fără îndoială că Avraam a păzit Sabatul și că acesta se găsea în legământul făcut cu el. Era o parte a neprihănirii prin credință pe care Avraam a avut-o înainte să fie tăiat împrejur.

2. „Dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” Acum, de vreme ce Sabatul – exact același pe care israeliții l-au păzit în pustie și pe care l-au păzit descendenții lui Iacov, sau au mărturisit că-l păzesc, până în ziua de azi – era în legământul făcut cu Avraam, înseamnă că acesta este Sabatul pe care creștinii trebuie să îl păstreze.

3. Deja am învățat că speranța noastră este aceeași cu cea pusă înaintea lui Avraam, Isaac și Iacov și a tuturor copiilor lui Israel. Apostolul Pavel a fost judecat pentru „Nădejdea făgăduinței pe care a făcut-o Dumnezeu părinților noștri”(Fapte 26:6); iar făgăduința pentru cei credincioși este că vor sta împreună cu Avraam, Isaac și Iacov în împărăția lui Dumnezeu. Domnul Și-a întins a doua oară mâna ca să elibereze rămășița poporului Său și de aceea, testul ascultării în acest timp este același care a fost la început. Sabatul este cel care aduce mereu în minte puterea lui Dumnezeu drept Creator și Sfințitor; iar în solia care anunță că a sosit ceasul judecății lui Dumnezeu, Evanghelia veșnică, cea care ne pregătește pentru sfârșit, este predicată în cuvintele: „închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor.” Apocalipsa 14:6, 7.

Acest test a fost dat înainte ca Legea să fie rostită pe Sinai și înainte ca poporul să ajungă în acel loc. Totuși, înțelegem că fiecare trăsătură a Legii era deja cunoscută. Este departe de realitate ideea că darea Legii pe Sinai a fost prima vestire a ei, întrucât cu mai mult de o lună înainte, copiii lui Israel au fost testați cu privire la ea; iar cuvintele: „Cât timp refuzați să păziți poruncile și legile Mele?” arată că ei le știau de mult timp și deseori le-au călcat prin necredința lor.

Când vom ajunge la evenimentele legate de darea Legii, vom putea vedea mai clar decât acum că Sabatul pe care trebuia să îl

respecte iudeii nu a putut fi nicidecum afectat de moartea lui Hristos, ci a fost întotdeauna identificat cu Evanghelia, cu secole înainte de răstignire. Totuși, trebuie să mai observăm un punct cu privire la faptul că ziua de Sabat este o zi clar definită.

Oamenilor li s-a spus: „Șase zile să strângeți; dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, nu va fi” (KJV). Aceasta este exact expresia folosită în porunca a patra. „Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău, dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău; să nu faci nicio lucrare în ea.” Mulți oameni au fost conduși să creadă că porunca nu este hotărâtă în cerința ei și că Sabatul nu este fixat prin poruncă într-o zi anumită a săptămânii, ci că se poate serba orice zi, dacă este precedată de șase zile de lucru. Raportul cu oferirea manei arată că aceasta este o idee greșită și că porunca nu cere doar o parte a șaptea nedefinită a timpului, ci chiar ziua a șaptea a săptămânii.

Chestiunea aceasta este destul de importantă, ca să merite mai multă atenție, iar raportul cu oferirea manei rezolvă complet problema aceasta. Este cert că „ziua a șaptea” din porunca a patra, este identică cu „ziua a șaptea” din Exodul 16. Citiți raportul încă o dată, și observați următoarele aspecte:

1. Mana cădea, și putea fi strânsă în șase zile consecutive.
2. În ziua a șaptea nu cădea deloc.
3. Dacă se aduna mai mult decât necesarul de hrană pentru o zi, nu se putea păstra, ci „făcea viermi și se împutea.”
4. În ziua a șasea, poporului îi era poruncit să adune dublu decât de obicei, ca să aibă rezerve pentru ziua a șaptea, zi în care nu cădea mană, iar în cazul acesta se păstra proaspătă și bună..

Oferirea manei arată foarte mult că Sabatul era o zi hotărâtă și că omul nu a fost lăsat să decidă asupra zilei. Mai mult, a arătat că „ziua a șaptea” nu înseamnă a șaptea parte a timpului, ci o anumită zi care revenea. Dacă „ziua a șaptea” ar fi însemnat a șaptea parte a timpului, atunci „ziua a șasea” ar fi însemnat de asemenea a șasea parte a timpului; dar, dacă toți copiii lui Israel ar fi acționat pe baza acestei presupuneri, ar fi fost în dificultate încă de la început.

Există numai o perioadă de șapte zile și aceasta este săptămâna cunoscută de la creație. Dumnezeu a lucrat șase zile și în acele prime șase zile El Și-a terminat lucrarea de creație; iar „în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o; pentru că în ziua aceasta S-a

odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.” Geneza 2:2, 3. De aceea, atunci când Dumnezeu spune că ziua a șaptea este Sabatul, El spune că Sabatul este ziua a șaptea a săptămânii, ziua care este cunoscută în mod obișnuit ca sâmbătă. Ziua a șasea, în care copiii lui Israel trebuia să se pregătească pentru Sabat, este ziua a șasea a săptămânii, în mod obișnuit numită vineri.

Acest lucru este stabilit de asemenea dincolo de orice îndoială, în raportul despre răstignirea și îngroparea lui Hristos, unde ni se spune că femeile au venit la mormânt „la sfârșitul zilei Sabatului, când începea să se lumineze înspre ziua dintâi a săptămânii” (Matei 28:1); un alt scriitor spune „după ce a trecut ziua Sabatului”. Marcu 16:1. Facem referire la aceste texte pentru a arăta că prima zi a săptămânii urmează imediat Sabatului și că niciun timp nu a intervenit între sfârșitul Sabatului și vizita femeilor la mormânt. Acum, când citim raportul din Luca, învățăm că atunci când Hristos a fost îngropat, „era ziua Pregătirii și începea ziua Sabatului”. Femeile au venit și au văzut unde a fost pus „și s-au întors, și au pregătit miresme și miruri. Apoi, în ziua Sabatului, s-au odihnit după Lege”. Iar „în ziua întâi a săptămânii, ... au venit la mormânt dis de dimineață”. Luca 23:54-56; 24:1.

Sabatul a urmat „zilei pregătirii” și a precedat imediat „prima zi a săptămânii”. Prin urmare, Sabatul a fost *a șaptea zi a săptămânii*. Și a fost „ziua Sabatului după Lege”. De aceea, Sabatul poruncii nu este altul decât a șaptea zi a săptămânii. Aceasta este ziua pe care Dumnezeu a marcat-o în modul cel mai deosebit ca fiind Sabatul, prin faptul că a făcut minuni în onoarea lui timp de patruzeci de ani. Adevărul acesta să fie bine luat în considerare. Să ne amintim că oriunde se vorbește în Biblie despre Sabat, se referă la ziua a șaptea a săptămânii și numai la aceasta. Faptul că acest Sabat al poruncii a patra, împreună cu toată Legea, a fost legat inseparabil de Evanghelia lui Isus Hristos cu mult timp înainte de zilele lui Moise, va fi mai evident pe măsură ce înaintăm în studiu.

- *The Present Truth*, 8 octombrie 1896

24. Ascultați și veți trăi

La sfârșitul pribegiei prin pustie, Moise a spus poporului: „Să păziți și să împliniți toate poruncile pe care vi le dau astăzi, ca să trăiți, să vă înmulțiți și să intrați în stăpânirea țării pe care a jurat Domnul că o va da părinților voștri. Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui. Astfel, te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame și să te-a hrănit cu mană, pe care nici tu nu o cunoșteai, nici părinții tăi n-o cunoscuseră; ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului trăiește omul.” Deuteronom 8:1-3.

„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător.” Evrei 4:12. Hristos a spus: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață.” Ioan 6:63. Prin profetul Isaia, El a spus: „Luați aminte și veniți la Mine; ascultați, și sufletul vostru va trăi.” Isaia 55:3. „Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu; și cei ce-l vor asculta, vor învia.” Ioan 5:25. Timpul acela venise când copiii lui Israel erau în pustie. Prin mana care le-a fost dată, El îi învăța că omul putea trăi doar prin „orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”.

Observați acest lucru cu atenție! Dumnezeu îi încerca prin mană dacă vor umbla sau nu după Legea Lui. Dar în același timp îi învăța că Legea este viață. Isus a spus: „Porunca Lui este viață veșnică.” Ioan 12:50. Trebuia ca ei să țină poruncile ca să trăiască, dar le puteau păzi numai dacă urechea lor asculta sunetul lor. Viața este în poruncile însăși, nu în individul care încearcă să le păstreze. El nu poate obține viață din eforturile lui, totuși el va obține viață prin porunci. Harul domnește prin neprihănire pentru a da viață veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru. Motivul este acela că însuși Cuvântul este viață și dacă ascultăm cu atenție la el, vom fi înviați prin el. „O! De ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și fericirea ta ca valurile mării.” Isaia 48:18.

Isus a spus: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile”. Matei 19:17. Dar nu primim neprihănirea și viața prin eforturile

noastre de a ne conforma la un anumit standard, și prin a ne măsura după el pentru a vedea ce progres am făcut. O asemenea cale produce farisei, nu creștini. Avraam a ținut toate poruncile lui Dumnezeu și totuși, niciun rând din ele nu era scris. Cum a făcut-o? Ascultând glasul lui Dumnezeu și încrezându-se în El. Dumnezeu a mărturisit că el avea neprihănirea care se capătă prin credință. **Dar neprihănirea vine din Legea cea vie, adică „Legea Duhului de viață în Hristos Isus.” Rom. 8:2. Legea aceasta, după cum vom vedea mai departe, nu diferă cu nimic de Legea scrisă pe tablele de piatră, cu excepția faptului că este scrisă pe Piatra cea Vie.**

În același fel în care l-a condus pe Avraam, a condus Dumnezeu și pe copiii lui Israel. Le-a vorbit prin profeți, iar prin minunile ce le-a făcut eliberându-i din Egipt le-a arătat puterea Sa de a lucra neprihănirea în ei. Dacă doar ar fi ascultat glasul Lui și L-ar fi crezut, nu ar fi existat nicio greutate cu privire la neprihănirea lor. Dacă doar s-ar fi încrezut în Dumnezeu și nu în ei înșiși, El ar fi fost responsabil de neprihănirea și viața lor. „Ascultă, poporul Meu, și voi sta ca martor pentru tine; o, Israel, dacă Mă vei asculta, nu va fi niciun dumnezeu străin în tine; nici nu te vei închina la un dumnezeu străin. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului; deschide-ți gura larg și Eu ți-o voi umple.” Psalmul 81:8-10 (eng.). „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați.” Matei 5:6. Prin dăruirea manei, Dumnezeu încerca să îi învețe acest fapt, și se așteaptă să îl învățăm și noi din istoria înregistrată. Să studiem deci puțin mai profund!

Pâinea vie

Apostolul Pavel ne spune că, în pustie, copiii lui Israel „au mâncat aceeași mâncare duhovnicească”. 1 Corinteni 10:3. Deja am citit cuvintele Domnului când a făgăduit să le dea hrană: „Iată că voi face să vă ploaie pâine din ceruri”. El „a poruncit norilor de sus și a deschis porțile cerurilor”; „a plouat peste ei mană de mâncare, și le-a dat grâu din cer. Au mâncat cu toții pâinea celor mari (au mâncat hrana îngerilor – KJV)”. Psalmul 78:23-25.

Hrana pe care o aveau ca mâncare nu era un produs al țării prin care treceau. Dacă ar fi fost așa, ar fi avut-o de la început. Ci Scriptura ne spune că ea a fost plouată din cer. A venit direct de la

Dumnezeu. Era „mâncarea duhovnicească”, „hrana îngerilor”. Ce ar fi fost ea pentru ei, dacă ar fi crezut, învățăm din raportul unei alte ocazii, când o mulțime de oameni a fost într-un mod miraculos hrănită în deșert.

În capitolul 6 din Ioan avem raportul unei alte dăruiri de hrană în mod miraculos pentru o mulțime de oameni în pustie. Erau „în jur de cinci mii de bărbați, afară de femei și copii” și toată cantitatea de hrană din mulțimea aceea, erau cinci pâini de orz și doi pești. Unul dintre ucenici a spus că cele două sute de dinari pentru pâine nu ar fi suficiente nici măcar pentru ca fiecare să ia puțin. Acest „dinar” despre care se vorbește este o monedă egală cu aproximativ opt penny și jumătate, astfel că două sute de penny ar însemna mai mult de șapte lire, și cu banii aceia se putea cumpăra mult mai mult decât acum la aceeași valoare. Totuși, chiar și aceia nu ar fi oferit decât o masă sărăcăcioasă. Nu-i de mirare că Petru a spus despre cele cinci pâini și cei doi pești neînsemnați „Ce sunt acestea la atâția?”.

Cu toate acestea, Isus „știa ce va face”. A luat pâinile în mâini, a mulțumit și apoi a dat pâinea ucenicilor, care au dat-o mulțimii. La fel s-a făcut și cu peștii. Rezultatul a fost că din acea cantitate nesemnificativă care în mod obișnuit nu le-ar fi dat nici măcar gustul hranei, au fost toți săturați și au mai rămas și douăsprezece coșuri pline cu firimituri. Era mai multă mâncare când au terminat decât atunci când au început.

De unde a venit acea pâine? Există un singur răspuns posibil, și anume, a venit de la Domnul Însuși. Viața divină care era în El, viața aceea care este sursa oricărei vieți, a făcut ca pâinea să se înmulțească, la fel cum făcuse să crească cerealele din care este făcută. Mulțimea, deci, a mâncat de la Hristos Însuși. Propria Lui viață a fost hrana pentru trupurile lor în ziua aceea. Minunea a fost făcută cu scopul de a li se satisface nevoile fizice imediate; dar era desemnată să îi învețe o lecție spirituală de o valoare mai mare, pe care Isus le-a prezentat-o în ziua următoare.

Când oamenii L-au găsit pe Isus în ziua următoare, El i-a certat pentru că le păsa mai mult de pâini și de pești decât de hrana mai bună pe care El o avea pentru ei. A spus: „lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea aceea care rămâne pentru viața veșnică, și pe care v-o va da Fiul omului, căci Tatăl, adică Însuși Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui”. Atunci ei I-au spus: „Ce să facem

ca să înfăptuim lucrările lui Dumnezeu?” Isus a răspuns: „lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimis El”. Ioan 6:28, 29. Apoi, în ciuda lucrurilor pe care le-au văzut și experimentat, I-au cerut un semn, spunând: „Ce semn faci Tu, deci, ca să-l vedem și să credem în Tine? Ce lucrezi Tu?” Apoi, fără să realizeze că tocmai se repetase minunea pentru ei, au făcut referire la mană, spunând: „Părinții noștri au mâncat mană în pustie, după cum este scris: „le-a dat să mănânce pâine din cer.”” Versetele 30, 31.

Atunci Isus le-a amintit că nu Moise a fost cel care le-a dat pâine în pustiu, ci Dumnezeu este singurul care dă adevărata pâine din cer. El a spus: „Pâinea lui Dumnezeu este aceea care Se coboară din cer și dă lumii viață”. Încă tot fără să înțeleagă ce a vrut Isus să le spună, au cerut ca să aibă întotdeauna pâinea vieții. Atunci le-a spus clar că El Însuși este Pâinea vieții: „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată, și cine crede în Mine nu va înseta niciodată”. Mai târziu le-a spus: „Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine, are viață veșnică. Eu sunt Pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în pustie, și au murit. Pâinea care coboară din cer, este de așa fel, ca omul să mănânce din ea și să nu moară. Eu sunt Pâinea vie care a coborât din cer; dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii.” Versetele 32-51.

La fel cum au mâncat pâinea care a venit de la Domnul Isus și au fost întăriți prin ea, tot așa, dacă ar fi crezut, ar fi primit viața spirituală de la El. Viața Sa este neprihănire și toți cei care mănâncă din El în credință, trebuie să primească neprihănirea. Ca vechiul Israel, ei mâncau pâine din cer, și la fel ca ei, nu au apreciat-o pentru a primi beneficiul ei deplin.

- *The Present Truth*, 15 octombrie 1896

25. Viață din Cuvânt

Iudeii au găsit că este prea greu să creadă cuvintele lui Hristos, și I anume că El Se va da pe Sine Însuși pentru ca ei să Îl mănânce. Au spus: „Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?”. Isus a repetat afirmația chiar mai accentuat și apoi a spus: „Duhul este acela care dă viață; carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață”.

Dacă fiecare dintre ei ar fi putut mânca din trupul lui Hristos așa cum stătea acolo, iar carnea pe care o mâncau ar fi fost înlocuită, așa încât să fi putut continuu să mănânce din ea, luând-o în stomac și asimilând-o, nu ar fi primit niciun beneficiu durabil din ea. Niciun bun spiritual nu ar fi venit peste ei. Lucrul acesta deja îl făcuseră de fapt, atunci când au mâncat din pâinea care venise din viața existentă în trupul Lui; însă lucrul acesta nu le-a folosit la nimic. Astfel, dacă pretenția romană ar fi adevărată, că preoții au puterea de a transforma pâinea în trupul real al lui Hristos, aceasta nu ar folosi la nimic. Oamenii ar putea mânca din el și să fie la fel de răi ca întotdeauna. „Carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață.” Ioan 6:63.

„Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului; și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui.” Psalmul 33:6. El a vorbit și a spus: „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor, și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ.” Și *așa a fost.*” Geneza 1:11. Viața tuturor plantelor este doar manifestarea vieții Cuvântului lui Dumnezeu. Viața care exista în Cuvântul Său a făcut ca cerealele să crească la început și aceeași viață le face să crească de atunci încolo. De aceea, toată mâncarea pe care oamenii o au ca hrană, este cea care vine din Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu putem vedea viața într-un grăunte de grâu, dar când mâncăm pâinea făcută din el, o experimentăm. Dar tăria fizică pe care o primim din hrană este doar lucrarea Cuvântului Domnului. Dacă nu Îl recunoaștem pe Dumnezeu în acest lucru și nu Îl cunoaștem în felul acesta, nu obținem decât tărie fizică; dar dacă în toate Îl vedem și Îl recunoaștem pe Dumnezeu, primim din viața neprihănirii Sale. El

spune: „Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările.” Proverbe 3:6.

Când Dumnezeu ne netezește cărările (ni le direcționează – KJV), acele drumuri vor fi drepte; căci „cât despre Dumnezeu, calea Sa este desăvârșită”. Psalmul 18:30. Oamenii care au mâncat din pâini în pustie, nu L-au crezut pe Domnul și nu au recunoscut viața Sa, și de aceea nu au dobândit viața spirituală din ele. La fel s-a întâmplat cu copiii lui Israel în pustie. „Nu au crezut în Dumnezeu și nu s-au încrezut în mântuirea Lui; deși El a poruncit norilor de sus și a deschis ușile cerului, a plouat asupra lor cu mană ca să mănânce și le-a dat din grâul cerului.” Psalmul 78:22-24 (KJV). Astfel, deși se hrăneau cu adevărat cu viața lui Hristos, nu au primit viață spirituală din cauza necredinței lor oarbe. Prin oferirea manei, Dumnezeu le dădea aceeași lecție pe care a dat-o Hristos mulțimii în pustie, și anume: Cuvântul Său este viață și „omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”.

Mana a fost testul loialității lor față de Legea lui Dumnezeu, și în special față de Sabat ca sigiliu al Legii. Dar odată cu mană ei L-ar fi putut primi în ei pe Hristos, dacă ar fi înțeles acest lucru. De aceea, trebuie să învățăm că doar dacă Îi permitem lui Hristos să locuiască în inimile noastre prin credința în Cuvântul Său – nu doar în o parte, ci în tot Cuvântul – El va aduce în viețile noastre păzirea întregii Legi, inclusiv a Sabatului. Fiecare cuvânt care provine din gura lui Dumnezeu este necesar vieților noastre.

Se obișnuiește printre creștini să mulțumească atunci când mănâncă. Este la fel de mult un motiv pentru mulțumire atunci când bem sau când primim orice altă binecuvântare a lui Dumnezeu. „În toate, aduceți mulțumiri; căci aceasta este voia lui Dumnezeu în Hristos Isus cu privire la voi.” Problema este că prea des mulțumirea este doar o formă. Este adesea făcută pentru că a devenit un obicei și nu vine din inimă. Ce înseamnă ea de fapt? Înseamnă că mâncarea și băutura noastră, și tot ce este necesar pentru viețile noastre, vine de la Dumnezeu. Totul este o manifestare a dragostei Lui față de noi. Dar de vreme ce „Dumnezeu este iubire”, manifestarea iubirii Lui este manifestarea vieții Sale. Împărtășindu-ne din belșugul iubirii Lui, în realitate ne împărtășim din El. Acum, dacă recunoaștem acest lucru neconținut, fie că mâncăm, fie că bem, fie că facem altceva, totul va fi făcut spre lauda lui Dumnezeu. Vom trăi ca în prezența Lui apropiată.

Știind că viața Lui este neprihănire, și Cuvântul Său este viața Lui, mulțumirile noastre pentru mâncare vor fi mulțumiri pentru Cuvântul Său.

Cine nu poate vedea că o astfel de viață trebuie în mod necesar să fie o viață neprihănită? Odată cu hrana noastră zilnică ne putem hrăni cu Hristos și bineînțeles, cu neprihănirea Lui. Aceasta dorește Dumnezeu ca noi să învățăm din raportul cu oferirea manei. Ea era viața lor și dacă L-ar fi recunoscut pe Hristos în ea, viața lor ar fi fost neprihănirea Legii. Dar hrana noastră zilnică vine de la Dumnezeu la fel de sigur cum a venit a lor. Fie ca noi să învățăm această lecție pe care ei au neglijat-o!

O lecție de egalitate:

În raportul cu mana se repetă des afirmația: „fiecare strângea cât îi trebuia pentru hrană.” Li s-a spus de asemenea să adune și pentru cei rămași în corturi. „Israelii au făcut așa; și au strâns, unii mai mult, alții mai puțin. În urmă o măsurau cu omerul, și cine strânsese mai mult, n-avea nimic de prisos, iar cine strânsese mai puțin, nu ducea lipsă de loc.” Exod 16:17, 18.

Este ceva minunat în aceasta. Pare ca și cum ar fi vorba de o minune, și într-un anume sens, așa a fost. Dar minunea nu a constatat în faptul că ceea ce adunase omul în plus se restrângea dintr-o dată ca să corespundă cu măsura, și nici în faptul că jumătatea goală din măsură a celui ce adunase puțin, se umplea în mod misterios. Scriptura ne ajută să înțelegem minunea. Într-o anume instrucțiune legată de dăruire, citim: „Nu este vorba ca alții să fie ușurați, iar voi strâmtorați; ci este vorba de o potrivire: în împrejurarea de acum, prisosul vostru să acopere nevoile lor, pentru ca și prisosul lor să acopere, la rândul lui, nevoile voastre, așa ca să fie o potrivire; după cum este scris: „Cel ce strânsese mult, n-avea nimic de prisos, și cel ce strânsese puțin, nu ducea lipsă.” 2Cor. 8:13-15.

Minunea a fost o minune a harului lui Dumnezeu, manifestată prin dăruire. Cel ce adunase mult nu avea nimic de prisos, deoarece împărțea cu altul care avea puțin, sau cu unul care nu era în stare să adune nimic; și în felul acesta, cel ce strânsese puțin, nu ducea lipsă. Vedem în felul acesta că în pustie se acționa pe baza aceluiași principiu ca în biserica de după ziua Cincizecimii. „Mulțimea celor ce

crezuseră era o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște. Apostolii vesteau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți. Căci nu era niciunul printre ei, care să ducă lipsă.” Fapte 4:32-34.

Vorbim mult despre greșelile Israeliților din vechime, dar uneori este bine să vedem și partea cealaltă. Între toate greșelile lor, nu au avut greșeli mai mari decât greșelile obișnuite oamenilor. Ei nu au fost mai răi decât sunt oamenii în general, însă ei, uneori, s-au ridicat pe culmi de credință și încredere cum rareori pot fi văzute. Nu trebuie să presupunem că și-au păstrat întotdeauna această bunătate, sau că nu ar fi fost printre ei și oameni avari. Astfel de oameni au fost și în biserica a cărei istorie este redată în Faptele Apostolilor. Dar este suficient să știm că ei au făcut așa cel puțin pentru o vreme, și să știm că Dumnezeu a aprobat aceasta. Dumnezeu le-a dat pâine din abundență. Partea lor era pur și simplu să o adune. De aceea, nu exista niciun motiv pentru care să nu împartă cu frații lor mai lipsiți. De fapt, dacă privim din latura aceasta, pare că este lucrul cel mai natural ce se poate face.

Dar situația noastră este la fel cu a lor. Nu avem nimic ce să nu vină de la Dumnezeu. El ne dă tot, și lucrul cel mai bun pe care-l putem face este să adunăm din belșugul Lui. De aceea, nu ar trebui să considerăm nimic din posesiunile noastre ca fiind ale noastre, ci să înțelegem că le administrăm pentru El. Observați că aceasta este foarte diferit de orice fel de comunism. Nu este vorba de o diviziune a bunurilor pe baza legii, ci o dăruire zilnică din partea celui tare pentru cel slab. Nimeni nu pune deoparte pentru viitor, lăsând pe alții lipsiți de necesarul lor pentru prezent, ci este o încredere în Dumnezeu care asigură necesarul zilnic.

Felul acesta de comunism nu poate fi atins prin vreun plan omenesc. Este rezultatul iubirii lui Dumnezeu în inimă. „Dacă are cineva bunurile lumii acesteia, și văzând pe fratele lui în nevoie, își închide inima față de el, cum locuiește dragostea lui Dumnezeu în el?” „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.” 2Cor. 8:9. Harul acesta și dragostea aceasta sunt caracteristicile adevăratului Israel.

26. Apă din Stâncă – Apa vie

„Stâncă ce ai fost lovită pentru mine,
Lasă-mă să vin, să mă ascund în Tine.”

„Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din pustia Sin, după călătoriile zilnice, pe care poruncise Domnul să le facă; și au tăbărit la Refidim. Acolo poporul n-a găsit apă de băut. Atunci poporul a căutat ceartă cu Moise. Ei au zis: „Dă-ne apă să bem!” Moise le-a răspuns: „Pentru ce căutați ceartă cu mine? Pentru ce ispițiți pe Domnul? Poporul stătea acolo, chinuit de sete, și cârtea împotriva lui Moise. El zicea: Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici cu copiii și turmele noastre?” Moise a strigat către Domnul, și a zis: „Ce să fac cu poporul acesta? Încă puțin și au să mă ucidă cu pietre.” Domnul a zis lui Moise: „Treci înaintea poporului, și ia cu tine vreo câțiva din bătrânii lui Israel; ia-ți în mână și toiagul cu care ai lovit râul, și pornește! Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; vei lovi stânca, și va țâșni apă din ea, și poporul va bea.” Moise a făcut așa, în fața bătrânilor lui Israel. El a numit locul acela „Masa și Meriba”, căci copiii lui Israel se certaseră și ispitiseră pe Domnul, zicând: „Este oare Domnul în mijlocul nostru, sau nu este?” (Exod 17: 1-7).

Am văzut că prin mană, Dumnezeu a dat poporului hrană spirituală. În același fel, vedem în legătură cu evenimentul tocmai relatat, că „au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei (sau, venea cu ei – KJV, marginea); și stânca era Hristos.” (1Cor. 10:4).

Apa este unul dintre elementele cele mai esențiale vieții. Cu adevărat, este viață. Două treimi din corpul uman, este apă. Fără o rezervă potrivită de apă, atât animalele cât și plantele ar înceta curând să existe. Oamenii aceia ar fi pierit curând în pustie, dacă nu li s-ar fi dat apă. De aceea, apa pentru ei a fost viață. Oricine a suferit de sete își poate imagina cum s-au înviorat sufletele copiilor lui Israel, și cum a pornit în ei o nouă viață, de îndată ce au băut din apa aceea cristalină, proaspătă și vie care țâșnea din stânca lovită.

„Și stâncă era Hristos.” De multe ori Domnul este reprezentat ca o Stâncă. „Doamne, Tu ești stâncă mea, cetățuia mea, izbăvitorul meu.” (Ps. 18:2). „Domnul este drept, El Stâncă mea, în care nu este nelegiuire.” (Ps. 92:15). „Voi vesti Numele Domnului. Dați slavă Dumnezeului nostru! El este Stâncă; lucrările Lui sunt desăvârșite, căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat.” (Deut. 32:3,4). Isus Hristos este Stâncă pe care este zidită biserica – „piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu,” – pe care, dacă venim la El, suntem zidiți ca să fim „o casă duhovnicească.” (1 Petru 2:4,5). Atât profeții cât și apostolii au zidit pe El, socotindu-L nu doar „piatra din capul unghiului,” (Efes. 2:20), ci și temelia, singura care poate fi pusă. (1 Cor. 3:11). Oricine nu zidește pe El, zidește pe nisip mișcător.

Stâncă pe care a văzut-o poporul în pustiu a fost doar un simbol al Stâncii, Isus Hristos, Cel care stătea pe stâncă, însă pe care ei nu Îl vedeau. Stâncă aceea dură nu putea furniza apă. Nu exista stocată în ea o rezervă inepuizabilă de apă, care odată ce i se dădea drumul, să continue să curgă mereu proaspătă și dulce. Stâncă în sine nu avea viață. Dar Hristos, „Autorul vieții” a stat pe ea, și apa a țâșnit din El. Nu este nevoie să facem teorii, deoarece Scriptura ne spune limpede că ei au băut din Hristos.

Lucrul acesta trebuie să fie evident pentru oricine își ia un moment să se gândească. De fapt, apa a fost dată ca un răspuns direct la întrebarea pusă cu necredință, „Este oare Domnul în mijlocul nostru, sau nu este?” Asigurându-le apă din stâncă solidă, dură, în pustiu uscat și sterp, Domnul a arătat poporului că El era cu adevărat în mijlocul lor; întrucât nimeni nu putea face aceasta în afară de El.

Dar Domnul nu era în mijlocul lor doar așa ca un musafir. El era viața lor, și minunea făcută trebuia să-i învețe realitatea aceasta. Ei știau că apa era singura lor nădejde de viață, și nu se putea ca ei să nu vadă că apa care îi înviorase a venit direct de la Domnul. De aceea, cei care au stat și s-au gândit trebuie să fi văzut că El era viața și sprijinul lor. Fie că știau sau nu știau, ei au băut direct din Hristos, adică, au primit din viața Lui. La El „este izvorul vieții.” (Psalm 36:9).

A fost o diferență enormă între cei ce au recunoscut și cei ce nu au recunoscut pe Hristos ca sursă a vieții lor. Dacă L-au recunoscut, dacă au băut prin credință, au primit viață spirituală din Stâncă. Dacă nu au

recunoscut pe Domnul în darul Lui minunat, atunci apa pentru ei nu a fost mai mult decât a fost pentru vitele lor. „Omul pus în cinste, și fără pricepere, este ca dobitoacele pe care le tai.” (Ps. 49:20). Dar când oamenii, cu toate capacitățile lor superioare nu au recunoscut pe Dumnezeu în darurile Sale mai mult decât au făcut-o vitele lor, s-au dovedit cu mai puțin discernământ decât ele. „Boul își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său; dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine.” (Isaia 1:3).

Având în vedere minunea cu apa din Stâncă, Domnul Însuși, - putem înțelege mai bine forța cuvintelor Lui de mai târziu, când exprimă astfel grozăvia păcatului poporului Său de a se îndepărta de El: „Mirați-vă de așa ceva, ceruri, înfiorați-vă de spaimă și groază, zice Domnul. Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă.” (Ier. 2:12, 13).

Psalmistul a spus despre Domnul, „El este Stânca mea, în care nu este nelegiuire.” Viața Lui este neprihănire. De aceea, cei care trăiesc prin credință în El, trăiesc vieți neprihănite. Apa care ieșea din Stâncă, în pustiu, a ieșit pentru ca poporul să aibă viață. Era viața lui Hristos. De aceea, dacă în timp ce beau din ea ar fi recunoscut sursa din care provenea, atunci ar fi băut în neprihănire, și ar fi fost binecuvântați cu neprihănire, deoarece este scris: „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați.” Dacă însetăm după neprihănire, și suntem săturați, suntem săturați doar prin faptul că bem din neprihănirea după care însetăm.

Isus este izvorul de apă vie. Astfel, când femeia din Samaria și-a exprimat surpriza pentru faptul că El i-a cerut să-i dea apă, El i-a zis: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, și Cine este Cel ce-ți zice: „Dă-Mi să beau!” tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie.” Apoi, pentru că ea continua să fie uimită de cuvintele Sale, a adăugat, „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în El într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.” (Ioan 4:10, 13, 14)

Apa cea vie poate fi băută acum de „oricine vrea.” Căci „Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Și cine aude, să zică: „Vino!” Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” (Apoc. 22:17).

Apa vieții din care sunt invitați cu toții să bea fără plată, este „râul cu apa vieții, limpede ca cristalul, care iese din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului” (Apoc. 22:1). Râul acesta izvorăște din Hristos, deoarece atunci când Ioan a văzut scaunul de domnie, din care curge apa vieții, „în mijlocul scaunului de domnie” a văzut „un Miel” care „părea înjunghiat, și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul.” (Apoc. 5:6).

Dacă privim la Calvar, vom vedea lucrul acesta încă și mai clar. Când Isus atârna pe cruce, „unul din ostași I-a străpuns coasta cu o sulită; și îndată a ieșit din ea sânge și apă.” (Ioan 19:34). „Trei sunt care mărturisesc: Duhul, apa și sângele, și acestea trei sunt una în mărturisirea lor.” (1Ioan 5:8). Știm că „viața este sângele” (Lev. 17: 11, 14), și că „duhul este viu din cauza neprihănirii” sau în KJV, „Duhul este viață, din cauza neprihănirii” (Rom. 8:10). De aceea, întrucât Duhul, apa și sângele sunt una în mărturisirea lor, înseamnă că și apa trebuie să fie apa vieții. Pe cruce, din Hristos a curs viața Lui pentru omenire. Trupul Lui era templul lui Dumnezeu, și în inima Lui era întronat Dumnezeu; astfel, apa vieții care curgea din coasta Lui străpunsă, a fost aceeași apă a vieții care curge din tronul lui Dumnezeu, din care putem bea cu toții și să trăim. Inima Lui este izvorul „deschis pentru păcat și necurăție.” (Zah. 13:1).

Duhul lui Dumnezeu este cel care ne aduce apa vieții; sau mai bine zis, primim apa vieții prin primirea Duhului Sfânt. Aceasta o facem prin credință în Hristos, Cel care este reprezentat de Duhul Sfânt. În ultima zi a sărbătorii corturilor, „Isus a stătut în picioare, și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, din inima Lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.” Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El.” (Ioan 7:37-39).

În strânsă legătură cu faptul că Duhul lui Dumnezeu este „apa vie”, sunt textele care vorbesc despre faptul că Duhul „este vărsat”, „este turnat”, curge peste noi. (Fapte 2:17, 33; Tit 3:5,6). Domnul spune: „Voi turna ape peste pământul însetat și râuri pe pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta, și binecuvântarea Mea peste odraslele tale, și vor răsări ca firele de iarbă între ape, ca sălciile lângă pâraiele de apă” (Isaia 44:3,4).

Duhul Sfânt primit în inimă ne aduce chiar viața lui Hristos, și anume „viața veșnică, viață care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată.” (1Ioan 1:2). Oricine primește cu bucurie Duhul Sfânt, primește apa vieții, una și aceeași cu sângele lui Hristos care ne curățește de orice păcat. Israeliții în pustie ar fi primit același lucru, dacă ar fi băut prin credință. Prin stânca pe care a lovit-o Moise, așa cum s-a întâmplat și în zilele lui Pavel printre galateni, sub ochii lor „a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit” (Gal. 3:1). Ei au stat la picioarele crucii lui Hristos la fel de real ca Iudeii care s-au îngrămădit de la Ierusalim spre Calvar. Mulți dintre ei nu au cunoscut ziua cercetării lor, și au pierit în pustie, la fel cum Iudeii de mai târziu nu au știut că au răstignit pe Hristos, și au pierit în păcatele lor la distrugerea Ierusalimului. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică tuturor celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” (Ioan 1:12).

Israeliții, în zilele lui Moise, nu au nicio scuză pentru că nu au cunoscut pe Domnul, deoarece El li S-a făcut cunoscut pe Sine prin multe minuni deosebite. Nu a fost nicio scuză pentru faptul că nu L-au recunoscut ca „Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii,” deoarece au avut zilnic dovada că El era viața lor. Stânca lovită le vorbea încontinuu despre Stânca mântuirii lor care turna peste ei viața Lui din coasta Lui străpunsă.

Răscumpărații Domnului vor merge spre Sion în mijlocul cântecelor, dar ei nu trebuie să fie forțați să cânte. Ei vor cânta pentru că sunt fericiți, pentru că doar cântecul va putea exprima bucuria pe care o au. Vor scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii. (Isaia 12:3). Bucuria aceasta este bucuria Domnului. El îi hrănește cu pâine din cer, și îi face să bea din șuvoiul desfătărilor Sale. Cu alte cuvinte, El li Se dă pe Sine Însuși. Dar când Domnul ni Se dă pe Sine Însuși, mai mult nu are ce să ne mai dea. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Rom. 8:32). Dumnezeu ni Se dă pe Sine atunci când ne dă viața Lui în Hristos; ideea aceasta li s-a transmis Israeliților când li s-a dat apa vieții, care venea de la Hristos. De aceea, știm că tot ce conține Evanghelia lui Hristos pentru oameni, a fost dat copiilor lui Israel în pustie.

Deja am văzut că făgăduința făcută lui Avraam era Evanghelia. Jurământul care a confirmat făgăduința, este jurământul care ne dă o

puternică îmbărbătare când fugim pentru a găsi refugiu la Hristos, în locul sfânt al lui Dumnezeu. A fost făcut pentru a-i asigura pe Israeliti de harul fără plată al lui Dumnezeu, și de faptul că ei puteau să bea din viața lui Hristos, dacă ar fi crezut că apa venea din Stâncă. A fost făcut pentru a-i asigura că binecuvântarea lui Avraam, adică iertarea păcatelor prin neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos, era pentru ei. Lucrul acesta este arătat de cuvintele, „A deschis stâncă, și au curs ape, care s-au vărsat ca un râu în locurile uscate. Căci Și-a adus aminte de Cuvântul Lui cel Sfânt (de făgăduința Lui sfântă – KJV), și de robul Său, Avraam.” (Psalm 105: 41, 42).

Isus Hristos este „Mielul junghiat de la întemeierea lumii.” (Apoc. 13:8 - KJV), „El a fost cunoscut (orânduit – KJV) mai înainte de întemeierea lumii.” (1Petr 1:20). Crucea lui Hristos nu este ceva doar de o zi, ci este oriunde există păcătoși care trebuie salvați, încă de la căderea în păcat. Este prezentă întotdeauna, așa încât cei credincioși pot spune neconștient împreună cu Pavel: „am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc.” (Gal. 2:20). Noi nu trebuie să privim în urmă pentru a vedea crucea, la fel cum oamenii din vremurile cele mai străvechi nu au trebuit să se uite înainte ca să o vadă. Ea stă cu brațele ei întinse, cuprinzând secolele de la Edenul pierdut până la Edenul restaurat, și, oricând și oriunde, oamenii au trebuit să privească doar în sus pentru a vedea pe Hristos „înălțat de pe pământ”, atrăgându-i la El prin iubirea Lui nepieritoare ce se revarsă spre ei într-un șuvoi de viață.

Prezența reală

Murmurând din cauza lipsei de apă, poporul a spus, „Este oare Domnul în mijlocul nostru, sau nu este?” (Exod 17:7). Domnul a răspuns la problema aceasta în modul cel mai practic. El a stat pe stâncă Horebului, și le-a dat apă pentru ca ei să bea și să trăiască. El a fost prezent în mod real acolo, în persoană. A fost acolo Prezența Lui Reală. Nu înseamnă că a fost mai puțin acolo, doar pentru că ei nu L-au putut vedea. Și pentru că le dădea dovada că nu este departe de fiecare dintre ei, dacă ar fi tânjit după El, prin credință L-ar fi găsit și L-ar fi primit, iar Prezența Lui Reală ar fi fost în ei la fel de real ca apa pe care o beau.

În mană, pâinea din cer, pe care israeliții o mâncau în fiecare zi, și în apa din Stânca Isus Hristos, avem echivalentul exact al Cinei Domnului. Pâinea și apa nu erau Hristos, la fel cum pâinea și vinul nu pot fi în niciun fel schimbate în trupul și sângele lui Hristos. Nu ar folosi la nimic și dacă ar putea fi schimbate, deoarece „carnea nu folosește la nimic”. Ci ele arată prezența reală a Lui, tuturor celor care au ochii credinței pentru a discerne trupul Domnului. Ele arată că Hristos locuiește în inimă prin credință la fel de real după cum simbolurile sunt primite în trup; și la fel de real cum acele simboluri sunt asimilate și devin carne, la fel de real, Hristos, Cuvântul, devine trup în toți cei ce Îl primesc prin credință. Hristos este format înăuntru prin puterea Duhului.

Dumnezeu nu este un mit. Duhul Sfânt nu este un mit. Prezența Lui este la fel de reală ca El Însuși. Când Hristos a spus: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu mine,” (Apoc. 3:20), El se referă la un fapt real. Iar când spune, „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el” (Ioan 14:23), nu intenționează să ne înșele cu o închipuire. El vine în trup astăzi, la fel de real cum a venit în Iudea. Faptul că S-a arătat atunci, a fost pentru a prezenta tuturor oamenilor posibilitatea și perfecțiunea acestui fapt. Și întocmai așa cum El vine acum în trup, la toți cei ce Îl primesc, la fel a făcut în zilele din vechime, pe când Israel era în pustie; ba chiar în zilele lui Avraam și Abel. Am putea să ne obosim speculând despre felul în care așa ceva este posibil, și să murim de inaniție spirituală, în timp ce ezităm să „gustăm și să vedem ce bun este Domnul,” și să găsim în prezența Lui satisfacție și bucurie deplină.

- The Present Truth, 29 octombrie 1896

27. Învățăături intuitive

Dumnezeu se ocupă de noi ca de niște copii, și ne învață prin lecții intuitive, simbolice. Prin lucrurile care se văd, Dumnezeu ne învață despre lucrurile pe care ochiul muritor nu le poate vedea. Astfel, prin apa care a curs din stâncă, și prin apa și sângele care au curs din coasta lui Hristos, învățăm cât de reală este viața pe care Hristos o dă celor ce cred în El. Lucrurile spirituale nu sunt imaginare, ci sunt reale. Poporul ar fi putut ști că apa care le înviora trupurile venea direct din Hristos, și prin aceasta ar fi putut ști că El putea efectiv să le dea viață. Nu ar fi putut înțelege cum s-ar fi făcut aceasta, ceea ce nu ar fi fost necesar. Ar fi fost suficient pentru ei să cunoască realitatea.

Dacă am crede Cuvântul, am ști că bem la fel de direct din Hristos, cum au băut Israelii în pustie. El a făcut cerurile și pământul, marea și izvoarele apelor. „Toate se țin prin El.” (Col. 1:17). Apa pe care o bem, ieșită din pământ, vine la fel de real din El, ca aceea ce a țâșnit din stâncă la Horeb. „El pune adâncurile în câmări.” (Psalm 33:7).

Oamenii vorbesc despre apa de pe pământ ca despre un „produs al naturii”, aproape gândind că există prin sine însăși. Ploaia care cade și izvoarele care curg sunt atribuite unor „cauze naturale”. Termenii aceștia sunt de conveniență, pentru a evita să se dea slavă lui Dumnezeu. Dacă stăm pe malul unui izvor limpede și cristalin care se grăbește să-și urmeze curgerea dinspre locul lui de naștere din munți, putem vedea că este în neîncetată schimbare, și totuși mereu același. Curgerea lui este neîncetată, de ce nu i se epuizează rezerva? Există un rezervor cu o capacitate infinită în inima pământului, care face izvorul „să curgă la nesfârșit”, fără măcar să-și micșoreze debitul? Nu este ceva miraculos în curgerea aceasta constantă? „Oh, nu,” ar spune omul care le știe pe toate, „este foarte simplu: apa de pe suprafața pământului este atrasă sus în nori, iar aceștia dau ploaia care păstrează rezerva de apă constantă.” „Dar cine face să plouă?” „Domnul este adevăratul Dumnezeu. El este Dumnezeul cel viu,

Împăratul cel veșnic ... Când face El să-I răsunе glasul, se adună o mulțime de ape în ceruri, și El face vaporii să urce de la marginile pământului.” (Ier. 10:10-13, - KJV). El este „Dumnezeul cel viu”, iar fenomenele „naturii” nu sunt altceva decât manifestările activității Lui neîncetate.

Fără îndoială, Israeliții în pustie au încetat curând să privească revărsarea apei din stâncă drept ceva miraculos. Fără îndoială, mulți dintre ei, niciodată, nici măcar la început, nu s-au gândit la ea în felul acesta, ci au văzut doar că le asigura nevoia de apă. Continuând să curgă, însă, an după an, a devenit un lucru familiar, și minunea s-a diminuat, până când a dispărut cu totul. S-au născut copii, pentru care se părea ca și cum apa aceea ar fi existat dintotdeauna; pentru ei părea a fi doar un produs al „cauzelor naturale,” așa cum ni se par izvoarele pe care le putem vedea astăzi ieșind din pământ. În felul acesta, mareașă Origine a fost uitată, la fel cum este și acum.

Putem fi siguri că aceia ce pun totul pe seama „naturii”, care nu recunosc și nu dau slavă lui Dumnezeu ca sursă imediată a tuturor bunurilor pământești, la fel vor face și în cer, dacă ar fi admiși acolo. Pentru ei, râul vieții care curge în toată veșnicia din tronul lui Dumnezeu, ar fi doar unul dintre „fenomenele naturii”. Ei nu au văzut când a început să curgă râul acesta, și l-ar privi ca fiind ceva normal să existe, și nu ar slăvi pe Dumnezeu pentru el. Omul care nu recunoaște și nu înțelege pe Dumnezeu în lucrările Lui în lumea aceasta, ar fi la fel de neglijent față de El și în lumea viitoare. Laudele înălțate către Dumnezeu, ce vor ieși de pe buzele celor răscumparați de-a lungul veșniciei, vor fi doar revărsările depline ale cântecului din care primele acorduri au început să le cânte aici pe pământ.

A recunoaște pe Dumnezeu

„Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările.” (Prov. 3:6). Când Dumnezeu netezește cărările unui om, ele sunt perfecte, la fel ca ale lui Dumnezeu. „Cine este omul care se teme de Domnul? Pe acela îl va învăța pe calea pe care o alege El.” Omul care îl vede și îl recunoaște pe Dumnezeu în toate lucrările Lui, și care aduce mulțumiri pentru toate lucrurile, va trăi o viață neprihănită.

Să luăm darul apei, pe care o folosim tot timpul. Dacă întotdeauna când avem nevoie de apă ne-am gândi la Dumnezeu ca dătător al ei,

și dacă întotdeauna când o vedem sau o folosim, ne-am gândi la Hristos ca dătător al apei vieții, și ne-am aminti că odată cu apa primim propria Lui viață, care ar fi rezultatul? – Pur și simplu, viețile noastre ar fi neîncetat supuse controlului Său. Recunoscând că viața noastră vine de la El, ne-am da seama că numai El are dreptul să facă ordine în ea; și i-am permite să-Și trăiască propria viață în noi. În felul acesta am bea în neprihănire. Pentru noi adevărul ar izvorî din pământ, și neprihănirea ar privi de sus din ceruri. (Psalm 85.11). Până și cerurile „ar ploua neprihănirea.” (Isaia 45:8).

Felul acesta de a recunoaște pe Dumnezeu în toate căile noastre ne va păzi de mândria egoistă, și de încrederea noastră lăudăroasă în propriile noastre „capacități înăscute”. Ar trebui să luăm seama neîncetat la cuvintele „Cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi, ca și cum nu l-ai fi primit?” (1Cor. 4:7). Aceasta ne va păzi pe calea dreaptă, deoarece este promis, „El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept, El învață pe cei smeriți calea Sa.” (Psalm 25:9). În locul înțelepciunii noastre reduse, care nu este înțelepciune, ar trebui să avem înțelepciunea lui Dumnezeu ca să ne călăuzească.

Putem învăța același adevăr, privind latura opusă. Oamenii ajung păgâni decăzuți pur și simplu prin faptul că nu recunosc pe Dumnezeu așa cum este descoperit „în lucrurile făcute de El.” Întunericul gros în care decad ei nu are scuză, deoarece „măcar că au cunoscut pe Dumnezeu nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit; ci s-au dedat la gânduri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fâlțit că sunt înțelepți, și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, pășări, dobitoace cu patru picioare, și târătoare.” „Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate (o minte fără judecată), ca să facă lucruri neîngăduite. Astfel au ajuns plini de orice fel de necurăție.” (Rom. 1:21-23, 28,29).

La fel s-a întâmplat cu Israeliții, cei cărora li s-a permis în felul cel mai minunat să vadă câteva dintre lucrările miraculoase ale lui Dumnezeu, însă nu au recunoscut pe Dumnezeu în ele. „În zilele acelea, au făcut un vițel, au adus jertfă idolului, și s-au bucurat de lucrul mâinilor lor.” (Fapte 7:41). „Au schimbat Slava lor, pe chipul unui bou, care mănâncă iarbă. Au uitat pe Dumnezeu, Mântuitorul

lor, care făcuse lucruri mari în Egipt, minuni mari în țara lui Ham, semne minunate la Marea Roșie.” (Psalm 106:20-22).

Lucrul acesta nu ar fi trebuit să se întâmple atunci, și nu ar trebui să se întâmple acum. Dumnezeu conducea pe copiii lui Israel spre muntele moștenirii Lui, la locul locuinței Lui, la Sanctuarul pe care mâinile Lui l-au întemeiat; și pe când călătoreau El a vrut să-i facă părtași desfătărilor din locul acela. Așa că le-a dat apă ieșită direct din El, pentru a le arăta că prin credință se puteau apropia chiar atunci de tronul Său, și să bea din apa vieții care curge din el.

Aceeași lecție rămâne pentru noi. Dumnezeu nu dorește ca noi să așteptăm până când vom fi îmbrăcați în nemurire, pentru a ne putea împărtăși din bucuriile cetății cerești. Prin sângele lui Hristos avem îndrăzneala de a intra chiar în Locul Preasfânt al Sanctuarului Său. Suntem invitați să venim cu îndrăzneală înaintea tronului Său de har, pentru a găsi milă. Harul Lui, sau favoarea, este viață, și curge într-un izvor viu. Cu siguranță, dacă ni se permite să venim înaintea tronului lui Dumnezeu, de unde curge râul vieții, nimic nu ne poate împiedica să bem din el, cu atât mai mult cu cât ne este oferit fără plată. Apoc. 22:17.

„Ferice de cei ce locuiesc în Casa Ta! Căci ei tot mai pot să Te laude.” (Psalm 84:4). Dacă prin lucrurile care se văd, învățăm despre lucrurile care nu se văd; dacă privim și recunoaștem pe Dumnezeu în toate lucrările Lui și în toate căile noastre, atunci, cu adevărat, chiar pe acest pământ, vom locui în imediata prezență a lui Dumnezeu, și Îl vom lăuda continuu, întocmai cum fac îngerii în cer.

„Cei sădiți în Casa Domnului, înverzesc în curțile Dumnezeului nostru. Ei aduc roade și la bătrânețe, sunt plini de suc și verzi, ca să arate că Domnul este drept, El Stânca mea, în care nu este nelegiuire.” (Ps. 92:13-15). „Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost. Se satură de belșugul Casei Tale, și-i adăpi din șuvoiul desfătărilor Tale. Căci la Tine este izvorul vieții; prin lumina Ta vedem lumina.” (Ps. 36: 7-9).

Edenul aici jos

Observați expresia: „îi adăpi din șuvoiul desfătărilor Tale.” Cuvântul ebraic tradus prin „desfătare”, este „Eden”. Eden, înseamnă

plăcere, desfătare. Grădina Edenului este grădina desfătării. Astfel, textul de fapt spune că aceia ce locuiesc în locul tainic al lui Dumnezeu, cei ce stau sub umbra Celui Atotputernic, se vor sătura din belșugul Casei Lui, și vor bea din râul Eden, care este râul vieții lui Dumnezeu.

Aceasta este partea de moștenire a celor credincioși chiar acum; și este tot atât de reală ca apa pe care Israeliiți au băut-o din stâncă, sau ca faptul că zi de zi trăim prin belșugul care vine din mâinile Lui. Chiar acum, prin credință, sufletele noastre pot fi înviorate, dacă bem din râul cu apa vieții, și mâncăm din „mana ascunsă”. Putem mânca și bea neprihănirea, prin faptul că mâncăm trupul Fiului omului și bem sângele Lui.

Râu al vieții, cu drag te salut,
Nu ești departe, ci curgi lângă mine,
Iar sufletul meu la apele-ți line,
Grăbește s-ajungă să bea însetat.
O, râule sfânt,
Mă lasă oricând,
Să beau, cât trăiesc, doar din tine!

Râuri de apă vie

Dar Dumnezeu binecuvântează oamenii pentru ca și ei la rândul lor să fie o binecuvântare pentru alții. Lui Avraam, Dumnezeu i-a zis, „te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare.” La fel trebuie să fie și sămânța lui. De aceea, citim cuvintele lui Hristos, care se pot împlini astăzi pentru noi și în fiecare zi, dacă le vom crede:

„Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.” Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El.” (Ioan 7: 37-39).

Așa după cum Hristos a fost templul lui Dumnezeu, iar inima Lui a fost tronul lui Dumnezeu, la fel noi suntem temple ale lui Dumnezeu, pentru ca El să locuiască în noi. Dar Dumnezeu nu poate fi ținut în închisoare. Duhul Sfânt nu poate fi închis ermetic în inimă. Dacă El este acolo, slava Lui va străluci. Dacă apa vieții este în suflet, va curge spre alții. Așa cum Dumnezeu era în Hristos împăcând

lumea cu Sine, El își face locuința în adevărații Lui credincioși, și pune în ei cuvântul împăcării, făcându-i reprezentanți ai Săi, pentru ca în locul lui Hristos să îndemne oamenii să se împace cu Sine. Copiilor Săi înfiați le este dat frumosul privilegiu de a fi părtași lucrării singurului Său Fiu născut din El. Ca El, ei devin de asemenea slujitori ai Duhului; nu doar slujitori trimiși de Duhul, ci slujitori care sunt agenți ai Duhului. Astfel, pe măsură ce devenim locuințe ale lui Dumnezeu, pentru a reproduce din nou pe Hristos în fața lumii, și pe măsură ce râuri de apă vie curg de la noi înviorând pe cel slăbit și obosit, cerul se descoperă pe pământ.

Aceasta este lecția pe care Dumnezeu a dorit ca Israeliții să o învețe la apele Meriba, și este lecția pe care încă se străduiește cu răbdare să ne învețe pe noi, chiar dacă și noi, ca ei, murmurăm și ne răzvrătim. Nu vreți să o învățăm acum? „Ferice de poporul care este în această stare; ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul.”

- The Present Truth, 5 noiembrie 1896

28. Intrarea Legii (partea I)

Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult; pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru.” Romani 5:20-21.

Scopul pentru care a fost dată Legea la Sinai a fost „pentru ca să se înmulțească greșeala.” Aceasta nu înseamnă că pentru a fi mai mult păcat; căci dacă suntem avertizați să nu continuăm în păcat pentru ca să se înmulțească harul, este evident că Dumnezeu cel neprihănit nu a făcut în mod deliberat să se înmulțească păcatul cu scopul de a avea ocazia să arate mai mult har. Legea nu este păcat, dar efectul ei, prin propria ei neprihănire, este de a face păcatul să „iasă la iveală ca păcat”, „pentru ca păcatul să se arate din cale afară de păcătos, prin faptul că se sluzea de aceeași poruncă.”. Romani 7:13. Prin urmare, scopul pentru care a fost dată Legea la Sinai a fost acela de a face ca păcatul, care exista deja, să apară în natura lui adevărată și extinsă, pentru ca harul supraabundent al lui Dumnezeu să poată fi apreciat la adevărata lui valoare.

Venirea Legii a făcut ca păcatul să se înmulțească. Dar păcatul, pe care Legea l-a făcut să se înmulțească, exista deja; „căci înainte de Lege păcatul era în lume”. (Romani 5:13). Prin urmare, Legea era de asemenea în lume înainte ca ea să fie dată pe Sinai, la fel de mult ca după acel moment, deoarece „păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege”. Dar păcatul a fost ținut în seamă lui Adam, „omul” prin care „a intrat păcatul în lume”. (Rom. 5:12). La fel, păcatele multora dintre descendenții lui, înainte de zilele lui Moise, sunt înregistrate în mod clar în Biblie.

Lui Isaac Dumnezeu i-a spus: „Avraam a ascultat de porunca Mea, și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduilele Mele și legile Mele.” Geneza 26:5. Bindecuvântarea lui Avraam a fost aceea a iertării păcatelor și el „a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri, pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur; ca adică, să li se socotească și

lor neprihănirea aceasta.” Romani 4:11. Înainte ca fiii lui Israel să ajungă la Sinai, când mana a căzut prima dată, Dumnezeu a spus că îi încerca, să vadă „dacă vor umbla sau nu după legea Mea”. Exodul 16:4.

Este evident, deci, că darea Legii pe Sinai nu a produs nicio diferență între relația dintre oameni și Dumnezeu. Nu s-a introdus nimic nou. Exact aceeași Lege a existat înainte de acel timp, având același efect, și anume, să arate oamenilor că erau păcătoși; și toată neprihănirea pe care o cere Legea, toată neprihănirea ce este posibil ca fiecare om să o aibă, a fost deținută de oameni prin credință, exemple remarcabile fiind Enoh și Avraam. De aceea, singurul motiv pentru darea Legii pe Sinai a fost acela de a da oamenilor un simț mult mai viu al importanței ei copleșitoare și al naturii teribile a păcatului pe care ea îl interzice, precum și de a-i conduce să se încreadă în Dumnezeu în loc să se încreadă în ei înșiși.

Acesta a fost efectul pe care împrejurările rostirii Legii erau calculate să îl producă. Niciun alt eveniment de o asemenea măreție și forță copleșitoare nu mai fusese experimentat de om. Nimic asemănător nu mai fusese văzut. Evenimentul dării Legii pe Sinai va fi echivalat și depășit numai de a doua venire a lui Hristos „ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos” și „ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut”. 2 Tesaloniceni 1:8-10.

Paralele

La darea Legii, „Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul coborâse pe el în mijlocul focului”. Exodul 19:18. La a doua venire, „Domnul Însuși va coborî din cer”, „într-o flacără de foc”. 1 Tesaloniceni 4:16; 2 Tesaloniceni 1:8.

Când Dumnezeu a venit la Sinai, având în dreapta Sa „focul Legii” pentru poporul Său, „a venit cu zecile de mii de sfinți”. Deuteronom 33:1, 2. Îngerii lui Dumnezeu – armatele cerului – erau cu toții prezenți la darea Legii. Dar cu mult înainte de acel timp, Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, a profețit despre a doua venire a lui Hristos, spunând: „Iată, Domnul vine cu zecile de mii de sfinți ai

Săi, ca să facă o judecată”. Iuda 14, 15. La venirea Lui în slavă, El va avea cu El pe „toți sfinții îngeri”. Matei 25:31.

Dumnezeu a coborât pe Sinai pentru a-Și proclama Legea Sa sfântă în fața poporului Său. El a venit „având în dreapta Lui focul Legii.” Legea de pe Sinai era o descriere verbală a neprihănirii lui Dumnezeu. Dar când va veni a doua oară, chiar „cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este Cel ce judecă.” Psalmul 50:6.

Pentru a anunța prezența lui Dumnezeu pe Sinai în calitate de Rege, „trâmbița răsuna tot mai puternic”. Exodul 19:19. La fel, a doua venire a lui Hristos va însoțită de „trâmbița lui Dumnezeu”. „Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați”, căci „El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi.” 1 Corinteni 15:52; Matei 24:31.

Când trâmbița suna din ce în ce mai tare pe Sinai, „Moise vorbea și Dumnezeu îi răspundea cu glas tare”. Exodul 19:19. Apoi Dumnezeu a rostit cuvintele celor zece porunci „*cu glas tare*, din mijlocul focului din nori și din negură groasă; ... fără să adauge ceva.” Deuteronom 5:22. În același fel, „Dumnezeul nostru va veni și nu va tăcea; un foc mistuitor va merge înaintea Lui și va fi foarte furtunos în jurul Lui. Va chema cerurile de sus și pământul, ca să Își judece poporul.” Psalmul 50:3, 4. „Domnul Însuși va coborî din cer cu un strigăt, cu glasul unui Arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu.” 1 Tesaloniceni 4:16.

Dar venirea Domnului pentru judecată va fi mai plină de măreție decât venirea pentru proclamarea Legii Sale; căci atunci nici unul dintre oameni nu L-a văzut. „Domnul v-a vorbit din mijlocul focului; voi ați auzit sunetul cuvintelor Lui, dar nu ați văzut niciun chip; ci ați auzit doar un glas.” Deuteronom 4:12. Dar când va veni a doua oară, „orice ochi Îl va vedea și cei ce L-au străpuns; și toate neamurile pământului se vor boci din cauza Lui.” Apocalipsa 1:7.

În sfârșit, referitor la efectul glasului Domnului. Când Dumnezeu a rostit Legea pe Sinai, „tot muntele se cutremura cu putere”. Exodul 19:18. „S-a cutremurat pământul, s-au topit cerurile, dinaintea lui Dumnezeu, s-a zguduit Sinaiul dinaintea lui Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel.” Psalmul 68:8. „Pământul s-a mișcat și s-a cutremurat.” Psalmul 77:18. Dar și mai mare va fi efectul glasului Său la a doua venire. De pe Sinai, „glasul Lui a clătinat atunci pământul; dar acum

a făcut făgăduința aceasta: Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.” Evrei 12:26. „Cerurile vor trece cu troznet” (2 Petru 3:10), căci „puterile cerurilor vor fi clătinate”. Matei 24:29.

Este frumoasă asemănarea pe care o găsim între venirea Domnului pentru a da Legea pe Sinai, și venirea Lui pentru judecată la sfârșitul lumii; pe măsură ce vom studia, vom vedea că asemănarea nu este nicidecum accidentală.

Slujba aducătoare de moarte

„Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea.” 1 Corinteni 15:56.

Legea a intrat cu scopul ca păcatele oamenilor să iasă în cea mai accentuată evidență. Păcatul care dormitează, doar întunecos întrezărit prin Lumina care luminează pe toți oamenii, păcatul de a cărui putere nu suntem conștienți deoarece nu am intrat niciodată într-o luptă cu el pe viață și pe moarte, răsare la viață și activitate când intră legea. „Fără Lege, păcatul este mort.” Romani 7:8. Legea prezintă păcatul în adevăratul lui caracter și magnitudine și îl înarmează cu puterea sa – puterea morții. „Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.” Romani 3:20. A arăta păcatul și puterea lui hidoasă, este singura sarcină a Legii.

Dar moartea vine prin păcat. „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea; și astfel, moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuît.” Romani 5:12. Acolo unde merge păcatul, merge și moartea. Păcatul nu numai că aduce moartea în cursul lui; ci o poartă în el. Păcatul și moartea sunt inseparabile; fiecare este o parte a celuilalt. Este imposibil să ții ușa întredeschisă doar cât să permită păcatului să se furișeze, și să închizi moartea afară. Crăpătura fiind oricât de mică, dacă este suficientă ca să admită păcatul, moartea va intra prin ea.

De vreme ce păcatul deja exista înainte ca Legea să fie dată pe Sinai, intrarea Legii a proclamat un blestem, căci este scris: „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.” Galateni 3:10. Acel blestem era moartea, deoarece era blestemul pe care Hristos l-a purtat pentru noi. Este evident, de aceea că darea Legii pe Sinai era slujba aducătoare de moarte. „Legea lucrează mânie.” Toate împrejurările de atunci

proclamau acest fapt. Tunetele și fulgerele, focul mistuitor, muntele fumegând și cutremurul de pământ, toate rosteau moartea. Muntele Sinai, el însuși un simbol al legii divine călcate, însemna moarte pentru oricine se atingea de el. Nu erau necesare bariere în jurul muntelui pentru a ține poporul departe de el, după ce glasul măreț al lui Dumnezeu a fost auzit proclamându-Și legea, pentru că atunci când au auzit și văzut, „s-au îndepărtat și au stat departe” și au spus: „Să nu ne mai vorbească Dumnezeu ca să nu murim.” Exodul 20:18, 19.

„Păcatul a luat prilejul prin ea (prin poruncă), m-a amăgit, și prin însăși porunca aceasta, m-a lovit cu moartea” (Romani 7:11); căci „boldul morții este păcatul și puterea păcatului este Legea.” Era imposibil să se fi dat o lege care să dea viață. Dar nu era necesar; acest lucru îl vom vedea mai clar când, în lumina revelațiilor făcute mai dinainte lui Israel, analizăm motivul mai adânc.

De ce a fost dată Legea

Voia Dumnezeu să ia în bătaie de joc poporul dându-le o lege care nu putea aduce decât moarte? Departe de noi acest gând. „Da, El a iubit poporul” și niciodată nu i-a iubit mai mult decât atunci când a venit la ei, „având în dreapta Lui focul legii”. Deuteronom 33:2, 3.

Căci să ne amintim că, deși „Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala”, totuși „unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit și mai mult”. Romani 5:20. De vreme ce Legea este cea care face ca păcatul să abunde, unde poate fi definită mai clar mărimea sa hidoasă decât la Sinai? Dar de vreme ce „unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit și mai mult”, este evident că la Sinai putem vedea cel mai clar vastitatea harului lui Dumnezeu. Nu contează cât de mult abundă păcatul, în chiar acel loc harul este mult mai mult. Și ce dacă „muntele a ars cu foc în mijlocul cerului”? Încă avem asigurarea „Bunătatea Ta se înalță mai pe sus de ceruri; iar credincioșia Ta până la nori.” Psalmul 108:4. „Cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare este bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El.” Psalmul 103:11.

Isus este Mângâietorul. „Dacă păcătuiește cineva, avem la Tatăl un Mângâietor, pe Isus Hristos Cel neprihănit.” 1 Ioan 2:1, R.V., margine. Astfel, pe când ucenicii Săi erau îndurerați din cauza

anunțului Său că urma să plece de la ei, El a spus: „Voi ruga pe Tatăl și El vă va da un *alt Mângâietor*, care să rămână cu voi pentru totdeauna, și anume Duhul adevărului.” Ioan 14:16, 17. Cât timp Isus era pe pământ, a fost întruchiparea Duhului; dar El nu voia ca lucrarea Sa să fie limitată, așa că a spus: „Vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.” Ioan 16:7, 8.

Observați faptul că prima lucrare a Mângâietorului este aceea de a convinge de păcat. Sabia Duhului este Cuvântul lui Dumnezeu care pătrunde „până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.” Evrei 4:12. Totuși, chiar și atunci când trimite cea mai adâncă și mai tăioasă convingere, Duhul este Mângâietorul. Nu este mai puțin Mângâietorul atunci când arată păcatul decât atunci când descoperă neprihănirea lui Dumnezeu pentru îndepărtarea păcatului. Există mângâiere în convingerea pe care Dumnezeu o trimite. Chirurgul care taie până la os ca să îndepărteze specia de substanță otrăvitoare care aduce moartea din carne, o face numai ca să poată aplica uleiul vindecător cu succes.

Marele păcat al copiilor lui Israel a fost necredința – încrederea în sine în loc de încrederea în Dumnezeu. Păcatul acesta este în toată omenirea. Este nevoie de ceva ce să distrugă încrederea de sine deșartă, pentru a putea pătrunde credința. Legea a intrat într-un mod în așa fel gândit încât să dea lovitura de moarte încrederii deșerte în sine și să accentueze faptul că doar prin credință și nu prin faptele omului, vine neprihănirea. Chiar în darea Legii este arătată dependența omului doar de Dumnezeu pentru neprihănire și mântuire, de vreme ce oamenii nu puteau nici să atingă muntele pe care era rostită Legea, fără să piară. Atunci, cum se poate presupune că Dumnezeu a plănuit vreodată ca vreun om să își imagineze un moment că trebuie să obțină neprihănirea prin Lege? La Sinai, Hristos Cel răstignit a fost predicat în tonuri care să atingă tot poporul, așa cum au zguduit tot pământul. „Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.” (Ioan 1:17). Nu la mult timp după aceea, ci în același timp. Moise a fost slujitorul Legii care apărea ca instrument al morții, din cauza împietririi inimii lor; dar legea harului și adevărului era prezentă în același timp, mult mai îmbelșugată.

- *The Present Truth*, 12 noiembrie 1896

29. Intrarea Legii

(partea a II-a)

După ce am studiat deja istoria lui Israel, nu există nimic care să exprime mai concis și mai simplu scopul lui Dumnezeu în rostirea Legii pe Sinai precum

Al treilea capitol din Galateni

pe care îl vom studia pe scurt. Este la fel de simplu ca o carte de povești pentru copii, totuși, la fel de profund și cuprinzător ca dragostea lui Dumnezeu.

Versetele șase și șapte ale primului capitol ne descoperă faptul că frații galateni începuseră să cadă de la credință, fiind vrăjiți de o învățătură falsă – de o falsă Evanghelie. După care apostolul exclamă cu vehemență: „Chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema.” Galateni 1:8, 9.

Singura parte din Scriptură scrisă pe timpul când predica Pavel este cea formată din cărțile numite în mod obișnuit Vechiul Testament. Când predica, deschidea aceste Scripturi și raționa pe baza lor; iar cei interesați dintre ascultătorii lui, cercetau în aceleași Scripturi pentru a vedea dacă cele predicate erau așa. Fapte 17:3, 11. Când a fost acuzat de erezie și răzvrătire, a declarat solemn că în toată slujba sa nu a spus altceva decât „ce au spus profeții și de Moise că se va întâmpla” Fapte 26:22. Acum, când citim din nou anatema sa împotriva celor care ar avea îndrăzneala să predice o Evanghelie diferită de cea pe care el o predica, știm că, dacă cineva predică ceva diferit de ceea ce se găsește în Vechiul Testament, își atrage blestemul lui Dumnezeu. Acesta este un motiv puternic pentru a studia cu credincioșie pe Moise și profeții.

Știind, deci, că peste tot și întotdeauna Pavel nu predica nimic altceva „în afară de Isus Hristos și El răstignit”, nu suntem surprinși că strigă: „O, galateni nehibzuiți, cine v-a vrăjit pe voi, ca să nu ascultați de adevăr, înaintea ochilor căroră a fost evident zugrăvit Isus

Hristos ca răstignit printre voi?” Galateni 3:1. Din scrierile lui Moise și ale profeților au fost făcuți să vadă pe Hristos, nu ca pe Unul care urma *să fie* răstignit, nici doar ca Acela care *fuse* răstignit în urmă cu câțiva ani, ci ca Unul răstignit în mod clar și vizibil *printre ei*. Și doar din acele scrieri învechite el a putut să trezească zelul și credința.

Convertirea lor a fost una completă, pentru că primiseră Duhul și suferiseră persecuție de dragul lui Hristos. Așa că apostolul întreabă: „prin faptele Legii ați primit voi Duhul, ori prin auzirea credinței?” Versetul 2. Ei auziseră cuvintele Legii și le primiseră în credință și astfel, neprihănirea Legii fusese lucrată în ei prin Duhul. „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta, să credeți în Acela pe care L-a trimis El.” Ioan 6:29. Apostolul nu deprecia legea, ci doar mustra relația lor schimbată față de ea. Când au auzit-o în credință, au primit Duhul și le-a fost bine; dar când au început să se încreadă în puterea omenească pentru a împlini neprihănirea Legii, au încetat să asculte de adevăr.

Din nou, apostolul întreabă: „Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi, le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinței?” Galateni 3:5. La o astfel de întrebare răspunsul evident este că prin auzirea credinței, căci „tot așa și Avraam a crezut pe Dumnezeu și credința aceasta i s-a socotit ca neprihănire”. Versetul 6. Ei, precum Avraam, fuseseră îndreptățiți – făcuți neprihăniți – prin credință, nu prin fapte.

Înainte să mergem mai departe, să avem în vedere câteva definiții. „Păcatul este călcarea legii” (1 Ioan 3:4) și „orice nelegiuire este păcat”. 1 Ioan 5:17. Prin urmare, înseamnă că orice lipsă de neprihănire este călcarea Legii și orice neprihănire este ascultare de Lege. Astfel, când citim că Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca neprihănire, putem fi siguri de un lucru - credința lui a fost socotită ca ascultare de Lege.

Această socotire a credinței ca neprihănire nu a fost o formă goală pentru Avraam, și nici pentru noi nu este. Amintiți-vă că socotirea aceasta este făcută de Dumnezeu care nu poate să mintă, dar totuși cheamă lucruri care nu sunt ca și cum ar fi, prin puterea prin care face ca morții să trăiască. Avraam a avut neprihănirea în realitate. Credința lucrează. „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta, să credeți în Acela pe care L-a trimis El.” „Prin credința din inimă se capătă neprihănirea.” Romani 10:10.

Din această mică digresiune putem păstra în minte faptul că, în acest capitol, nu există nicio subapreciere a Legii, ci că neprihănirea, care este rodul credinței, este întotdeauna ascultare de Legea lui Dumnezeu.

Avraam este tatăl tuturor celor care cred. „Înțelegeți și voi dar, că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.” Galateni 3:7, 8. Evanghelia predicată lui Avraam este aceeași Evanghelie „pentru toți oamenii” și „va fi predicată în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor”. Va fi predicată „oricărei făpturi”, și oricine crede și se va boteza va fi mântuit. Dar în Evanghelie „este arătată neprihănirea lui Dumnezeu care se capătă prin credință, și duce la credință”. Evanghelia este predicată „pentru ascultarea credinței”. Ascultarea aduce cu ea o binecuvântare, căci este scris: „Binecuvântați sunt cei care țin poruncile Lui”. „Așa că cei ce se bizuiesc pe credință sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios.” Versetul 9.

Blestemul Legii

„Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem; pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.” Galateni 3:10.

O citire neatență a acestui verset sau mai degrabă doar a primei părți, a condus pe unii să creadă că Legea însăși și ascultarea de ea este un blestem. Dar o citire atentă a ultimei părți a versetului arată că o asemenea idee reprezintă o mare greșală. „Căci este scris: „Blestemat este oricine care *nu* stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.” Blestemul nu este pentru ascultare, ci pentru neascultare. Nu omul care continuă în toate lucrurile care sunt scrise în Lege, ci *omul care nu continuă să facă* toate lucrurile scrise în Lege este cel blestemat. Nu numai o parte, ci tot trebuie făcut; nu numai o parte a timpului, ci în continuu. Cel care nu face aceasta, este blestemat; de aceea, omul care face aceasta va fi binecuvântat.

În versetele 9 și 10 ale acestui capitol avem același contrast între binecuvântare și blestem, care este prezentat în Deuteronom 11:26-28: „Iată, pun azi înaintea voastră binecuvântarea și blestemul;

binecuvântarea dacă veți asculta de poruncile Domnului Dumnezeului vostru pe care vi le dau în ziua aceasta; blestemul, dacă nu veți asculta de poruncile Domnului Dumnezeului vostru.” Pe de o parte, avem grupate credința, ascultarea, neprihănirea, binecuvântarea, viața; și pe de altă parte găsim legate într-un singur mănunchi necredința, neascultarea, păcatul, blestemul, moartea. Această grupare nu este nicidecum afectată de perioada în care trăiește cineva.

„Că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu prin Lege este evident; căci ‚Cel neprihănit prin credință va trăi.’ Însă Legea nu se întemeiază pe credință, ci ea zice: ‚Cine va face aceste lucruri, va trăi prin ele.” Galateni 3:11, 12.

„Cine va face aceste lucruri, va trăi prin ele”; dar niciun om nu le-a făcut; „căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. De aceea, niciun om nu poate găsi viață în Lege. De aceea, „porunca” ce a fost rânduită spre viață, „mi-a pricinuit moartea”. Romani 7:10. Așa se face că oricine încearcă să țină Legea prin propriile lui fapte, este sub blestem; și a pune Legea înaintea oamenilor care nu o primesc în credință, nu înseamnă pentru ei decât slujba aducătoare de moarte. Blestemul Legii este moartea pe care ea o pricinuieste călcătorilor ei.

Dar „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: ‚Blestemat e oricine este atârnat pe lemn.” Galateni 3:13. Aici avem dovada că moartea este blestemul legii, de vreme ce moartea a fost ceea ce a suferit Hristos pe lemn. „Plata păcatului este moartea”; și Hristos a fost făcut „păcat pentru noi”. 2 Corinteni 5:21. „Domnul a pus asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” și „prin rănile Lui suntem vindecați”. Isaia 53:5, 6. Nu de la ascultarea față de Lege ne-a răscumpărat Hristos, ci din călcarea ei și din moarte, care vine prin păcat. Jertfa Sa a avut scopul „ca neprihănirea Legii să fie împlinită în noi”. Romani 8:4.

Acum, acest adevăr, că „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi” a fost tot așa de real în zilele lui Israel de la Sinai după cum este astăzi. Cu mai mult de șapte sute de ani înainte să fie înălțată crucea pe Calvar, Isaia, al cărui păcat a fost curățit de cărbunele de pe altarul lui Dumnezeu și care, deci, știa despre ce vorbește, a spus: „Totuși, El suferințele noastre *le-a purtat*, și durerile noastre *le-a luat* asupra Lui”; „El *era străpuns* pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre; pedeapsa, care

ne dă pacea, a căzut peste El; și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” Acest pasaj este identic cu Galateni 3:13.

Din nou, Isaia a scris, făcând referire specială la copiii lui Israel în pelerinajul lor din pustie: „În toate chinurile lor, El a fost chinuit și Îngerul prezenței Lui i-a mântuit; în dragostea și îndurarea Lui i-a răscumpărat; i-a purtat și i-a dus în toate zilele din vechime.” Isaia 63:9 (KJV). Lui David îi datorăm acele cuvinte care bucură sufletul, scrise cu mult timp înainte de Isaia: „El nu ne face după păcatele noastre; nu ne pedepsește după fărădelegile noastre.” „Cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi.” Psalmul 103:10, 12. Acest limbaj descrie un fapt împlinit. Mântuirea era la fel de completă în acele zile după cum este astăzi.

Hristos este „Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii”; și din zilele lui Abel până acum, El a răscumpărat din blestemul Legii pe toți cei care au crezut în El. Avraam a primit binecuvântarea neprihănirii; și „cei ce se bizuiesc pe credință sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios”.

Acest fapt este și mai clar evidențiat prin afirmația că Hristos a fost făcut blestem pentru noi „pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri prin Isus Hristos; așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit”. Galateni 3:14. Lui Avraam și celor care sunt copiii lui prin credință, indiferent de națiunea sau limba lor, aparțin toate binecuvântările care vin prin crucea lui Hristos; și toate binecuvântările crucii lui Hristos sunt doar cele pe care le-a avut Avraam. Nu e de mirare că el s-a bucurat să vadă ziua lui Hristos. Moartea lui Hristos pe cruce ne aduce binecuvântarea lui Avraam. Nimic mai mult nu ar putea fi cerut sau imaginat.

Legământul nemodificat

„Fraților, vorbesc în felul oamenilor; chiar dacă ar fi un legământ al omului, dacă este confirmat, niciun om nu îl anulează, nici nu adaugă ceva la el. Acum, făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu a spus „și semințelor lui”, ca și când ar fi vorba de mai multe, ci ca și când este vorba numai de una, „și seminței tale”, care este Hristos. Aceasta vă spun, că legământul, care a fost confirmat înainte de Dumnezeu în Hristos, nu poate fi anulat de

Legea venită după patru sute treizeci de ani; aceasta ar face făgăduința fără niciun efect.” Galateni 3:15-17. (KJV)

Prima afirmație este foarte simplă: niciun om nu poate anula, lua, adăuga, nici măcar într-un legământ omenesc, odată confirmat.

Concluzia este la fel de simplă. Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam și l-a confirmat printr-un jurământ. „Oamenii într-adevăr jură pe ceva mai mare; și un jurământ de confirmare este pentru ei sfârșitul oricărei dispute. De aceea, Dumnezeu, dorind să arate mai clar moștenitorilor făgăduinței imutabilitatea hotărârii Lui, a confirmat-o printr-un jurământ; pentru ca prin două lucruri imutabile, în care este imposibil ca Dumnezeu să mintă, să avem o consolare puternică noi, care am fugit pentru refugiu ca să ne ținem de speranța pusă înaintea noastră.” Evrei 6:16-18.(KJV) De aceea, acel legământ, care a fost confirmat în Hristos prin jurământul lui Dumnezeu, garantând cu propria Sa existență împlinirea lui, nu putea niciodată să fie schimbat. Nici o iotă sau frântură de literă nu poate să fie îndepărtat sau adăugată cât timp Dumnezeu trăiește.

Observați afirmația că „făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui”. Iar sămânța este Hristos. Toate făgăduințele făcute lui Avraam au fost confirmate în Hristos. „*Făgăduințele*”, amintiți-vă, nu doar o făgăduință. „Făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt „da”; de aceea, și „Amin”, pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu.” 2 Corinteni 1:20.

De asemenea speranța noastră

Observați de asemenea, că legământul făcut cu Avraam și confirmat în Hristos de jurământul lui Dumnezeu este cel care ne dă nouă speranță în Hristos. A fost confirmat prin jurământ pentru ca *noi* să avem o încurajare puternică în fuga noastră pentru scăpare, ca să ne ținem de speranța pusă înaintea noastră. Esența legământului era neprihănirea prin credința în Isus răstignit, așa cum arată cuvintele lui Petru: „Voi sunteți fiii profeților și ai legământului pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Avraam: ‚Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta.’ Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său, Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărădelegile sale.” Fapte 3:25, 26.

Crucea lui Hristos și binecuvântarea păcatelor iertate au existat înainte, nu doar la Sinai, ci în zilele lui Avraam. Mântuirea nu era mai sigură în ziua în care Isus a înviat din mormânt decât în ziua în care Isaac a dus lemne pentru propria sa jertfire pe muntele Moria; căci făgăduința lui Dumnezeu și jurământul sunt „două lucruri care nu se pot schimba”. Chiar un legământ omenesc, „odată ce este confirmat, niciun om nu îl anulează nici mai nu adaugă ceva la el”. Cu atât mai mult atunci când este vorba de chiar legământul lui Dumnezeu, confirmat de un jurământ, prin care garantează cu propria Sa viață! Acel legământ a cuprins mântuirea omenirii. De aceea, este o realitate că, fără să spună nimic despre timpul dinainte, după făgăduința și jurământul lui Dumnezeu față de Avraam, nicio altă trăsătură nu mai putea fi introdusă în planul de mântuire. Nicio altă îndatorire mai mică sau mai mare nu putea fi cerută, nici nu putea exista posibilitatea variației în condițiile mântuirii.

De aceea, intrarea Legii pe Sinai nu putea aduce nicio trăsătură nouă la legământul făcut cu Avraam și confirmat în Hristos, nici nu putea în vreun fel să producă vreo schimbare în făgăduință. Legământul care a fost confirmat mai înainte de Dumnezeu în Hristos, nu poate nicidecum să fie anulat, sau făgăduințele lui făcute fără efect de Legea rostită după patru sute treizeci de ani.

Totuși, Legea a trebuit să fie ținută, căci dacă nu este ținută, moartea este sigură. Nici o iotă sau o frântură de slovă nu putea fi îndepărtată din Lege. „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii ca să le facă.” Acum, de vreme ce Legea de pe Sinai nu a adăugat nimic la legământul cu Avraam și totuși, Legea trebuie păstrată în mod perfect, înseamnă că *Legea era în legământul făcut cu Avraam*. Neprihănirea care a fost confirmată lui Avraam prin legământ – neprihănirea pe care Avraam a avut-o prin credință – era neprihănirea Legii ce a fost proclamată pe Sinai. Acest lucru este și mai evident prin faptul că Avraam a primit tăierea împrejur ca un sigiliu al neprihănirii pe care o avea prin credință, iar tăierea împrejur a fost pur și simplu un semn al păzirii Legii. Romani 2:25-29.

Jurământul lui Dumnezeu față de Avraam a garantat punerea neprihănirii lui Dumnezeu, care este pe deplin schițată în cele zece porunci, în și peste orice credincios. Legământul fiind confirmat în Hristos, iar Legea fiind în legământ, înseamnă în mod sigur că

cererile lui Dumnezeu pentru creștinii din aceste zile nu sunt în niciun fel diferite de cele care erau în zilele lui Avraam. Darea Legii nu a introdus niciun element nou.

„Atunci pentru ce este Legea?” O întrebare pertinentă și la care se răspunde în mod drept. Dacă Legea nu a produs nicio schimbare în termenii legământului făcut cu Avraam, care a fost rostul dării ei? Răspunsul este: „a fost adăugată⁶ din pricina călcărilor de lege” (Galateni 3:19); „a venit pentru ca să se înmulțească greșeala”. Romani 5:20. Nu a fost „împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu” (Galateni 3:21), ci în directă armonie cu ele; căci făgăduințele lui Dumnezeu sunt toate prin neprihănire, iar Legea este standardul neprihănirii. Era necesar ca păcatul să fie înmulțit, „pentru ca, după cum păcatul a stăpânit spre moarte, tot așa harul să stăpânească prin neprihănire spre viață veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru. (KJV)” Convingerea precedă în mod necesar convertirea. Moștenirea poate fi obținută doar prin neprihănire, chiar dacă este în întregime prin făgăduință; căci neprihănirea este „darul harului”. Dar pentru ca oamenii să aprecieze făgăduințele lui Dumnezeu, trebuiau făcuți să simtă nevoia după ele. Legea, dată într-un mod atât de măreț, avea scopul să îi facă să știe cât de imposibil era ca ei să obțină neprihănirea ei prin propria lor putere și astfel, să știe că Dumnezeu era dornic să le-o ofere.

⁶ Unii s-au gândit să construiască un argument pe baza cuvântului „adăugată”, presupunând că indică ceva cu totul nou adăugat prevederilor pe care Dumnezeu le făcuse înainte. O referință la Deuteronom 5:22 va arăta sensul în care este folosit cuvântul. După ce a repetat cele zece porunci, Moise a spus: „Acele cuvinte au fost rostite de Domnul către toată adunarea pe munte din mijlocul focului, al norului și al întunericului gros, cu glas tare; și nu a mai adăugat nimic. Adică, a vorbit și S-a oprit. Același lucru este arătat și mai clar în Evrei 12:18, 19: „Căci voi nu v-ați apropiat de muntele care putea fi atins și care a ars cu foc, nici de întunecimea, furtuna, sunetul de trâmbiță și glasul cuvintelor care erau în așa fel încât cei ce au auzit glasul au cerut ca niciun cuvânt să nu mai fie rostit către ei.” Comparați Exodul 20:19. Cuvântul grecesc tradus prin „rostit” în acest exemplu este identic cu cel tradus prin „adăugat” în Galateni 3:19 și Deuteronom 5:22. Astfel, la întrebarea care a fost rostul Legii, de vreme ce nu a produs nici o diferență în legământ, răspunsul este: „A fost rostită din cauza fărâdelegii”.

Hristos, Mijlocitorul

Acest lucru a fost accentuat prin faptul că a fost dată „în mâinile unui Mijlocitor” (KJV). Cine era acel Mijlocitor? – „Dar, un Mijlocitor nu este Mijlocitorul unuia singur, pe când Dumnezeu este unul singur.” Galateni 3:20 - KJV. „Căci este un singur Dumnezeu și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.” 1 Timotei 2:5. Isus Hristos este deci Cel care a dat Legea pe Sinai; El a dat-o în capacitatea Lui de Mijlocitor între Dumnezeu și oameni. Astfel, deși era imposibil să se dea o lege care să dea viața, Legea care însemna moarte pentru păcătoșii necredincioși, se afla în mâinile Mijlocitorului care Își dă propria viață, care este Legea în desăvârșirea ei vie. În El, moartea este înghițită și viața îi ia locul; El poartă blestemul Legii și binecuvântarea ei vine peste noi. Aceasta ne aduce în fața faptului că la Sinai găsim Calvarul.

- The Present Truth, 19 noiembrie 1896

30. Sinai și Calvar

Aduceți-vă aminte de Legea lui Moise, robul Meu, căruia i-am dat în Horeb rânduieli și porunci (legi și judecăți – KJV) pentru tot Israelul. Iată, vă voi trimite pe profetul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem” sau literal „cu distrugere totală”. Maleahi 4:5, 6.

Observați cât de intim este legată lucrarea duioasă, de convertire, a Duhului lui Dumnezeu de Legea care a fost rostită la Horeb. Căci Sinai este Horeb, așa cum învățăm din Deuteronom 4:10-14, unde citim cuvintele lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu:

„Te-ai înfățișat înaintea Domnului Dumnezeului tău la Horeb când Domnul mi-a zis: „Strânge poporul la Mine! Căci vreau să-i fac să

audă cuvintele Mele'... Voi v-ați apropiat și ați stat la poalele muntelui. Muntele era aprins, și flăcările se ridicau până în inima cerului. Era întuneric, nori și negură deasă. Și Domnul v-a vorbit din mijlocul focului;... El Și-a vestit legământul Său, pe care v-a poruncit să-l păziți, cele zece porunci; și le-a scris pe două table de piatră. În vremea aceea, Domnul mi-a poruncit să vă învăț legi și porunci (legi și judecăți – KJV), ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire.”

Când Domnul ne spune să ne amintim de Legea pe care a poruncit-o la Horeb sau Sinai, o face pentru ca noi să cunoaștem puterea cu care El va întoarce inimile părinților spre copii, pentru ca ei să fie pregătiți pentru ziua teribilă a venirii Lui. „Legea Domnului este desăvârșită și convertește sufletul.” Psalmul 19:7- KJV.

Stânca despăcată

Când Dumnezeu a rostit Legea pe Sinai, râul de apă vie care a tâșnit din stânca lovită la Horeb curgea încă. Dacă ar fi încetat să curgă, israeliții ar fi fost într-o condiție la fel de rea ca înainte, căci aceasta era singura lor provizie de apă, singura lor speranță de viață. Din Horeb a rostit Dumnezeu Legea, din același Horeb din care a venit apa care le-a restaurat viețile. Legea a venit din aceeași stâncă din care apa deja curgea „și Stânca era Hristos”. 1 Corinteni 10:4.

Sinai este pe bună dreptate privit ca un sinonim pentru Lege; dar nu este mai mult un astfel de sinonim decât Hristos Însuși este; nu, nu mai mult, pentru că la El este viața. Isus a spus: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeul Meu; da, legea Ta este înăuntrul inimii Mele”. Psalmul 40:8 – KJV. Prin urmare, Legea era viața lui Hristos, căci din inimă ies izvoarele vieții. Proverbe 4:23.

„El a fost zdrobit pentru fărădelegile noastre” și „prin rănilor Lui suntem tămăduiți”. Când a fost lovit și rănit pe Calvar, apa și sângele au curs din inima Lui, și acel râu curge încă pentru noi. Dar în inima Sa este Legea și astfel pe măsură ce bem prin credință din râul dătător de viață, bem în neprihănirea Legii lui Dumnezeu. Legea vine la noi ca un râu de har, ca un râu al vieții. Atât „harul cât și adevărul vin prin Isus Hristos”. Ioan 1:17. Când credem în El, pentru noi Legea nu este doar „sunetul cuvintelor”, ci un izvor de viață.

Acum, toate acestea s-au petrecut la Sinai. Hristos, dătătorul Legii, a fost Stânca lovită la Horeb, care este Sinai. Râul era viața acelora care au băut și nimeni dintre cei care l-au primit cu mulțumire nu putea să nu știe că venea direct de la Domnul lor – Domnul întregului pământ. Astfel, ei puteau fi asigurați de iubirea Sa duioasă pentru ei și de faptul că El era viața lor și deci neprihănirea lor. Astfel, deși nu se puteau apropia de munte fără să moară – o dovadă că Legea înseamnă moarte pentru oameni în afara lui Hristos – puteau să bea din râul care curgea din el și astfel, în viața lui Hristos, să bea din neprihănirea Legii.

Cuvintele rostite pe Sinai, venind din aceeași Stâncă din care venea apa care dădea viață poporului, arătau natura neprihănirii pe care le-o împărtășea Hristos. În timp ce era „un foc al legii, (o lege care ardea – KJV)” era totodată un râu de viață ce curgea cu gingășie. Profetul Isaia știa că Hristos a fost Stânca lovită la Sinai și că El a fost și atunci singurul Mijlocitor, „omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți; faptul acesta trebuia adevărat la vremea convenită”, de aceea a putut spune: „*El a fost zdrobit pentru fărădelegile noastre*” „și prin rănilor Lui *suntem tămăduiți*”.

Pentru vechii israeliți a fost accentuată învățătura că Legea vine ca viață la oameni numai prin crucea lui Hristos. Pentru noi, este aceeași învățătură, împreună cu reversul ei, și anume, că neprihănirea care vine la noi prin viața dată nouă pe cruce, este în mod expres aceea pe care o cer cele zece porunci și nu alta. Să le citim!

Ce a rostit Dumnezeu

1. „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei; să nu ai alți dumnezei afară de Mine.

2. Să nu îți faci chip cioplit nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul; să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești, căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam⁷ al

⁷ În textul ebraic al acestui pasaj nu există nici un cuvânt care să indice la „generație”, termen care este oferit de traducători. Este evident, totuși, că

celor care Mă urăsc și mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.

3. Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.

4. Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca să o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să îți faci lucrul tău; dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău (este Sabatul Domnului Dumnezeului tău –KJV); să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea s-a odihnit; de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.

5. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău.

6. Să nu ucizi.

7. Să nu comiți adulter.

8. Să nu furi.

9. Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.

10. Să nu poțestești casa aproapelui tău, să nu poțestești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.”

Aceasta este Legea ce a fost rostită în mijlocul terorilor de la Sinai, de buzele Celui a cărui viață era și este, și de la care venise râul care curgea în acel moment – propria Sa viață dată pentru oameni. Crucea, cu râul ei vindecător, dătător de viață, era la Sinai. De aceea, Crucea, (ca eveniment istoric – n.tr.) nu putea să producă vreo schimbare în Lege. Viața care provenea de la Hristos atât la Sinai cât

este cuvântul cerut de sens și se cere atenție asupra lui numai pentru a arăta faptul că aceeași construcție este în clauza următoare, unde cuvântul „generație” nu mai apare, dar căreia îi aparține la fel de sigur ca celei dintâi. Unii s-au grăbit să presupună că „miile” se referă numai la indivizi și astfel au concluzionat greșit că pedepsele lui Dumnezeu durează mai mult decât îndurarea Sa. Nu este așa. El cercetează nelegiuirile părinților în copii până la a treia și a patra generație a celor care Îl urăsc, dar arată îndurare miilor de generații ale celor care Îl iubesc și păzesc poruncile Lui. Mânia Sa se liniștește curând, în timp ce îndurarea Sa curge în eternitate. Alte traduceri decât cele englezești prezintă acest lucru foarte clar.

și la Calvar, arată că neprihănirea descoperită în Evanghelie nu este alta decât cea a celor zece porunci. Nicio iotă sau o frântură de slovă nu putea fi îndepărtată. Desfășurarea înfricoșătoare de la Sinai a fost și la Calvar, în întunericul gros, în cutremur și în strigătul puternic al Fiului lui Dumnezeu. Stânca lovită și râul de la Sinai au reprezentat Calvarul; Calvarul era acolo; așa că este un fapt real că de pe Calvar, cele zece porunci au fost proclamate în cuvinte identice cu cele auzite la Sinai. Calvarul, nu mai puțin decât Sinaiul, descoperă sfințenia teribilă și neschimbătoare a Legii lui Dumnezeu, atât de teribilă și neschimbătoare încât nu a cruțat nici chiar pe Fiul lui Dumnezeu când „a fost socotit printre călcătorii de lege”. Dar oricât de mare ar fi groaza pe care o inspiră Legea, speranța oferită prin har este mai mare; căci „unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit și mai mult”. În spatele tuturor lucrurilor stă jurământul legământului de har al lui Dumnezeu, asigurând neprihănirea și viața desăvârșită a Legii în Hristos, astfel încât, deși Legea rostește moartea, ea doar ne arată ce lucruri mari a făgăduit Dumnezeu că face pentru cei care cred. Aceasta ne învață să nu ne punem încrederea în ceea ce este firesc, ci să ne închinăm lui Dumnezeu în Duhul și să ne bucurăm în Hristos Isus. Astfel, Dumnezeu Își încerca poporul, pentru ca ei să învețe că „omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului trăiește omul”. Deuteronom 8:3.

În felul acesta, vedem că Legea nu este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu, chiar dacă nu poate da viață. Dimpotrivă, susține acele făgăduințe cu glas de tunete; deoarece, dacă știm că jurământul lui Dumnezeu este același pentru totdeauna, pentru urechea credinței cea mai mare cerință a Legii nu este decât făgăduința împlinirii ei. Și astfel, învățați fiind de Domnul Isus, putem ști că „porunca Lui este viață veșnică”.

- *The Present Truth*, 26 noiembrie 1896

31. Muntele Sinai și Muntele Sion

Mare este Domnul și lăudat de toți în cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele Lui cel sfânt. Frumoasă înălțime, bucuria întregului pământ este muntele Sionului; în partea de miazănoapte este cetatea marelui Împărat. Dumnezeu, în casele Lui împărătești, este cunoscut ca un turn de scăpare.” Psalmul 48:1-3.

Cuvintele acestea sunt cântate ca o laudă pentru locuința lui Dumnezeu din cer, căci „Domnul este în templul Lui cel sfânt, Domnul își are scaunul de domnie în cer” (Psalmul 11:4). Despre Hristos, „care stă la dreapta scaunului de domnie al Măririi în ceruri” (Evrei 8:1), Domnul spune: „Totuși, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt,” sau „peste Sion, muntele sfințeniei Mele” (Ps. 2:6).

Isus Hristos, Împăratul uns în Sion, este și Mare Preot, „un preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec”. Domnul a spus despre „Omul al cărui nume este Odrasla” că „El va zidi templul Domnului, va purta podoaba împărătească, va ședea și va stăpâni pe scaunul Lui de domnie; va fi preot pe scaunul Lui de domnie; și o desăvârșită unire va fi între ei amândoi (sfatul păcii va fi între ei amândoi – KJV).” Zaharia 6:12, 13. Astfel, în timp ce stă pe scaunul Tatălui Său de domnie în ceruri, El este „Slujitor al sanctuarului și al adevăratului cort, ridicat de Domnul, nu de om”. Evrei 8:2 (KJV)

Către acest loc – muntele Sion, muntele sfințeniei lui Dumnezeu și către Sanctuarul de pe el, locuința Sa – Și-a condus Dumnezeu poporul Israel când l-a eliberat din Egipt. După ce au trecut cu bine prin Marea Roșie, Moise a cântat aceste cuvinte inspirate: „Îi vei aduce și îi vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care Ți l-ai pregătit ca locaș, Doamne, la Templul pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne.” Exodul 15:17.

Dar ei nu au ajuns acolo, deoarece nu „au păstrat până la sfârșit încrederea nezgduită de la început”. Astfel „vedem că nu au putut să intre din pricina necredinței lor.” Totuși Dumnezeu nu i-a părăsit, căci chiar „dacă noi nu credem, El rămâne credincios; fiindcă nu Se poate tăgădui singur”. Așa că l-a instruit pe Moise să spună poporului să aducă daruri de aur, argint și pietre prețioase, împreună cu alte materiale și a zis: „Să Îmi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în

mijlocul lor. Să faceți cortul și toate vasele lui după chipul pe care ți-l voi arăta.” (Întocmai așa să-l faceți, conform cu tot ce îți voi arăta, după modelul cortului și după modelul instrumentelor lui. – KJV) Exodul 25:8, 9.

Ce au făcut ei în pustie nu era „adevăratul cort care a fost ridicat de Domnul”, ci unul făcut de om. Cortul și mobilierul lui erau doar „chipurile lucrurilor care sunt în ceruri” și nu „înseși lucrurile cerești”. Evrei 9:23. Au fost doar o umbră a adevăratelor lucruri. Motivul umbrei va fi analizat mai târziu. Dar cei credincioși din vechime au știut la fel ca Ștefan în anii de mai târziu, că „Cel Prea Înalt nu locuiește în lăcașuri făcute de mâini omenești, după cum zice profetul: „Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele; ce fel de casă Îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă?” Fapte 7: 48,49. La consacrarea mărețului său templu, Solomon a spus: „Să locuiască Dumnezeu cu adevărat împreună cu omul pe pământ? Iată, că cerul și cerurile cerurilor nu Te pot cuprinde; cu cât mai puțin această casă pe care am zidit-o eu.” 2 Cronici 6:18.

Toți copiii cu adevărat credincioși ai lui Dumnezeu au înțeles că tabernacolul pământesc sau templul nu au fost locuința reală a lui Dumnezeu, ci doar o ilustrație, un simbol. La fel au crezut și despre instrumentele pe care le conținea sanctuarul.

Așa cum tronul lui Dumnezeu este în templul Său sfânt din cer, tot așa, în simbolul aceluia templu, pe pământ, era o reprezentare a tronului Său. O reprezentare foarte slabă, este adevărat, la fel de departe de realitate după cum lucrările omului sunt departe de cele ale lui Dumnezeu, totuși un simbol al acestuia. Acea ilustrație a tronului lui Dumnezeu era chivotul care conținea tablele Legii. Câteva texte din Scriptură vor arăta acest lucru.

Exodul 25:10-22 conține descrierea completă a chivotului. Era o cutie făcută din lemn, dar complet acoperită, pe dinăuntru și pe din afară cu aur curat. Domnul l-a instruit pe Moise să pună în acest chivot Mărturia pe care i-o va da. Așa a făcut Moise, întrucât mai târziu, povestind lui Israel împrejurările dării Legii, împreună cu idolatria lor care a dus la spargerea primelor table, a spus:

„În vremea aceea, Domnul mi-a zis: ,Taie două table de piatră ca cele dintâi și suie-te la Mine pe munte; fă și un chivot de lemn. Eu voi scrie pe aceste două table cuvintele care erau scrise pe tablele dintâi

pe care le-ai sfârâmat, și să le pui în chivot.’ Am făcut un chivot de lemn de salcâm, am tăiat două table de piatră ca cele dintâi, și m-am suit pe munte, cu cele două table în mână. Domnul a scris pe table, ce fusese scris pe cele dintâi, cele zece porunci, care vă fuseseră spuse pe munte din mijlocul focului, în ziua adunării; și Domnul mi le-a dat. M-am întors apoi și am coborât de pe munte, am pus tablele în chivotul pe care îl făcusem; și ele au rămas acolo, cum îmi poruncise Domnul.” Deuteronom 10:1-5.

Capacul acestui chivot era numit „capacul ispășirii (scaunul îndurării – KJV)”. Era din aur masiv, bătut, și la cele două capete ale lui, făcând parte din aceeași piesă de aur, era câte un heruvim cu aripile întinse. „Heruvimii să aibă fețele întoarse spre capacul ispășirii.” După aceste îndrumări, Domnul a spus: „Să pui capacul ispășirii (scaunul îndurării) pe chivot, și în chivot să pui mărturia pe care ți-o voi da”, lucru pe care Moise l-a făcut, după cum citim: „Acolo Mă voi întâlni cu tine, voi vorbi cu tine de sus, de deasupra scaunul milei, dintre cei doi heruvimi care sunt pe chivotul mărturie, despre toate lucrurile pe care ți le voi da ca porunci pentru copiii lui Israel.” Exodul 25:17-22. (KJV).

Dumnezeu a spus că le va vorbi „dintre heruvimi”. Așa că citim: „Domnul împărătește; popoarele tremură; El șade pe heruvimi; pământul se clatină. Domnul este mare în Sion și înălțat peste toate popoarele.” Psalmul 99:1, 2. Heruvimii umbreau scaunul îndurării, locul din care Dumnezeu vorbea poporului. Îndurare înseamnă har, așa că în scaunul îndurării din cortul pământesc avem un simbol al „scaunului harului” înaintea căruia suntem îndemnați să venim cu îndrăzneală, „ca să câpătăm îndurare și să găsim har, pentru a fi ajutați la vreme de nevoie”. Evrei 4:16.

Temelia guvernării lui Dumnezeu

Cele zece porunci de pe cele două table de piatră erau în chivot, sub scaunul îndurării, arătând astfel că Legea lui Dumnezeu este baza tronului și guvernării Sale. În consecință, citim: „Domnul împărătește; să se veselească pământul, și să se bucure ostroavele cele multe! Norii și negura Îl înconjoară; dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Său de domnie.” „Dreptatea și judecata sunt temelia

scaunului Tău de domnie; bunătatea și credincioșia sunt înaintea Feței Tale.” Psalmul 97:1, 2; 89:14.

De vreme ce tabernacolul și tot ce conținea el a trebuit făcut exact după modelul dat lui Moise, și pentru că acestea erau „simbolurile lucrurilor care sunt în ceruri”, înseamnă că cele zece porunci de pe tablele de piatră erau copia exactă a Legii care este temelia adevăratului tron al lui Dumnezeu din cer. Aceasta ne ajută să înțelegem mai clar cum se face că „este mai lesne să treacă cerul și pământul, decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege”. Luca 16:17. Câtă vreme tronul lui Dumnezeu rămâne, Legea lui Dumnezeu rostită pe Sinai trebuie să rămână neschimbată. „Când se surpă temeliile, ce ar putea să mai facă cel neprihănit?” Psalmul 11:3. Dacă cele zece porunci – pietrele de temelie ale tronului lui Dumnezeu – ar fi distruse, tronul însuși ar cădea, iar speranța celui neprihănit ar pieri. Dar nimănui nu trebuie să îi fie teamă de o asemenea catastrofă. „Domnul este în Templul Lui cel sfânt; Domnul își are scaunul de domnie în ceruri”, deoarece Cuvântul Lui este întărit pentru totdeauna în cer. Acesta este unul din „lucrurile care nu se pot zdruncina”.

Acum putem vedea că muntele Sinai, care este sinonim cu Legea, și care la darea Legii a fost efectiv întruchiparea maiestății înfricoșătoare a Legii, este de asemenea un simbol al tronului lui Dumnezeu. De fapt, în momentul acela, a fost efectiv tronul lui Dumnezeu. Dumnezeu a fost prezent pe el cu toți sfinții Lui îngeri.

Mai mult, groaza teribilă de la Sinai este groaza tronului lui Dumnezeu din cer. Ioan a avut o viziune despre templul lui Dumnezeu din cer și despre tronul în care era așezat Dumnezeu; „și din tron ieșeau fulgere, tunete și glasuri”. „Templul lui Dumnezeu care este în cer, a fost deschis: și s-a văzut chivotul legământului său (chivotul mărturiei Lui – KJV) în templul său. Și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ și o grindină mare.” (Ap. 11:19). „Un foc merge înaintea Lui.”

Groaza tronului lui Dumnezeu este aceeași ca cea de la Sinai – groaza Legii. Totuși, același tron este „tronul harului” la care suntem îndemnați să venim cu îndrăzneală. În același fel „Moise s-a apropiat de norul în care era Dumnezeu” pe Sinai. Exodul 20:21. Nu doar Moise, ci și „Aaron, Nadab și Abihu și cei șaptezeci de bătrâni ai lui Israel” au mers sus pe munte. „Ei au văzut pe Dumnezeul lui Israel; sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca

cerul în curăția lui. El nu Și-a întins mâna împotriva aleșilor copiilor lui Israel. Ei au văzut pe Dumnezeu, și totuși au mâncat și au băut.” Exodul 24:9-11. Dacă nu ar fi fost așa, nu am fi avut o demonstrație pozitivă a faptului că într-adevăr putem veni cu îndrăzneală înaintea tronului harului – celui tron maiestuos din care ies fulgere, tunete și glasuri – și să găsim acolo îndurare. Legea face ca păcatul să se vadă din plin, „dar unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit și mai mult”. Crucea a fost la Sinai, de aceea, chiar și acolo a fost și tronul de har al lui Dumnezeu.

Căci să ne amintim că numai „prin sângele lui Isus” avem „îndrăzneala să intrăm în locul cel mai sfânt”. Evrei 10:19 (KJV). Dacă nu ar fi acest sânge, moartea ar fi sigură pentru noi dacă am veni la tronul lui Dumnezeu și am lua Numele Lui pe buzele noastre, așa cum a fost pentru oricine s-ar fi apropiat cât de puțin de Sinai. Dar Moise și alții s-au apropiat de Dumnezeu pe Sinai, chiar în mijlocul norului și nu au murit, ceea ce este o dovadă sigură că sângele lui Isus i-a salvat. Râul de viață izvorât din Hristos curgea la Sinai, așa cum „râul cu apa vieții, limpede ca cristalul” curge „din tronul lui Dumnezeu și al Mielului”. Apocalipsa 22:1.

Râul acesta izvorăște din inima lui Hristos, în care era și este păstrată Legea cu sfințenie. Hristos era templul lui Dumnezeu și inima Sa era locul locuinței lui Dumnezeu. Știm că râul – apă vie pentru popor – a ieșit din Hristos la Sinai și că sângele și apa, care sunt una în mărturia lor, au țâșnit din coasta Lui pe Calvar – un râu de viață pentru viața lumii. Totuși, deși crucea Calvarului este cea mai înaltă manifestare posibilă a îndurării și iubirii duioase a lui Dumnezeu pentru om, este o realitate că groaza de la Sinai – groaza tronului lui Dumnezeu – a fost acolo. A fost întuneric gros, cutremur de pământ și oamenii au fost umpluți de o spaimă îngrozitoare, deoarece acolo Dumnezeu a arătat consecințele cumplite ale violării Legii Sale. Legea, cu groaza ei pentru făcătorii de rele, a fost la Calvar, la fel ca la Sinai, sau ca în mijlocul tronului lui Dumnezeu.

Când Ioan a văzut templul în cer și tronul maiestuos al lui Dumnezeu, a văzut „în mijlocul tronului” „un Miel care părea înjunghiat”. Apocalipsa 5:6. Astfel, râul cu apa vieții care curge din mijlocul tronului lui Dumnezeu izvorăște din Hristos, așa cum a izvorât râul de la Sinai și de la Calvar. Sinaiul, Calvarul și Sionul, trei munți sacri ai lui Dumnezeu, toți sunt una în mărturia lor pentru cei

care vin la ei în credință. În toți găsim Legea teribilă, aducătoare de moarte a lui Dumnezeu, curgând spre noi sub forma râului vieții cu apa dulce și dătătoare de viață, care ne face să putem cânta:

„În Dumnezeu se află imensă îndurare,
Ca marea ce-o zărești a fi fără sfârșit,
Iar în dreptatea Lui e-o *bunătate* care
Mai mult ca libertatea-i și mult mai de dorit.”

- *The Present Truth*, 3 decembrie 1896

32. Legămintele făgăduinței

De aceea voi, care altădată erați neamuri din naștere, numiți netăiați împrejur de către aceia care se cheamă tăiați împrejur, și care sunt tăiați împrejur în trup de mâna omului, aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume.” Efeseni 2:11, 12.

O idee destul de răspândită este aceea că Dumnezeu are un legământ pentru evrei și altul pentru neamuri; că a existat un timp când legământul cu evreii excludea cu desăvârșire pe neamuri, dar că acum un nou legământ a fost făcut care privește în primul rând pe neamuri, dacă nu în întregime; pe scurt, că iudeii sunt sau erau sub vechiul legământ și că neamurile sunt sub noul. Faptul că această idee este o mare eroare poate fi repede văzut din pasajul deja citat.

De fapt, neamurile, în calitate de neamuri, nu au niciun fel de parte în legămintele făgăduinței, oricare ar fi ele. În Hristos este acel „da”. „În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt „da”; de aceea, și „Amin”, pe care-l spunem noi prin El, este spre slava lui Dumnezeu.” 2 Corinteni 1:20. Neamurile sunt aceia care sunt fără Hristos, și astfel sunt „străini de legămintele făgăduinței”. Niciunul dintre neamuri nu are parte în niciun legământ al făgăduinței. Dar oricine vrea, poate veni la Hristos și se poate împărtăși din făgăduințe; căci Hristos spune: „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară.” Ioan 6:37. Dar când cineva dintre neamuri vine la El, indiferent de naționalitatea lui, încetează să mai fie dintre neamuri și devine membru cu „drept de cetățenie în Israel” (sau, în KJV – membru al Comunității lui Israel).

Dar să observăm de asemenea că iudeul, adică, în accepțiunea obișnuită a termenului, unul care este membru al națiunii ebraice, dacă Îl respinge pe Hristos, nu are mai multă parte de făgăduințele lui Dumnezeu sau de legămintele făgăduinței decât au neamurile. Cu alte cuvinte, nimeni nu are vreo parte în făgăduințe, în afară de cei care le acceptă. Oricine este „fără Hristos”, fie că se numește iudeu, sau unul dintre neamuri, este de asemenea „fără Dumnezeu în lume” și străin de legămintele făgăduinței, străin de comunitatea lui Israel. Acest lucru ne învață cel dintâi text citat. Cineva trebuie să fie în Hristos

pentru a beneficia de „legămintele făgăduinței” și pentru a fi membru al comunității lui Israel. Prin urmare, a fi „cu adevărat israelit” înseamnă pur și simplu a fi creștin. Acest lucru este la fel de adevărat pentru cel care a trăit în zilele lui Moise cum a fost pentru cei din zilele lui Pavel, sau pentru cei care trăiesc astăzi.

Cineva probabil se va gândi să întrebe: „Dar cum e cu legământul făcut la Sinai? Vrei să spui că este același cu cel sub care trăiesc creștinii, sau că era la fel de bun? Nu ni se spune că avea cusur? Și dacă avea cusur, cum puteau viața și mântuirea să vină prin el?”

Întrebări foarte pertinente la care este ușor de răspuns. Este de netăgăduit că harul a fost la Sinai din belșug – „harul lui Dumnezeu care aduce mântuire” – deoarece Hristos a fost acolo cu toată plinătatea Lui de har și adevăr. Mila și adevărul s-au întâlnit acolo, neprihănirea și pacea au curs ca un râu. Dar nu în virtutea legământului făcut la Sinai erau acolo mila și pacea. Acel legământ nu a adus nimic poporului, deși totul era acolo ca ei să se bucure.

Valoarea comparativă a celor două legăminte care sunt cunoscute ca „primul” și „al doilea” sau „vechiul” și „noul” este prezentată astfel în cartea Evrei, care Îl înfățișează pe Hristos ca Mare Preot și pune în contrast preoția Lui cu cea a oamenilor. Iată câteva din punctele superiorității Marelui nostru Preot în comparație cu preoții pământești:

1. „Pe când Leviții se făceau preoți fără jurământ; Isus S-a făcut preot prin jurământul Celui ce I-a zis: „Domnul a jurat și nu se va căi: Tu ești preot în veac după rânduiala lui Melhisedec.” Evrei 7:21.

2. Ei erau preoți doar pentru un scurt timp, deoarece „moartea îi împiedica să rămână pururea”; de aceea, era o continuă schimbare și succesiune. Dar Hristos „trăiește în veac” și de aceea El are „o preoție care nu poate trece de la unul la altul”. Preoții pământești erau preoți atât timp cât trăiau, dar nu trăiau mult. Hristos, de asemenea, este preot atât timp cât trăiește, dar El este „viu în vecii vecilor”.

3. Preoții leviți erau făcuți preoți „după legea unei porunci pământești”. Preoția lor era numai pe din afară, în trup. Ei se puteau ocupa de păcat numai în ceea ce privește manifestările lui exterioare, cu nimic de fapt. Dar Hristos este Mare Preot „prin puterea unei vieți nepieritoare” – o viață care salvează în modul cel mai complet. El slujește Legea în Duhul.

4. Ei erau slujitori numai ai unui sanctuar pământesc, făcut de om. Hristos „stă la dreapta tronului Majestății în ceruri, ca Slujitor al sanctuarului și al adevăratului cort ridicat de Domnul, nu de om”.

5. Ei erau doar oameni păcătoși, lucru dovedit de mortalitatea lor. Dar, „în ce privește duhul sfințeniei” Hristos este „dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea din morți” (Romani 1:4) și astfel El este „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai pe sus de ceruri”. Evrei 7:26.

„Prin chiar faptul acesta El S-a făcut chezașul (garanția – KJV) unui legământ⁸ mai bun” Evrei 7:22. Legământul al cărui Slujitor este Hristos este cu atât mai bun decât acela ai cărui slujitori erau preoții leviți, a căror preoție data numai de la facerea legământului la Sinai, cu cât Hristos și preoția Lui sunt mai bune decât ei și preoția lor. Cu alte cuvinte, legământul al cărui Slujitor este Hristos ca Mare Preot este cu atât mai bun decât legământul care datează de la Sinai cu cât Hristos este mai bun decât omul, cu cât cerul este mai sus decât pământul, cu cât sanctuarul din cer este mai mare decât sanctuarul de pe pământ, cu cât lucrările lui Dumnezeu sunt mai bune decât lucrările făpturii create; cu cât „legea Duhului de viață în Hristos Isus” este mai bună decât „legea unei porunci pământești”, cu cât viața veșnică este mai bună decât viața care este doar „un abur care apare o clipă și apoi trece”, cu cât jurământul lui Dumnezeu este mai bun decât cuvântul omului.

⁸ Cititorul va observa că termenul „legământ” este preferat cuvântului „testament”, din versiunea veche. Cuvintele „legământ” și „testament” care se găsesc în versiunea obișnuită a Bibliei, provin din același cuvânt grecesc. Multă confuzie a rezultat din cauza faptului că traducătorii au folosit în mod arbitrar „legământ” în unele locuri și „testament” în altele. Traducerea ar trebuie să fie uniformă; și de vreme ce referința este la ceea ce în traducerea ebraică întotdeauna este „legământ”, acest cuvânt ar trebui folosit întotdeauna. Să ne amintim că oriunde în traducerea Bibliei apare cuvântul „testament”, cuvântul care ar fi trebuit folosit este „legământ”. Cuvântul „testament” este pe deplin nejustificat și induce în eroare.

Diferența

Acum putem citi în ce constă această uriașă diferență: „Dar acum Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă, cu cât legământul al cărui Mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe *făgăduințe mai bune*. În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea. Căci ca o muștrare, (găsind cusur în ele – KJV), a zis Dumnezeu lui Israel: ,Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou; nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că nu au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul. Dar iată legământul, pe care îl voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu. Și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând: ,Cunoaște pe Domnul’, căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei. Pentru că le voi ierta nelegiuirile și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor.” Evrei 8:5-12.

Următoarele adevăruri trebuie să iasă în evidență pentru cititorul profund al acestui text:

1. Ambele legăminte sunt făcute numai cu Israel. Neamurile, așa cum deja am văzut, sunt „străini de legămintele făgăduinței”. Este întotdeauna admis și chiar pretins că ei nu au nimic de-a face cu vechiul legământ, dar ei au și mai puțină legătură cu noul legământ.

2. Ambele legăminte sunt făcute cu „casa lui Israel”, nu cu câțiva indivizi, nici cu o națiune împărțită, ci „cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda”, și asta înseamnă cu tot poporul lui Israel. Primul legământ a fost făcut cu întreaga casă a lui Israel, înainte ca ei să fie împărțiți; al doilea legământ va fi făcut când Dumnezeu va scoate pe copiii lui Israel dintre păgâni și îi va face o singură națiune, când „nu vor mai fi două națiuni, nici nu vor mai fi împărțiți în două împărții”. Ezechiel 37:22, 26. Dar în această privință vom mai discuta mai târziu.

3. Ambele legăminte conțin făgăduințe și sunt fondate pe ele.

4. „Noul legământ” este mai bun decât cel de la Sinai.

5. Este mai bun, deoarece făgăduințele pe baza cărora este fondat sunt mai bune.

6. Totuși, se va vedea, comparând termenii noului legământ cu al celui vechi, că sfârșitul intenționat de ambele este același. Cel vechi spune: „Dacă veți asculta de glasul Meu”; cel nou spune: „Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor”. Ambele fac referire la Legea lui Dumnezeu. Ambele au ca obiectiv sfințenia și răsplătirile sfințeniei. În legământul de la Sinai s-a spus lui Israel „Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt.” Exodul 19:6. Exact așa este în realitate poporul lui Dumnezeu, „o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor (deosebit - KJV)”. 1 Petru 2:5, 9.

Dar făgăduințele legământului de la Sinai nu au fost niciodată realizate, pentru simplul motiv că aveau cusur. Făgăduințele celui legământ depindeau toate de popor. Ei au spus: „Vom face tot ce a spus Domnul”. Exodul 19:8; 24:7. Ei au promis că vor ține poruncile, cu toate că deja demonstraseră incapacitatea de a face ceva de la ei înșiși. Promisiunile lor de a ține Legea, ca Legea însăși, erau „fără putere” datorită firii pământești. Romani 8:3. Tăria celui legământ era de aceea numai tăria Legii; iar aceasta este moarte.

De ce legământul de la Sinai?

Atunci de ce a fost făcut legământul? – Din exact același motiv pentru care a fost rostită Legea la Sinai: „din pricina călcărilor de lege”. Domnul spune că „pentru că nu au rămas în legământul Meu”. Ei au prețuit prea puțin „legământul cel veșnic” pe care Dumnezeu îl făcuse cu Avraam și de aceea l-a făcut pe acesta cu ei, ca o mărturie împotriva lor.

„Legământul cel veșnic” făcut cu Avraam este un legământ al credinței. Este veșnic, deci darea Legii nu îl putea anula. A fost confirmat prin jurământul lui Dumnezeu și de aceea Legea nu putea adăuga nimic la el. Deoarece Legea nu a adăugat nimic la acel legământ, și totuși nu era nici împotriva făgăduințelor lui, înseamnă că Legea era conținută în făgăduințe. Legământul lui Dumnezeu cu Avraam îi asigura lui și seminței lui neprihănirea Legii, prin credință. Nu prin fapte, ci prin credință.

Legământul cu Avraam era atât de amplu în scopul lui încât a cuprins națiunile, „toate familiile pământului”. Prin acest legământ,

susținut de jurământul lui Dumnezeu, avem noi încredere și speranță în a veni la Isus, Cel în care a fost confirmat. În virtutea acelui legământ, și numai în virtutea lui, primește omul binecuvântările lui Dumnezeu, căci crucea lui Hristos pur și simplu aduce binecuvântarea lui Avraam asupra noastră.

Acel legământ era în totalitate al credinței și de aceea asigură mântuirea, de vreme ce „prin har ați fost mântuiți, prin credință; și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu; nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni”. Istoria lui Avram accentuează foarte mult faptul că mântuirea este în întregime a lui Dumnezeu, și nu este prin puterea omului. „Puterea este a lui Dumnezeu” (Psalmul 62:11); și Evanghelia este „puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede”. Romani 1:16. Din cazul lui Avraam, ca și din cel al lui Isaac și al lui Iacov, ni se face cunoscut că numai Dumnezeu Însuși poate împlini făgăduințele lui Dumnezeu. Ei nu au dobândit nimic prin înțelepciunea, dibăcia sau puterea lor; totul era un dar de la Dumnezeu. El i-a condus și i-a protejat.

Acesta este adevărul care s-a văzut și mai proeminent la eliberarea copiilor lui Israel din Egipt. Dumnezeu S-a făcut cunoscut lor ca „Domnul Dumnezeu părinților voștri, Dumnezeu lui Avraam, Dumnezeu lui Isaac și Dumnezeu lui Iacov” (Exodul 3:15); și l-a însărcinat pe Moise să le facă cunoscut faptul că El urma să îi elibereze ca împlinire a legământului făcut cu Avraam. Dumnezeu a vorbit lui Moise și i-a zis:

„Eu sunt Domnul. Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeu cel Atotputernic, dar n-am fost cunoscut de ei sub Numele Meu ca „Domnul”. *De asemenea Mi-am încheiat legământul Meu cu ei*, ca să le dau țara Canaan, țara călătoriilor lor sfinte, în care au locuit ca străini. Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe care îi țin egiptenii în robie, și *Mi-am adus aminte de legământul Meu*. De aceea, spune copiilor lui Israel: „Eu sunt Domnul: Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor, și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți. Vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeu vostru, și veți cunoaște că Eu, Domnul, Dumnezeu vostru, vă izbăvesc de muncile cu care vă apasă egiptenii. Eu vă voi aduce în țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov. Eu vă voi da-o în stăpânire; Eu, Domnul. ”” Exodul 6:2-8.

Citiți acum din nou cuvintele lui Dumnezeu chiar înainte de a face legământul de la Sinai:

„Așa să vorbești casei lui Iacov, și să spui copiilor lui Israel: ați văzut ce am făcut egiptenilor și cum v-am purtat pe aripi de vultur, și v-am adus la Mine. De aceea acum, dacă veți asculta cu adevărat de glasul Meu și veți păzi legământul Meu, Îmi veți fi o comoară deosebită mai presus de toate popoarele; căci tot pământul este al Meu; și Îmi veți fi o împărăție de preoți și o națiune sfântă.” Exodul 19:4-6. (KJV)

Observați cum stăruiește Dumnezeu asupra faptului că El Însuși a făcut tot ce s-a făcut pentru ei. El i-a eliberat de egipteni, El i-a adus la Sine. Acesta este lucrul pe care ei îl uitau în mod continuu, fapt indicat de murmurările lor. Ba chiar au mers până acolo încât să întrebe dacă Domnul era printre ei sau nu; murmurările lor întotdeauna indicau gândul că ei singuri se puteau ocupa de lucruri mai bine decât Dumnezeu. Dumnezeu i-a condus printre munți, i-a trecut prin Marea Roșie și prin deșertul unde nu exista mâncare sau băutură, și le-a împlinit în mod miraculos nevoile de fiecare dată ca să îi facă să înțeleagă faptul că nu puteau trăi decât prin Cuvântul Lui. Deuteronom 8:3.

Legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Avraam era fondat pe credință și încredere. „Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.” Astfel, când Dumnezeu, ca împlinire a acelui legământ, a eliberat pe Israel din robie, toate lucrările Lui cu ei au fost calculate în așa fel încât să îi învețe încrederea în El, pentru ca într-adevăr ei să fie copiii legământului.

Lecția de încredere

Răspunsul lor a fost încrederea în sine. Citiți raportul neîncrederii lor în Dumnezeu din Psalmul 106. El i-a pus la încercare la Marea Roșie, prin oferirea manei, și la apele Meriba. De fiecare dată nu s-au încrezut în El în mod perfect. Acum, El vine să îi încerce încă o dată prin darea Legii. Așa cum am învățat deja, Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca oamenii să încerce să obțină neprihănirea prin Lege sau să creadă că așa ceva este posibil. În darea Legii, așa cum arată toate circumstanțele în care a fost dată, El plănuise ca fiii lui Israel și de asemenea noi, să învățăm că Legea este infinit deasupra efortului

omenesc de a o atinge, și pentru a face clar că, de vreme ce păzirea poruncilor este esențială pentru mântuirea pe care El a făgăduit-o, El Însuși va împlini Legea în noi. Acestea sunt Cuvintele lui Dumnezeu: „Ascultă, poporul Meu, și voi depune mărturie înaintea ta; o, Israele, dacă ai vrea să Mă ascuți, niciun dumnezeu străin nu ar fi în tine, nici nu te-ai închina unui dumnezeu străin.” Psalmul 81:8, 9 (KJV). „Apleacă-ți urechea și vino la Mine; ascultă și sufletul tău va trăi.” Isaia 55:3 (KJV). Cuvântul Lui transformă sufletul (astfel încât acesta trece – n.tr.) din moartea păcatului la viața neprihănirii, așa cum l-a scos pe Lazăr din mormânt.

O citire atentă a Exodului 19:1-6 va arăta că nu a existat nicio aluzie că un alt legământ trebuia atunci făcut. De fapt, evidența este dimpotrivă. Domnul S-a referit la legământul Său – legământul dat cu mult timp înainte, lui Avraam – i-a îndemnat să îl păzească și le-a spus care va fi rezultatul păzirii lui. Legământul cu Avraam era, așa cum am văzut, un legământ al credinței, iar ei îl puteau păzi pur și simplu păzind credința. Dumnezeu nu le-a cerut să intre într-un alt legământ cu El, ci doar să accepte legământul Lui de pace, pe care îl dăduse cu mult timp înainte părinților lor.

De aceea, replica potrivită a poporului ar fi trebuit să fie: „Amin, Doamne, făcă-ni-se după voia Ta.” Dimpotrivă, ei au spus: „*Vom face* tot ce a spus Domnul”; și au repetat promisiunea lor, chiar accentuând-o, și după ce au auzit Legea. Era aceeași încredere în sine care a condus pe urmașii lor să spună lui Hristos: „Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?”. Gândiți-vă la oamenii muritori care presupun că pot face lucrarea lui Dumnezeu! Hristos a răspuns: „Lucrarea lui Dumnezeu este aceasta, să credeți în Acela pe care L-a trimis El. (KJV)” Tot așa a fost și în pustia de la Sinai, când a fost dată Legea și legământul a fost făcut.

Asumarea responsabilității de a face lucrările lui Dumnezeu a arătat lipsă în aprecierea măreției și sfințeniei Lui. Doar când oamenii sunt ignoranți în ce privește neprihănirea lui Dumnezeu, își stabilesc propria neprihănire și refuză să se supună neprihănirii lui Dumnezeu. Vezi Romani 10:3. Promisiunile lor nu erau bune la nimic, pentru că ei nu aveau nicio putere să le îplinească. De aceea, legământul, care se baza pe acele promisiuni, era în întregime fără valoare în ceea ce privește oferirea vieții. Tot ce puteau obține din acest legământ era exact ceea ce puteau obține de la ei înșiși, adică moartea. A te încrede

în el însemna a face legământ cu moartea și a face înțelegere cu mormântul. Intrarea lor în legământ era o înștiințare pentru Domnul că se pot descurca foarte bine fără El; că erau capabili să împlinească orice făgăduință pe care o făcea El.

Dar Dumnezeu nu i-a părăsit, căci „a zis: „Negreșit, ei sunt poporul Meu, niște copii care nu vor fi necredincioși (care nu vor minți (KJV).’ Și astfel El S-a făcut Mântuitorul lor.” Isaia 63:8. El a știut că sunt mânași de impuls atunci când au făcut acea făgăduință, și că nu realizau ce înseamnă ea. Aveau râvnă pentru Dumnezeu, dar nu potrivit cunoștinței. El îi scosese din țara Egiptului ca să îi învețe să Îl cunoască, și nu S-a mâniat pe ei pentru că erau atât de înceți în a învăța lecția. Avusese răbdare cu Avraam când a crezut că poate să ducă la bun sfârșit planurile lui Dumnezeu, a fost foarte răbdător cu Iacov când a fost atât de ignorant încât să presupună că moștenirea făgăduită de Dumnezeu putea fi câștigată prin înșelătorie și fraudă. Așa că, acum, avea răbdare cu ignoranța copiilor lor și lipsa lor de credință, pentru ca apoi să îi poate duce la credință.

Compasiunea divină

Dumnezeu îi întâmpină pe oameni acolo unde sunt ei. El are „compasiune față de cei neștiutori și rătăciți”. Evrei 5:2 (KJV). Întotdeauna și în orice timp caută să atragă oamenii la Sine, indiferent cât de depravați sunt; și de aceea, atunci când întrevade cea mai slabă licărire a bunăvoinței sau dorinței de a-I sluji, imediat o hrănește, făcând tot ce poate pentru a conduce sufletul la o iubire mai mare și o cunoștință cât mai deplină. Astfel, chiar dacă fiii lui Israel au eșuat în încercarea aceasta supremă a încrederii lor în El, El s-a folosit de dorința lor exprimată de a-I sluji, cu toate că era „în felul lor plin de slăbiciune”. Din cauza necredinței lor nu au avut tot ce Își dorise El ca ei să aibă; dar ceea ce au obținut prin lipsa lor de credință era o continuă amintire a ceea ce puteau avea dacă ar fi crezut pe deplin. Din cauza ignoranței lor în ce privește măreția sfînteniei Lui, ignoranță exprimată în promisiunea lor de a ține Legea, Dumnezeu a continuat, prin proclamarea Legii, să le arate măreția neprihănirii Lui și totala lor neputință de a o împlini.

33. Învelitoarea și umbra

Dar, dacă Evanghelia este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, dumnezeul acestei lumi a orbit mințile celor necredincioși, pentru ca lumina Evangheliei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu răsară peste ei.” 2 Corinteni 4:3, 4 R.V.

„Moise a coborât de pe muntele Sinai, cu cele două table ale mărturiei în mână. Când cobora de pe munte nu știa că pielea feței lui strălucea, *pentru că* vorbise cu Domnul.” Exodul 34:29. Pentru că Moise a vorbit cu Dumnezeu, fața lui strălucea chiar și după ce a părăsit prezența apropiată a lui Dumnezeu. „Aaron și toți copiii lui Israel s-au uitat la Moise, și iată că pielea feței lui strălucea; și se temeau să se apropie de el. Moise i-a chemat; Aaron și toți frunțașii adunării lui Israel s-au întors la el, și el le-a vorbit. După aceea, toți copiii lui Israel s-au apropiat; și el le-a dat toate poruncile, pe care le primise de la Domnul, pe muntele Sinai. Când a încetat să le vorbească, și-a pus o mahramă (o învelitoare – KJV) pe față. Când intra Moise înaintea Domnului, ca să-I vorbească, își scotea mahrama până ce ieșea; iar când ieșea, spunea copiilor lui Israel ce i se poruncise. Copiii lui Israel se uitau la fața lui Moise, și vedeau că pielea feței lui strălucea; și Moise își puneia iarăși mahrama pe față până ce intra ca să vorbească cu Domnul.” Versetele 30-35.

Necredința este cea care orbește mintea. Acționează ca o învelitoare care oprește lumina. Doar prin credință pricepem; Moise a avut o credință profundă și statornică, de aceea, el „a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut”. El nu avea nevoie de învelitoare pe față nici măcar atunci când era în prezența imediată a slavei lui Dumnezeu. Învelitoarea pe care și-o puneia pe față când cobora ca să vorbească fiilor lui Israel era pusă numai pentru ei, deoarece fața lui strălucea în așa fel încât ei nu puteau să îl privească. Dar când se întorcea să vorbească cu Domnul, își scotea învelitoarea.

Învelitoarea de pe fața lui Moise era o concesiune făcută slăbiciunii poporului. Dacă nu și-ar fi pus-o el, atunci fiecare dintre ei ar fi fost obligat să își pună o învelitoare peste față, ca să se apropie și să îl asculte pe Moise. Ei nu erau în stare, așa cum era Moise, să privească slava Domnului cu fața neacoperită. De aceea, practic fiecare dintre ei avea o învelitoare pe propria față. Fața lui Moise era neacoperită.

Învelitoarea de pe fața copiilor lui Israel reprezenta necredința care era în inimile lor. Așa că, învelitoarea era de fapt peste inimile lor. „Mințile lor erau orbite” și „până astăzi, când se citește Moise, învelitoarea este peste inimile lor” (2Cor. 3:15). Aceasta este adevărat nu numai despre poporul evreu, ci despre toți aceia care nu Îl văd pe Hristos prezentat în toate scrierile lui Moise.

O învelitoare interpusă între oameni și lumină îi lasă în umbră. Astfel, când copiii lui Israel au întins învelitoarea necredinței între ei și „lumina Evangheliei slavei lui Hristos”, în mod natural au primit numai umbra ei. Au primit numai umbra lucrurilor bune făgăduite lor, în loc să primească înseși lucrurile făgăduite. Să observăm câteva umbre comparate cu realitățile!

Umbră și realitate

1. Dumnezeu spusese: „Dacă într-adevăr veți asculta de glasul Meu și veți păzi legământul Meu... Îmi veți fi o împărăție de preoți”. Dar ei nu au devenit niciodată o împărăție de preoți. Doar o singură seminție, seminția lui Levi, a avut de-a face cu sanctuarul și din acea seminție, doar o familie, cea a lui Aaron puteau fi preoți. Ar fi însemnat moarte sigură pentru oricine nu era din familia lui Aaron să aibă îndrăzneala să slujească drept preot în vreun fel. Totuși, cei care sunt cu adevărat copiii lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, sunt „o preoție împărătească”, „o preoție sfântă, care să aducă jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.” 1 Petru 2:5. Aceasta a făgăduit Dumnezeu națiunii iudeilor la Sinai, dar ei nu au ajuns niciodată la aceasta, deoarece nu au păzit legământul credinței, ci s-au încrezut în propria lor putere.

2. În loc să fie aduși la sanctuarul ceresc pe care l-au întemeiat mâinile lui Dumnezeu și să fie sădiți în el, au avut un sanctuar pământesc făcut de om și nici măcar în acela nu li se permitea să intre.

3. Tronul lui Dumnezeu din sanctuarul de sus este un tron viu, care se mișcă, venind și plecând ca strălucirea unui fulger, ca răspuns imediat la gândul Duhului. Ezechiel 1. Dimpotrivă, în sanctuarul pământesc ei au avut doar o slabă reprezentare a celui tron sub forma unui chivot din lemn și aur, care trebuia dus pe umeri de oameni.

4. Făgăduința din legământul cu Avraam, pe care poporul lui Dumnezeu trebuia să o păzească, era că Legea va fi pusă în inimă. Copiii lui Israel au avut-o pe tablele de piatră. În loc ca, prin credință să primească „legea Duhului de viață în Hristos Isus” (Romani 8:2), scrisă pe „piatra vie” din mijlocul tronului lui Dumnezeu (vezi 1 Petru 2:3, 4; Apocalipsa 5:6), care le-ar fi împărțită viață, făcându-i și pe ei pietre vii, au primit legea scrisă numai pe pietrele reci, fără viață, care nu le putea da decât moartea.

5. Pe scurt, în loc de slujirea neprihănirii lui Dumnezeu în Hristos, au avut numai slujirea morții; căci chiar lucrul care este un miros de viață pentru cei care cred, este un miros de moarte pentru cei care nu cred.

Dar vedem bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu chiar și aici. Le-a oferit lumina strălucitoare a Evangheliei Sale pline de slavă, iar ei au interpus o învelitoare de necredință, astfel că au putut primi doar umbră. Totuși, chiar această umbră era o amintire mereu prezentă a realității. Când un nor gros, trecător, aruncă o umbră pe pământ, știm, dacă nu suntem prea întunecați ca să gândim, că nu ar putea arunca nicio umbră dacă nu ar exista soarele; astfel, chiar norul vestește prezența soarelui. Dacă deci oamenii de astăzi, chiar preținși creștini, nu ar fi la fel de orbi precum copiii lui Israel, s-ar bucura întotdeauna în lumina feței lui Dumnezeu, de vreme ce și un nor dovedește întotdeauna că lumina este prezentă, iar credința întotdeauna face ca norul să dispară sau lasă să se vadă în el curcubeul făgăduinței.

Mărturia lui Dumnezeu în mijlocul necredinței

Era mai bine pentru iudei să aibă Legea chiar ca un martor împotriva lor, decât să nu o aibă deloc. Era oricum un mare avantaj pentru ei faptul că le-au fost încredințate cuvintele vii ale lui Dumnezeu. Romani 3:2. Este mai bine să avem Legea ca să ne ocărăscă pentru păcatele noastre și să ne arate calea neprihănirii, decât să fim lăsați fără ea complet. Astfel, iudeii, chiar în necredința lor, au avut un avantaj mai presus de păgâni, deoarece iudeii aveau „în Lege forma neprihănirii și a adevărului”. Romani 2:20 (KJV). În timp ce forma aceea nu îi putea salva, ci doar făcea condamnarea lor mai mare dacă respingeau instrucțiunile exprimate prin ea, totuși exista un avantaj în ea prin faptul că era o mărturie constantă pentru

ei despre Dumnezeu. Dumnezeu nu a lăsat păgânii fără martori, prin faptul că le-a vorbit despre Sine prin lucrurile făcute de El, predicându-le Evanghelia prin cele create, dar mărturia dată evreilor, pe lângă cealaltă, a fost chiar imaginea realităților Sale eterne.

Ba chiar însăși realitățile acestea erau pentru poporul Său. Doar că învelitoarea de necredință de pe inimile lor îi împiedica să aibă realitatea a cărei umbră o aveau, căci „învelitoarea este dată la o parte în Hristos” (2 Corinteni 3:14), iar Hristos era chiar și atunci prezent cu ei. Ori de câte ori inima se întoarce spre Domnul, învelitoarea este luată. Chiar cel mai orb ar fi putut vedea că sanctuarul vechiului legământ și rânduielile serviciului divin legate de el, nu erau realitățile pe care Dumnezeu jurase să le dea lui Avraam și seminței lui. Așa că s-ar fi putut întoarce cu toții odată spre Domnul, așa cum au făcut indivizi de-a lungul întregii istorii a lui Israel.

Moise a vorbit cu Dumnezeu având fața neacoperită. Pe când ceilalți „au stat în depărtare”, „Moise s-a apropiat”. Doar prin sângele lui Hristos se poate apropia cineva. Prin sângele lui Isus avem îndrăzneala de a intra în locul cel mai sfânt, în locul tainic al lui Dumnezeu. Faptul că Moise a făcut acest lucru, dovedește cunoștința pe care o avea despre puterea sângelui prețios, și încrederea lui în el. Dar sângele care putea să dea îndrăzneală și intrare liberă lui Moise ar fi putut face același lucru pentru toți ceilalți, dacă ar fi crezut cum a crezut el.

Nu uitați că prezența unei umbre este dovada prezenței strălucirii soarelui. Dacă slava neprihănirii lui Dumnezeu nu ar fi fost prezentă în plinătatea ei, poporul lui Israel nu ar fi putut avea nici umbra. Și de vreme ce necredința a produs umbra, credința i-ar fi dus imediat în deplina strălucire și ar fi fost „spre lauda slavei harului Său”.

Moise a văzut slava cu fața neacoperită și a fost transformat de ea. Astfel, dacă credem, „noi toți, cu fața neacoperită, reflectând ca o oglindă slava Domnului, suntem transformați în același chip, din slavă în slavă, ca aceea de la Domnul, Duhul.” 2 Corinteni 3:18 (eng.) La fel ar fi putut să fie și cu copiii lui Israel, dacă ar fi crezut, pentru că Domnul nu a fost niciodată parțial. De ceea ce a avut parte Moise, ar fi putut cu toții să aibă.

Ceea ce a fost abolit

„Hristos este sfârșitul Legii pentru neprihănire fiecăruia care crede.” Romani 10:4 (KJV). El „a nimicit (a abolit -KJV) moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea prin Evangheliie” (2 Timotei 1:10); și această Evangheliie a fost predicată lui Avraam și lui Israel în Egipt și în pustie. Dar din cauza necredinței lor, evreii, „nu au putut privi țință la sfârșitul a ceea ce a fost abolit”. 2 Corinteni 3:13 (KJV). Deoarece credința lor nu s-a ținut de Hristos, au primit doar Legea ca „slujbă aducătoare de moarte” (Versetul 7), în loc de „Legea Duhului de viață în Hristos Isus”.

Oamenii vorbesc despre „perioada Evangheliei”, „dispensațiunea Evangheliei” ca și cum Evanghelia ar fi un gând venit ulterior din partea lui Dumnezeu sau ceva pe care Dumnezeu a întârziat mult să îl dea omenirii. Dar Scripturile ne învață că „dispensațiunea Evangheliei” sau „perioada Evangheliei” este de la Edenul pierdut până la Edenul restaurat. Știm că „Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor națiunilor. Atunci va veni sfârșitul”. Matei 24:14. Atunci va fi sfârșitul ei, dar începutul a fost la căderea omului. Apostolul Pavel ne îndreaptă atenția spre omul de la început, încununat cu slavă și cu cinste și pus peste toate lucrările mâinilor lui Dumnezeu. Făcându-ne să privim către omul din Eden, domn peste tot ce a văzut, apostolul continuă: „Totuși, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse”. Evrei 2:8. De ce nu? – Deoarece a căzut și a pierdut împărăția și slava. Dar continuând să privim către locul în care am văzut mai întâi omul în slava și puterea nevinovăției, în care l-am văzut păcătuiind și lipsit de slavă, apoi Îl „vedem pe Isus”. Hristos a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut; dar unde să caute dacă nu acolo unde s-a pierdut? A venit să salveze oamenii din cădere și astfel, în mod necesar a mers acolo unde omul a căzut. Oriunde păcatul abundă, acolo harul abundă și mai mult. Și astfel „dispensațiunea Evangheliei” cu crucea lui Hristos răspândind lumina slavei lui Dumnezeu în întunericul păcatului, datează de la căderea lui Adam. Acolo unde primul Adam a căzut, se ridică cel de-al doilea Adam, căci acolo este înălțată crucea.

„Dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților”, deoarece al doilea om Adam este un duh dătător de viață (1 Corinteni 15:21, 45), întrucât El este „învierea și viața”. De aceea, în Hristos moartea a fost abolită, iar viața și nemurirea au fost aduse la

lumina prin Evanghelie, chiar în ziua când Adam a păcătuit. Dacă nu ar fi fost așa, Adam ar fi murit chiar în acea zi. Avraam și Sara au dovedit în trupurile lor că Hristos a abolit moartea, pentru că amândoi au experimentat puterea învierii, bucurându-se să vadă ziua lui Hristos. „Dispensațiunea Evangheliei” a fost în slavă deplină în istoria lumii cu mult înainte de Sinai. Dacă oamenii s-au împărtășit de altă dispensațiune în afară de dispensațiunea Evangheliei, a fost numai din cauza împietririi inimii lor nepocăite, care a disprețuit bogățiile bunătății lui Dumnezeu, îndurarea și îndelunga Lui răbdare, și și-au adunat o comoară de mânie pentru ziua mâniei.

În felul acesta, chiar acolo la Sinai slujba aducătoare de moarte a fost îndepărtată în Hristos. Legea se afla „în mâinile unui Mijlocitor” (Galateni 3:19), astfel că ea era viață pentru toți cei care o primeau în El. Moartea, care vine prin păcat și a cărei putere este Legea, a fost abolită și viața a fost pusă în locul ei pentru oricine crede, indiferent cât de mulți sau cât de puțini ar fi ei.

Dar nimeni să nu uite că așa cum Evanghelia a fost în plină slavă la Sinai, tot așa Legea întocmai cum a fost dată pe Sinai, este întotdeauna prezentă în Evanghelie. Dacă Legea de pe tablele de piatră fără viață a fost doar o umbră, a fost totuși umbra exactă a Legii scrise pe piatra vie, Hristos Isus. Dumnezeu vrea ca toți oamenii să știe, oriunde se aude glasul Lui, că neprihănirea pe care ascultarea lui Hristos o împărtășește credinciosului, este neprihănirea descrisă în Legea rostită de pe Sinai. Nicio literă nu poate fi schimbată. Ea este o fotografie exactă a caracterului lui Dumnezeu în Hristos. O fotografie este doar o umbră, este adevărat; dar dacă lumina este bună, este o reprezentare exactă a realității. În acest caz, lumina a fost „lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:4), așa că putem ști despre cele zece porunci că sunt forma exactă și literală a neprihănirii lui Dumnezeu. Ele descriu exact ceea ce Duhul Sfânt va imprima cu litere vii de lumină pe tablele de carne ale inimilor noastre, dacă sunt sensibilizate de o credință simplă.

34. Două legi

Din ceea ce am văzut până acum, va fi evident că există două legi, exact așa cum există două legăminte, având aceeași relație una față de alta, așa cum cele două legăminte au unul față de celălalt. Una este umbra celeilalte, fiind rezultatul așezării învelitoarei necredinței în fața Luminii vieții.

„Căci porunca este o lampă, Legea este lumină; iar muștrările învățaturii sunt calea vieții.” Proverbe 6:23 (KJV). Dar Hristos este singura Lumină din lume, Lumina vieții; așa că Legea adevărată și vie se găsește numai în El. Este viața Lui, deoarece este în inima Lui și din inimă ies izvoarele vieții. El este Piatra vie în care găsim Legea în Persoană, plină de har ca și de adevăr. Legea de pe table nu este decât o umbră a acesteia, chiar dacă o umbră exactă și perfectă. Ea ne spune exact ce găsim în Hristos.

Deși Legea de pe table descrie neprihănirea desăvârșită a lui Dumnezeu, nu are nicio putere să o facă să se manifeste în noi, indiferent cât de mult ne-o dorim. Ea este „fără putere” din cauza firii pământești. Este un indicator credincios, arătând calea, dar fără să ne ducă pe ea. Însă Hristos are „putere asupra oricărei fapte” și în El găsim Legea atât de plină de viață, încât, doar dacă admitem că Legea este bună și mărturisim că Hristos a venit în trup, se va manifesta în gândurile, cuvintele și acțiunile vieților noastre, în ciuda slăbiciunii trupului.

Pentru cei care cunosc Legea doar așa din carte și care, în consecință, cred că le rămâne lor să o împlinească, este o Lege a faptelor și fiind astfel, nu face decât să pronunțe un blestem asupra lor. Dar pentru cei care cunosc Legea în Hristos, este o lege a credinței, care proclamă binecuvântarea iertării și a păcii.

Cunoscută doar de pe tablele de piatră sau din carte, ea este o „lege a păcatului și a morții” (Romani 8:2), de vreme ce „boldul morții este păcatul, și puterea păcatului este Legea”. 1 Corinteni 15:56. Dar cunoscută în Hristos, ea este „Legea Duhului de viață”, „din pricina neprihănirii”.

„Scrișă și săpată în piatră”, ea nu poate fi nimic altceva decât „slujba aducătoare de moarte”. Cel care predică doar Legea scrișă, vorbind oamenilor despre datoria lor de a o păzi, și încitând-i să facă

ce pot mai bine pentru a o păzi, nu face decât slujba condamnării. Dar aceeași Lege scrisă pe tablele de carne ale inimii „cu Duhul Dumnezeului celui viu” (2 Corinteni 3:3) este „viață și pace”; iar cel care predică faptul că „Hristos a venit în trup” (1 Ioan 4:2) și că, atunci când El locuiește în om astăzi, este un ascultător al Legii la fel ca acum o mie opt sute de ani, este un slujitor al neprihănirii.

Cunoscută doar ca un cod de reguli la care trebuie să ne conformăm viețile – o „lege a poruncilor conținută în orânduiri” – nu este decât un „jug al robiei”, deoarece eforturile cele mai mari ale unei persoane de a le păzi sunt ele însele numai păcat; „căci Scriptura a închis totul (pe toți) sub păcat”; și cu fiecare faptă „făcută în neprihănirea noastră”, Legea nu face decât să mărească strânsoarea morții peste noi, și să îngroașe gratiile închisorii noastre. Dar „Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este libertatea”. 2 Corinteni 3:17. De aceea, în Hristos, Legea este „legea desăvârșită a libertății”. Iacov 1:25.

Când la Sinai, iudeii s-au oferit de bună voie că vor face lucrările lui Dumnezeu pentru El, au luat asupra lor propria mântuire. Au ignorat istoria lui Avraam și legământul lui Dumnezeu cu el către care li se atrăsese atenția în mod special. Dar Dumnezeu este îndelung răbdător și nu vrea ca cineva să piară, ci toți să vină la pocăință și astfel, în armonie cu legământul Său făcut cu Avraam, nu a lepădat poporul, ci S-a străduit să îi învețe despre Sine Însuși și despre mântuirea Lui, chiar în ciuda necredinței lor. Le-a dat un sistem al jertfelor și darurilor și o repetiție zilnică și anuală de ceremonii care erau în conformitate cu legea pe care au ales ei să o păzească, și anume, legea faptelor.

Bineînțeles, acest sistem al jertfelor nu îi putea mântui mai mult decât legea călcată a faptelor, din care se trăgea sistemul. Orice om care a înțeles suficient natura păcatului și necesitatea ispășirii, are destul simț pentru a cunoaște că iertarea și neprihănirea nu puteau fi niciodată obținute prin ceremoniile legate de tabernacol. Chiar sacrificiul indica faptul că moartea este plata și rodul păcatului. Dar oricine putea vedea că viața mielului, a țapului sau a bouului nu valora așa de mult ca viața omului. Prin urmare, niciunul din acele animale, nici toate la un loc, nu puteau răspunde pentru viața unui singur om. Mii de berbeci, chiar sacrificii umane, nu puteau ispăși nici măcar un singur păcat. Mica 6:6, 7.

Cei credincioși din popor au înțeles acest lucru destul de bine. David a spus, după ce a comis un mare păcat: „Dacă ai fi voit jertfe, Ți-aș fi adus; dar Ție nu îți plac arderile de tot.” Psalmul 51:16. Iar prin profeți, Dumnezeu a învățat poporul: „Ce-Mi trebuie mulțimea jertfelor voastre?” „Nu Îmi place sângele taurilor, oilor și țapilor.” Isaia 1:11. „Arderile voastre de tot nu-Mi plac, și jertfele voastre nu-Mi sunt plăcute.” Ieremia 6:20. Nu exista nicio virtute în ele, pentru că Legea avea numai „umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor” și nu putea „niciodată prin aceleași jertfe care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie”. Evrei 10:1.

Ar fi fost mai bine, de fapt ar fi fost cel mai bine dacă poporul ar fi păstrat credința simplă și puternică a lui Avraam și Moise, caz în care nu ar fi avut un alt cort decât acela „pe care Domnul l-a ridicat, nu omul”; nici un alt mare preot, cu excepția lui Hristos Însuși, „făcut Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisdec”; nici o limită în preoție, ci fiecare dintre ei ar fi fost un preot „care să aducă jertfe duhovnicești plăcute înaintea lui Dumnezeu prin Isus Hristos”; nici o altă lege decât „Legea Duhului de viață în Hristos”; pe scurt, ar fi avut realitatea și nu doar umbra. Dar de vreme ce nu au crezut, a fost o minunată manifestare a bunătații, iubirii și îndelungii răbdări a lui Dumnezeu în faptul că le-a dat ceea ce trebuia să le servească drept o continuă lecție intuitivă. „Neputința și zădărnicia” (Evrei 7:18) legii faptelor era întotdeauna evidentă pentru fiecare persoană care se gândea la acest lucru; și când sufletul se trezea, Legea al cărei singur folos era convingerea, și a cărei unică putere era moartea, îi îndruma spre Hristos, Cel pentru care îi închidea, ca să găsească libertate și viață. Era evident pentru ei că în Hristos, și doar în El, puteau găsi mântuire. Adevărul așa cum este în Hristos, este adevărul care sfințește.

Cum vine iertarea

Un alt punct pe care trebuie să îl observăm în mod special, deși a fost deja studiat, este că nimeni nu a primit vreodată mântuirea sau iertarea vreunui păcat în virtutea legii faptelor sau a sacrificiilor legate de ea. Mai mult, Dumnezeu nu a făcut niciodată în așa fel ca poporul să se aștepte că Legea îi va mântui și nimeni care a crezut cu

adevărat în El nu a gândit vreodată că ea ar putea face aceasta. Samuel i-a spus lui Saul: „Ascultarea face mai mult decât jertfele; și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor.” 1 Samuel 15:22.

Regele profet, dintr-o inimă plină de căință, prin mila lui Dumnezeu, a scris: „Dacă ai fi voit jertfe, Ți-aș fi adus; dar Ție nu-Ți plac arderile de tot. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit; Dumnezeule, Tu nu disprețuiești, o inimă zdrobită și mâhnită.” Psalmul 51:16, 17. Prin Osea, Domnul a spus: „Bunătate voiesc, nu jertfe; și cunoștință de Dumnezeu mai mult decât arderi de tot.” Osea 6:6. În loc de jertfa grăsimii animalelor, Domnul dorea ca poporul să „lase dreptatea să curgă ca o apă curgătoare și neprihănirea ca un pârau care nu seacă niciodată”. Amos 5:24. Amintiți-vă capitolul despre a bea în neprihănirea lui Dumnezeu.

„Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit.” Evrei 11:4. Nu a obținut neprihănirea prin jertfirea întâilor născuți ai turmei lui, ci prin credința care l-a condus la sacrificiu. „Fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.” Romani 5:1. „Prin har ați fost mântuiți, prin credință; și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.” Efeseni 2:8. Și așa a fost de la început; căci „Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire”; la fel este afirmat și despre Enoh și Noe și despre toți patriarhii și profeții.

După construirea tabernacolului, jertfele nu puteau fi aduse în alt loc; totuși mulți oameni erau departe de el. De trei ori pe an ei trebuiau să se adune acolo pentru a se închina. Dar nu trebuia ca ei să aștepte să vină acele perioade ca să primească iertarea păcatelor pe care le-au comis între timp. Oriunde s-ar fi găsit un om când păcătuia și devenea conștient de plaga din inima lui, putea să-și recunoască păcatul înaintea Domnului, care era mereu aproape, și să experimenteze, la fel cum și noi putem, că „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire”. 1 Ioan 1:9. Acest lucru este demonstrat de cazul lui David, când profetul lui Dumnezeu l-a mustrat pentru marele său păcat. David a spus: „Am păcătuیت împotriva Domnului” și imediat a venit asigurarea: „Domnul ți-a îndepărtat păcatul”. 2 Samuel 12:13. (KJV)

Odată ce acest lucru a avut loc, sufletul pocăit și iertat putea să aducă „jertfe ale neprihănirii” (Psalmul 4:5; 51:19 - KJV), plăcute lui Dumnezeu. Atunci Domnul avea plăcere de arderile de tot și de toate jertfele de pe altarul Său. De ce? – Deoarece ele arătau recunoștința inimii și deoarece erau o recunoaștere a faptului că toate aparțin lui Dumnezeu și că totul vine de la El. În toate jertfele adevărate există principiul care sublinia faptul că Cel care mântuiește sufletul este din abundență capabil să împlinească toate nevoile fizice, chiar dacă orice urmă de bunuri lumești ar fi consumate. Nu gândul că noi Îi dăm ceva lui Dumnezeu, ci că Dumnezeu ne dă nouă este cel care face un sacrificiu adevărat, de vreme ce singurul sacrificiu real este cel al lui Hristos. Acest lucru era clar manifestat în fiecare jertfă care era oferită. Oamenii puteau vedea că nu Îl îmbogățesc pe Domnul, căci jertfa era mistuită. Fiecare om care aducea jertfe în mod inteligent – oricine se închina în duh și în adevăr – pur și simplu arăta că depinde numai de Dumnezeu atât pentru viața de acum cât și pentru viața care va veni.

Lipsa de valoare a vechiului legământ

Prin urmare, vechiul legământ, împreună cu Legea care îi aparținea, nu a avut nici măcar pentru un moment valoare pentru iertare și mântuire din păcat. A fost „fără efect” chiar de la început. Vezi Psalmul 89:39, eng. O dovadă a acestui lucru este cererea lui Moise față de Dumnezeu, când copiii lui Israel au făcut vițelul de aur și i s-au închinat. Când Dumnezeu a spus: „Lasă-Mă, mânia Mea are să se aprindă împotriva lor și îi voi mistui”, Moise L-a implorat pe Domnul și a spus:

„Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mână tare? Pentru ce să zică egiptenii: „Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să îi omoare prin munți și ca să-i șteargă de pe fața pământului”? Întoarce-Te din iușimea mâniei Tale și lasă-Te de răul acesta pe care vrei să-l faci poporului Tău. Adu-Ți aminte de Avraam, de Isaac și de Israel, robii Tăi, cărora le-ai spus, jurându-Te pe Tine Înсуți: „Voi înmulți sămânța voastră ca stelele cerului, voi da urmașilor voștri toată țara aceasta de care am vorbit, și ei o vor stăpâni în veac.”” Exodul 32:10-13.

Nu a spus niciun cuvânt despre legământul care tocmai fusese făcut, ci numai despre legământul cu Avraam. Nu s-a legat nici un pic de făgăduințele pe care le făcuse poporul, ci numai de făgăduința și jurământul lui Dumnezeu. Dacă legământul de la Sinai ar fi avut vreodată valoare, cu siguranță ar fi avut-o atunci când a fost făcut; dar vedem că și atunci a fost trecut complet cu vederea. Nu a avut mai multă putere să mântuiască poporul decât avea pergamentul pe care era scris.

În anii de mai târziu, Ieremia s-a rugat: „Dacă nelegiuirile noastre mărturisesc împotriva noastră, lucrează, pentru Numele Tău, Doamne! Căci abaterile noastre sunt multe; am păcătuit împotriva Ta”. „Doamne, ne recunoaștem răutatea noastră și nelegiuirea părinților noștri; căci am păcătuit împotriva Ta. Pentru Numele Tău, nu nesocoti, nu necinsti scaunul de domnie al slavei Tale! Nu uita, nu rupe legământul Tău cu noi! Este oare printre idolii neamurilor vreunul care să aducă ploaie? Sau poate cerul să dea ploaie? Nu dai Tu, ploaie, Doamne, Dumnezeul nostru? Noi nădăjduim în Tine, căci Tu ai făcut toate aceste lucruri.” Ieremia 14:7, 20-22. Aceasta a fost cererea pe care o dorea Dumnezeu în acel moment, ca și acum de altfel, căci a spus: „Întoarce-te, Israel decăzut, spune Domnul; și nu voi lăsa mânia Mea să cadă peste tine; căci Eu sunt milos, spune Domnul, și nu țin mânia pe vecie. Recunoaște-ți numai fărădelegea, că ai păcătuit împotriva Domnului Dumnezeului tău.” Ieremia 3:12, 13 (KJV). Era la fel de adevărat atunci ca și acum că, „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ni le ierte”.

Puterea lui Dumnezeu de Creator și Răscumpărător, făgăduința și jurământul Său, sunt singurele de care adevărații iudeii pocăiți au depins pentru mântuirea lor. Niciunul dintre ei nu s-a gândit vreodată să depindă de propriile fapte sau făgăduințe ca mijloace ale mântuirii. Pe scurt, din zilele lui Abel și până acum, a existat o singură cale a vieții și mântuirii prin care oamenii puteau fi mântuiți. Din ziua când mântuirea prin Sămânța femeii a fost descoperită lui Adam și Evei, înainte să fie alungați din Eden, nu a existat nicio schimbare în planul de mântuire, nici în cerințele lui Dumnezeu pentru mântuire, nici în numărul celor cărora li se oferă mântuirea, așa cum nu a existat în Dumnezeu Însuși, nici în tronul Său din cer.

Oamenii s-au schimbat, dar Dumnezeu nu. Întotdeauna au existat oameni care s-au încrezut în propriile lor cuvinte și făgăduințe, și în

ceremonii; dar aceasta nu dovedește că Dumnezeu a dorit ca ei să facă așa. În zilele lui Moise și ale lui Hristos, majoritatea oamenilor se încredeau mai mult în forme și ceremonii; la fel se întâmplă și astăzi. Oamenii au fost întotdeauna mai dispuși să apuce umbra în locul realității. Dar aceasta nu dovedește că în zilele din vechime Dumnezeu se aștepta ca oamenii să fie mântuiți prin legea faptelor, așa cum nu dovedește astăzi că îndreptățirea nu este prin credință.

Faptele excesului de zel

Întotdeauna a fost o tendință printre oameni să înmulțească riturile și ceremoniile. Acesta este rezultatul inevitabil al încrederii în fapte pentru mântuire. Așa a fost în zilele lui Hristos și la fel este acum. Când oamenii primesc ideea că faptele *lor* trebuie să îi mântuiască sau că ei înșiși trebuie să facă lucrările lui Dumnezeu, nu se pot mulțumi încercând să împlinească doar poruncile lui Dumnezeu. Astfel, ei învață ca învățături „niște porunci omenești”, adăugând la ele continuu, până ce oamenii nu mai pot nici măcar să enumere „faptele bune” cerute, cu atât mai puțin să le și facă. Jugul care chiar de la început este dureros și insuportabil, devine din ce în ce mai greu, până ce în final religia devine o „marfă”, iar oamenii, cu bani sau cu alte considerente, cumpără „marfa” din necesitatea de a face faptele care le sunt impuse. Și pentru că este și mai departe de posibil ca oamenii să împlinească poruncile lui Dumnezeu prin propriile lor eforturi, decât este a împlini poruncile omenești, curând Legea lui Dumnezeu se pierde din vederea lor, ajungând mai prejos de poruncile oamenilor. Toate acestea nu reprezintă decât tendința naturală și inevitabilă provenită din eșecul de a-L vedea pe Hristos în scrierile lui Moise și de a înțelege că orice ceremonie pe care a dat-o vreodată Dumnezeu a fost intenționată, tocmai prin goliciunea ei, să îi impresioneze pe oameni cu necesitatea lor absolută de a depinde numai de Hristos, singurul în care este realitatea.

Rostul unei asemănări

Încă ceva despre umbră și realitate. După cum am văzut, Legea dată poporului în pustia Sinai, nu a fost decât o umbră a Legii reale, care este viața lui Dumnezeu. Deseori acest lucru este sugerat ca o

depreciere a Legii; mulți oameni par să gândească faptul că, de vreme ce Legea de pe Sinai a fost doar o umbră a lucrurilor bune, atunci ar trebui să alegem ceea ce este cât se poate de opus ei. Dar nu așa gândesc oamenii în lucrurile vremelnice. Dacă avem o fotografie – o umbră – a unui om pe care dorim să îl găsim, nu ne oprim la un om ale cărui trăsături nu aduc nici pe departe cu asemănarea, ca să spunem: „Acesta este omul”. Nu, găsim omul a cărui fotografie este imaginea exactă și atunci știm că îl avem pe cel căutat. Acum, adevărata Lege este viața lui Dumnezeu, iar Legea dată copiilor lui Israel – umbra lucrurilor bune – este fotografia caracterului lui Dumnezeu.

Singurul om din toată lumea care, în orice trăsătură, se regăsește în caracteristicile specifice acelei fotografii este „omul Hristos Isus”, în inima căruia este Legea. El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, dar chipul viu – Piatra vie. Venind la El în credință, noi de asemenea devenim pietre vii, având scrisă în noi aceeași Lege care era în El, pentru că Duhul Său ne transformă în același chip viu; iar Legea de pe tablele de piatră de la Sinai va fi martor că asemănarea este perfectă. Dar, dacă există vreo deviație de la fotografia desăvârșită, o lipsă de asemănare va arăta că nu suntem din adevărata familie a lui Dumnezeu.

- *The Present Truth*, 24 decembrie 1896

35. Intrarea în țara făgăduită

Timp de aproape patruzeci de ani, le-a suferit purtarea în pustie.” Fapte 13:18. În aceste câteva cuvinte, apostolul Pavel, în discursul său din sinagoga din Antiohia, a expus cei patruzeci de ani de pribegie prin pustie a israeliților; și pentru scopul studiului acesta vom trece prin ei aproape la fel de repede. Purtarea lor a fost de așa natură încât Dumnezeu a „suferit-o” în mod literal. Raportul este unul al murmurărilor și al răzvrătirii. „N-au crezut în Dumnezeu, n-au avut încredere în ajutorul Lui.” Psalmul 78:22. „De câte ori s-au răzvrătit ei împotriva Lui în pustie! De câte ori L-au mâniat (mâhnit – KJV) ei în pustietate! Da, n-au încetat să ispitească pe Dumnezeu și să întărate (să îngrădească – KJV) pe Sfântul lui Israel. Nu și-au mai adus aminte de puterea Lui, de ziua când i-a izbăvit de vrăjmaș; de minunile pe care le-a făcut în Egipt și de semnele Lui minunate din câmpia Țoan.” Versetele 40-43. Deși patruzeci de ani au văzut zilnic lucrările lui Dumnezeu, nu au învățat căile Lui; de aceea, spune Domnul, „M-am dezgustat de neamul aceasta și am zis: „Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut căile Mele! Am jurat dar în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea.”” Evrei 3:10, 11.

O moștenire a credinței

„Vedem dar că nu au putut să intre din pricina necredinței lor.” Ce ne învață acest lucru despre natura moștenirii către care Dumnezeu Își conducea poporul? – Pur și simplu că era o moștenire care putea fi stăpânită numai de către cei care aveau credință – că numai credința o putea câștiga. Posesiunile temporare, lumești, pot fi, și sunt câștigate și păstrate de oameni care nu cred sau care chiar Îl disprețuiesc și Îl hulesc pe Dumnezeu. De fapt, oamenii necredincioși au cel mai mult din bunurile acestei lumi. Mulți, pe lângă David, au fost invidioși văzând prosperitatea celor răi; dar asemenea sentimente de invidie apar doar când ne uităm la lucrurile temporare în locul celor eterne. „Prosperitatea nebunilor îi va distruge.” Dumnezeu a ales săracii acestei lumi, însă „bogați în credință și moștenitori ai împărăției pe care a făgăduit-o celor care Îl iubesc”. Iacov 2:5. Împărăția aceea „nu este din lumea aceasta” (Ioan 18:36), ci este „patria mai bună, adică

una cerească”, pe care au așteptat-o patriarhii. Evrei 11:16. Către această țară făgăduise Dumnezeu să Își conducă poporul atunci când l-a eliberat din Egipt. Dar ea poate fi stăpânită numai de cei care sunt „bogați în credință”.

Venise timpul când Dumnezeu Își putea duce la bun sfârșit scopul cu poporul Său. Cei lipsiți de credință, care spusese că micuții lor vor muri în pustie, au pierit, iar acum chiar acei copii, care crescuseră până la maturitate și care se încredeau în Domnul, urmau să intre în țara făgăduită. După moartea lui Moise, Dumnezeu i-a spus lui Iosua: „Scoală-te, treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta, și intrați în țara pe care o dau copiilor lui Israel. Orice loc pe care va călca talpa piciorului vostru vi-l dau, cum am spus lui Moise.” Iosua 1:2, 3.

Traversarea Iordanului

Dar Iordanul se rostogolea între ei și țara în care trebuiau să intre împreună cu toate turmele și micuții lor. Râul era umflat, inundând toate malurile și nu erau poduri; dar același Dumnezeu care dusesse poporul prin Marea Roșie încă îi conducea și era la fel de capabil să facă minuni. Toți oamenii și-au ocupat locurile după ordinele Domnului, preoții ce purtau chivotul fiind cu aproximativ o mie de pași înaintea oștirii. Au mers înainte înspre râu, al cărui curs își vedea de drum. Au venit chiar până la marginea râului, dar apele nu s-au retras nici măcar puțin. Dar acești oameni învățaseră să se încreadă în Domnul și când le-a spus El să înainteze, nu au ezitat nicio clipă. Au intrat în apă, cu toate că știau că este atât de adâncă încât le era imposibil să o treacă și destul de rapidă ca să îi ia. Însă nu era treaba lor să se ocupe cu greutățile; partea lor era să asculte de Domnul, iar a Lui de a face calea.

„Când preoții, care duceau chivotul, au ajuns la Iordan, și când li s-au muiat picioarele în marginea apei, ... apele care se pogoară din sus s-au oprit și s-au înălțat grămadă, la o foarte mare depărtare de lângă cetatea Adam, care este lângă Țartan; iar cele care coborau spre marea câmpiei, care este marea sărată, s-au scurs de tot. Poporul a trecut în fața Ierihonului. Preoții care duceau chivotul legământului Domnului s-au oprit pe uscat în mijlocul Iordanului, în timp ce tot Israelul poporul trecea pe uscat, până a isprăvit tot poporul de trecut Iordanul.” Iosua 3:14-17.

Ce desfășurare de credință și încredere în Dumnezeu! Albia Iordanului era uscată, este adevărat, pentru ca poporul să treacă, dar la dreapta era un perete de apă ce se făcea din ce în ce mai înalt, fără niciun suport vizibil. Imaginați-vă grămada aceea mare de apă, aparent amenințând să înghită poporul, și veți putea aprecia mai bine credința celor care au trecut calm pe dinaintea ei. Pe toată durata traversării, preoții au stat calmi și nemișcați în mijlocul albiei râului, iar poporul a trecut fără să rupă rândurile. Nimeni nu s-a îmbrâncit pentru a trece repede înainte ca apele să cadă peste ei; căci „cel care crede nu se va grăbi să fugă”. Isaia 28:16.

În sfârșit liberi

„În vremea aceea, Domnul a zis lui Iosua: „Fă-ți niște cuțițe de piatră, și taie împrejur pe copiii lui Israel, a doua oară.”” „Căci copiii lui Israel umblaseră patruzeci de ani prin pustie, până la nimicirea întregului neam de oameni de război, care ieșiseră din Egipt, și care nu ascultaseră de glasul Domnului. Domnul le-a jurat că nu-i va lăsa să vadă țara pe care jurase părinților lor că le-o va da, o țară în care curge lapte și miere. În locul lor a ridicat pe copiii lor; și Iosua i-a tăiat împrejur; căci erau netăiați împrejur, pentru că nu-i tăiasă împrejur pe drum. După ce a isprăvit de tăiat împrejur pe tot poporul, au rămas pe loc în tabără până la vindecare. Domnul a zis lui Iosua: „Astăzi am ridicat ocară Egiptului de deasupra voastră.”” Iosua 5:2-9.

Pentru a vedea întreaga forță a acestei ceremonii, trebuie să ne amintim însemnătatea tăierii împrejur și de asemenea trebuie să știm ce se înțelege prin „ocara Egiptului”. Tăierea împrejur însemna neprihănire prin credință (Romani 4:11); adevărata tăiere împrejur, a cărei laudă nu este de la oameni, ci de la Dumnezeu, înseamnă ascultare de Lege, prin Duhul (Romani 2:25-29); înseamnă neîncredere totală în sine, încredere și bucurie în Hristos Isus. Filipeni 3:3. În acest exemplu vedem că Dumnezeu Însuși a poruncit ca poporul să fie tăiat împrejur, o dovadă clară că El Însuși îi accepta ca neprihăniți. La fel cum s-a întâmplat cu Avraam, credința lor le-a fost socotită ca neprihănire.

„Neprihănirea înalță pe un popor, dar păcatul este rușinea popoarelor.” Proverbe 14:34. Păcatul este „ocara Egiptului” și acesta este cel ce a fost îndepărtat de la copiii lui Israel, căci adevărata tăiere

împrejur a inimii, singura pe care Dumnezeu o socotește tăiere împrejur, este „tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești. Coloseni 2:11. „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „În ziua când am ales pe Israel, Mi-am ridicat mâna spre sămânța casei lui Iacov și M-am arătat lor în țara Egiptului, Mi-am ridicat mâna spre ei, și am zis: Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru! ... Atunci le-am zis: Lepădați fiecare urâciunile care vă atrag privirile, și nu vă spurcați cu idolii Egiptului! Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru. Dar ei s-au răzvrătit împotriva Mea și nu au vrut să Mă asculte. Niciunul n-a lepădat urâciunile care îi atrăgeau privirile, și n-au părăsit idolii Egiptului.” Ezechiel 20:5-8.

Pentru că nu au vrut să părăsească idolii Egiptului, oamenii care au ieșit din acea țară împreună cu Moise nu au intrat în țara făgăduită. Un popor nu poate fi în același timp și liber și în robie. Robia Egiptului – „ocara Egiptului” – nu era doar munca fizică pe care poporul era forțat să o facă fără răsplată, ci idolatria urâcioasă a Egiptului în care căzuseră. Din aceasta voia Dumnezeu să își elibereze poporul, când i-a spus faraonului: „Lasă poporul Meu să plece, ca să Mă slujească”.

Această libertate a fost obținută în final de popor. Dumnezeu Însuși a declarat că robia, păcatul, ocara Egiptului a fost îndepărtată de la ei. Atunci se putea cânta: „Deschideți porțile, ca să intre neamul cel neprihănit și credincios.” Isaia 26:2.

Biruința credinței

„Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost ocolite șapte zile.” Evrei 11:30.

„Și credința este realitatea lucrurilor sperate, dovada lucrurilor care nu se văd.” Evrei 11:1 (KJV)

„Căci armele luptei noastre nu sunt firești, ci puternice prin Dumnezeu ca să doboare întăriturile.” 2 Corinteni 10:4. (KJV)

Copiii lui Israel erau în țara făgăduită, dar după toate aparențele, nu erau în stăpânirea ei. Încă locuiau în corturi, în timp ce locuitorii țării erau adăpostiți în cetățile lor, ale căror „ziduri se înălțau până la cer”, atât de puternice încât numai raportul despre ele i-a făcut pe copiii lui Israel să se piardă cu inima și să se întoarcă în urmă cu

patruzeci de ani. Dar ziduri de piatră și mulțimi de oameni înarmați nu sunt nimic atunci când bătălia este a Domnului.

„Ierihonul era închis și întărit de teama copiilor lui Israel. Nimeni nu ieșea din el, și nimeni nu intra în el.” Iosua 6:1. Ierihonul era prima cetate care trebuia luată și modul de acționare pe care îl ordonase Domnul era unul calculat să testeze credința israeliților la maxim. Tot poporul trebuia să mășăluiască în jurul cetății în liniște desăvârșită, cu excepția preoților care mergeau înainte cu chivotul; ei trebuiau să sufle din trâmbițele lor. „Iosua dăduse porunca aceasta poporului: „Voi să nu strigați, să nu vi se audă glasul, și să nu vă iasă o vorbă din gură, până în ziua când vă voi spune: Strigați! Atunci să strigați.”” Iosua 6:10. De îndată ce terminau de înconjurat orașul în tăcere, trebuiau să se întoarcă în tabără. Același lucru trebuia făcut timp de șase zile succesive, iar în a șaptea zi înconjurarea trebuia făcută de șapte ori.

Imaginați-vă situația. Zgomot de pași, întreaga mulțime mergea în jurul cetății și apoi intra în tabără. Din nou și din nou se repeta acest lucru, fără un rezultat vizibil. Zidurile erau la fel de înalte și de cumplite ca înainte; nicio piatră nu a căzut, nici măcar puțin mortar nu s-a desprins. Totuși, niciun cuvânt de murmurare nu s-a auzit din popor.

Putem crede pe bună dreptate că în prima sau a doua zi vederea acelei mari oștiri mășăluid tăcut în jurul cetății a umplut pe locuitori de groază, mai ales că înainte fuseseră îngroziți de raportul a ceea ce făcuse Dumnezeu pentru acel popor. Dar, cum marșul se repeta zi după zi, aparent fără vreun scop, era foarte natural pentru cei asediați să prindă curaj și să privească totul ca o farsă. Mulți poate că au început să batjocorească și să îi zeflemisească pe israeliți cu metodele lor lipsite de sens. Istoria războaielor nu avea niciun precedent pentru un asemenea mod de a proceda la capturarea unei cetăți și ar fi fost contrar naturii umane dacă unii din poporul cetății nu ar fi ridiculizat pe față pe cei care mășăluiiau afară.

Dar niciun cuvânt de ripostă nu a venit din partea celor din rânduri. Cu răbdare, copiii lui Israel au suportat orice batjocuri aruncate. Niciun glas nu a fost auzit spunând: „Ce rost au toate acestea?” „Ce fel de general este acest Iosua?” „Presupune el că prin zgomotul pașilor noștri cadențați vom face zidurile să vibreze și astfel vor cădea?” „Am obosit de această nebunie și voi sta în cortul meu

până ce vom face ceva care să merită efortul.” Oricine cunoaște ceva despre natura umană, știe că aceste expresii și altele similare ar fi fost rostite nestăvilit în asemenea împrejurări de către majoritatea oamenilor; și că este ceva remarcabil să nu se producă o revoltă împotriva procedurilor. Așa s-ar fi întâmplat în cazul copiilor lui Israel cu patruzeci de ani înainte; dar faptul că au mășăluit cu răbdare și în tăcere în acest fel în jurul cetății de treisprezece ori, aparent fără scop, este dovada celei mai remarcabile credințe pe care a cunoscut-o lumea vreodată. Gândiți-vă la o întreagă națiune, printre care nu era niciun căutător de greșeli, niciunul care să rostească vreun cuvânt de plângere pentru că era pus în situația pe care nu o putea înțelege și care, aparent, era fără niciun rost.

A șaptea zi aproape că se duse și a treisprezecea înconjurare a cetății era încheiată. Totul a rămas ca la începutul marșului lor. Acum venea ultimul test, de încoronare a credinței. „A șaptea oară, pe când preoții sunau din trâmbițe, Iosua a zis poporului: „Strigați, căci Domnul v-a dat cetatea în mână.” Iosua 6:16.

De ce să strige? – Pentru că Domnul le-a dat cetatea; trebuiau să strige biruința. Dar ce dovadă era acolo că biruința era câștigată? Ei nu puteau vedea niciun câștig. O, credința este „dovada lucrurilor care nu se văd”. Biruința era a lor, deoarece Dumnezeu a garantat-o și credința lor o pretindea pe baza Cuvântului Său. Nicio clipă nu au ezitat; credința lor era desăvârșită și la cuvântul ordinului un strigăt triumfător s-a ridicat din vasta adunare. „Când a auzit poporul sunetul trâmbiței, a strigat tare, și zidul s-a prăbușit.” Iosua 6:20.

Făgăduința făcută acelor oameni este aceeași pe care Dumnezeu o extinde și asupra noastră; și toate lucrurile raportate despre ei sunt pentru învățătura noastră. „Nu prin sabia lor au pus mâna pe țară, nu brațul lor i-a mântuit” (Psalmul 44), ci mâna dreaptă a Domnului i-a mântuit. Tot așa El a spus că vom „fi mântuiți de vrăjmașii noștri și din mâna celor care ne urăsc”, pentru ca, eliberați din mâna vrăjmașilor noștri, să Îi putem sluji fără frică, în sfințenie și neprihănire toate zilele vieții noastre. Luca 1:68-75. Această eliberare este prin Hristos, care este acum, la fel ca în zilele lui Iosua, „Căpetenia oștirii Domnului”. El spune: „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”. Ioan 16:33. „Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri.” Coloseni

2:10. Astfel, „ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră”. 1 Ioan 5:4.

- *The Present Truth*, 31 decembrie 1896

36. Vanitate și înfrângere

„Tu stai în picioare prin credință;
Nu te îngâmfa dar, ci teme-te.” Romani 11:20.
„Astfel dar, cine crede că stă în picioare,
Să ia seama să nu cadă.” 1 Corinteni 10:12

Omul nu este într-un pericol mai mare decât atunci când tocmai a avut un mare succes sau a câștigat o mare biruință. Dacă nu este foarte atent, cântecul său bucuros de mulțumire va avea o notă de felicitare îngâmfată a sinelui. Deși începe cu recunoașterea puterii lui Dumnezeu, cu laude și recunoștință la adresa Lui, pe nesimțite omul se pune în locul lui Dumnezeu și pretinde că propria lui înțelepciune și putere i-au adus succesul și biruința. Astfel se expune atacului fiind sigur că va fi un biruitor, în timp ce s-a despărțit de sursa puterii. Doar în Domnul, Iehova, este putere veșnică.

„Iosua a trimis din Ierihon niște bărbați la Ai, care este lângă Bet-Aven, la răsărit de Betel. Și le-a zis: „Suiți-vă și iscodiți țara.” Și oamenii aceia s-au suit și au iscodit cetatea Ai. S-au întors la Iosua și i-au spus: „Degeaba mai faci să mai meargă tot poporul; două sau trei mii de oameni vor ajunge ca să bați cetatea Ai; nu osteni tot poporul, căci oamenii aceia sunt puțini la număr.” Aproape trei mii de oameni au pornit, dar au luat-o la fugă dinaintea oamenilor din Ai. Oamenii din Ai le-au omorât aproape treizeci și șase de oameni; ... Poporul a rămas încremenit și cu inima moale ca apa.” Iosua 7:2-5.

Nimeni în afara pericolului

Istoria Ierihonului și a cetății Ai sunt suficiente pentru a răspunde celor care repetă cu multă asigurare, ca și când ar fi pasaj din Scriptură, zicala: „Odată în har, pentru totdeauna în har”, însemnătatea fiind că odată ce o persoană umblă cu adevărat în frica de Domnul nu mai poate niciodată cădea. Nu poate fi îndoială că fiii lui Israel s-au încrezut cu adevărat și pe deplin în Domnul când au traversat Iordanul și au mășăluit în jurul Ierihonului. Dumnezeu Însuși a mărturisit că aveau neprihănirea prin credință și Cuvântul Lui a declarat că au câștigat o biruință glorioasă prin credință. Totuși, au

trecut doar câteva zile și au suferit o înfrângere gravă. Era începutul apostaziei. Cu toate că, după aceea Dumnezeu a lucrat multe minuni pentru ei și S-a arătat întotdeauna gata să facă tot ceea ce putea prinde credința lor, întregul popor al lui Israel nu a mai fost niciodată unit din nou pentru „a lupta lupta cea bună a credinței”. Doar pentru o scurtă perioadă, după revărsarea Duhului din ziua Cincizecimii, mulțimea tuturor celor care au crezut au fost „o inimă și un gând”. Dar faptul că aceeași unitate și putere în credință desăvârșită va fi mărturisită din nou în mijlocul poporului lui Dumnezeu de pe pământ, este la fel de sigur ca orice altă făgăduință a lui Dumnezeu.

Cauza înfrângerii

Exista păcat în tabără când Israel s-a suit împotriva cetății Ai și acesta era motivul înfrângerii. Întregul popor a suferit, nu numai din cauza păcatului lui Acan, ci pentru că toți au păcătuit. „Iată, i s-a îngâmfat sufletul, nu este fără prihană în el; dar cel neprihănit va trăi prin credința lui.” Habacuc 2:4. Fie că au fost orbiți de „înșelăciunea păcatului” și s-au înălțat în mințile lor, fie înălțarea lor de sine a condus la păcatul lor, nu este esențial; este sigur însă că poporul făcuse loc păcatului și a devenit încrezător în sine, ceea ce înseamnă în sine păcat. Din cauza păcatului au suferit înfrângere; atât timp cât păcatului i se oferea loc în inimile lor, nu puteau înainta în cucerirea țării; și aceasta din nou dovedește că moștenirea făgăduită, către care îi conducea Dumnezeu, era una care putea fi stăpânită numai de un popor neprihănit – de către cei care aveau neprihănirea prin credință.

Oamenii care se suiseră să vadă țara au făcut poporul să creadă că doar câțiva oameni erau necesari pentru a captura cetatea Ai, deoarece era o cetate mică. Dar nu au avut nicio bază pentru o astfel de presupunere. E adevărat, Ai nu era la fel de mare ca Ierihon, dar numărul nu avea nimic de-a face cu capturarea cetății. „Prin credință au căzut zidurile Ierihonului” și dacă israeliții ar fi fost doar jumătate sau o zecime, rezultatul ar fi fost la fel. Se cerea aceeași putere pentru a captura cetatea Ai care fusese necesară pentru a captura Ierihonul, adică puterea lui Dumnezeu, menținută prin credință. Când oamenii au spus că numai câțiva erau necesari pentru a captura cetatea Ai, au pretins că dibăcia lor militară era cea care urma să le asigure țara. Ceea ce a fost o greșeală amarnică. Dumnezeu a făgăduit că le va *da*

țara, și nu putea fi obținută decât ca un dar. Cea mai puternică armată pe care a văzut-o lumea vreodată, înarmată cu cele mai bune arme de război nu o putea lua; pe când câțiva oameni neînarmați, puternici în credință și dând slavă lui Dumnezeu, o puteau lua în stăpânire cu ușurință. Forța cu care se ia împărăția cerului nu este forța armelor.

Înfrângerea nu este în planul lui Dumnezeu

Un alt lucru pe care îl învățăm din istoria cetății Ai este că Dumnezeu nu a intenționat ca poporul Lui să sufere o înfrângere vreodată, sau ca în ocuparea țării vreun om să își piardă viața. Într-o luptă obișnuită, pierderea a treizeci și șase de oameni într-un asalt asupra unei cetăți puternic fortificate nu ar fi fost socotit mare, fie că asaltul ar fi avut succes sau nu; dar pentru luarea în stăpânire a țării Canaanului a fost o înfrângere teribilă. Făgăduința era „orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau” și „nimeni nu va putea să stea împotriva ta” (Iosua 1: 3,5), iar acum, ei înșiși au fost obligați să fugă, cu pierdere de oameni. Influența pe care traversarea Iordanului și capturarea Ierihonului ar fi trebuit să o lase asupra păgânilor, ca să îi impresioneze și să îi umple de teamă, era acum nimicită. Încercându-se în propria lor tărie, israeliții au pierdut puterea prezenței lui Dumnezeu și și-au demonstrat propria lor slăbiciune.

Mijloacele de apărare

Că era în întregime împotriva planului lui Dumnezeu ca vreunul din israeliți să își piardă viața la luarea în stăpânire a țării făgăduite este mai departe arătat de faptul, pe care ar trebui să îl remarcăm bine aici, și anume că nu era în planul Lui ca ei să lupte pentru stăpânirea moștenirii făgăduite. Deja am văzut că numărul și armele nu au avut nimic de-a face cu luarea Ierihonului și că, atunci când au depins de armele lor, forța care în lupta obișnuită ar fi fost mai mult decât suficientă, nu le-a fost de niciun ajutor. Amintiți-vă de asemenea minunata eliberare din Egipt și distrugerea întregii armate a faraonului, fără să fie ridicată măcar o armă sau să se folosească vreo putere omenească și că Dumnezeu și-a condus poporul pe cea mai

lungă și mai dificilă rută cu scopul ca ei să nu vadă războiul (Exodul 13:18), și apoi citiți următoarea făgăduință:

„Poate că vei zice în inima ta: „Neamurile acestea sunt mai mari la număr decât mine, cum voi putea să le izgonesc”? Să nu te temi de ele. Adu-ți aminte ce a făcut Domnul Dumnezeuul tău lui Faraon și întregului Egipt; adu-ți aminte de marile încercări pe care ți le-au văzut ochii, de minunile și semnele, de mâna tare și de brațul întins cu care te-a scos Domnul Dumnezeuul tău. *Așa va face Domnul Dumnezeuul tău tuturor popoarelor de care te temi.* Domnul Dumnezeuul tău va trimite chiar și viespii bondărești împotriva lor, până la deplina nimicire a celor ce vor scăpa și se vor ascunde de tine. Să nu te înspăimânți de ei; căci Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, Dumnezeuul cel mare și înfricoșat.” Deuteronom 7:17-21.

Așa cum făcuse Domnul faraonului și întregului Egipt, a făgăduit că va face tuturor vrăjmașilor care s-ar fi așezat în calea înaintării israeliților către țara făgăduită. Dar copiii lui Israel nu au dus nicio luptă pentru a realiza eliberarea lor din Egipt și pentru a distruge întreaga armată a acestuia. Când Moise, cu patruzeci de ani înainte, a încercat să elibereze pe Israel prin forța fizică, a eșuat și a fost obligat să fugă în dizgrație. Doar după ce a cunoscut Evanghelia ca putere a lui Dumnezeu pentru mântuire, a fost capabil să scoată poporul fără nicio frică de mânia regelui. Aceasta este o dovadă concludivă că Dumnezeu nu plănuise ca ei să lupte pentru stăpânirea țării; și dacă nu luptau, bineînțeles că nu puteau să piardă pe niciunul dintre ei în bătălie. Citiți mai departe despre modul în care Dumnezeu Își propusese să le dea țara:

„Voi trimite groaza Mea înaintea ta, voi pune pe fugă pe toate popoarele la care vei ajunge, și voi face ca toți vrăjmașii tăi să dea dosul înaintea ta. Voi trimite viespile bondărești înaintea ta, și vor izgoni dinaintea ta pe heviți, canaaniți și hetiți. Nu-i voi izgoni într-un singur an dinaintea ta, pentru ca țara să nu ajungă o pustie și să nu se înmulțească împotriva ta fiarele de pe câmp. Ci le voi izgoni încetul cu încetul dinaintea ta, până vei crește la număr și vei putea să intri în stăpânirea țării.” Exodul 23:27-30.

Când Iacov, cu ani înainte, a stat în aceeași țară cu familia sa, „groaza lui Dumnezeu s-a răspândit peste cetățile care îi înconjura, așa că locuitorii lor nu au urmărit pe fiii lui Iacov”. Geneza 35:5. „Pe atunci ei erau puțini la număr, foarte puțini la număr și străini în țară;

Mergeau de la un neam la altul, și de la o împărăție la un alt popor, dar n-a dat voie nimănui să-i asuprească, și a pedepsit împărați din pricina lor. „Nu vă atingeți de unșii Mei – a zis El, - și nu faceți rău proorocilor Mei.” Psalmul 105:12-15. Exact aceeași putere trebuia să îi ducă în țară și cu rapiditate să le dea o moștenire veșnică în ea, căci mai târziu, deplângând necredinșia lor, Domnul a spus:

„O, de ar fi luat aminte poporul Meu la Mine și de ar fi umblat Israel în căile Mele! Curând aş fi supus pe vrăjmașii lor și Mi-aş fi întors mâna împotriva vrăjmașilor lor. Cei care Îl urau pe Domnul s-ar fi supus Lui; dar timpul lor ar fi dăinuit veșnic.” Psalmul 81:13-15. (KJV)

De ce au luptat ei

„Dar copiii lui Israel au luptat în tot timpul existenței lor naționale și aceasta sub îndrumarea lui Dumnezeu”, se va spune. Este foarte adevărat, dar nu dovedește deloc că era scopul lui Dumnezeu ca ei să lupte. Nu trebuie să uităm că „mințile lor erau orbite” din cauza necredinței, așa încât nu puteau întrezări scopul lui Dumnezeu cu ei. Nu au apucat realitățile eterne ale împărăției lui Dumnezeu, ci s-au mulțumit cu umbra acestora; și același Dumnezeu care a răbdat împietrirea lor la început și S-a străduit să îi învețe prin umbre dacă nu au vrut realitățile, a continuat să rămână cu ei, luând în considerare cu milă slăbiciunile lor. Dumnezeu le-a îngăduit, din pricina împietririi inimii lor, să aibă mai multe soții și chiar a pus reguli care reglementau poligamia, dar aceasta nu dovedește că El a plănuit așa pentru ei. Știm bine că „de la început nu a fost așa”. Astfel, când Isus le-a interzis urmașilor Săi să lupte pentru vreo cauză, nu a introdus nimic nou, la fel cum nu a făcut-o nici atunci când a învățat că omul trebuie să aibă o singură soție și să fie unit cu ea cât timp trăiește. Pur și simplu El enunța primele principii – predicând o reformă completă.

Executând judecata scrisă

Un lucru care nu ar trebui niciodată pierdut din vedere de către cei care sunt gata să citeze poruncile lui Dumnezeu către israeliții ca și cum ar aproba războaiele fie de apărare sau cucerire, este faptul că Dumnezeu nu le-a spus niciodată să distrugă pe cineva a cărui cupă a

nelegiurii nu era încă deplină și care nu respinsese irevocabil calea neprihănirii. La sfârșitul acestei lumi, când va veni timpul ca sfinții să stăpânească împărăția, judecata va fi dată sfinților Celui Prea Înalt (Daniel 7:22) și sfinții vor judeca nu numai lumea, ci și pe îngeri. 1 Corinteni 6:2, 3. De asemenea, ca moștenitori împreună cu Hristos, ei se vor avea o parte în executarea judecății, căci citim:

„Să se bucure sfinții în slavă; ... Laudele lui Dumnezeu să fie în gura lor și sabia cu două tăișuri în mâna lor, ca să facă răzbunarea asupra neamurilor și să pedepsească popoarele; să lege pe împărații lor cu lanțuri și pe mai marii lor cu obezi de fier, ca să aducă la îndeplinire împotriva lor judecata scrisă. Aceasta este o cinste pentru toți credincioșii Lui.” Psalmul 149:5-9.

De vreme ce Hristos Își asociază poporul cu El Însuși în împărăție, făcându-i pe toți regi și preoți, nu este mai nepotrivit ca sfinții Lui, în legătură cu El și prin autoritatea Sa directă, să execute judecata dreaptă asupra celor răi care nu se mai pot corija, decât ar fi ca El să o facă. Și astfel, dacă ne amintim că eliberarea din Egipt a fost începutul sfârșitului și că Dumnezeu Își propunea atunci să dea poporului exact aceeași împărăție pe care ne-o promite nouă acum și la care Hristos va chema pe cei binecuvântați când va veni, putem înțelege că un popor neprihănit putea atunci, ca și în viitor, să fie agenții dreptății lui Dumnezeu. Dar acela nu trebuia să fie un război de cucerire, nici măcar pentru stăpânirea țării făgăduite, ci executarea judecății. Nu trebuie să uităm însă, că Dumnezeu personal dă ordine când trebuie executate asemenea judecăți și nu lasă oamenii să presupună voia Lui într-un astfel de caz. Mai mult, doar acei care sunt fără păcat pot executa judecata asupra păcătoșilor.

Războiul nu este un succes

Totuși, mai trebuie amintit încă un lucru în legătură cu chestiunea luptei și a intrării în stăpânirea țării Canaanului, moștenirea făgăduită, și anume, că fiii lui Israel nu au obținut-o cu toată lupta lor. Făgăduința dată lor, rămâne pentru noi; „căci dacă le-ar fi dat Iosua odihnă, n-ar mai vorbi Dumnezeu după aceea de o altă zi” în care noi să o căutăm și să o găsim. Evrei 4: 1,8. Motivul pentru care ei nu au obținut-o a fost necredința lor, și acesta este motivul pentru care au luptat. Dacă ar fi crezut pe Domnul, I-ar fi permis Lui să curețe țara

de locuitorii ei total depravați, pe calea pe care El o plănuse. Între timp, ei ar nu ar fi fost leneși, ci ar fi făcut în mod viguros lucrarea credinței pe care Dumnezeu le-o stabilise și care trebuie să ne atragă atenția în articolul următor.

- *The Present Truth*, 7 ianuarie 1897

37. Israel – un popor misionar

Când Dumnezeu l-a trimis pe Moise să scoată pe Israel din Egipt, solia Sa către faraon a fost: „Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut; îți spun: lasă pe fiul Meu să plece, ca să Mă slujească.” (Exodul 4:22, 23); apoi El i-a scos și le-a dat țărilor păgânilor „ca să păzească poruncile Lui și să țină legile Lui”. Psalmul 105:44, 45. Marele avantaj al evreilor față de alte popoare a fost că „lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu” Romani 3:1, 2. Cu siguranță ei nu au primit acele „cuvinte vii” în toată puterea lor plină de viață, pentru ca avantajul lor să fie infinit mai mare; dar aceasta nu din cauza lui Dumnezeu, și acum noi nu discutăm despre ce a avut Israel de fapt sau cine a fost, ci despre ceea ce puteau avea și ceea ce ar fi trebuit să fie.

Două lucruri au fost întotdeauna adevărate, și anume, că „niciun om nu trăiește pentru sine” și că „Dumnezeu nu face deosebire între persoane”; și aceste două adevăruri combinate formează pe al treilea, că ori de câte ori Dumnezeu oferă un dar sau un avantaj cuiva, o face cu scopul ca acesta să îl folosească pentru beneficiul celorlalți. Dumnezeu nu oferă unei persoane sau unui popor binecuvântări pe care nu ar vrea ca toți să le aibă. Când a făgăduit o binecuvântare lui Avraam, a făcut-o cu scopul ca el să fie o binecuvântare, - pentru ca în el să fie binecuvântate toate popoarele pământului. Dumnezeu a eliberat pe Israel deoarece a mers pe direcția făgăduinței făcute lui Avraam. De aceea, dându-le avantajul de a avea Legea Sa, a făcut astfel pentru ca ei să descopere și altor popoare acel avantaj inestimabil, pentru ca și alte popoare să poată avea parte de ea.

Scopul lui Dumnezeu era ca Numele Său să fie cunoscut pe tot pământul. Exodul 9:16. Dorința Lui ca toți oamenii să Îl cunoască era la fel de mare precum dorința Lui ca Israel să Îl cunoască. A cunoaște pe singurul Dumnezeu adevărat este viață veșnică (Ioan 17:3); de aceea, descoperindu-Se pe Sine lui Israel, Dumnezeu le arăta calea vieții veșnice sau Evanghelia, cu scopul ca ei să proclame aceeași Evanghelie altora. Motivul pentru care El S-a revelat pe Sine lui Israel mai întâi, a fost că ei se aflau, să zicem așa, mai la îndemână față de alt popor. Amintirea felului în care a lucrat Dumnezeu cu Avraam, Isaac, Iacov și Iosif, și a credinței lor, era păstrată printre

iudei, făcându-i astfel mai accesibili. Dumnezeu i-a ales nu pentru că îi iubea mai mult decât pe alții, ci pentru că iubește pe toți oamenii și voia să Se facă și lor cunoscut prin intermediul agenților care erau cel mai la îndemână. Ideea că Dumnezeu este exclusivist și că El limitează îndurările și adevărul Său la un popor special, este cea mai dezonorantă pentru caracterul Său. Niciodată nu a lăsat El păgânii fără mărturie despre Sine și oriunde putea găsi un om sau un popor care consimțea să fie folosit, imediat îl încadra în serviciul Său, pentru a face o revelație și mai mare despre Sine.

Efectul proclamării Evangheliei în Egipt

Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire și de vreme ce puterea cea mare a lui Dumnezeu a fost manifestată în salvarea lui Israel din Egipt, este evident că Evanghelia a fost proclamată în acel moment așa cum nu a mai fost niciodată de atunci. Efectul acelei proclamări este arătat prin cuvintele femeii păgâne, prostituata Rahav. Când cei doi spioni au venit în casa ei la Ierihon, ea i-a ascuns și le-a spus:

„Știi că Domnul v-a dat țara aceasta, căci ne-a apucat groaza de voi, și toți locuitorii țării tremură înaintea voastră. Fiindcă am auzit cum la ieșirea voastră din Egipt, Domnul a secăt înaintea voastră apele mării Roșii, și am auzit ce ați făcut celor doi împărați ai amoriților, dincolo de Iordan, lui Sihon și Og, pe care i-ați nimicit cu desăvârșire. De când am auzit lucrul acesta, ni s-a tăiat inima, și toți ne-am pierdut nădejdea înaintea voastră; căci Domnul Dumnezeuul vostru, este Dumnezeu sus în ceruri și jos pe pământ.” Iosua 2:9-11.

Apoi a cerut și a primit făgăduința eliberării.

„Prin credință nu a pierit prostituata Rahav împreună cu cei răzvrătiți, pentru că găzduise iscoadele cu bunăvoință.” Evrei 11:31. Ceea ce i s-a întâmplat ei putea fi soarta oricărui alt locuitor al Ierihonului, dacă ar fi exercitat aceeași credință ca ea. Ei au auzit aceleași lucruri ca ea și știau la fel de bine ca ea că „Iehova, Dumnezeul vostru, este Dumnezeu sus în ceruri și jos pe pământ”. Dar cunoștința nu este credință. Demonii știu că există un singur Dumnezeu, dar ei nu au credință. Credința este încredere – supunere. Rahav a fost dispusă să se supună cerințelor lui Dumnezeu și să trăiască precum unul din poporul Său, în timp ce conaționalii ei nu au

fost. În cazul ei vedem dovedit că Dumnezeu salvează oamenii nu pentru că sunt buni, ci pentru că sunt dispuși să fie făcuți buni. Isus este trimis să ne binecuvânteze, întorcându-ne de la fărădelegile noastre. Acea sărmană femeie păgână cu o reputație proastă, care putea rosti o minciună cu o mimică falsă și fără muștrare de conștiință, a avut o foarte slabă idee despre diferența dintre bine și rău; totuși Dumnezeu a recunoscut-o ca pe una din poporul Lui, pentru că nu s-a întors de la lumină, ci a umblat în lumină pe măsură ce ajungea la ea. A crezut spre mântuirea sufletului ei. Credința ei a ridicat-o dincolo de împrejurările păcătoase și a așezat-o pe calea cunoștinței; și nu se poate găsi o dovadă mai puternică a faptului că lui Hristos nu Îi este rușine să îi numească frați chiar și pe păgâni, decât faptul că nu Îi este rușine să aibă una dintre ei, și încă o prostituată, menționată în sulul genealogiei Lui după trup.

Râvna lui Dumnezeu pentru toți oamenii

Dar punctul special în această referire la Rahav este că Dumnezeu nu S-a limitat la poporul evreu. Oriunde exista un locuitor idolatru al Canaanului, dacă era dispus să Îl recunoască pe Dumnezeu, în acel moment era primit în poporul lui Dumnezeu. Faptul că făgăduința lui Avraam includea toată lumea, nu doar odraslele lui Iacov, este o lecție nu doar teoretică, ci una practică, mângâietoare și înălțătoare. Ne arată cât de îndelung răbdător este Domnul, care „dorește ca nimeni să nu piară, ci toți să vină la pocăință”. 2 Petru 3:9 (KJV). Ne arată cât de repede sesizează Dumnezeu cea mai slabă înclinație de a-L căuta și o folosește ca mijloc de a atrage sufletul păcătos și mai aproape. Cu blândețe suflă peste cea mai firavă licărire, dacă există posibilitatea facă din ea o flacăra. Urechea Lui este fără încetare întoarsă spre pământ, încordată la maxim pentru a prinde cea mai slabă șoptă, astfel încât strigătul cel mai slab, da, primul impuls de a striga după El din cele mai de jos adâncuri, este instantaneu auzit și primește răspuns.

Preoți ai lui Dumnezeu

Faptul că intenția lui Dumnezeu pentru Israel era ca ei să proclame Evanghelia întregii lumi se vede în faptul că, dacă rămâneau în

legământul Său, urma ca ei să fie o împărăție de preoți. Toți urmau să fie preoți ai lui Dumnezeu. Însă, lucrarea unui preot este astfel prezentată în Maleahi 2:5-7, unde Dumnezeu spune despre Levi:

„Legământul Meu cu el era un legământ de viață și de pace; I l-am dat ca să se teamă de Mine; și el s-a temut de Mine, a tremurat de Numele Meu. Legea adevărului era în gura lui și nu s-a găsit nimic nelegiuit pe buzele lui; a umblat cu Mine în pace și neprihănire și pe mulți i-a abătut de la rău. Căci buzele preotului trebuie să păstreze știința, și din gura lui se așteaptă învățătură, pentru că el este un sol al Domnului oștirilor.”

A întoarce oamenii de la rău este lucrarea lui Hristos prin învierea Sa; de aceea, lucrarea adevăratului preot este pur și simplu de a predica Evanghelia – de a vesti pe Mântuitorul cel viu, în care există Legea cea vie și desăvârșită care convertește sufletul. Dar de vreme ce ar fi trebuit ca toți copiii lui Israel să fie preoți și de aceea toți să fie familiari cu Legea, este evident că trebuia ca ei să fie preoți în folosul altora. Dacă ar fi acceptat propunerea lui Dumnezeu și ar fi fost bucuroși să rămână în legământul Său în loc să insiste într-al lor, nu ar fi fost nevoie de nicio preoție care să facă Legea adevărului și a păcii cunoscută lor; toți ar fi cunoscut adevărul și, în consecință, toți ar fi fost liberi; dar slujba unui preot este de a învăța Legea și de aceea este evident că scopul lui Dumnezeu de a-i scoate pe israeliți din Egipt era să îi trimită în toată lumea pentru a predica Evanghelia.

Ce sarcină ușoară și rapidă ar fi fost aceasta, susținuți fiind de puterea lui Dumnezeu! Faima a ceea ce făcuse Dumnezeu în Egipt se răspândise înaintea lor și dacă ar fi înaintat cu aceeași putere, ar fi putut predica Evanghelia în plinătatea ei oamenilor deja pregătiți să o accepte sau să o respingă. Lăsându-și soțiile și micuții în siguranță în Canaan și ieșind doi câte doi, după cum i-a trimis mai târziu Isus pe ucenicii săi, le-ar fi trebuit puțin timp pentru a duce Evanghelia până în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. Să presupunem că vrăjmașii ar fi încercat să se opună înaintării lor. Unul ar fi putut să pună pe fugă o mie, și doi – zece mii. Aceasta înseamnă că puterea prezenței lui Dumnezeu cu fiecare doi dintre ei ar fi făcut ca în ochii vrăjmașilor lor ei să apară egali cu zece mii de oameni, și nimeni nu ar fi îndrăznit să îi atace. Astfel, ar fi putut merge înainte cu lucrarea lor de a predica Evanghelia, fără teama hărțuirii. Groaza pe care prezența lor ar fi inspirat-o opozanților, arată puterea pe care solia ce

o proclamau ar fi avut-o asupra inimilor deschise să primească adevărul.

Pe măsură ce ar fi mers astfel îmbrăcați cu toată puterea lui Dumnezeu, terenul nu ar fi avut nevoie să fie vizitat a doua oară. Toți cei ce ar fi auzit ar fi luat poziție imediat pentru sau împotriva adevărului; și această decizie ar fi fost definitivă, căci, de vreme ce unul respinge Evanghelia când este proclamată în toată plinătatea ei, adică însoțită de toată puterea lui Dumnezeu, nu se mai poate face nimic pentru el, pentru că nu există o putere mai mare decât aceea a lui Dumnezeu. Astfel, doar câțiva ani sau poate luni după traversarea Iordanului ar fi fost suficiente pentru predicarea Evangheliei împărăției în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile.

Dovezi ale imparțialității lui Dumnezeu

Însă Israel nu a împlinit chemarea sa înaltă. Necredința și încrederea în sine i-a deposedat de prestigiul cu care au intrat în țara făgăduită. Nu au lăsat ca lumina lor să lumineze și astfel, în timp, ei înșiși au pierdut-o. S-au mulțumit să se colonizeze în Canaan în loc să stăpânească tot pământul. Au presupus că lumina pe care le-o dăduse Dumnezeu se datora faptului că El îi iubea mai mult pe ei decât pe alții și astfel au devenit aroganți și i-au disprețuit pe ceilalți. Totuși, Dumnezeu nu a încetat să le arate că ei trebuie să fie lumina lumii. Istoria iudeilor, în loc să arate că Dumnezeu se limitase la ei, arată că El încerca în continuu să îi folosească pentru a face cunoscut Numele Său altora. Ca mărturie este raportul despre Naaman sirianul, care a fost trimis la regele lui Israel pentru a fi vindecat de lepră. Vezi cazul văduvei din Sarepta la care a fost trimis Ilie. Regina din Șeba a venit de departe ca să audă înțelepciunea lui Solomon. Iona a fost trimis, mai mult împotriva voinței lui, să avertizeze Ninive care s-a pocăit la predicarea lui. Citiți profețiile lui Isaia, Ieremia și Ezechiel și vedeți cât de des Dumnezeu se adresează în mod direct diferitelor națiuni. Toate acestea arată că Dumnezeu nu a fost atunci, cum nu este nici acum, doar Dumnezeul evreilor, ci și al neamurilor. În final, pentru că Israel a refuzat complet să împlinească misiunea la care îi chemase Dumnezeu, i-a trimis în captivitate, pentru ca astfel păgânii să poată primi ceva din cunoștința despre Dumnezeu, cunoștință pe care nu au vrut să o împartă de bună voie. Acolo, câteva suflete credincioase au

fost mijloacele pentru a pune adevărul în mod clar înaintea regelui păgân Nebucadnețar, care, în timp, cu umilință, L-a recunoscut pe Dumnezeu și și-a făcut publică mărturisirea de credință pe tot pământul. Regele Cir de asemenea, și alți regi persani, prin proclamații regale au făcut cunoscut în toată lumea Numele singurului Dumnezeu adevărat.

Strânși într-o singură turmă

Astfel, vedem că nimic nu a dorit Dumnezeu mai mult decât mântuirea păgânilor din jurul evreilor; și nu numai a celor care erau aproape, ci și a celor de departe, căci făgăduințele erau nu doar pentru evrei și pentru copiii lor, ci pentru toți cei care erau „departe”. Vezi Fapte 2:39; Isaia 57:19. Că Dumnezeu nu făcea nicio diferență între iudei și neamuri se vede din faptul că Avraam, capul națiunii ebraice, fusese el însuși dintre neamuri și a primit asigurarea acceptării din partea lui Dumnezeu pe când era încă netăiat împrejur, „ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur; ca adică să li se socotească și lor neprihănirea”. Romani 4:11, 12. Dumnezeu a fost întotdeauna la fel de dispus să accepte oameni dintre păgâni așa cum a fost când l-a chemat pe Avraam să iasă dintre ei. Când a venit Hristos, a declarat că a fost trimis numai la oile pierdute ale casei lui Israel și chiar în timp ce spunea asta, a arătat cine erau oile pierdute ale casei lui Israel, trimițând vindecare unei femei păgâne care credea. Matei 15.

Ce a făcut Hristos pentru femeia aceea canaanită, ar fi fost la fel de dispus și nerăbdător să facă în zilele lui Iosua pentru fiecare locuitor al Canaanului și pentru oricine din întreaga lume, care ar fi crezut. Toți cei care nu s-ar fi agățat cu încăpățănare de idoli lor, ar fi fost strânși în turma lui Israel, până ce ar fi fost o singură turmă, sub un singur Păstor. Exista mântuire pentru toți cei care ar fi acceptat-o, dar trebuia ca ei să devină cu adevărat israeliți.

Israel, un popor separat

Acesta este motivul pentru care li s-a interzis israeliților să facă vreo alianță cu locuitorii țării. O alianță implică asemănare, egalitate, unirea a două puteri similare. Dar Israel, dacă era credincios chemării

lui, nu avea nimic în comun cu locuitorii țării. Ei trebuiau să fie un popor separat, separat pur și simplu datorită prezenței sfințitoare a Domnului. Când Dumnezeu îi spusese lui Moise: „Prezența Mea va merge cu tine și îți voi da odihnă”, Moise a replicat: „Dacă prezența Ta nu merge cu noi, nu ne duce mai departe. Căci de unde se va ști că eu și poporul Tău am găsit har înaintea Ta? Nu din faptul că mergi Tu cu noi? Astfel vom fi separați, eu și poporul Tău, de toate popoarele care sunt pe fața pământului.” Exodul 33:14-16. (KJV). A face alianță cu națiunile înconjurătoare ar fi însemnat să se unească cu ele, iar acest lucru însemna despărțire de prezența lui Dumnezeu. Prezența lui Dumnezeu era singurul lucru care avea să facă și să mențină pe Israel separat de alte națiuni, și prezența Lui nu putea avea alt efect decât acesta. Prezența lui Dumnezeu va face același lucru în aceste zile, căci El nu Se schimbă. Prin urmare, dacă cineva vrea să spună că nu este necesar ca poporul lui Dumnezeu să fie separat de națiuni, în realitate el spune că nu este necesar ca ei să aibă prezența lui Dumnezeu.

Același principiu a fost implicat când poporul a vrut un rege. Citiți raportul din 1 Samuel 8. Poporul i-a spus lui Samuel: „Pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile”. Acest lucru nu a plăcut lui Samuel și fără îndoială i-a rănit sentimentele, dar poporul a insistat: „Dă-ne un împărat ca să ne judece”. Atunci Domnul i-a spus lui Samuel: „Ascultă glasul poporului în tot ce îți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine, ca să nu mai domnesc peste ei. Ei se poartă cu tine cum s-au purtat întotdeauna, de când i-am scos din Egipt până în ziua de astăzi; M-au părăsit și au slujit altor dumnezei.” Atunci Samuel, la porunca Domnului, a prezentat înaintea poporului unele din relele care vor rezulta din faptul că vor avea un împărat; însă au refuzat să fie înduplecați, spunând: „Nu, ci să fie un împărat peste noi, ca să fim și noi ca toate neamurile (națiunile – KJV)”.

În Biblie „națiunile” sunt păgânii. Cuvântul ebraic care se traduce deseori prin „neamuri”, „națiuni” (eng.) este același din care provine întotdeauna cuvântul „păgân”. Poate că Psalmul 96:5 clarifică acest lucru pentru cititor. „Căci toți dumnezeii popoarelor sunt idoli; dar Domnul a făcut cerurile.” Aici este foarte evident că „națiunile” sunt păgâne. În Psalmul 2:1, unde citim, „De ce se înfurie *păgânii* și de își imaginează popoarele lucruri deșarte?” (KJV), o altă traducere spune:

„De ce se înfurie *națiunile* și popoarele își imaginează lucruri deșarte?” (eng.). Ideea de „națiune creștină” este o contradicție, așa cum ar fi termenii „creștin păgân” sau „creștin păcătos”. Termenul „națiune”, folosit de Dumnezeu când vorbește de națiunile pământești, înseamnă o colectivitate de păgâni. Astfel, ceea ce au spus de fapt evreii era aceasta: „Să fie un împărat pentru noi, ca să fim și noi ca toți păgânii”. Aceasta și-au dorit ei, pentru că toate celelalte popoare recunoșteau alți dumnezei decât pe Iehova și toate popoarele de pe pământ, cu excepția lui Israel, aveau regi peste ele. Biblia daneză traduce 1 Samuel 8:20 foarte clar: „Vom fi și noi ca toți păgânii”.

Planul lui Dumnezeu pentru Israel era ca el să nu fie o *națiune*. Suntem înclinați să ne uităm la ce *a fost* el, ca și cum așa ar fi trebuit să fie, uitând că de la început până la sfârșit Israel a refuzat, într-o măsură mai mare sau mai mică, să umble în sfatul lui Dumnezeu. Vedem poporul evreu cu judecători și oficiali și toate accesoriile guvernului civil; dar trebuie să ne amintim că legământul lui Dumnezeu prevedea ceva mult diferit, ceva ce ei nu au înțeles niciodată pe deplin, din cauza necredinței.

Israel – Biserica lui Hristos

Cuvântul „biserică” se folosește destul de des, totuși probabil că puțini din cei care îl folosesc realizează că provine din limba greacă, dintr-un cuvânt care înseamnă „scos afară”, și că se aplică lui Israel mai mult decât oricărui alt popor. Ei au constituit biserica lui Dumnezeu, întrucât au fost scoși afară din Egipt. În Vechiul Testament se face referire la ei folosind termenul „adunare”, adică, cei care erau adunați sau strânși laolaltă, căci formau turma Domnului al cărei Păstor era El. Dumnezeu este cunoscut ca „Păstorul lui Israel”. Psalmul 80:1. Vezi de asemenea Psalmul 23:1. Astfel, biserica din timpurile de mai târziu este numită turma lui Dumnezeu. Fapte 20:28. Ștefan, în discursul său dinaintea Sinedriului, a vorbit despre Israel ca despre „biserica din pustie”. Fapte 7:38 (KJV)

Este o singură biserică, fiindcă biserica este trupul lui Hristos (Efeseni 1:19-23) și trupul este unul singur. Efeseni 4:4. Acea singură biserică este formată din cei care aud și urmează glasul lui Hristos, căci Hristos spune: „Oile Mele aud glasul Meu” „și vin după Mine”.

Ioan 10:27. Biserica aceea din pustie este deci aceeași cu adevărata biserică a lui Hristos din fiecare perioadă. Acest lucru este cel mai clar arătat în Evrei 3:2-6. Când citiți pasajul, amintiți-vă despre „casa lui Dumnezeu” că este „biserica Dumnezeului celui viu”. 1 Timotei 3:15. Textul spune că Hristos a fost credincios în casa lui Dumnezeu, așa cum și Moise a fost. Moise a fost credincios în casa lui Dumnezeu ca slujitor, dar Hristos ca Fiu peste aceeași casă, „și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm (în care ne bucurăm – KJV)”. Isus a fost chemat din Egipt, după cum este scris: „am chemat pe Fiul Meu din Egipt”. Matei 2:15. El era Capul și Conducătorul oștirii care a ieșit împreună cu Moise. 1 Corinteni 10:1-10. Hristos și Moise, deci, sunt în aceeași tovărășie și comunitate, și oricine este părtaș cu Hristos trebuie să îl recunoască pe Moise ca frate în Domnul.

Aceste lucruri sunt foarte importante, căci, de vreme ce studiem planul lui Dumnezeu pentru Israel, învățăm adevăratul model pentru biserica lui Dumnezeu din toate timpurile, până la sfârșit. Nu putem cita fără discernământ ce a făcut Israel ca o autoritate pentru ce ar trebui să facem noi, întrucât ei s-au răzvrătit deseori împotriva lui Dumnezeu, iar istoria lor este mai degrabă un raport al apostaziei decât al credinței; dar putem și ar trebui să studiem făgăduințele lui Dumnezeu și mustrările adresate lor, căci ceea ce avea El pentru ei are de asemenea pentru noi.

Biserica, împărăția

Poporul Israel a constituit o împărăție de la început, cu secole înainte ca Saul să fie pus peste ei; căci biserica lui Dumnezeu este împărăția Sa, iar supușii Lui sunt toți copiii Lui. „Casa lui Dumnezeu” este „comunitatea lui Israel”. Efeseni 2:19 (KJV). Hristos, împreună cu Tatăl, stă pe „tronul harului” și adevărata biserică îl recunoaște pe El, și numai pe El, ca Domn. Apostolul Ioan, scriind bisericii, semnează: „fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la împărăție și la răbdarea în Isus Hristos”. Apocalipsa 1:9. Hristos a declarat despre Sine că este Împărat, și anume Împăratul evreilor (Matei 27:11) și a primit omagiu ca „Împărat al lui Israel”. Ioan 1:49. Dar chiar și atunci când a pretins că este împărat, Isus a declarat: „împărăția Mea nu este din lumea aceasta; dacă ar fi

împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum împărăția Mea nu este de aici.” Ioan 18:36. Așa cum împărăția lui Hristos nu este din această lume, tot așa biserica Sa, trupul Său, poporul pe care l-a ales El și pe care l-a chemat afară din lume, nu trebuie să formeze o parte a lumii, deși este în ea. Nu trebuie făcută niciun fel de alianță cu lumea, indiferent de scop. Singurul ei rost în lume este să fie lumina lumii, sarea prin care să fie conservat cât mai mult din lume. Nu trebuie să fie o parte a lumii, așa cum lumina nu este o parte a întunericului în care luminează. „Ce legătură este între lumină și întuneric?” 2 Corinteni 6:14 (KJV). Sunt două clase distincte pe pământ – biserica și lumea; dar când biserica se aliază cu lumea, fie în mod formal, fie că adoptă metodele sau principiile lumii, atunci în mod real există o singură clasă – lumea. Prin harul lui Dumnezeu, totuși au existat întotdeauna câțiva credincioși, chiar și în timpul celei mai mari apostazii.

Nu o teocrație

Este destul de obișnuit să se vorbească despre Israel ca despre o teocrație. Într-adevăr, așa plănuise Dumnezeu să fie și așa ar fi trebuit să fie, dar în adevăratul sens nu a fost niciodată. Cel mai departe de teocrație a fost Israel când poporul a cerut un împărat pământesc „pentru ca să fim și noi ca toți păgânii”, deoarece făcând astfel, L-au respins pe Dumnezeu ca Împărat al lor. Este destul de ciudat că oamenii se referă la ce a făcut Israel în directă opoziție cu dorințele lui Dumnezeu, ca justificare pentru o acțiune similară de acum din partea bisericii, și la actul lor de respingere a lui Dumnezeu ca o dovadă că erau guvernați de puterea Sa.

Cuvântul „teocrație” este o combinaire între două cuvinte grecești și înseamnă în mod literal „guvernarea lui Dumnezeu”. O teocrație adevărată prin urmare, este un trup în care Dumnezeu este singurul și absolutul conducător. O asemenea guvernare a fost rareori văzută pe acest pământ și niciodată într-o măsură prea mare. O adevărată teocrație a existat când Adam a fost făcut la început și așezat în Eden, când „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune”. Geneza 1:31. Dumnezeu l-a făcut pe Adam din țărâna pământului și l-a pus peste lucrările mâinilor Sale. El a fost făcut stăpân „peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot

pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ”. Geneza 1:26. Prin urmare, lui i se dăduse toată puterea. Dar în cea mai bună stare a sa, fiind încoronat cu slavă și cu cinste, Adam a fost doar țărână, fără să aibă mai multă putere de la sine decât avea țărâna peste care călca. De aceea, puterea măreață care se manifesta în el nu era nicidecum puterea lui, ci era puterea lui Dumnezeu care lucra în el. Dumnezeu era Stăpân absolut, dar I-a plăcut Lui în ceea ce privește acest pământ, să Își descopere puterea prin om. Cât timp Adam a fost loial față de Dumnezeu, a existat deci o teocrație perfectă pe acest pământ.

O asemenea teocrație nu a mai existat niciodată de atunci încoace, întrucât căderea omului a însemnat recunoașterea lui Satan ca dumnezeu al acestei lumi. Dar în mod individual a existat în perfecțiunea ei în Hristos, al doilea Adam, în inima căruia se afla Legea lui Dumnezeu, și în care locuia trupește toată plinătatea dumnezeirii. Când Hristos va reînnoi pământul și va restaura toate lucrurile ca la început și va fi doar o turmă și un Păstor, un singur împărat pe pământ, atunci va fi o teocrație perfectă. Voia lui Dumnezeu va fi făcută pe tot pământul așa cum este acum în cer. Dar acum este timpul pregătirii. Acum Hristos Își strânge un popor în care va fi reprodus caracterul Său, în inimile căruia va locui El prin credință, așa încât fiecare dintre ei, asemenea Lui, „va fi plin de toată plinătatea lui Dumnezeu”. Efeseni 3:17-19. Aceștia strânși constituie biserica lui Hristos, care, ca întreg, este „plinătatea Celui ce umple totul în toți (KJV)”. Efeseni 1:22, 23. Astfel, în timp ce adevărata teocrație este în primul rând în inimile indivizilor care zi de zi spun cu sinceritate Tatălui lor ceresc: „a Ta este împărăția”, mulțimea celor ce cred – biserica – atunci când va fi unită laolaltă într-un singur gând prin Duhul Sfânt, va constitui singura teocrație care a existat vreodată pe acest pământ. Când biserica este apostată, ea caută prin alianțe cu lumea, asumându-și putere regească, să arate o formă teocratică de guvernare, dar nu este decât o formă falsificată, fără putere divină, în timp ce adevărații urmași ai lui Dumnezeu, puțini la număr, risipiți prin toată lumea și necunoscuți de națiuni, oferă un exemplu de teocrație adevărată.

Prin profetul care și-a deschis gura să blesteme, dar în loc de aceasta a rostit binecuvântări, Dumnezeu a spus despre poporul Său Israel: „Poporul va locui singur și nu va fi numărat printre națiuni.”

Numeri 23:9 (KJV). Poporul lui Dumnezeu este în lume, nu din lume, cu scopul de a da pe față măreția Celui care i-a scos din întuneric. Dar acest lucru ei îl pot face numai dacă recunosc pe Dumnezeu ca suprem. Biserica este împărăția în care doar Dumnezeu guvernează, în care toată puterea ei este puterea Lui, singura ei lege este legea Lui, a iubirii. Doar glasul lui Dumnezeu este cel auzit și pe care membrii îl urmează, și doar glasul lui Dumnezeu vorbește prin ea.

Nici un model pământesc

Niciuna dintre împărățiile sau asociațiile pământești nu pot servi ca model pentru adevărata teocrație, biserica și împărăția lui Dumnezeu; iar acțiunile organizațiilor lumești nu pot fi luate ca ceva precedent. Ea este unică în orice detaliu, fără se depinde de niciunul din lucrurile pe care se bazează guvernarile omenești pentru menținerea unității, și totuși, este o așa minunată desfășurare de ordine, armonie și putere încât îi uimește pe toți.

Dar, cu toate că poporul adevărat al lui Dumnezeu trebuie să locuiască de o parte, fără să fie numărat printre națiuni, și în consecință fără să aibă vreo parte în direcționarea sau administrarea guvernelor civile, nu trebuie să fie nicidecum indiferent față de bunăstarea omenirii. Asemenea Capului lor divin, misiunea lor este să facă bine. Așa cum Adam a fost fiul lui Dumnezeu (Luca 3:38), întreaga familie umană, deși căzută, sunt copiii Lui – fii risipitori – și de aceea, adevărații copii ai lui Dumnezeu vor privi pe toți oamenii ca frați ai lor, pentru bunăstarea și mântuirea cărora trebuie să lucreze. Lucrarea lor este de a descoperi pe Dumnezeu lumii ca pe un Tată iubitor și bun, iar acest lucru îl pot face numai permițând iubirii Lui să lumineze în viețile lor.

Împărăția lui Hristos de pe pământ are drept singură lucrare ca, prin asemănarea în mod practic cu El, să arate supunerea ei față de El și să Îl prezinte ca Domnul de drept al tuturor și astfel, dovedind măreția Sa, să determine pe cât mai mulți să Îl accepte ca Împărat, pentru a fi pregătiți să Îl primească atunci când va veni pe tronul slavei Sale. Matei 25:31. Hristos, Împăratul, a venit în lume pentru singurul scop de a mărturisi despre adevăr (Ioan 18:37) și la fel, supușii Lui loiali nu au alt obiectiv în viețile lor; iar puterea prin care aduc mărturie este cea a Duhului Sfânt care locuiește în ei și rămâne

în ei (Fapte 1:8) și nu prin amestecul în luptele politice sau sociale. Pentru puțină vreme, după înălțarea lui Hristos la cer, biserica a fost mulțumită cu această putere și un progres minunat s-a făcut în lucrarea de predicare a Evangheliei împărăției; dar curând, biserica a început să adopte metode lumești, iar membrii ei au devenit interesați de treburile Statului în loc de cele ale împărăției lui Hristos, iar puterea a fost pierdută. Dar să ne amintim că, în acele zile ale loialității bisericii, era prezentă aceeași putere care fusese dată israeliților în același scop cu sute de ani înainte; și amintiți-vă mai mult că poporul prin care puterea lui Dumnezeu a fost manifestată astfel, a fost în ambele cazuri același, „căci mântuirea vine de la iudei”. Ioan 4:22.

„Cât despre Dumnezeu, calea Sa este desăvârșită” și știm că „tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci, și la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut, și Dumnezeu face așa pentru ca lumea să se teamă de El.” Ecclesiastul 3:14. De aceea, deși Israel în zilele judecătorilor și ale profeților s-a dovedit necredincios în cele încredințate lui, și aceeași biserică din zilele apostolilor a fost în mare măsură neglijentă față de privilegiile și datoria ei, trebuie să vină timpul când biserica – Israelul lui Dumnezeu – va ieși din lume și va fi separată și astfel, va fi liberă de toate încurcăturile pământești și depinzând numai de Hristos, va străluci ca zorile, „frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor”.

- *The Present Truth*, 14 ianuarie 1897

38. Odihna făgăduită (Partea I)

Prezența Mea va merge cu tine și Eu îți voi da odihnă.” Exodul 33:14. Acestea sunt cuvintele cu care l-a încurajat Domnul pe Moise să conducă poporul lui Israel mai departe, după ce păcătuiseră atât de grav, făcând și închinându-se la vițelul de aur.

Odihna lui Hristos

În studiul nostru despre odihna pe care Dumnezeu a făgăduit-o poporului Său, va fi bine să ne amintim că făgăduința raportată aici este identică cu aceea din Matei 11:28. Odihna a fost făgăduită și putea fi găsită numai în prezența lui Dumnezeu, care urma să meargă cu poporul Său. Astfel, Hristos, care este „Dumnezeu cu noi” (Matei 1:23) și care este cu noi „în toate zilele, până la sfârșitul lumii” (Matei 28:20 - KJV), spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.” Odihna oferită copiilor lui Israel în pustie este aceeași odihnă pe care Hristos o oferă întregii omeniri, odihna în Dumnezeu, în brațele cele veșnice – întrucât singurul Fiul născut „este în sânul Tatălui”. Ioan 1:18. „Cum mângâie pe cineva mama sa, așa vă voi mângâia Eu.” Isaia 66:13.

Dar Dumnezeu a fost și este întotdeauna prezent peste tot; atunci de ce nu au toți oamenii odihnă? – Pentru simplul motiv că oamenii în general nu Îi recunosc prezența, nici măcar existența. În loc să țină seama de Dumnezeu în toate chestiunile vieții, majoritatea oamenilor trăiesc ca și când El nu ar exista. „Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui; căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este.” Evrei 11:6. Aceasta arată că incapacitatea generală de a fi plăcuți lui Dumnezeu și astfel, de a găsi odihnă, provine din necredința în mod practic în existența Sa.

Cum putem ști că Dumnezeu există? – Încă de la crearea lumii, lucrurile nevăzute ale lui Dumnezeu, adică, puterea Lui veșnică și divinitatea Sa au fost în mod clar descoperite în lucrurile pe care El le-a făcut (vezi Romani 1:20); așa încât cei care nu Îl cunosc sunt fără scuză. Dumnezeu Se descoperă în calitate de Creator, deoarece faptul că El creează Îl evidențiază ca Dumnezeul existent prin Sine Însuși și

Îl diferențiază de toți dumnezeii falși. „Domnul este mare și foarte vrednic de laudă. El este mai de temut decât toți dumnezeii. Căci toți dumnezeii popoarelor sunt niște idoli, dar Domnul a făcut cerurile.” Psalmul 96:4, 5. „Domnul este adevăratul Dumnezeu, El este Dumnezeul cel viu și un Rege veșnic... Dumnezeii care nu au făcut cerurile, nici pământul, vor pieri de pe pământ și de sub ceruri. El a făcut pământul prin puterea Lui, El a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui.” (Ieremia 10:10-12 KJV). „Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul.” Psalmul 121:2. „Ajutorul nostru este în Numele Domnului care a făcut cerurile și pământul.” Psalmul 124:8. Acum, de vreme ce odihna se găsește numai în prezența lui Dumnezeu, iar prezența Lui este cu adevărat cunoscută și apreciată numai prin lucrările Lui, este evident că odihna făgăduită trebuie să fie foarte strâns legată de creație.

Odihna și moștenirea – inseparabile

Acesta este adevărul, căci odihna și moștenirea întotdeauna au fost asociate în făgăduință. Când copiii lui Israel au fost învățați în pustie, li s-a spus: „Să nu faceți dar cum facem noi acum aici, unde fiecare face ce-i place. Fiindcă nu ați ajuns încă în locul de odihnă și în moștenirea pe care v-o dă Domnul, Dumnezeul vostru. Dar veți trece Iordanul și veți locui în țara pe care v-o va da în stăpânire Domnul, Dumnezeul vostru. El vă va da odihnă, după ce vă va izbăvi de toți vrăjmașii voștri care vă înconjoară, și veți locui fără frică; atunci va fi un loc pe care îl va alege Domnul Dumnezeul vostru, ca să facă să locuiască Numele Lui acolo.” Deuteronom 12:8-11. La fel, Moise a spus și seminiților care se aflau pe partea estică a Iordanului: „Domnul Dumnezeul vostru vă dă în mână țara aceasta ca să o stăpâniți; voi toți cei buni de luptă, să mergeți înarmați înaintea copiilor lui Israel. Numai femeile voastre, pruncii și vitele voastre... să rămână în cetățile pe care vi le-am dat; până ce Domnul va da odihnă fraților voștri ca și vouă, și vor lua și ei în stăpânire țara pe care le-o dă Domnul Dumnezeul vostru dincolo de Iordan.” Deuteronom 3:18-20. Odihna și moștenirea sunt inseparabile. În Hristos, care este „Dumnezeu cu noi” găsim odihnă, în El „în care de asemenea am obținut o moștenire, fiind hotărâți mai dinainte după scopul Celui care lucrează toate lucrurile după sfatul voii Sale”.

Duhul Sfânt este primul rod al acestei moșteniri, până ce stăpânirea plătită este răscumpărată. Efeseni 1:10-14. „Domnul este partea mea de moștenire.” Psalmul 16:5. El este atât odihna, cât și moștenirea noastră; avându-L pe El, avem totul.

Deja am văzut copiii lui Israel în țara făgăduinței; țara, deci și odihna, erau ale lor, căci citim aceste afirmații care erau adevărate în zilele lui Iosua:

„Domnul a dat lui Israel toată țara pe care jurase că o va da părinților lor; ei au luat-o în stăpânire și s-au așezat în ea. Domnul le-a dat odihnă de jur împrejur, cum jurase părinților lor; niciunul din vrăjmașii lor nu putuse să le stea împotrivă; și Domnul i-a dat pe toți în mâinile lor. Din toate vorbele bune pe care le spusese casei lui Israel Domnul, niciuna nu a rămas neîmplinită; toate s-au împlinit.” Iosua 21:43-45.

Iosua amintește de credințioșia lui Dumnezeu

Dar dacă ne-am opri aici, am face o mare greșală. Trecând peste un capitol, ajungem la raportul în care Iosua a spus „întregului Israel”, bătrânilor, judecătorilor etc., la mult timp după ce „Domnul dăduse odihnă lui Israel, izbăvindul-l de toți vrăjmașii care îi înconjurau”. Iosua 23:1, 2. După ce le amintește ce făcuse Domnul pentru ei, a spus:

„Vedeți, v-am dat ca moștenire prin sorț, după semințiile voastre neamurile acestea care au rămas, începând de la Iordan, și toate neamurile pe care le-am nimicit, până la marea cea mare spre apusul soarelui. Domnul, Dumnezeul vostru, le va izgoni dinaintea voastră și le va alunga dinaintea voastră; și voi le veți stăpâni țara, cum a spus Domnul, Dumnezeul vostru. Puneți-vă toată puterea ca să păziți și să împliniți tot ce este scris în cartea legii lui Moise, fără să vă abateți nici la dreapta, nici la stânga. Să nu vă amestecați cu neamurile acestea care au rămas printre voi; să nu roștiți numele dumnezeilor lor, și să nu-l întrebuințați în jurământ; să nu le slujiți, și să nu vă închinați înaintea lor. Ci alipiți-vă de Domnul Dumnezeul vostru, cum ați făcut până în ziua aceasta. Domnul a izgonit dinaintea voastră neamuri mari și puternice; și nimeni până în ziua aceasta, nu a putut să vă împotrivă. Unul singur dintre voi urmărea o mie dintre ei (va pune pe fugă o mie – KJV); căci Domnul Dumnezeul vostru, lupta

pentru voi (El este Cel care luptă pentru voi – KJV), cum v-a spus. Vegheați dar cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca să iubiți pe Domnul Dumnezeuul vostru. Dacă vă veți abate și vă alipiți de neamurile acestea care au rămas printre voi, dacă vă veți uni cu ele prin căsătorii cu ei, și dacă veți intra în legături cu ele, să fiți încredințați că Domnul Dumnezeuul vostru nu va mai izgoni aceste neamuri dinaintea voastră; ci ele vă vor fi o cursă și un laț, un bici în coaste și niște spini în ochi, până veți pieri de pe fața acestei țări bune pe care v-a dat-o Domnul Dumnezeuul vostru. Iată că astăzi eu mă duc pe calea pe care merge tot ce este pământesc; recunoașteți dar din toată inima voastră și din tot sufletul vostru, că niciunul din toate cuvintele bune rostite asupra voastră de Domnul Dumnezeuul vostru, nu a rămas neîmplinit; toate vi s-au împlinit, niciunul nu a rămas neîmplinit. Și după cum toate cuvintele bune pe care vi le spusese Domnul Dumnezeuul vostru, s-au împlinit pentru voi, tot așa Domnul va împlini față de voi toate cuvintele rele, până vă va nimici de pe fața acestei țări bune pe care v-a dat-o Domnul Dumnezeuul vostru. Dacă veți călca legământul pe care vi l-a dat Domnul Dumnezeuul vostru, și dacă vă veți duce să slujiți altor dumnezei și să vă închinați înaintea lor, Domnul se va aprinde de mânie împotriva voastră, și veți pieri degrabă din țara cea bună pe care v-a dat-o El.” Iosua 23:4-16.

Odihna – asigurată numai prin credință

În această porțiune din Scriptură avem o altă dovadă că moștenirea este odihna făgăduită. Ni se spune clar că Dumnezeu a dat lui Israel odihnă și că această discuție a avut loc cu mult timp după aceea; totuși, chiar în această discuție li s-au spus condițiile pe baza cărora vor avea odihna cu siguranță, și pe baza cărora vrăjmașii care mai erau încă în țară vor fi alungați. Totul depindea de credințioșia lui Israel față de Dumnezeu. Dacă aveau să se întoarcă de la slujirea Domnului și aveau să meargă după alți dumnezei, atunci trebuiau să știe cu certitudine că Dumnezeu nu avea să mai alunge dinaintea lor națiunile care rămăseseră, ci acele națiuni aveau să îi hărțuiască fără încetare, iar Domnul avea să îi șteargă de pe fața pământului pe care li-l dăduse.

Cum se poate spune despre copiii lui Israel că au primit odihnă față de toți vrăjmașii lor, și că au avut țara în stăpânire, când vrăjmașii lor

erau încă în țară și exista posibilitatea ca dușmanii să îi alunge pe ei, în loc să fie alungați? Chiar Scripturile oferă răspunsul. De exemplu, când toți regii amoriți au amenințat pe gabaoniți, care se aliaseră cu israeliții, Domnul i-a spus lui Iosua: „Nu te teme de ei, căci i-am dat în mâinile tale.” Iosua 10:8 (KJV). Ce a făcut atunci Iosua? – S-a dus și i-a luat. El nu a spus în mod îndoielnic: „Nu văd nicio dovadă că Domnul i-a dat în mâinile mele, pentru că nu îi am”; nici nu a spus în mod nebunesc: „De vreme ce Domnul mi i-a dat în mână, pot da drumul oamenilor și mă pot odihni.” În oricare din aceste situații ar fi fost învins, chiar dacă Dumnezeu îi dăduse biruința. Prin acțiunea sa, Iosua a arătat că într-adevăr a crezut ceea ce i-a spus Domnul. Credința lucrează, și continuă să lucreze.

În același fel poporului i s-a spus că Dumnezeu le-a dat biruința, pe când încă stăteau în afara zidurilor înalte și a porților zăvorâte ale Ierihonului. Era adevărat că Dumnezeu le dăduse biruința și totuși, totul depindea de ei. Dacă ar fi refuzat să strige, nu ar fi văzut niciodată biruința.

În Hristos avem odihna și moștenirea; dar pentru a fi făcuți părtași ai lui Hristos, trebuie „să păstrăm până la sfârșit încrederea nezgduită de la început”. Evrei 3:14. Isus spune: „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” Ioan 16:33. Totuși, chiar în același discurs El a spus: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea.” Ioan 14:27. Ce?! Pace în mijlocul necazurilor? Da, căci observați ce spune: „Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.” Să ai necazuri și totuși să nu fii tulburat; să fii în mijlocul pericolului și totuși să nu te temi, să fii în focul bătăliei și totuși să te bucuri de pace deplină; într-adevăr, pacea este dată extrem de diferit față de felul în care o oferă lumea.

Lupta deja încheiată

Ascultați solia care a fost încredințată profetului Isaia să o dea lui Israel când treceau prin cele mai grele încercări, o solie actuală pentru noi chiar mai mult decât pentru oamenii care au trăit atunci când ea a fost rostită: „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru. Vorbiți-i la inimă Ierusalimului, strigați-i că lupta lui s-a sfârșit, că fărădelegea îi este iertată.” Isaia 40:1, 2 (KJV). Minunată asigurare! Războiul s-a terminat, lupta s-a sfârșit, biruința este

câștigată! Să concluzionăm deci că putem merge să dormim în siguranță? Nicidecum; noi trebuie să fim treji și să folosim biruința pe care Domnul a câștigat-o pentru noi. Conflictul este împotriva domniilor și puterilor (Efeseni 6:12), dar Isus „a dezbrăcat domniile și puterile” (Coloseni 2:15) și a oferit o privesște triumfătoare asupra lor, fiind înviat ca să stea în locurile cerești, „mult mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi, nu numai din această lume, ci și din aceea care va veni” (Efeseni 1:20, 21 - KJV), iar Dumnezeu ne-a înviat și pe noi împreună cu El, ca să stăm împreună cu El în aceleași locuri cerești (Efeseni 2:1-6) și în consecință, la fel de mult deasupra tuturor domniilor și puterilor, stăpânirilor și oricărui nume, nu numai din această lume, ci și din cea care va veni. De aceea, putem spune și ar trebui să spunem din inimă: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos”.

Lecții din Psalmi

David a înțeles și s-a bucurat de această biruință când era vânat ca o potârniche pe munți. Odată se ascundea într-o peșteră în pustia Zif, iar zifiții au venit la Saul și, descoperindu-i în mod perfid unde este ascunzătoarea, au spus: „Coboară-te dar, împărate, fiindcă aceasta este toată dorința sufletului tău; lasă pe noi dacă e vorba să-l dăm în mâinile împăratului.” 1 Samuel 23:15-20. Iar David, cu toate că știa toate acestea, și-a luat harfa și a compus un psalm de laudă, spunând: „Îți voi aduce jertfe de bună voie, voi lăuda Numele Tău, Doamne, căci este binevoitor. Căci El mă izbăvește din toate necazurile.” Psalmul 54:6, 7. Citiți tot psalmul, inclusiv introducerea. În felul acesta, el putea cânta: „Chiar o oștire de ar tăbări împotriva mea, inima mea tot nu s-ar teme.” Psalmul 27:3. Al treilea Psalm, cu expresiile lui de încredere deplină în Dumnezeu și cu nota lui de biruință, a fost compus în timp ce era exilat de la tronul său, fugind dinaintea lui Absalom. Avem nevoie să învățăm Psalmul 23, în așa fel încât să nu fie numai cuvinte goale când vom spune: „Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn și paharul meu este plin de dă peste el.”

Cel puternic învins

Ceea ce *învinge* lumea, este credința noastră. O, de am putea pricepe și păstra totdeauna în minte faptul că biruința este deja câștigată, că Hristos, Cel Puternic, a venit asupra celui tare, adversarul și opresorul nostru, l-a biruit, și l-a dezbrăcat de toată armura în care se încredea, așa că avem de luptat numai cu un dușman învins și dezarmat. Motivul pentru care suntem biruiți este că nu credem și nu cunoaștem această realitate. Dacă am cunoaște-o și ne-am aminti-o, nu am cădea niciodată, căci cine ar fi atât de nebun încât să permită să fie luat captiv de un vrăjmaș fără armură și lipsit de putere?

Câte de multe din binecuvântările pe care ni le-a dat Dumnezeu se pierd pur și simplu deoarece credința noastră nu le apucă. Câte binecuvântări ne-a dat: „Binecuvântat să fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos care ne-a binecuvântat cu fiecare binecuvântare spirituală în locurile cerești în Hristos.” Efeseni 1:3, KJV . „Dumnezeiască Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui.” 2 Petru 1:3. Și totuși, în ciuda faptului că toate lucrurile sunt ale noastre (1 Corinteni 3:21), deseori acționăm ca și când nu am avea nimic. Un om, un profesor de religie și un conducător în biserică a spus odată, când aceste texte i-au fost repetate pentru încurajare: „Dacă Dumnezeu mi-a dat toate aceste lucruri, de ce nu le am?” Fără îndoială mulți vor citi aici propria lor experiență. Răspunsul era ușor; pentru că nu a crezut că Dumnezeu i le-a dat. El nu putea *simți* că le are, și de aceea nu credea că le are; însă credința trebuie să le apuce, iar omul nu poate spera să fie capabil de a simți un lucru pe care nu îl atinge. Biruința nu este îndoială, vedere sau sentiment, ci credință.

- *The Present Truth*, 21 ianuarie 1897

39. Odihna făgăduită (Partea a II-a)

Israeliții erau în stăpânirea țării; niciunul din cuvintele lui Dumnezeu nu rămăsese neîmplinit; împreună cu El le dăduse toate lucrurile; dar ei nu au apreciat minunatul dar și astfel, au primit în zadar harul lui Dumnezeu.

Cel puțin cu numele au fost credincioși lui Dumnezeu în timpul vieții lui Iosua, dar după moartea lui „copiii lui Israel au făcut atunci ce nu plăcea Domnului, și au slujit Baalilor. Au părăsit pe Domnul, Dumnezeul părinților lor, care-i scosese din țara Egiptului, și au mers după alți dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor care îi înconjurau; s-au închinat înaintea lor, și au mâniat pe Domnul. Au părăsit pe Domnul și au slujit lui Baal și Astarteeleor. Domnul s-a aprins de mânie împotriva lui Israel. El i-a dat în mâinile unor prădători care i-au prădat, i-a vândut în mâinile vrăjmașilor lor de jurîmprejur, și nu s-au mai putut împotrivi vrăjmașilor lor. Oriunde mergeau, mâna Domnului era împotriva lor ca să le facă rău, cum spusese Domnul și cum le jurase Domnul. Au ajuns astfel într-o mare strâmtorare.” Dumnezeu le spusese că din cauza neascultării lor, nu va izgoni popoarele dinaintea lor, ci vrăjmașii lor vor rămâne și vor fi ca niște spini în coastele lor. Judecători 2:1-15.

Astfel, vedem că deși Dumnezeu le-a dat odihnă, ei nu au intrat în ea. Prin urmare, a fost la fel de adevărat despre ei ca despre cei ce au căzut în pustie, că „nu au putut să intre din pricina necredinței lor”.

Care este poziția noastră?

„De aceea, să ne fie teamă, ca nu cumva, având făgăduința intrării în odihna Lui, vreunul dintre voi să fie lipsit de ea. Căci Evanghelia ne-a fost predicată nouă, ca și lor; dar cuvântul predicat lor nu l-a folosit la nimic, pentru că nu a fost amestecat cu credință în cei care l-au auzit.” Evrei 4:1, 2 (KJV). Suntem în lume exact în aceeași situație ca vechiul Israel, cu aceleași făgăduințe, aceleași perspective, aceiași dușmani, aceleași pericole.

Nu sunt dușmanii împotriva cărora să putem folosi arme obișnuite de luptă, cu toate că urmașii lui Hristos sunt asigurați că vor suferi

persecuție (2 Timotei 3:12) și că vor fi urâți de lume, cu o ură până la moarte (Ioan 15:18, 19; 16:1-3); totuși, „armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești”. Astfel, cazul nostru nu este în niciun fel diferit de cel al Israelului din vechime.

Biruința lor putea fi obținută numai prin credință și, așa cum deja am văzut, dacă ei ar fi fost cu adevărat credincioși, nu ar mai fi fost nevoie să folosească sabia pentru a izgoni pe canaaniți, așa cum nu a fost nevoie să o folosească pentru a-l distruge pe faraon și oștirea lui. Într-adevăr, motivul pentru care ei nu au câștigat stăpânire deplină asupra țării a fost aceea necredință care a făcut sabia necesară; pentru că este absolut imposibil ca patria cerească pe care Dumnezeu a făgăduit-o lui Avraam să fie cucerită de oameni cu săbii sau arme în mâinile lor. Nu era nevoie ca Israel să lupte în vechime, așa cum nu este nevoie ca noi să o facem, căci „când sunt plăcute Domnului căile cuiva, îi face prieteni chiar și pe vrăjmașii lui” (Proverbe 16:7), iar nouă ni se interzice total să luptăm.

Când Hristos poruncește urmașilor Săi să nu lupte și îi avertizează că dacă o vor face vor pieri, nu introduce o nouă ordine de lucruri, ci pur și simplu Își conduce poporul înapoi la principiile dintâi. Vechiul Israel oferă o ilustrație a faptului că cei care folosesc sabia vor pieri de sabie; și, cu toate că Domnul a avut multă răbdare cu ei și a făcut multe concesii slăbiciunii lor și are încă și mai multă răbdare cu noi, El dorește ca noi să evităm greșelile lor. Toate lucrurile privitoare la ei „au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile lumii”. 1 Corinteni 10:11.

Făgăduința Canaanului

Dar trebuie să mergem puțin mai departe și să vedem că poziția noastră este exact aceea a vechiului Israel și că aceeași odihnă și moștenire date de Dumnezeu lor, lăsate de ei nebunește să le alunece printre degete, sunt ale noastre, cu condiția ca noi „să păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început”. Din fericire, dovada este foarte simplă și clară, și deja am analizat-o în mare parte. Să ne împropătam mințile cu următoarele fapte.

Canaan este țara pe care Dumnezeu a dat-o lui Avraam și seminței lui „în stăpânire veșnică”. Geneza 17:7, 8. Aceasta urma să fie o stăpânire veșnică atât pentru Avraam cât și pentru sămânța lui. Dar

Avraam însuși nu a avut nici măcar o palmă de loc din țară în stăpânire reală (Fapte 7:5) și niciunul din sămânța lui nu a avut, căci până și cei neprihăniți dintre ei (și doar cei neprihăniți sunt sămânța lui Avraam) „toți au murit în credință, fără să fi primit lucrurile făgăduite”. Evrei 11:13, 39.

De aceea, așa cum am arătat înainte, stăpânirea țării presupunea învierea morților la venirea Domnului pentru a restaura toate lucrurile. Prin învierea lui Hristos, Dumnezeu ne-a născut din nou la o speranță vie, „la o moștenire care nu se strică, neîntinată și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi”. 1 Petru 1:3-6.

O împărăție întinsă în toată lumea

Dar stăpânirea țării Canaanului nu însemna mai puțin decât stăpânirea întregii lumi, după cum învățăm comparând Geneza 17:7, 8, 11 cu Romani 4:1-13. Astfel: tăierea împrejur era sigiliul legământului de a da țara Canaanului lui Avraam și seminței lui în stăpânire veșnică. Dar tăierea împrejur era în același timp semnul sau sigiliul neprihănirii prin credință; iar „făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va *moșteni lumea* nu a fost a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință”. Adică, ceea ce îi sigila lui Avraam dreptul de a stăpâni țara Canaanului, era sigiliul dreptului său de a avea întreaga lume.

Dându-i lui și seminței lui țara Canaan, Dumnezeu le-a dat toată lumea. Bineînțeles, nu „această lume rea”, căci „lumea trece”; dar „noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea”. 2 Petru 3:13. Nu stăpânirea temporară a câtorva mii de kilometri pătrați de pământ afectat de păcat, este cea pe care Dumnezeu a făgăduit-o lui Avraam și seminței lui, ci stăpânirea veșnică asupra întregului pământ eliberat de orice urmă de blestem. Chiar dacă ar fi adevărat că micul teritoriu al Canaanului ar constitui întreaga moștenire făgăduită, ar fi la fel de adevărat că israeliții nu au avut-o niciodată; căci făgăduința pe care a confirmat-o Dumnezeu, era să dea lui Avraam și seminței lui țara Canaanului în *stăpânire veșnică*, adică, Avraam trebuia să o aibă în stăpânire veșnică și sămânța lui trebuia de asemenea să o aibă în stăpânire

veșnică. Dar ei toți au murit, și în timp chiar țara a trecut în mâinile altui popor. Nicio ședere temporară în Palestina nu poate constitui împlinirea făgăduinței. Făgăduința încă rămâne să fie împlinită pentru Avraam și toată sămânța lui.

Noul pământ

Odihna este moștenirea; moștenirea este țara Canaanului; dar stăpânirea țării Canaanului înseamnă stăpânirea întregului pământ, nu în starea lui actuală, ci restaurat ca la început în Eden. De aceea, odihna pe care o dă Dumnezeu nu se poate separa de noul pământ: este odihna pe care numai starea pământului nou o poate da, odihna găsită numai în Dumnezeu; când toate lucrurile vor fi restaurate, când Dumnezeu în Hristos va umple în mod absolut și nestânjenit toate lucrurile, așa încât peste tot va fi odihnă deplină. De vreme ce odihna se găsește numai în Dumnezeu, este foarte evident că fiii lui Israel nu s-au bucurat de odihnă și de moștenire, nici măcar în timpul când au stat în Palestina, căci deși El „a alungat izgonit neamurile dinaintea lor, le-a împărțit țara în părți de moștenire și a pus semințiile lui Israel să locuiască în corturile lor. Ei au ispitit pe Dumnezeul Prea Înalt, s-au răzvrătit împotriva Lui și n-au ținut poruncile Lui. Ci s-au depărtat și au fost necredincioși, ca părinții lor; s-au abătut la o parte, ca un arc înșelător. L-au supărat prin înălțimile lor, și I-au stârnit gelozia cu idoli lor”, astfel încât „Dumnezeu S-a dezgustat de Israel (KJV)”. Psalmul 78:55-59.

Amintiți-vă că Avraam a așteptat o țară cerească. Totuși, făgăduința lui Dumnezeu de a-i da lui și seminței lui (inclusiv nouă, dacă suntem ai lui Hristos, Galateni 3:16, 29) țara Canaanului în stăpânire veșnică, va fi împlinită la literă.

Când Domnul va veni să Își ia copiii la Sine, în locul pe care l-a pregătit pentru ei (vezi Ioan 14:3), morții neprihăniți vor fi înviați în neputrezire și neprihăniții vii vor fi schimbați la fel în nemurire și toți vor fi luați „în nori ca să Îl întâmpine pe Domnul în văzduh și astfel, vor fi totdeauna cu Domnul”. 1 Tesaloniceni 4:16, 17; 1 Corinteni 15:51-54. Locul în care vor fi luați este Ierusalimul liber de sus „care este mama noastră” (Galateni 4:26); căci acolo este Hristos acum și acolo ne pregătește un loc. Câteva texte pot fi citate pentru a arăta acest fapt și mai clar. Că Ierusalimul ceresc este locul unde se află

Hristos acum „în prezența lui Dumnezeu pentru noi” este evident din Evrei 12:22-24, unde ni se spune că acum cei care cred s-au apropiat de muntele Sion, de „cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc”, „de Dumnezeu, Judecătorul tuturor” „și de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou”. Hristos „stă la dreapta scaunului de domnie al Măririi în ceruri” (Evrei 8:1) și din acest tron, este bine să amintim, curge „râul cu apa vieții”. Apocalipsa 22:1.

Cetatea pe care a așteptat-o Avraam

Această cetate, Noul Ierusalim, cetatea pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru cei de care Lui nu Îi este rușine, pentru că ei caută o țară cerească (Evrei 11:16), este capitala stăpânirilor Lui. Este „cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (versetul 10), cetatea pe care a așteptat-o Avraam. În capitolul 21 din Apocalipsa găsim o descriere a acelor temelii, și aici de asemenea găsim că cetatea nu va rămâne mereu în cer, ci va coborî pe acest pământ cu sfinții care vor fi domnit în ea împreună cu Hristos timp de o mie de ani după învierea lor. Vezi Apocalipsa 20. Despre coborârea cetății citim:

„Și eu am văzut coborând din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: ,Iată, cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și va fi Dumnezeu lor’. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: ,Iată, Eu fac toate lucrurile noi.’ Și a adăugat: ,Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.’ Apoi mi-a zis: ,S-a isprăvit. Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții. Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui și el va fi fiul Meu. Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinători la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.”

Din Isaia 49:17-21 învățăm că podoaba pe care o va avea cetatea când va coborî, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei sunt cei credincioși, neprihăniți, copiii Noului Ierusalim. Astfel, vedem că

atunci când Hristos va veni după ei, sfinții lui Dumnezeu vor merge imediat în Noul Ierusalim și apoi se vor întoarce împreună cu el pe acest pământ, când va sosi timpul pentru curățirea pământului de toate lucrurile care îl strică și de toți cei care fac nelegiuirea, și pentru reînnoirea tuturor lucrurilor ca la început.

Locul în care va coborî cetatea

Dar pe ce colțișor al acestui pământ va coborî cetatea? Vorbind despre timpul distrugerii celor răi, profetul Zaharia spune:

„Domnul Se va arăta, și va lupta împotriva acestor neamuri, cum a luptat în ziua bătăliei. Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; muntele Măslinilor se va despica la mijloc spre răsărit și spre apus, și se va face o foarte mare vale; jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate spre miazăzi. Veți fugi atunci în valea munților Mei, căci valea dintre munți se va întinde până la Ațel; și veți fugi cum ați fugit de cutremurul de pământ de pe vremea lui Ozia, împăratul lui Iuda; și atunci va veni Domnul, Dumnezeul meu, și toți sfinții împreună cu El! În ziua aceea nu va mai fi lumină; stelele strălucitoare se vor ascunde. Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte, dar spre seară se va arăta lumina. În ziua aceea vor izvorî apele vii din Ierusalim, și vor curge jumătate spre marea de răsărit, jumătate spre marea de apus; așa va fi și vara și iarna. Domnul va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume.” Zaharia 14:3-9.

Astfel, vedem că, atunci când Domnul va aduce înapoi poporul Său, îl va aduce chiar pe bucăți de pământ pe care a făgăduit-o lui Avraam ca stăpânire veșnică – țara Canaan. Dar stăpânirea acelei țări este stăpânirea întregului pământ, nu doar pentru câțiva ani, ci pentru toată veșnicia. „Moartea nu va mai fi.” Aceasta este moștenirea glorioasă pe care copiii lui Israel au avut-o în mână când au trecut Iordanul, dar pe care din necredință au lăsat-o să le scape. Dacă ar fi fost credincioși, un foarte scurt timp ar fi fost suficient pentru a face Numele și puterea mântuitoare a lui Dumnezeu cunoscute în toate părțile pământului și atunci sfârșitul ar fi venit. Dar ei au eșuat, și astfel timpul s-a lungit, până în zilele noastre; aceeași speranță a

rămas însă întotdeauna unica țintă înaintea poporului lui Dumnezeu. Așa că putem privi înainte spre stăpânirea țării Canaan cu același zel ca Avraam, Isaac, Iacov, Iosif și Moise, și cu aceeași speranță încrezătoare.

Restaurarea Israelului lui Dumnezeu

Cu aceste schițe bine fixate în minte, citirea profețiilor din Vechiul și Noul Testament va fi o plăcere, căci vom fi scutiți de multă confuzie și multe contradicții aparente vor fi văzute clare. Când citim despre restaurarea Ierusalimului, că va fi bucuria și lauda întregului pământ, vom ști că este vorba de Noul Ierusalim care coboară din cer, pentru a lua locul celui vechi. Dacă o cetate de pe acest pământ este arsă din temelii, iar oamenii construiesc o nouă cetate pe același loc, se spune că cetatea a fost reconstruită și se numește la fel. La fel stau lucrurile și cu Ierusalimul, numai că cetatea este reconstruită în cer, așa că nu este niciun interval între distrugerea celei vechi și apariția celei noi. Este ca și cum cetatea cea nouă răsare dintr-o dată din ruinele celei vechi, însă înfinit mai glorioasă.

Tot așa, când citim despre întoarcerea lui Israel la Ierusalim, știm că nu este vorba de întoarcerea a câtorva mii de muritori la o grămadă de ruine, ci de venirea oștirii nenumărabile, nemuritoare a celor răscumparați la cetatea mereu nouă, în care cetățenia lor a fost de mult timp înregistrată. Nu oamenii muritori vor rezidi cetatea cu cărămizi, pietre și mortar, ci Dumnezeu Însuși o va reconstrui cu aur, perle și tot felul de pietre prețioase. „Când Domnul va construi Sionul, Se va arăta în slava Lui.” Psalmul 102:16 (KJV). El spune Ierusalimului: „Nenorocito, bătuto de furtună și nemângâiato. Iată, voi așeza pietrele tale frumos colorate, și-ți voi pune temelii de safir. Voi face ferestrele tale din agat, și porțile tale din rubin, și toate hotarele tale din pietre plăcute. Toți copiii tăi vor fi învățați de Domnul; și multă va fi pacea copiilor tăi.” Isaia 54:11-13 (KJV). Acestea sunt pietrele pe care le iubesc copii ei. Psalmul 102:14.

Aici va fi odihnă, pace eternă desăvârșită. Făgăduința este: „Vei fi întărită în neprihănire; vei fi departe de asuprire, căci nu te vei teme; și de teroare, căci nu se va apropia de tine.” (Isaia 54:14 – KJV). „În ziua aceea se va cânta următoarea cântare în țara lui Iuda: avem o cetate tare; Dumnezeu ne dă mântuirea ca ziduri și întăritură.” (Isaia

26:1). Dumnezeu Însuși va fi cu poporul Lui pentru totdeauna „iar ei vor vedea fața Lui” și de aceea vor avea odihnă, căci El a spus: „Prezența Mea”, literal, *fața Mea*, „va merge cu tine și îți voi da odihnă”.

De ce să anuleze oamenii aceste făgăduințe minunate, citindu-le ca și când ele ar învăța doar despre stăpânirea temporară a unei cetăți ruinate pe acest pământ bătrân, blestemat de păcat? Pentru că limitează Evanghelia, fără să înțeleagă că toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt în Hristos, și că nimeni nu se poate bucura de ele decât cei care sunt în Hristos, și în care El locuiește prin credință. O, dacă pretinsul popor al lui Dumnezeu ar vrea să primească fără amânare „Duhul de înțelepciune și descoperire” în cunoașterea lui Dumnezeu, pentru ca ochii înțelegerii lor să fie iluminați, ca să „știe care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți” și că aceasta poate fi câștigată numai prin „nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa în locurile cerești”! Efeseni 1:17-20.

Acum că am aruncat această scurtă privire în viitor, și am văzut împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu de a da poporului Său odihnă în țara Canaanului, ne putem întoarce și stărui asupra unor detalii, care vor fi mult mai ușor înțelese datorită acestei schițe, și care în schimb vor scoate și mai mult în relief viziunea pe care deja o avem.

Articolul din această serie care va apărea săptămâna viitoare – cu titlul „O altă zi” – va analiza odihna care rămâne acum pentru poporul lui Dumnezeu. Evrei 4.

- *The Present Truth*, 28 ianuarie 1897

40. „O altă zi” (Partea I)

Căci dacă Iosua le-ar fi dat odihnă, atunci El nu ar mai fi vorbit după aceea de o altă zi. De aceea, rămâne o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu.” Evrei 4:8, 9. (KJV)

Am văzut că, deși niciun cuvânt din făgăduințele lui Dumnezeu față de Israel nu a rămas neîmplinit, „cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că nu a găsit credință la cei ce l-au auzit” (Evrei 4:2), și că la mult timp după ce Domnul le dăduse odihnă a pus înaintea lor, prin Iosua, condițiile pe baza cărora se puteau bucura de moștenire.

Împărăția este a Domnului

Trecând peste o perioadă de mai mult de patru sute de ani, timp în care istoria copiilor lui Israel este un raport de apostazie, pocăință și din nou apostazie, ajungem în timpul lui David, când împărăția lui Israel era la culmea puterii ei. Deși prin cererea lor de a avea un rege copiii lui Israel l-au respins pe Dumnezeu, El nu i-a respins. Nu a fost în planul lui Dumnezeu ca Israel să aibă vreodată alt împărat în afară de El, dar ei nu s-au mulțumit să umble prin credință, având un Împărat pe care nu Îl puteau vedea. Cu toate acestea, împărăția a rămas tot a Domnului și de aceea, El Și-a exercitat dreptul de a numi conducători.

La fel este în toată lumea. „Al Domnului este pământul, cu tot ce este pe el.” „Împărăția Lui guvernează peste tot.” Oamenii din lume nu Îl recunosc pe El ca Împărat și se laudă, mândri de propriilor lor guverne, dar „Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea”. „El răstoarnă și pune pe împărați.” Daniel 4:32; 2:21. „Nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu.” Romani 13:1. Acesta este motivul pentru care ar trebui ca fiecare suflet să fie supus „stăpânirilor *celor mai înalte*”, și este dovada că împărăția Domnului include tot pământul, chiar dacă guvernatorii cărora li se permite pentru o vreme să își imagineze că ei țin frâiele, se pun împotriva Lui.

Străini și călători în vremea lui David

Astfel, când prin providența lui Dumnezeu David a ajuns la tronul lui Israel „și i-a dat odihnă Domnul, după ce l-a izbăvit de toți vrăjmașii care îl înconjurau” (2 Samuel 7:1), s-a născut în inima lui dorința de a construi un templu Domnului. La început, profetul Natan, vorbind cuvintele lui, i-a spus: „Du-te și fă tot ce ai în inimă”; dar mai apoi a vorbit cuvintele Domnului și a spus că nu David ar trebui să îl construiască. Atunci Domnul i-a spus lui David:

„Voi stabili un loc pentru poporul Meu Israel și îi voi sădi, ca să locuiască în locul lor și să nu mai fie îndepărtați; iar copiii răutății să nu îi mai apese ca la început, și cum au făcut din ziua când am rânduit judecatori peste poporul Meu Israel. Mai mult, Domnul îți spune că El îți va zidi o casă.” 2 Samuel 7:10, 11 (KJV).

Așadar, copiii lui Israel nu obținuseră încă odihna și moștenirea. David a fost un împărat puternic și a avut „un nume mare, ca numele marilor bărbați de pe pământ”, totuși, când a predat fiului său Solomon împărăția, și tot materialul pentru construirea templului, a spus în rugăciunea lui către Dumnezeu: „Înaintea Ta suntem niște străini și locuitori, ca toți părinții noștri. Zilele noastre pe pământ sunt ca umbra, și fără nicio nădejde.” 1 Cronici 29:15.

Într-o vreme când împărăția lui Israel era atât de mare și de puternică așa cum nu a mai fost de atunci pe pământ, împăratul însuși declară că nu este decât un străin și un călător în țară, cum a fost Avraam, care nu a avut din ea „nimic în stăpânire, nici măcar o palmă de loc”. În casa lui din lemn de cedru, la fel ca Avraam, Isaac și Iacov, care au locuit în corturi, David „a locuit în țara făgăduinței ca într-o țară care nu era a lui”. Nu doar Avraam, Isaac și Iacov, ci și Ghedeon, Samson, Iefta, David, Samuel, profeții și mulți alții „măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși nu au primit ce le fusese făgăduit”. Evrei 11:32, 39. Ce altă dovadă mai puternică ar putea exista că moștenirea pe care a făgăduit-o Dumnezeu lui Avraam și seminței lui nu a fost niciodată o stăpânire temporară, în „această lume rea”?

Ierusalimul temporar înseamnă robie

De vreme ce marele rege David, la culmea puterii lui, nu a primit împlinirea făgăduinței, ce nebunie totală este să presupunem că făgăduința de a restaura Israelul în țara lui ar putea fi împlinită prin întoarcerea evreilor la vechiul Ierusalim. Cei care își zidesc speranțele pe „Ierusalimul de acum” pierd toată binecuvântarea Evangheliei. „Noi nu am primit din nou duhul de robie, ca să ne fie frică (KJV)”; de aceea, nu ne vom pune încrederea în nimic legat de vechiul Ierusalim, căci „Ierusalimul de acum” „este în robie împreună cu copiii săi; dar Ierusalimul cel de sus este liber, și el este mama noastră”. Galateni 4:25, 26. Când făgăduința va fi împlinită și poporul lui Israel va stăpâni cu adevărat țara, fără să mai fie străini și călători în ea, zilele lor nu vor mai fi ca o umbră, ci vor fi veșnice.

Dar „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.” 2 Petru 3:9. „Îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire.” Versetul 15. Chiar și în zilele lui Moise, timpul împlinirii făgăduinței era aproape (Fapte 7:17), dar poporul nu a vrut împlinirea ei. Au ales lumea aceasta rea în locul celei care va veni. Dar Dumnezeu a jurat pe Sine că sămânța credinciosului Avraam va intra în ea și, „întrucât rămâne că unii trebuie să intre în ea, și pentru că aceia cărora le-a fost mai întâi predicată nu au intrat din cauza necredinței, din nou, El limitează o anumită zi, spunând în David: „Astăzi”, după atâta timp, după cum este scris: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.”” Evrei 4:6, 7. (KJV)

Necredința omului nu poate face făgăduința lui Dumnezeu fără efect. Romani 3:3. „Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios; căci nu Se poate tăgădui singur.” 2 Timotei 2:13. Dacă nici măcar un singur suflet din descendenții naturali ai lui Avraam și Iacov nu s-ar dovedi copii ai lui Avraam, ci ar fi toți copii ai diavolului (Ioan 8:39-44), făgăduința lui Dumnezeu față de sămânța lui Avraam, Isaac și Iacov s-ar împlini la literă, pentru că Dumnezeu poate să ridice chiar și din pietrele pământului „copii ai lui Avraam”. Matei 3:9. Aceasta ar fi pur și simplu o repetare a ceea ce a făcut la început, când a creat pe om din țărâna pământului. Dacă Iosua le-ar fi

dat odihnă, desigur nu ar mai fi fost nevoie de o altă zi a mântuirii; dar necredințioșia pretenșilor urmași ai lui Dumnezeu întârzie împlinirea și astfel, Dumnezeu, în mila Lui, oferă o altă zi, iar acea zi este „Astăzi”. „Iată, acum este vremea potrivită; iată, acum este ziua mântuirii.” 2 Corinteni 6:2. „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.”

„Astăzi”

Doar gândiți-vă la acest lucru! Încă pe când trăia David, s-a spus „după atâta vreme”. Era într-adevăr „multă vreme”, aproape cinci sute de ani de când făgăduința ar fi putut fi împlinită; și totuși, după încă și mai multă vreme Domnul mai oferă „o altă zi”. Această altă zi este *astăzi*; nu ni s-a dat un an ca timp în care să acceptăm oferta mântuirii, nu luna viitoare, nu săptămâna viitoare, nici măcar mâine, ci numai *astăzi*. Acesta este tot timpul pe care ni l-a dat Dumnezeu – timpul de probă durează doar o zi. Cu cât mai multă forță, așadar, ajung la noi aceste cuvinte după un timp atât de lung! „*Astăzi*, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.” Ce glorioasă comoară ne-a dat Dumnezeu în acest *astăzi* – ocazia de a intra pe poarta neprihănirii. Hristos este ușa și prin El toți pot intra „câtă vreme se zice, *astăzi*”. Nu vreți să o acceptăm ca pe „ziua pe care a făcut-o Domnul” și „să ne bucurăm și să ne veselim în ea”? „Glasul bucuriei și mântuirii este în cortul celui neprihănit”; „căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început.” „Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: „În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră; în seninătate și încredere va fi tăria voastră.”” Isaia 30:15.

Această odihnă este anunțată prin Evangheliie, căci Hristos spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine; căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” Matei 11:28-30. Israelul din vechime nu a intrat în această odihnă, nu pentru că nu li se oferise, ci pentru că atunci când Evanghelia le-a fost predicată, nu au crezut; Evanghelia care ne este vestită nouă astăzi este aceeași cu aceea predicată și lor. Evrei 4:2.

Odihna este pregătită, căci „noi, cei care am crezut, intrăm în odihnă, după cum a spus El: „Așa cum am jurat în mânia Mea, dacă⁹ vor intra în odihna Mea.”” (KJV) Dumnezeu a jurat pe El Însuși că sămânța lui Avraam – cei care au credința lui – vor intra în odihnă; iar acest lucru este echivalent cu un jurământ că aceia care nu cred, *nu* vor intra în ea și de aceea, Dumnezeu într-adevăr a jurat că aceia fără credință nu vor intra. Acesta nu a fost un decret arbitrar, ci o declarare a unei realități, deoarece este la fel de imposibil pentru o persoană necredincioasă să intre în odihnă, ca și cum ar fi pentru un om să trăiască și să crească puternic fără să mănânce, fără să bea sau fără să respire.

Faptul că „ei nu au putut să intre din pricina necredinței” arată că ar fi intrat, dacă ar fi crezut; și faptul că odihna desăvârșită era pregătită pentru ei este arătat mai departe prin afirmația: „lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii”. Evrei 4:3. Când lucrările sunt terminate, trebuie să urmeze odihna; în consecință, citim că „Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui”. Versetul 4. Așa a vorbit Dumnezeu într-un loc despre ziua a șaptea; dar în alt loc a spus: „Nu vor intra în odihna Mea”. Versetul 5. Vedem deci că odihna, care era pregătită, și în care copiii lui Israel nu au intrat datorită necredinței, era odihna legată de ziua a șaptea. Căci lor li se oferea odihna lui Dumnezeu, și odihna Lui a fost cea pe care ei au eșuat să o obțină, iar ziua a șaptea este Sabatul – odihna – Domnului; este singura odihnă despre care citim în legătură cu Dumnezeu; - Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările

⁹ Într-un jurământ sunt două părți – condiția și consecința dacă acea condiție nu este împlinită. De exemplu, un om jură: „Voi pierde o mie de livre dacă nu salvez acel om din închisoare”; sau „Pe mine însumi mă jur că nu voi lăsa prizonierul să scape.” Ebraica este foarte concisă și ne dă condiția, fără să numească și consecința în legătură cu jurământul. Fiecare poate să o umple cu toate rezultatele groaznice pe care și le poate imagina, dacă Dumnezeu Și-ar desființa cuvântul. Când Dumnezeu Se jură pe Sine, cu adevărat El pune chiar existența Sa drept gaj – dacă lucrurile se întorc împotriva cuvântului Său; dar acea alternativă groaznică nu este menționată, pentru că este dincolo de orice posibilitate. [De aceea, întotdeauna ar trebui să citim această expresie, oriunde apare ea, așa cum este scris în Versiunea Revizuită: „Așa cum am jurat în mânia Mea, nu vor intra în odihna Mea.”](#)

Lui; - și acea odihnă a fost pregătită de îndată ce lucrarea creației a fost încheiată.

Lucrarea și odihna lui Dumnezeu

Odihna făgăduită este odihna lui Dumnezeu. Odihna urmează după muncă, dar nu vine până ce munca nu este terminată. Un om nu se poate odihni de o anumită muncă până ce munca respectivă nu este terminată. Lucrarea lui Dumnezeu este creația, o lucrare completă și perfectă; „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse, și iată că erau foarte bune. Astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a șasea. Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor. În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o; pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.” Geneza 1:31; 2:1-3.

Lucrarea a fost desăvârșită – a fost așa de bună, cum numai Dumnezeu Însuși putea să o facă, desăvârșită la fel ca El Însuși – și toată a fost încheiată; de aceea, și odihna a fost desăvârșită. Nu era nicio urmă de blestem, era odihnă absolută, curată și nealterată. Dumnezeu a privit peste lucrarea Lui și nu exista nimic care să Îi provoace vreun regret; nu exista nimic care să Îl facă să spună: „Dacă ar trebui să o fac din nou”; - nu exista loc pentru schimbare sau adăugare; El a fost pe deplin satisfăcut și încântat de ceea ce făcuse. Oh, ce limbă sau pană ar putea descrie, sau ce minte și-ar putea imagina simțul satisfacției fără limite, pacea încântătoare și bucuria care în mod necesar trebuie să fi urmat lucrării *bine făcute și încheiate!* Acest pământ nu oferă o astfel de bucurie, căci

„Plini de zel, cât am munci,
Tot rămâne de lucrat,
Așteptând a doua zi
Ce-a rămas neterminat.”

Dar de toată satisfacția aceea plăcută și de odihna dulce Dumnezeu S-a bucurat într-un grad cu atât mai mare față de orice și-ar putea imagina mintea umană, cu cât Dumnezeu este mai mare decât omul, în ziua aceea a șaptea când Dumnezeu S-a odihnit de toate lucrările Lui.

Odihna în care a intrat Adam

Această odihnă, ce nu se compară cu nimic, este cea pe care Dumnezeu a dat-o omului la început. „Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească.” Geneza 2:15. „Eden” înseamnă *desfătare, plăcere*, grădina Edenului este *grădina desfătării*; cuvântul ebraic tradus aici cu „așezat” este un cuvânt care înseamnă odihnă; este cuvântul din care provine numele propriu Noe (pentru însemnătate vezi Geneza 5:29 și marginea); de aceea, putem citi Geneza 2:15 astfel: „Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a făcut să se odihnească în grădina desfătării ca s-o lucreze și s-o păzească”.

Omul a intrat în odihnă, deoarece a intrat în lucrarea perfectă, terminată a lui Dumnezeu. El era lucrarea mâinilor lui Dumnezeu, creat în Hristos Isus pentru faptele bune pe care Dumnezeu le pregătise mai dinainte pentru el, ca să umble în ele. „Lucrarea lui Dumnezeu este aceasta, să credeți” (Ioan 6:29) și doar prin credință a putut Adam să se bucure de lucrarea lui Dumnezeu și să se împărtășească din odihna Lui; deoarece, de îndată ce nu L-a mai crezut pe Dumnezeu, primind cuvântul lui Satan în schimb, a pierdut tot. El nu avea putere în el însuși, căci nu era decât țărâna pământului, și își putea menține odihna și moștenirea numai atât timp cât îi permitea lui Dumnezeu să lucreze în el „atât voința cât și înfăptuirea după buna Sa plăcere”.

„Noi, cei care credem întrăm în odihnă”, deoarece „lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta, să credeți”. Cele două afirmații nu sunt contradictorii, ci identice în înțelesul lor, deoarece lucrarea lui Dumnezeu, care este a noastră prin credință, este o lucrare încheiată și deci a intra în lucrarea aceea, înseamnă a intra în odihnă. Odihna lui Dumnezeu prin urmare nu este lăncezeală, lenevie. Hristos a spus: „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez” (Ioan 5:17), totuși „Dumnezeul cel veșnic, Domnul, Creatorul marginilor pământului, nu obosește, nici nu ostenește”. Isaia 40:28. El lucrează prin Cuvântul Său ca să susțină ceea ce a creat la început; așa că aceia care au crezut pe Dumnezeu și deci au intrat în odihnă, sunt îndemnați „să caute să fie cei dintâi în fapte bune” (Tit 3:8); dar cum faptele bune sunt obținute prin credință și nu sunt „faptele făcute de

noi în neprihănire” (versetul 5), ele trebuie menținute prin credință; dar credința dă odihnă și de aceea, odihna lui Dumnezeu este compatibilă și în mod necesar însoțită de cea mai mare activitate.

- *The Present Truth*, 4 februarie 1897

41. „O altă zi” (Partea a II-a)

Studiind acest subiect săptămâna trecută am văzut că odihna făgăduită este odihna lui Dumnezeu – odihna în care a intrat Adam când Domnul „l-a făcut să se odihnească în grădina desfătării”.

Păcatul este cel care aduce oboseala. În grădina Edenului, Adam avea o lucrare de făcut și totuși a avut odihnă desăvârșită tot timpul, până când a păcătuit. Dacă nu ar fi păcătuit, oboseala nu ar fi fost niciodată cunoscută pe acest pământ. Lucrarea nu face parte din blestem, dar oboseala da. „Pentru că... ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem ,să nu mănânci din el’, blestemat este pământul din cauza ta; în durere vei mânca din el în toate zilele vieții tale; spini și ciulini îți va da și vei mânca iarba de pe câmp; în sudoarea feței tale vei mânca pâinea până te vei întoarce în pământ.” Geneza 3:17-19. (KJV)

Păstrând odihna

Până în acest moment el se bucurase de odihnă desăvârșită în timp ce lucra. De ce? – Pentru că lucrarea lui era doar aceea de „*a păzi*” lucrarea desăvârșită pe care Dumnezeu o pregătise pentru el și pe care i-o încredințase. Adam nu a trebuit să creeze. Dacă i s-ar fi cerut să creeze doar o floare sau un fir de iarbă, s-ar fi putut obosi până la moarte din cauza acelei îndatoriri, și ar fi murit lăsând-o neterminată; dar Dumnezeu a făcut lucrarea și l-a așezat pe Adam în stăpânirea ei, cu porunca de a o *păzi*, iar acest lucru el l-a făcut atât timp cât „*a păzit*” credința.

Observați că această odihnă desăvârșită era odihna noului pământ și observați mai departe că, dacă păcatul nu ar fi intrat niciodată, pământul ar fi rămas nou pentru totdeauna. Păcatul este cel care a adus vătămare pământului și l-a făcut să îmbătrânească. Odihna desăvârșită a lui Dumnezeu se găsește numai într-o stare cerească, iar noul pământ era în mod incontestabil „o țară mai bună, una cerească”. Ceea ce i-a fost dat omului la început, când a fost „încununat cu slavă și cu cinste”, și ceea ce el a pierdut când „a păcătuit și a fost lipsit de

slava lui Dumnezeu”, dar ceea ce al doilea Adam are de drept, fiind încununat cu slavă și cu cinste din pricina morții pe care a suferit-o, este ceea ce Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam și seminței lui și le va fi dat când Mesia va veni „la vremea așezării din nou a tuturor lucrurilor”.

Încă mai este ceva din Eden

Acea creație nouă, desăvârșită a dispărut – dar *odihna* încă *rămâne*. Dovada că lucrările au fost încheiate și că odihna e pregătită de la întemeierea lumii, este aceea că „Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea de toată lucrarea Lui”. Sabatul Domnului – ziua a șaptea – este o parte din Eden care rămâne în mijlocul blestemului; este o parte a odihnei noului pământ, trecând peste abisul dintre Edenul pierdut și Edenul restaurat. Fiindcă Sabatul a rotunjit săptămâna creației și a fost dovada faptului că lucrarea este terminată, a fost pecetea unei creații noi desăvârșite. Acum este necesară o creare din nou, și trebuie realizată prin aceeași putere ca la început. În Hristos au fost create toate lucrurile și „dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă (o nouă creație – KJV)”; iar pecetea desăvârșirii este aceeași în ambele cazuri. De aceea, Sabatul este pecetea desăvârșirii, a neprihănirii desăvârșite.

Ce semnifică semnul

Dar trebuie înțeles că odihna Sabatului nu constă numai în abținerea de la munca manuală de la apusul soarelui vineri până la apusul de soare sâmbătă; această abținere nu este decât un semn al odihnei și, ca toate celelalte semne, este o fraudă dacă lucrul simbolizat nu este prezent. Adevărata odihnă de Sabat constă în completa și continua recunoaștere a lui Dumnezeu drept Creator și Susținător al tuturor lucrurilor, drept Cel în care avem viața, mișcarea și ființa, drept viața și neprihănirea noastră. Păzirea Sabatului nu este o datorie care trebuie îndeplinită pentru a obține favoarea lui Dumnezeu, ci este păzirea credinței prin care neprihănirea ne este socotită.

Nu există loc pentru obiecția că nu ar trebui să păzim Sabatul zilei a șaptea, deoarece nu suntem mântuiți prin fapte; căci Sabatul nu este

o lucrare, ci odihnă – odihna lui Dumnezeu. „Cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum s-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.” Evrei 4:10. Adevărata păzire a Sabatului nu este îndreptățire prin fapte, și este total despărțită de o astfel de idee; dimpotrivă, este îndreptățire prin credință – este odihna absolută care vine din credință desăvârșită în puterea lui Dumnezeu de a crea un om nou și a păzi sufletul de cădere în păcat.

Dar „credința vine în urma auzirii, iar auzirea prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Romani 10:17), astfel, este o poveste ca cineva să spună că are credință în Dumnezeu în timp ce ignoră sau respinge vreun cuvânt al lui Dumnezeu. Omul trebuie să trăiască cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. În fiecare cuvânt al lui Dumnezeu este viață. Dacă omul nu ar ști decât un cuvânt al lui Dumnezeu și ar accepta acel cuvânt ca fiind într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu, ar fi salvat prin el. Dumnezeu are milă de cel neștiutor și nu cere ca oamenii să cunoască o anumită cantitate înainte de a putea fi salvați; dar neștiința intenționată este altceva. Neștiința unei persoane poate fi rezultatul respingerii deliberate a cunoștinței și cel care face asta, respinge viața. Căci dacă există viață în fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu, iar viața este una și aceeași în fiecare cuvânt, oricine respinge un singur cuvânt care în mod clar ajunge la el, prin aceasta respinge totul. Credința Îl primește pe Domnul pentru tot ce este El – pentru tot ce vedem despre El, și pentru tot infinitul necunoscut.

Un dar pentru om

Să nu uităm că Sabatul nu este o povară pe care Dumnezeu o așează asupra oamenilor (cine a mai auzit ca odihna desăvârșită să fie o povară?), ci o binecuvântare pe care le-o oferă; este îndepărtarea poverilor. „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.” În loc să forțeze oamenii să îl țină, Dumnezeu spune că este imposibil ca cineva să se împărtășească din odihna Sabatului, dacă nu crede. Omului care spune: „Nu cred că este necesar ca eu să țin Sabatul”, Domnul îi răspunde: „Tu nu poți să îl ții; dacă nu vei intra în odihna Mea, nu vei avea parte de ea”. Este imposibil ca omul să păzească Sabatul Domnului fără credință, fiindcă „cel neprihănit va trăi prin credință”. Sabatul este odihna lui Dumnezeu, odihna lui

Dumnezeu este desăvârșire, iar desăvârșirea nu poate fi obținută decât prin credință desăvârșită.

„Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr.” Ioan 4:24. De aceea, odihna Lui este una spirituală, așa că doar odihna fizică fără odihna spirituală nu înseamnă deloc păzirea Sabatului. Doar cei care sunt spirituali pot păzi cu adevărat Sabatul Domnului. Atât timp cât Adam a fost condus de Duhul, s-a bucurat de odihna desăvârșită, atât a trupului cât și a sufletului; dar de îndată ce a păcătuit, a pierdut odihna. Dar, cu toate că blestemul venit peste pământ produce oboseală trupului, Sabatul încă rămâne din Eden garanția și pecetea odihnei spirituale. Abstenența de la toate lucrările și plăcerile noastre în ziua a șaptea – abstenența de la tot ceea ce ne-ar aduce profit personal – ține pur și simplu de recunoașterea lui Dumnezeu drept Creator și Susținător al tuturor lucrurilor - drept Cel prin a cărui putere trăim; dar această odihnă aparentă este doar o farsă dacă nu Îl recunoaștem cu adevărat și pe deplin pe El ca atare, și nu ne încredințăm pe deplin păzirii Lui.

Prin urmare, Sabatul este în mod special prietenul omului sărac; el face apel mai presus de orice la omul muncitor, căci săracilor le este predicată Evanghelia. Bogații vor asculta cu greu chemarea Domnului, căci cel mai probabil ei se simt mulțumiți cu soarta lor; se încred în bogățiile lor și se simt în stare să-și poarte de grijă în prezent, iar despre viitor „își închipuie că locuințele lor vor dăinui veșnic”; dar pentru omul sărac, care nu știe cum să își ducă traiul, Sabatul vine aducând speranță și bucurie prin faptul că îi îndreaptă mintea spre Dumnezeu, Creatorul, care este viața noastră. El spune: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”. În loc să fie obligat să spună: „Cum o să îmi duc traiul dacă păzesc Sabatul?”, săracul poate vedea în Sabat soluția problemei vieții. „Evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare”. 1 Timotei 4:8.

Ziua binecuvântată și omul binecuvântat

Păstrați în minte că, în timp ce *ziua Sabatului* este a șaptea zi a săptămânii, odihna pe care ziua Sabatului o scoate în evidență, este continuă. Așa cum o zi nu este un om, este diferență între a

binecuvânta o zi și a binecuvânta un om. Dumnezeu a binecuvântat *ziua a șaptea* (Geneza 2:3), dar El binecuvântează oamenii în fiecare zi. Sabatul este păzit numai de cei care se odihnesc în Domnul tot timpul. În timp ce nimeni nu poate fi păzitor al Sabatului și să ignore ziua peste care Dumnezeu a pus binecuvântarea Sa, este la fel de adevărat că omul care nu se odihnește continuu în Domnul, nu păzește Sabatul.

Astfel, odihna în Domnul se găsește numai prin credința în El; dar credința salvează din păcat și credința vie este la fel de continuă ca și respirația, căci „cel neprihănit va trăi prin credință”. Dacă un om nu se încrede în Domnul în timpul săptămânii, este îndoielnic și temător despre cum va trece prin toate, poate agitându-se și îngrijorându-se, este nerăbdător sau aspru sau nedrept în vreun fel față de semenii lui, cu siguranță nu se odihnește în Domnul – nu își aduce aminte de ziua Sabatului ca să o sfințească; pentru că, dacă într-adevăr și-ar aminti de ziua Sabatului, ar cunoaște puterea lui Dumnezeu de a se îngriji de el, și ar încredința Lui păzirea sufletului său, pentru a face bine, „ca unui Creator credincios”.

Crucea lui Hristos

Sabatul Îl descoperă pe Hristos, Creatorul, ca purtător de poveri. El poartă poverile întregii lumi, cu toată truda, păcatul și suferința lor, și le poartă cu ușurință – povara Lui este ușoară. „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilile Lui ați fost vindecați.” 1 Petru 2:24. În crucea lui Hristos primim viață și suntem făcuți creaturi noi. Puterea crucii, prin urmare, este putere creatoare. Astfel, atunci când pe cruce Isus a strigat: „S-a sfârșit”, pur și simplu anunța că în El, prin crucea Lui, se puteau obține faptele desăvârșite ale lui Dumnezeu, care au fost terminate de la întemeierea lumii. Astfel, Sabatul – odihna zilei a șaptea care comemorează creația completă de la început – este o amintire binecuvântată a faptului că în crucea lui Hristos aceeași putere creatoare este oferită fără plată, pentru a ne elibera de blestem și pentru a ne face în El la fel de deplini după cum au fost toate când Dumnezeu s-a uitat și a spus despre ele că sunt: „foarte bune”. Cuvântul vieții care ne este adresat nouă prin Evanghelie este acela „ce era de la început”.

El nu dă greș, nu devine nerăbdător, nici nu se descurajează; de aceea, putem să aruncăm asupra Lui, cu încredere, toate grijile noastre. În felul acesta, Sabatul este cu adevărat o desfătare. În psalmul pentru ziua Sabatului, David cânta: „Tu mă înveselești cu lucrările Tale, Doamne; și eu cânt de veselie când văd lucrarea mâinilor Tale.” Psalmul 92:4. Sabatul înseamnă a triumfa în lucrările mâinilor lui Dumnezeu, nu în lucrările noastre. Înseamnă biruință asupra păcatului și a morții – asupra a tot ce este legat de blestem – prin Domnul nostru Isus Hristos prin care au fost făcute lumile. Este o rămășiță din Edenul de dinainte de blestem, și prin urmare, cine îl păzește cu adevărat, își începe în mod real odihna sa veșnică – acela are odihna, odihna desăvârșită pe care doar noul pământ o poate da.

Invitația lui Dumnezeu la păzirea Sabatului

Acum putem înțelege de ce Sabatul ocupă un loc așa proeminent în raportul felului în care a tratat Dumnezeu pe Israel. Nu pentru că Sabatul ar fi fost în mod exclusiv pentru ei, după cum nici mântuirea nu este în mod exclusiv pentru ei, ci pentru că păzirea Sabatului este începutul acelei odihne pe care a făgăduit-o Dumnezeu poporului Său în țara Canaanului. Se spune uneori că Sabatul nu a fost dat neamurilor, dar trebuie de asemenea să ne amintim că țara nu a fost făgăduită neamurilor. Neamurile sunt „străini de legămintele făgăduinței”. Dar este adevărat că neamurile – toată lumea – au fost chemate la Hristos, apa vie. „Voi toți cei însetați, veniți la ape.” Făgăduința față de Israel era, și este că „popoare care nu te cunosc vor alerga la tine, pentru Domnul, Dumnezeul tău, pentru Sfântul lui Israel”. Isaia 55:5. Mai departe, în aceeași chemare, Domnul spune:

„Păziți ce este drept, și faceți ce este bine; căci mântuirea Mea este aproape să vină și neprihănirea Mea aproape să se arate. Ferice de omul care face lucrul acesta și de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul ca să nu îl pângărească, și stăpânindu-și mâna ca să nu facă niciun rău. Străinul care se alipește de Domnul, să nu zică: „Domnul mă va despărți de poporul Său.”... Și pe străinii care se vor lipi de Domnul ca să Îi slujească și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească și vor stăruia în legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt și-i voi umple de veselie în casa Mea de

rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele. Așa vorbește Domnul Dumnezeu, care strânge pe cei risipiți ai lui Israel: „Voi mai strânge și alte popoare, la cei strânși acum din el.” Isaia 56:1-8.

Atât acestora cât și acelorora, - tuturor celor cărora Dumnezeu le vestește pacea, fie de aproape, fie de departe (Isaia 57:19), Domnul le rostește:

O făgăduință glorioasă

„Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă, dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-l; și dacă Îl vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale, și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit.” Isaia 58:13, 14.

Cei care numesc Sabatul o desfătare – nu o povară – se vor desfăta în Domnul; de ce? – pentru că Sabatul Domnului este odihna Domnului – odihna care se poate găsi numai în prezența Lui, în care este „belșug de bucurie” și plăcere veșnică. Este odihna Edenului, căci Edenul este desfătare, plăcere; este odihna noului pământ, căci Edenul aparține noului pământ. Am citit că aceia care vin la Domnul ca să păzească Sabatul Său, vor fi plini de veselie în casa Domnului și despre ei se spune: „Se satură de belșugul casei Tale, și-i adăpi din șuvoiul desfătărilor Tale”; literal, „din Edenul Tău”. Psalmul 36:8. Aceasta este moștenirea Domnului, acum este timpul, *astăzi* este ziua în care putem intra în ea, căci El este partea noastră de moștenire și în El avem toate lucrurile.

- *The Present Truth*, 11 februarie 1897

42. Din nou în captivitate (Partea I)

Cu toate că fiii lui Israel au cântat cântecul eliberării lângă Marea Roșie, cu gânduri bune, până nu au trecut Iordanul nu au fost cu adevărat eliberați din Egipt. Ei nu au ținut până la sfârșit încrederea lor nezguduită de la început, ci „în inimile lor s-au întors spre Egipt, și au zis lui Aaron: „Fă-ne niște dumnezei, care să meargă înaintea noastră.” Fapte 7:39, 40. După ce au trecut Iordanul și au ajuns în țara Canaanului, au primit mărturia de la Dumnezeu că ocara Egiptului a fost îndepărtată de la ei. Apoi au avut odihnă și au fost liberi în Domnul.

Dar această libertate nu a fost menținută mult; au apărut curând murmure, neîncredere și apostazie în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Au dorit un împărat pentru a fi ca păgânii din jurul lor și dorința le-a fost îndeplinită. „S-au amestecat cu neamurile și au învățat faptele lor, au slujit idolilor lor care au fost o cursă pentru ei. Și-au jertfit fiii și fiicele la idoli, au vărsat sânge nevinovat, sângele fiilor și fiicelor lor, pe care i-au jertfit idolilor din Canaan, și țara a fost spurcată astfel prin omoruri.” Psalmul 106:35-38. Astfel, au devenit în mod literal ca păgânii din jurul lor.

O scurtă privire aruncată asupra istoriei câtorva regi ai lui Israel și Iuda va arăta cât de complet li s-a împlinit copiii lui Israel dorința de a fi ca păgânii, prin faptul că li s-a dat un rege. Lui Saul, primul rege, profetul lui Dumnezeu i-a spus: „Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi. Fiindcă ai lepădat Cuvântul Domnului, te leapădă și El ca împărat.” 1 Samuel 15:22, 23.

Solomon și-a luat multe soții străine dintre păgâni și „când a îmbătrânit Solomon, nevestele i-au plecat inima spre alți dumnezei; și inima nu i-a fost în totul a Domnului, Dumnezeul său, cum fusese inima tatălui său David. Solomon s-a dus după Astartea, zeița sidonienilor și după Milcom, urâciunea amoniților.” 1 Regi 11:4, 5.

Sub domnia lui Roboam, fiul lui Solomon, „Iuda a făcut ce este rău înaintea Domnului; și, prin păcatele pe care le-au săvârșit, I-au

stârnit gelozia, mai mult decât părinții lor. Și-au zidit și ei înălțimi cu stâlpi închinați idolilor și Astartee pe orice deal înalt și sub orice copac verde. Au fost chiar și sodomiți în țară. Au făcut de toate urâciunile neamurilor pe care le izgonise Domnul dinaintea copiilor lui Israel.” 1 Regi 14:22-24.

Același lucru este raportat despre Ahaz (2 Regi 16:1-4) și, deși „Domnul a smerit pe Iuda din pricina lui Ahaz, împăratul lui Israel, care avusese o purtare fără frâu în Iuda și păcătuse împotriva Domnului”, totuși, „chiar când era la strâmtoare, a păcătuit și mai mult împotriva Domnului, el, împăratul Ahaz. A adus jertfă dumnezeilor Damascului care-l bătuseră, și a zis: ‚Fiindcă dumnezeii împăraților Siriei le vin în ajutor, le voi aduce și eu jertfe, ca să-mi ajute.’ Dar ei au fost prilejul căderii lui și a întregului Israel.” 2 Cronici 28:19-23.

Mai rău decât păgânii

Manase, fiul lui Ezechia, „a făcut ce este rău înaintea Domnului, după urâciunile neamurilor pe care le izgonise Domnul dinaintea copiilor lui Israel. El a zidit din nou înălțimile pe care le dăruise tatăl său, Ezechia, a ridicat altare lui Baal, a făcut un idol al Astarteei, cum făcuse Ahab, împăratul lui Israel, și s-a închinat înaintea întregii oștiri a cerurilor și i-a slujit ... a zidit altare întregii oștiri a cerurilor în cele două curți ale casei Domnului. Și-a trecut pe fiul său prin foc; se îndeletnicea cu ghicirea și vrăjitoria, și a ținut la el oameni care chemau duhurile și ghiceau viitorul. A făcut din ce în ce mai mult ce este rău înaintea Domnului, mâniindu-L. A pus idolul Astarteei, pe care-l făcuse, în casa despre care Domnul spusese lui David și fiului său Solomon: ‚În casa aceasta și în Ierusalim, pe care le-am ales din toate semințiile lui Israel, vreau să pun pentru totdeauna Numele Meu. Nu voi mai muta piciorul lui Israel afară din țara pe care am dat-o părinților lor, numai să aibă grijă să împlinească tot ce le-am poruncit, și toată legea pe care le-a dat-o robul Meu, Moise.’ Dar ei nu au ascultat; și Manase a fost pricina pentru care s-au rătăcit și au făcut rău mai mult decât neamurile, pe care le nimicise Domnul dinaintea copiilor lui Israel.” „Manase a vărsat de asemenea mult sânge nevinovat, până acolo încât a umplut Ierusalimul de la un capăt

la altul, afară de păcatele pe care le-a săvârșit și în care a târât și pe Iuda, făcând ce este rău înaintea Domnului.” 2 Regi 21:1-9; 16.

Amon a urmat după Manase. „El a făcut ce este rău înaintea Domnului, cum făcuse tatăl său, Manase. A adus jertfe tuturor chipurilor cioplite pe care le făcuse tatăl său Manase, și le-a slujit.” 2 Cronici 33:22.

Împărăția de nord

Dacă ne uităm la împărății care au domnit în partea de nord, a lui Israel, după ce împărăția a fost divizată o dată cu moartea lui Solomon, găsim un raport și mai rău. Au existat câțiva împărați neprihăniți în Ierusalim; dar începând cu Ieroboam, „care a păcătuit și a făcut pe Israel să păcătuiască” (1 Regi 14:16 - KJV), fiecare împărat care s-a succedat peste restul de Israel, a fost mai rău decât cel dinaintea lui. Nadab, fiul lui Ieroboam, „a făcut ce este rău înaintea Domnului și a umblat pe calea tatălui său, săvârșind păcatele în care târâse tatăl său pe Israel.” 1 Regi 15:26. Baeșa „a făcut ce este rău înaintea Domnului și a umblat pe calea lui Ieroboam, săvârșind păcatele în care târâse Ieroboam pe Israel”. Versetul 34. Omri, care a construit Samaria, „a făcut ce este rău înaintea Domnului, și a lucrat mai rău decât toți cei ce fuseseră înaintea lui. A umblat în toată calea lui Ieroboam, fiul lui Nebat, și s-a dedat la păcatele în care târâse Ieroboam pe Israel, mâniind prin idolii lor pe Domnul, Dumnezeul lui Israel.” 1 Regi 16:25, 26. La fel de rău ca Omri, „Ahab, fiul lui Omri, a făcut ce este rău înaintea Domnului, mai mult decât toți cei ce fuseseră înaintea lui”; „Ahab a făcut mai multe rele decât toți împărații lui Israel care fuseseră înaintea lui, ca să mânie pe Domnul Dumnezeul lui Israel.” Versetele 30, 33.

Aceste lucruri au continuat până ce Domnul a trebuit să spună prin profetul Ieremia: „Cutreierați ulițele Ierusalimului, uitați-vă, întrebați și căutați în piețe, dacă se găsește un om, dacă este vreunul care să înfăptuiască ce este drept, care să se țină de adevăr.” Ieremia 5:1. Un astfel de om era greu de găsit; „căci în poporul Meu sunt oameni răi; ei pândesc ca păsărarul care întinde lațuri; întind curse, și prind oameni. Cum se umple o colivie de păsări, așa se umplu casele lor prin vicleșug; așa ajung ei puternici și bogați. Se îngrașă, lucesc de

grăsime; întrec orice măsură în rău (depășesc faptele păgânilor – KJV).” Versetele 26-28.

Având în vedere că Dumnezeu izgonise păgânii din țară din cauza idolatriei lor urâcioase, copiii lui Israel, în mod foarte evident, nu puteau avea o moștenire adevărată în ea în timp ce erau la fel ca păgânii, și chiar mai rău. Faptul că aceia care se numesc cu Numele Domnului adoptă obiceiuri și maniere păgâne, nu face ca aceste obiceiuri să fie mai acceptabile înaintea lui Dumnezeu. Faptul că păgânismul este în biserică, nu îl recomandă. Dimpotrivă, cu cât este pretenția mai înaltă, practica rea este și mai odioasă. De aceea, copiii lui Israel nu erau cu adevărat în posesia țării Canaanului în timp ce urmau căile păgânilor; nu, de vreme ce ocara robiei din Egipt era păcatul în care căzuseră, este evident că, în timp ce se lăudau cu libertatea lor din țara Canaanului, erau de fapt în cea mai rea robie. Când mai târziu evreii au spus cu îngâmfare: „Noi suntem sămânța lui Avraam și n-am fost niciodată robii nimănui”, Isus a repetat: „Adevărat, adevărat vă spun, oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului. Și robul nu rămâne pururea în casă; fiul însă rămâne pururea.” Ioan 8:33-35.

Credincioșia lui Dumnezeu

Cu toate acestea, au existat tot timpul posibilități uriașe la îndemâna poporului. Oricând s-ar fi putut pocăi și întoarce la Domnul, și L-ar fi găsit gata de a-Și împlini făgăduința complet față de ei. Deși „toate căpeteniile preoților și poporul au înmulțit și ei fărădelegile, după toate urâciunile neamurilor, (păgânilor – KJV)”, totuși „Domnul Dumnezeu părinților lor a dat din vreme (la vreme – KJV) trimișilor Săi însărcinarea să-i înștiințeze, căci voia să cruțe pe poporul Său și locașul Său.” 2 Cronici 36:14, 15. Multe eliberări minunate, când israeliții erau asupriți de vrăjmașii lor și au căutat pe Domnul cu umilință, au arătat că același Dumnezeu care îi eliberase pe părinții lor din Egipt era gata și doritor să exercite aceeași putere în favoarea lor, pentru a îndeplini ceea ce intenționase pentru ei atunci când i-a adus în țara făgăduinței.

Un exemplu remarcabil al lucrării lui Dumnezeu pentru cei care se încred în El și al biruinței credinței se găsește în istoria lui Iosafat (2 Cronici 20). Acesta este în mod special valabil pentru noi, pentru că

ne arată cum să câștigăm victorii; și de asemenea ne arată din nou, ceea ce am remarcat de atâtea ori, că biruințele adevărate ale lui Israel au fost câștigate prin credința în Dumnezeu și nu prin folosirea săbiei. Pe scurt, istoria este aceasta:

Moabiții și amoniții, împreună cu un alt popor, au venit împotriva lui Iosafat. Numărul lor era mult mai mare decât al israeliților și în strâmtorarea lor Iosafat s-a temut, „și-a îndreptat fața să caute pe Domnul, și a vestit un post pentru tot Iuda. Iuda s-a adunat să cheme pe Domnul, și au venit din toate cetățile lui Iuda să caute pe Domnul.”

Rugăciunea lui Iosafat din acea ocazie este un model. El a spus: „Doamne, Dumnezeul părinților noștri, nu ești Tu Dumnezeu în ceruri și nu stăpânești Tu peste toate împărățiile neamurilor? Oare nu ai Tu în mână tăria și puterea, așa că nimeni nu Ți se poate împotrivi? Oare n-ai izgonit Tu, Dumnezeul nostru, pe locuitorii țării acesteia dinaintea poporului Tău Israel, și n-ai dat-o Tu pentru totdeauna de moștenire seminței lui Avraam, care Te iubea?... Acum iată, fiii lui Amon și ai lui Moab și cei din muntele Seir... cum ne răsplătesc acum, venind să ne izgonească din moștenirea Ta, pe care ne-ai dat-o în stăpânire! O, Dumnezeul nostru, nu-i vei judeca Tu pe ei? Căci noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi, care înaintează împotriva noastră și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine.”

Mai întâi, el L-a recunoscut pe Dumnezeu ca fiind Dumnezeul din cer, și de aceea având toată puterea. Apoi, a cerut toată această puterea ca să fie a lui, prin faptul că L-a pretins pe Dumnezeu ca fiind Dumnezeul lui. Pe urmă, a fost gata de a-și face cunoscută nevoia și de a-și spune cererea, cu siguranța deplină a credinței. Pentru cel care se roagă în acest fel, toate lucrurile sunt posibile. Prea mulți fac rugăciuni lui Dumnezeu, fără niciun simț real al existenței Lui, ca și cum s-ar ruga unui nume abstract și nu unui Mântuitor personal, viu, și bineînțeles, nu primesc nimic, pentru că efectiv ei nu se așteaptă la nimic. Oricine se roagă ar trebui mai întâi să Îl contemple pe Dumnezeu, înainte să se gândească la el însuși sau la nevoile lui. Fără îndoială majoritatea oamenilor atunci când se roagă, se gândesc mai mult la ei înșiși decât la Dumnezeu; în loc de aceasta, ar trebui să se piardă în contemplarea măreției și bunătății lui Dumnezeu; apoi nu le va fi greu să creadă că Dumnezeu răsplătește pe cei care Îl caută cu

stăruință. Așa cum spunea psalmistul, „Cei ce cunosc Numele Tău, se încred în Tine, căci, Tu, nu părăsești pe cei ce Te caută, Doamne.” Psalmul 9:10.

În timp ce poporul încă era adunat să se roage, profetul lui Dumnezeu a spus: „Ascultați, tot Iuda și locuitori din Ierusalim, și tu, împărate Iosafat! Așa vă vorbește Domnul: „Nu vă temeți, și nu vă spăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu.” „Nu veți avea de luptat în lupta aceasta; așezați-vă, stați acolo, și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul. Iuda și Ierusalim, nu vă temeți, și nu vă spăimântați; mâine ieșiți-le înaintea, și Domnul va fi cu voi!”

Poporul a crezut această solie „și a doua zi au pornit dis-de-dimineață spre pustia Tecoa. La plecarea lor, Iosafat a venit și a zis: „Ascultați-mă, Iuda și locuitorii Ierusalimului! Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în proorocii Lui, și veți izbuti.” Apoi în învoire cu poporul, a numit niște cântăreți care, îmbrăcați cu podoabe sfinte (care să laude frumusețea sfințeniei – KJV) și mergând înaintea oștirii, lăudau pe Domnul și ziceau: „Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veci.”

„Când au început să cânte”

Un mod ciudat de a merge la o bătălie! Ne amintește oarecum de marșul din jurul Ierihonului și de strigătul biruinței. Ca un lucru general, când oamenii primesc o astfel de făgăduință, cum au primit ei în acel timp, că Dumnezeu va lupta pentru ei, tind să creadă că arată mare credință pornind împotriva vrăjmașului. Ei tind să spună: „Dumnezeu ne-a făgăduit că ne va ajuta, dar trebuie să ne facem și noi partea”; și astfel, ar face orice pregătire necesară pentru luptă. Dar oamenii aceia, atunci, au fost suficient de simpli pentru a lua cuvântul Domnului așa cum L-a spus El; ei știau într-adevăr că trebuie să își facă partea, dar știau că partea lor e să creadă și să meargă înainte așa după cum credeau cu adevărat. Și au crezut. Atât de puternică era credința lor, încât au cântat. Nu s-a auzit un cântec forțat, abia ieșind de pe buze tremurânde, ci un cântec puternic, profund, spontan, ieșit din inimă, de bucurie și biruință, și aceasta în timp ce vrăjmașii erau înaintea lor în număr copleșitor. Și care a fost rezultatul?

„În clipa când au început cântările și laudele, Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon, și ai lui Moab și împotriva celor din muntele Seir, care veniseră împotriva lui Iuda. Și au fost bătuți. Fiii lui Amon și ai lui Moab s-au aruncat asupra locuitorilor din muntele Seir, ca să-i nimicească cu desăvârșire și să-i prăpădească. Și după ce au isprăvit cu locuitorii din Seir, s-au aruncat unii pe alții să se nimicească. Și când a ajuns Iuda pe înălțimea de unde se zărește pustia, s-au uitat înspre mulțime și iată că ei erau niște trupuri moarte întinse pe pământ, și nimeni nu scăpase.”

De îndată ce au început să cânte, vrăjmașul a fost înfrânt. O panică a pus stăpânire pe oștirea amoniților și moabiților și s-au doborât unul pe altul. Este posibil ca atunci când au auzit cântecele și strigătele de bucurie, să fi crezut că Israel primise întăriri; și așa era situația. Poporul Israel primise asemenea întăriri încât nu a fost nevoie să lupte ei înșiși. Credința lor a fost biruința lor, iar cântecul era dovada credinței lor.

Aceasta este o lecție pentru noi în conflictele pe care le avem cu adversarii noștri – cu domniile, puterile și spiritele rele. „Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi”; dar trebuie să „stăm tari în credință”. Doar o astfel de împotrivire îl va face să fugă, pentru că știe că este mai puternic decât noi; dar când ne împotrivim lui, în credința lui Isus, trebuie să fugă, pentru că știe că nu are nicio putere împotriva lui Hristos. Și astfel învățăm din nou că „răscumpărații Domnului se vor întoarce și vor veni Sion cu cântări de biruință”. Prin experiențe ca aceea tocmai analizată, Domnul îi arăta lui Israel cum trebuie să biruiască, și că El aștepta mereu cu nerăbdare să își îndeplinească făgăduința făcută părinților.

- The Present Truth, 18 februarie 1897

43. Din nou în captivitate (Partea a II-a)

Stim că oricând într-o perioadă de câteva sute de ani, copiii lui Israel s-ar fi putut bucura de plinătatea făgăduinței lui Avraam – odihna eternă pe pământul reînnoit, împreună cu Hristos și toți sfinții proslăviți biruitori asupra ultimului vrăjmaș – deoarece atunci când s-a născut Moise, se apropia timpul împlinirii făgăduinței, și Iosua nu a murit decât la „multă vreme după ce Domnul dăduse odihnă lui Israel”. Iosua 23:1. Despre timpul când Dumnezeu, prin David, le-a vorbit de „o altă zi” – astăzi – se vorbește ca fiind „după atâta vreme”. Dumnezeu era dornic ca poporul Său să primească tot ceea ce le dăduse. Cât de adevărat este acest lucru, poate fi văzut din cuvintele Sale față de ei rostite prin profetul Ieremia.

Dacă ar fi ascultat de Dumnezeu

Cu toate că păcatul lui Iuda era scris cu un stilou de fier și cu un vârful de diamant, atât de tare fiind poporul consolidat în idolatria lor, Domnul îndurător le-a făcut următoarea făgăduință:

„Așa mi-a vorbit Domnul: „Du-te și stai la poarta copiilor poporului, pe care intră și ies împărații lui Iuda și la toate porțile Ierusalimului și spune-le: „Ascultați Cuvântul Domnului, împărați ai lui Iuda, tot Iuda, și toți locuitorii Ierusalimului, care intrați pe aceste porți! Așa vorbește Domnul: „Luați seama în sufletele voastre, să nu purtați nicio povară în ziua Sabatului, și să n-o aduceți înăuntru pe porțile Ierusalimului. Să nu scoateți din casele voastre nicio povară în ziua Sabatului, și să nu faceți nicio lucrare, ci sfințiți ziua Sabatului, cum am poruncit părinților voștri!’ Dar ei n-au ascultat, și n-au luat aminte; ci și-au înțepenit gâtul, ca să n-asculte și să nu ia învățătură. „Dacă Mă veți asculta în adevăr, zice Domnul, și nu veți aduce nicio sarcină înăuntru pe porțile acestei cetăți, în ziua Sabatului, ci veți sfinți ziua Sabatului, și nu veți face nicio lucrare în ziua aceasta, atunci pe porțile acestei cetăți vor intra împărați și voievozi, care vor ședea pe scaunul de domnie al lui David; ei vor veni în care și călări pe cai, ei și voievozii lor, oamenii lui Iuda și locuitorii Ierusalimului; și cetatea aceasta va fi locuită în veci. Vor veni din cetățile lui Iuda, și

din împrejurimile Ierusalimului, din țara lui Beniamin, din vale, de pe munte și de la miazăzi, ca să aducă arderi de tot și jertfe, să aducă daruri de mâncare și tămâie, și să aducă jertfe de mulțumire în Casa Domnului.” Ieremia 17:19-26.

Nu este treaba noastră să speculăm cum s-ar fi putut împlini făgăduința aceasta; este suficient să știm că Dumnezeu a spus-o și că El este capabil să îndeplinească fiecare făgăduință. A construi vechea cetate și a o înnoi ar fi fost cu siguranță la fel de ușor ca a „schimba trupul stării noastre smerite, și a-l face asemenea trupului slavei Sale” (Filipeni 3:21), sau a face o cetate complet nouă să ia locul celei vechi.

Făgăduințe ale restaurării care au fost respinse

Păstrați în minte că această făgăduință a fost dată prin Ieremia chiar în ultimele zile ale împărăției lui Iuda, căci Ieremia nu a început să profetească decât în „zilele lui Iosia, fiul lui Amon” (Ieremia 1:2), în al treisprezecelea an al domniei lui, doar la douăzeci și unu de ani înainte de începutul captivității babiloniene. Înainte ca Ieremia să înceapă să profetească, aproape toți profeții își terminaseră lucrările și trecuseră. Profețiile lui Isaia, Osea, Amos, Mica și alții – toți profeții principali – erau în mâinile poporului înainte ca Ieremia să se nască. Acesta este un fapt care nu trebuie nicidecum omis, pentru că este deosebit de important. În acele profeții există multe făgăduințe ale restaurării Ierusalimului și toate ar fi putut fi împlinite dacă poporul le-ar fi dat atenție. Dar ca toate făgăduințele lui Dumnezeu, ele erau în Hristos; ele priveau, ca și cea dinaintea noastră, eternitatea, și nu doar timpul. Dar, de vreme ce poporul din acele zile nu le-a acceptat, au rămas la fel de proaspete pentru noi. Ele puteau fi împlinite numai prin venirea Domnului, pe care Îl așteptăm noi acum. Acele profeții conțin Evanghelia pentru acest timp, la fel de sigur cum o conțin cărțile lui Matei, Ioan sau epistolele.

Întotdeauna testul

Observați mai departe că păzirea Sabatului este testul pus înaintea tuturor celor cărora li s-a descoperit adevărul acesta. Dacă ar fi păzit Sabatul, atunci ei și cetatea lor ar fi rămas pentru totdeauna. De ce? –

Amintiți-vă ce am studiat despre odihna lui Dumnezeu și veți avea răspunsul. Sabatul este sigiliul creației încheiate și desăvârșite. În calitatea aceasta îl descoperă pe Dumnezeu drept Creator și Sfințitor (Ezechiel 20:12, 20), Sfințitor prin puterea Sa creatoare. De aceea, Sabatul nu este o lucrare prin care să încercăm zadarnic să câștigăm favoarea lui Dumnezeu, ci este odihnă – odihnă în brațele veșnice. Este semnul și memorialul puterii eterne a lui Dumnezeu, iar păzirea lui este sigiliul acelei desăvârșiri pe care doar Dumnezeu o poate lucra și pe care o dă fără plată tuturor celor ce se încred în El. Înseamnă încredere deplină și desăvârșită în Domnul că El poate și ne va mântui prin aceeași putere prin care a făcut toate lucrurile la început. De aceea, vedem că, de vreme ce aceeași făgăduință care a fost dată vechiului Israel, a rămas pentru noi, în mod necesar trebuie ca Sabatul să fie scos în evidență într-un mod special în zilele noastre, cu atât mai special cu cât ziua venirii lui Hristos se apropie.

Judecata pronunțată

Dar exista o alternativă, în cazul în care poporul refuza să se odihnească în Domnul. Profetul a fost însărcinat să spună mai departe:

„Dar dacă nu veți asculta, când vă poruncesc să sfințiți ziua Sabatului, să nu duceți nicio povară, și să n-o aduceți înăuntru pe porțile Ierusalimului, în ziua Sabatului, atunci voi aprinde un foc la porțile cetății, care va arde casele cele mari ale Ierusalimului și nu se va stinge.” Ieremia 17:27.

Și așa a fost; deși Dumnezeu era credincios și îndelung răbdător, trimițând solii de avertizare poporului Său, „ei și-au bătut joc de trimișii lui Dumnezeu, i-au nesocotit cuvintele, și au râs de proorocii Lui, până când mânia Domnului împotriva poporului Său a ajuns fără leac. Atunci Domnul a făcut să se suie împotriva lor împăratul Haldeilor, și a ucis cu sabia pe tinerii lor în casa locașului lor celui sfânt. N-a cruțat nici pe tânăr nici pe tânără, nici pe bătrân ... a dat totul în mâna lui. Nebucadnețar a dus la Babilon toate uneltele din Casa Domnului, mari și mici, vistieriile Casei Domnului, și vistieriile împăratului și ale căpeteniilor lui. Au ars Casa lui Dumnezeu, au dărâmat zidurile Ierusalimului, au pus foc tuturor caselor lui și au nimicit toate lucrurile scumpe. Pe cei ce au scăpat de sabie,

Nebucadnețar i-a dus prinși la Babilon. El i-a făcut supuși lui și fiilor lui, până la stăpânirea împărăției persilor, ca să se împlinească Cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia; până ce țara și-a ținut Sabatele ei și s-a odihnit tot timpul cât a fost pustiită (și atât timp cât a fost pustiită, și-a ținut Sabatele – KJV), până la împlinirea celor șaptezeci de ani.” 2 Cronici 36:16-21.

Împăratul Babilonului – conducător în Ierusalim

Ultimul împărat în Ierusalim a fost Zedechia, dar nu ca unul independent. Cu câțiva ani înainte ca el să ajungă la tron, Nebucadnețar asediasc Ierusalimul și Domnul îi dăduse cetatea. Daniel 1:1, 2. Deși Ioiachim a fost biruit, i s-a permis să domnească în Ierusalim ca un prinț tributar, ceea ce a făcut timp de opt ani. La moartea lui, fiul său, Ioiachin l-a urmat, dar a domnit doar trei luni înainte ca Nebucadnețar să asedieze Ierusalimul din nou și să îl cucerească, ducând pe rege și familia lui, meșteșugarii și fierarii, în Babilon; „nu a mai rămas decât poporul sărac al țării”. 2 Regi 24:8-16.

Totuși, a fost lăsat un rege la Ierusalim, căci Nebucadnețar l-a făcut rege pe Matania, schimbându-i numele în Zedechia. Versetul 17. Cuvântul Zedechia înseamnă „neprihănirea lui Iehova” și a fost dat noului rege deoarece Nebucadnețar „îl pusese să jure pe Numele lui Dumnezeu” (2 Cronici 36:13) că nu se va răzvrăti împotriva autorității lui. Faptul că Nebucadnețar avea dreptul de a cere acest lucru este arătat de pasajul următor:

„La începutul domniei lui Ioiachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda, a fost rostit către Ieremia din partea Domnului, următorul cuvânt: „Așa mi-a vorbit Domnul: fă-ți niște legături și niște juguri și pune-ți-le la gât. Trimite-le îmăpratului Edomului, împăratului Moabului, împăratului copiilor lui Amon, împăratului Tirului și împăratului Sidonului, prin trimișii care au venit la Ierusalim la Zedechia, împăratul lui Iuda. Și spune-le să spună stăpânilor lor: Așa vorbește Domnul oștirilor, Împăratul lui Israel: iată ce să spuneți stăpânilor voștri: „Eu am făcut pământul, pe oameni și dobitoacele care sunt pe pământ, prin puterea Mea cea mare și cu brațul Meu întins, și dau pământul cui îmi place. Acum, dau toate aceste țări în mâna robului Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului; îi dau chiar

și fiarele câmpului ca să-i fie supuse. Toate neamurile vor fi supuse lui, fiului său, și fiului fiului său, până va veni și vremea țării lui, și o vor supune neamuri puternice și împărății mari. Dar dacă un popor sau o împărăție nu se va supune lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului și nu-și va pleca grumazul sub jugul împăratului Babilonului, voi pedepsi pe poporul acela, cu sabie, cu foamete și cu ciumă, zice Domnul, până îl voi nimici prin mâna lui. De aceea, să nu ascultați pe proorocii voștri, pe ghicitorii voștri, pe visătorii voștri, pe cititorii voștri în stele, și pe vrăjitorii voștri, care vă zic: Nu veți fi supuși împăratului Babilonului. Căci ei vă proorocesc minciuni, ca să fiți depărtați din țara voastră, ca să vă izgonesc și să pieriți. Dar pe poporul care își va pleca grumazul sub jugul împăratului Babilonului și care îi va fi supus, îl voi lăsa în țara lui, zice Domnul; ca să o lucreze și să locuiască în ea.” Jeremia 27:1-11.

Așadar, Nebucadnețar avea tot atâta drept de a guverna în Ierusalim, așa cum avusese orice alt rege al lui Israel. Mai mult, împărăția lui era mai extinsă decât aceea peste care guvernase vreun rege al lui Israel; și, mai mult decât atât, după multă instruire din partea Domnului, el a folosit ocazia de a răspândi în toată lumea cunoștința adevăratului Dumnezeu. (Vezi Daniel 4). De aceea, când Zedechia s-a răzvrătit împotriva lui Nebucadnețar, se pune cu nemernicie împotriva Domnului, care dăduse pe Israel în puterea lui Nebucadnețar, drept pedeapsă pentru păcatele lor. În următoarele cuvinte avem o descriere plastică a mișcării lui Nebucadnețar împotriva Ierusalimului și cum a călăuzit Dumnezeu acțiunea unui împărat păgân chiar și atunci când folosea ghicirea:

„Fiul omului, croiește-ți două drumuri, pe unde să treacă sabia împăratului Babilonului! Amândouă trebuie să iasă din aceeași țară. Fă un semn pe drum, fă-l la începutul drumului care duce într-o cetate. Să faci unul din aceste drumuri așa ca sabia să vină la Raba, cetatea copiilor lui Amon, și pe celălalt așa ca sabia să vină în Iuda, la Ierusalim, cetatea întărită. Căci împăratul Babilonului stă la răscruce, la capătul celor două drumuri, ca să dea cu bobii; el scutură săgețile, întreabă terafimii, și cercetează ficatul. Sorțul, care este în dreapta lui, înseamnă Ierusalimul, unde vor trebui să ridice berbeci, să dea poruncă pentru măcel, și să scoată strigăte de război; vor ridica berbeci împotriva porților, vor ridica întărituri și vor face șanțuri de apărare. Copiii lui Israel nu văd în aceasta decât niște vrăjitorii

deșerte, ei care au făcut jurăminte mincinoase. Dar împăratul Babilonului își aduce aminte de nelegiuirea lor, așa că vor fi prinși. De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: Pentru că vă făliți cu nelegiuirea voastră, vădindu-vă fărădelegile, arătându-vă păcatele în toate faptele voastre; pentru că vă făliți cu ele, veți fi prinși de mâna lui!” Ezechiel 21:19-25.

Sfârșitul independenței lui Israel. Stăpânirea temporară

Apoi urmează cuvintele fatale adresate lui Zedechia:

„Și tu, prinț profan și rău al lui Israel, a cărui zi a venit, când nelegiurii i se va pune capăt! Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Îndepărtați diadema și dați jos coroana; nu va mai fi la fel; înălțați pe cel smerit și coborâți pe cel înălțat. Eu o voi da jos, o voi da jos, o voi da jos: și nu va mai fi, până va veni Acela căruia îi aparține de drept și I-o voi da Lui.” Ezechiel 21:26, 27. (KJV)

Zedechia a fost profan și rău, pentru că, la toată idolatria lui urâcioasă, a adăugat păcatul jurământului fals, rupând un legământ solemn. De aceea, împărăția lui a fost cu totul luată. Diadema a trecut de la descendenții lui David și a fost pusă pe capul unui haldeu, și de acum împărăția Babilonului este înaintea noastră. Despre extinderea ei am citit deja, și avem mai departe cuvintele profetului Daniel în explicația marelui chip pe care Nebucadnețar l-a văzut în visul dat lui de Dumnezeuul cerului:

„Tu, împărate, ești împăratul împărățiilor, căci Dumnezeuul cerului ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă. El ți-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului, și te-a făcut stăpân peste toate acestea: tu ești capul de aur.” Daniel 2:37, 38.

Aici vedem stăpânirea care a fost dată la început omului (vezi Geneza 1:26), deși slava și puterea au fost mult diminuate. Dar vedem că Dumnezeu încă avea ochii asupra ei și lucra pentru restaurarea ei, după făgăduința făcută lui Avraam.

De la Babilon la așezarea împărăției veșnice

Foarte puțin spațiu este dedicat în Biblie descrierilor grandorii umane, iar profetul se grăbește spre sfârșit. Trei schimbări sau revoluții au fost prezise în Ezechiel 21:27, după ce stăpânirea întregului pământ trece în mâinile lui Nebucadnețar. De vreme ce împărăția lui era întinsă peste toată lumea, revoluțiile prezise trebuie să se refere la răsturnarea și restabilirea unui imperiu universal. Așa că profetul Daniel, continuând explicarea visului lui Nebucadnețar, a spus:

„După tine se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă, și care va stăpâni peste tot pământul.” Daniel 2:39.

Împărăția care a urmat Babilonul se dovedește în Daniel 5 ca fiind cea a Medo-Persiei; iar din Daniel 8:1-8, 20, 21 aflăm că a treia împărăție, succesorul Medo-Persiei la stăpânirea mondială, a fost Grecia. Astfel, pe scurt, avem schițată istoria lumii pe timp de câteva sute de ani. Primele două schimbări din Ezechiel 21:27 sunt clare; Babilonul a fost urmat de Medo-Persia, și apoi de imperiul grecesc.

Ultima din aceste împărății mondiale ale pământului, urmând după a treia mare revoluție, nu este în mod direct numită, dar suficient de mult indicată. Nașterea lui Hristos a avut loc în timpul lui Caesar Augustus, care a dat un decret prin care toată lumea să fie înregistrată. Luca 2:1. De aceea, suntem justificați să numim Roma ca produs al celei de-a treia mari revoluții. De fapt, este singurul pe care îl putem numi imperiu, pentru că nu mai este cunoscut în istorie un altul care să îi poată lua locul. Astfel, Babilonul a guvernat lumea; în zilele lui au fost prezise trei revoluții, aducând trei imperii succesive în locul lui; Medo-Persia și Grecia sunt direct numite în linia succesiunii și apoi ni se spune despre împăratul Romei ca fiind cel care a guvernat lumea. Aceasta este dovada strict scripturistică; dovezi coroborare, sau mai bine spus, dovezi care confirmă exactitatea raportului sacru, se pot găsi fără număr în istoria seculară.

Dar revoluția care a rezultat în intrarea conducerii lumii pe mâna Romei, a fost ultima revoluție generală care avea să aibă loc în această lume, „până va veni Acela căruia Îi aparține de drept”. De când a căzut Roma mulți oameni au visat la o stăpânire peste toată lumea, dar visele lor s-au risipit.

Hristos a fost pe pământ, este adevărat, dar a fost ca un străin, precum Avraam, fără să aibă un loc al Lui unde să Își plece capul. A

venit totuși „să vestească eliberarea captivilor” și să anunțe că oricine rămâne în Cuvântul Său va cunoaște adevărul și va fi eliberat prin el. Zi după zi și an după an în scurgerea vremii, proclamarea libertății a răsunat și captivi obosiți au fost eliberați de sub puterea întunericului. Nu este treaba noastră să știm vremurile sau soroacele pe care Tatăl le-a pus sub stăpânirea Sa; dar știm că atunci când toată pretinsa biserică a lui Hristos va consimți să fie umplută cu Duhul Său, întreaga lume va auzi în timp scurt solia Evangheliei în plinătatea puterii ei, și sfârșitul va veni, când însăși creația care geme va fi eliberată din robia stricăciunii pentru a vedea slava libertății copiilor lui Dumnezeu.

- *The Present Truth*, 25 februarie 1897

44. Din nou în captivitate

(Partea a III-a)

Deși se laudă cu libertatea și independența, în general oamenii iubesc sclavia și vor mai degrabă în sclavie decât să fie liberi. Acest lucru este demonstrat de fapte.

Respingerea libertății

Dumnezeul universului a vestit libertatea pentru toată omenirea; a dat libertate tuturor; cu toate acestea, doar câțiva profită de ea. Experiența vechiului Israel nu este decât experiența inimii omenești. De două ori a spus Domnul foarte clar lui Avraam că sămânța sa va fi liberă – o dată când a spus că nu slujitorul lui, Eliezer, va fi moștenitorul lui, și din nou când i-a spus că fiul femeii roabe nu putea fi moștenitor.

Mai târziu, El a eliberat pe Israel din robia Egiptului, ca să se bucure de libertate, și anume de libertatea ascultării de legea desăvârșită a libertății, dar au murmurat și „în inimile lor s-au întors iar în Egipt, spunând lui Aaron: „Fă-ne dumnezei ca să mergă înaintea noastră.”” Fapte 7:39, 40. (KJV)

Patruzeci de ani mai târziu, Dumnezeu a îndepărtat de la ei ocara Egiptului, totuși, după aceea au dorit să fie ca păgânii din jurul lor, având un împărat, care, așa cum au fost asigurați, avea să-i facă sclavi. Și așa s-a dovedit; fiindcă ei nu numai că au învățat căile păgânilor, ci i-au „depășit”. „Domnul Dumnezeu părinților lor a dat din vreme trimișilor Săi însărcinarea să-i înștiințeze, căci voia să cruțe pe poporul Său și locașul Său. Dar ei și-au bătut joc de trimișii lui Dumnezeu, I-au nesocotit cuvintele, și au râs de proorocii Lui, până când mânia Domnului împotriva poporului Său, a ajuns fără leac” (2 Cronici 36:15, 16) și a împlinit amenințarea de a-i duce în Babilon. Amos 5:25-27; Fapte 7:43.

Sclavi ai păcatului

Captivitatea babiloniană a fost numai expresia vizibilă a robiei în care poporul deja se așezase în mod voluntar. S-au măgulit că ar fi

liberi, în timp ce erau „robii stricăciunii; căci fiecare este robul lucrului de care este biruit”. 2 Petru 2:19. „Oricine comite păcat este robul slujitor al păcatului.” Ioan 8:34 (KJV). Sclavia fizică este ceva neînsemnat în comparație cu robia sufletului, și dacă nu ar exista cea din urmă, prima nu ar fi fost niciodată cunoscută.

Ducerea lui Israel în Babilon se potrivea în mod izbitor. Nu a fost o întâmplare faptul că au fost duși acolo și nu în altă parte. Babilon – Babel – înseamnă confuzie, dar confuzie din cauza înălțării de sine și a mândriei; „căci acolo unde este invidie și ceartă, este confuzie și orice faptă rea”. Iacov 3:16 (KJV). Originea numelui Babilon următoarea:

Ziditorii Babelului

„Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte. Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în țara Șinear; și au descălecat acolo. Și au spus unul către altul: ‚Haidem! să facem cărămizi, și să le ardem bine în foc.’ Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var. Și au mai zis: ‚Haidem! să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu mai fim împrăștiați pe toată fața pământului.’ Domnul S-a coborât să vadă cetatea și turnul, pe care-l zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: ‚Iată, ei sunt un singur popor, și toți au aceeași limbă; și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând. Haidem să ne coborâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora.’ Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului; așa că au încetat să zidească cetatea. De aceea cetatea a fost numită Babel, căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ.” Geneza 11:1-9.

În sfidare față de Dumnezeu

Acei oameni au avut ideea că puteau construi o cetate atât de mare și un turn atât de înalt încât puteau sfida judecățile lui Dumnezeu. Cu adevărat, s-au crezut mai mari decât Dumnezeu. Aceeași idee a avut-o Lucifer, despre care citim:

„Cum ai căzut din cer, o, Lucifer, fiul dimineții! Cum ai fost doborât la pământ, tu care slăbeai națiunile! Căci ai spus în inima ta:

„Mă voi sui în cer, îmi voi înălța tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu; de asemenea, voi sta pe muntele adunării, în partea de nord; mă voi înălța deasupra înălțimii norilor; voi fi ca Cel Prea Înalt.” Isaia 14:12-14 (KJV).

Se va vedea în mod limpede că spiritul care era în Lucifer a fost identic cu cel care exista în ziditorii Babelului, iar motivul pentru toate acestea este că Satan însuși – Lucifer cel căzut – a fost cel care a inspirat acea lucrare. El este „stăpânitorul acestei lumi” (Ioan 14:30), „spiritul care lucrează acum în copiii neascultării”. Efeseni 2:2. Acum, să ne întoarcem la începutul capitolului din care am citat pasajul precedent și să vedem relația dintre Lucifer cel căzut și Babilon, observând în treacăt că al treisprezecelea capitol din Isaia vorbește despre distrugerea care avea să vină asupra Babilonului.

Stăpânitorul acestei lumi judecat

Cetatea cea mândră va fi distrusă în întregime:

„Căci Domnul va avea milă de Iacov, va alege iarăși pe Israel și-i va aduce iarăși la odihnă în țara lor; străinii se vor alipi de ei, și se vor uni cu casa lui Iacov. Popoarele îi vor lua, și-i vor aduce înapoi la locuința lor, și casa lui Israel îi va stăpâni în țara Domnului ca robi și roabe. Vor ținea astfel robi pe cei ce-i robiseră pe ei, și vor stăpâni peste asupritorii lor. Iar când îți va da Domnul odihnă după ostenelele și frământările tale, și după aspra robie care a fost pusă peste tine, atunci vei cânta cântarea aceasta asupra împăratului Babilonului: „Iată, asupritorul nu mai este, asuprirea a încetat! Domnul a frânt toiagul celor răi, nuiua stăpânitorilor”. Cel ce, în urgia lui, lovea popoarele, cu lovituri fără răgaz, cel ce, în mânia lui, supunea neamurile, este prigonit fără cruțare. Tot pământul se bucură acum de odihnă și pace; izbucnesc oamenii în cântece de veselie. Până și chiparoșii și cedrii din Liban se bucură de căderea ta și zic: „De când ai căzut tu, nu se mai suie nimeni să ne taie.” Locuința morților se mișcă până în adâncimile ei, ca să te primească la sosire, ea trezește înaintea ta umbrele, pe toți mai marii pământului, scoală de pe scaunele lor de domnie pe toți împărații neamurilor”. Toți iau cuvântul ca să-ți spună: „Și tu ai ajuns fără putere ca noi, și tu ai ajuns ca noi!” Strălucirea ta s-a coborât și ea în locuința morților cu sunetul

alăutelor tale; așternut de viermi vei avea, și viermii te vor acoperi.”
Isaia 14:1-11.

Apoi urmează adresarea directă rostită de Domnului: „Cum ai căzut din cer, o, Lucifer, fiul dimineții!” etc., așa cum am citat anterior, menționând căderea lui ca urmare a înălțării de sine, și continuând astfel:

„Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului! Cei ce te văd se uită țință mirați la tine, te privesc cu luare aminte, și zic: ‚Acesta este omul care făcea să se cutremure pământul, și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de război?’ Toți împărații neamurilor, da, toți se odihnesc cu cinste, fiecare în mormântul lui. Dar tu ai fost aruncat departe de mormântul tău, ca o ramură disprețuită, ca o pradă luată de la niște oameni uciși cu lovături de sabie (ca o haină a celor uciși, străpunsă cu sabia -KJV), și aruncată pe pietrele unei gropi; ca un hoit călcat în picioare. Tu nu ești unit cu ei în mormânt, căci ți-ai nimicit țara și ți-ai prăpădit poporul. Nu se va mai vorbi niciodată de neamul celor răi.” Versetele 15-20.

Hotărârea divină – distrugerea asupritorului

Atât de multe sunt adresate acestui tiran groaznic! Apoi urmează continuarea narațiunii referitoare la el:

„Pregătiți măcelărirea fiilor (copiilor lui – KJV), din pricina nelegiuirii părinților lor! Ca să nu se mai scoale să cucerească pământul, și să umple lumea cu cetăți. Eu Mă voi ridica împotriva lor - zice Domnul oștirilor - și voi șterge numele și urma Babilonului, pe fiu și nepot, zice Domnul. Voi face din el un culcuș de arici și o mlaștină, și îl voi mătura cu mătura nimicirii,” zice Domnul oștirilor. Domnul oștirilor a jurat, și a zis: ‚Da, ce am hotărât se va întâmpla, ce am pus la cale se va împlini. Voi zdrobi pe asirian în țara Mea, îl voi călca în picioare pe munții Mei; astfel jugul lui se va lua de pe ei, și povara lui va fi luată de pe umerii lor. ” Versetele 21-25.

Și acum urmează cuvintele izbitoare ce rezumă toată chestiunea:

„IATĂ HOTĂRÂREA LUATĂ ÎMPOTRIVA ÎNTREGULUI PĂMÂNT; IATĂ MÂNA, ÎNTINSĂ PESTE TOATE NEAMURILE.

Căci Domnul oștirilor a luat această hotărâre: cine I se va împotrivi? Mâna Lui este întinsă: cine o va abate?” Versetele 26, 27.

Mândria stăpânirii pământești

Nu se poate ca cititorul să nu fi observat că eliberarea finală și completă a lui Israel coincide cu distrugerea totală a împăratului Babilonului și mai departe, că împăratul Babilonului este cel care guvernează peste tot pământul; distrugerea lui dă întregului pământ odihnă. Trebuie apoi să fi observat că acest împărat al Babilonului este numit de asemenea și Lucifer, cel care s-a gândit să se certe cu Dumnezeu pentru stăpânire asupra lumii. De aceea, adevărul este că oricine a fost conducătorul nominal, vizibil al Babilonului, Satan a fost adevăratul lui împărat. Acesta se vede la fel de evident din faptul că Babilon era o împărăție păgână, iar „ce jertfesc neamurile, jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu”. 1 Corinteni 10:20. El este „dumnezeul acestei lumi”. Spiritul înălțării de sine este în mod radical opus Spiritului lui Dumnezeu, a cărui umilință și bunătate constituie măreția Sa; este spiritul lui antihrist „care se opune și se înalță pe sine deasupra a tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este de venerat, astfel încât el ca Dumnezeu stă în templul lui Dumnezeu, arătându-se pe sine ca fiind Dumnezeu.” 2 Tesaloniceni 2:4 (KJV). Acest spirit a fost cu proeminență caracteristic Babilonului, exceptând scurta perioadă în care Nebucadnețar și-a venit în fire. În mândria lui, el a spus: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?” Daniel 4:30. Belșatar a folosit vasele casei lui Dumnezeu și a băut vin din ele, împreună cu soțiile și concubinele lui „și a laudat dumnezeii de aur, de argint, de aramă și de fier, de lemn și de piatră” (Daniel 5:3, 4), astfel laudându-se că dumnezeii pe care îi făcuse el erau mai mari decât Dumnezeul lui Israel. Despre Babilon s-a spus: „Te încredeai în răutatea ta și ziceai: „Nimeni nu mă vede.’ Înțelepciunea și știința ta te-au amăgit, de ziceai în inima ta: „Eu, și numai eu.”” Isaia 47:10.

Ce înseamnă eliberarea din Babilon

Exact același spirit a mânat și pe poporul evreu. Când au insistat să aibă un împărat pentru a fi ca păgânii din jurul lor, L-au respins pe Dumnezeu, deoarece au crezut că ei pot conduce lucrurile mai bine. „Și-a schimbat vreodată un popor dumnezeii, măcar că ei nu sunt dumnezei? Dar poporul Meu și-a schimbat Slava cu ceva ce nu este de niciun ajutor. Mirați-vă de așa ceva, ceruri, înfiorați-vă de spaimă și groază, zice Domnul. Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate care nu țin apă.” Ieremia 2:11-13. „Am fost Eu o pustie pentru Israel, sau o țară plină de întuneric beznă? Pentru ce zice atunci poporul Meu: „Suntem slobozi (domni – KJV), nu voim să ne întoarcem la Tine’?” Versetul 31. De aceea, când copiii lui Israel au fost duși în Babilon, acea cetate a mândriei și lăudăroșeniei, aceasta a fost doar o manifestare izbitoare și vizibilă a condiției în care erau de mult timp. Au fost duși în Babilon pentru că nu au păzit Sabatul, așa cum citim în Ieremia 17:27 și 2 Cronici 36:20, 21. Deja am văzut că păzirea Sabatului înseamnă odihnă în Dumnezeu; înseamnă recunoașterea desăvârșită a Lui drept conducător suprem și drept. De aceea, trebuie să înțelegem că eliberarea completă din Babilon înseamnă eliberare din robia sinelui, pentru o încredere absolută în Dumnezeu și supunere față de El.

Cei șaptezeci de ani împliniți

Așa cum Dumnezeu numise un timp hotărât pentru eliberarea poporului Său din Egipt, la fel a numit timpul exact al captivității lui Israel în cetatea Babilonului. „Dar iată ce zice Domnul: „De îndată ce vor fi trece șaptezeci de ani ai Babilonului, îmi voi aduce aminte de voi și voi împlini față de voi făgăduința Mea cea bună, aducându-vă înapoi în locul acesta. Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde. Voi Mă veți chema, și veți pleca. Mă veți ruga, și vă voi asculta. Mă veți căuta și Mă veți găsi dacă Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul; și voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război; vă voi strânge din toate neamurile și din toate locurile, în care v-am izgonit, zice Domnul; și vă voi aduce înapoi în locul de unde v-am dus în robie.” Ieremia 29:10-14.

Exact ca în primul caz, la fel s-a întâmplat și în al doilea, totul s-a petrecut după Cuvântul lui Dumnezeu. Captivitatea a început în 606 î. Hr., iar șazeci și opt de ani mai târziu, în 538 î. Hr., cetatea Babilonului a căzut în mâinile mezilor și perșilor. Vezi Daniel 5. Despre acest timp, citim: „În anul dintâi al lui Darius, fiul lui Ahașveroș, din neamul mezilor, care ajunsese împărat peste împărăția haldeilor, în anul dintâi al domniei lui, eu, Daniel, am văzut din cărți că trebuiau să treacă șaptezeci de ani pentru dărâmăturile Ierusalimului, după numărul anilor despre care vorbise Domnul către proorocul Ieremia. Și mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu, ca să Îl caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă.” Daniel 9:1-3. Iată cel puțin un om care Îl căuta pe Dumnezeu cu toată inima. Nu știm dacă au mai căutat și alții pe Domnul precum Daniel – cu siguranță nu erau mulți – dar Dumnezeu Și-a îndeplinit partea la literă. La doi ani după rugăciunea lui Daniel, în anul 536 î. Hr., exact la șaptezeci de ani de la începutul captivității în cetatea Babilonului, Cir, regele Persiei, a vestit o proclamație raportată astfel:

„În cel dintâi an al lui Cir, împăratul perșilor, ca să se împlinească Cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cir, împăratul perșilor, care a pus să se facă prin viu grai și prin scris vestirea aceasta în toată împărăția lui: „Așa vorbește Cir, împăratul perșilor: Domnul, Dumnezeul cerurilor mi-a dat toate împărățiile pământului; și mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim, în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el, și să se suie la Ierusalim în Iuda, și să zidească acolo Casa Domnului Dumnezeului lui Israel! El este adevăratul Dumnezeu, care locuiește la Ierusalim. Oriunde locuiesc rămășițe din poporul Domnului, oamenii din locul acela să le dea argint, aur, avere și vite, pe lângă daruri de bună voie pentru casa lui Dumnezeu care este la Ierusalim.” Ezra 1:1-4.

Numărul celor care s-au întors la Ierusalim ca rezultat al acestei proclamări, este estimat la „patruzeci și două de mii trei sute șazeci, afară de robii și roabele lor, în număr de șapte mii trei sute treizeci și șapte; între ei se aflau două sute de cântăreți și cântărețe.” „Preoții și leviții, oamenii din popor, cântăreții, ușierii și slujitorii Templului s-au așezat în cetățile lor. Tot Israelul a locuit în cetățile lui.” Ezra 2:64, 65, 70.

Lecția încă neînvățată

Nu tot poporul s-a întors la Ierusalim, dar toți ar fi putut merge. Dacă tot Israelul ar fi învățat lecția plănuită prin captivitatea lor, atunci mult amânata împlinire a făgăduinței ar fi putut avea loc repede; pentru că până la începutul captivității, singurul timp definit al profeției era perioada celor șaptezeci de ani. Dar, după cum oamenii au fost în realitate în captivitatea babiloniană – adică, în robia mândriei și a încrederii în sine – înainte de strămutarea lor de către Nebucadnețar, au rămas la fel, în aceeași captivitate și după încheierea celor șaptezeci de ani. Dumnezeu a văzut dinainte că așa vor sta lucrurile și de aceea, spre încheierea acelei perioade, i-a dat lui Daniel o viziune în care s-a fixat un alt timp.

Despre această mare perioadă profetică și evenimentele la care ne aduce pe noi – ultima chemare de a ieși din Babilon – vom studia săptămâna viitoare.

- The Present Truth, 4 martie 1897

45. Timpul împlinirii făgăduinței, aproape

La încheierea studiului despre captivitatea babiloniană, săptămâna trecută, am văzut că, dacă Israel ar fi învățat lecția încrederii în Dumnezeu și nu ar fi continuat în robia mândriei și a încrederii în sine, cei șaptezeci de ani i-ar fi adus la un punct în care mult amânata făgăduință a moștenirii veșnice s-ar fi putut împlini cu rapiditate; căci, așa cum am văzut, până la începutul captivității babiloniene, singurul timp profetic definit era perioada celor șaptezeci de ani. Dar Dumnezeu a văzut înainte ca acest timp să se încheie că lecția nu a fost învățată; așa se face că, spre sfârșitul acestei perioade, a dat profetului Daniel o viziune în care un alt timp mai lung a fost fixat. Pe scurt, profeția este aceasta:

Viziunea din Daniel 8

Daniel a văzut în viziune un berbec deosebit prin faptul că avea un corn mai înalt decât celălalt și că cel mai înalt a crescut cel din urmă. El a „văzut cum berbecul împungea cu coarnele spre apus, spre miazănoapte și spre miazăzi, nicio fiară nu putea să-i stea împotrivă, și nimeni nu putea să scape pe cine-i cădea în mână; ci el făcea ce voia, și a ajuns puternic.” Daniel 8:3, 4.

Apoi a văzut un țap venind furios dinspre apus, având un corn remarcabil între ochi. „A venit la berbecul care avea două coarne, pe care îl văzusem stând lângă râu, și a fugit spre el în furia puterii lui. L-am văzut apropiindu-se de berbec, mișcat de mânie împotriva lui, a lovit berbecul și i-a rupt cele două coarne; așa că nu a mai fost nicio putere în berbec ca să stea înaintea lui, ci a fost trântit la pământ și călcat în picioare; nu era nimeni care să scape berbecul din mâna lui. De aceea, țapul a crescut foarte mare; și când a fost puternic, cornul cel mare a fost rupt; și din el au apărut altele patru remarcabile, spre cele patru vânturi ale cerului. Și din unul dintre ele a apărut un corn mic, care a crescut nespun de mare, înspre sud, înspre est și înspre țara cea plăcută. A crescut mare, până la oștirea cerului; și a aruncat la pământ o parte din oștirea și o parte din stele și le-a călcat în picioare. Da, s-a mărit pe sine chiar până la Prințul oștirii” etc. Daniel 8:5-11 (KJV).

După ce mai dă alte câțva detalii despre acest corn mic, profetul concluzionează astfel raportul viziunii:

„Apoi am auzit pe un sfânt vorbind și pe un alt sfânt zicând acelui sfânt care vorbea: „Cât de lungă va fi viziunea referitoare la jertfa zilnică și la fărâdelegea pustiirii, ca să dea atât sanctuarul cât și oștirea să fie călcate în picioare?” Și el mi-a zis: „Până la două mii trei sute de zile; atunci sanctuarul va fi curățit.”” Versetele 13, 14 (KJV).

Interpretarea îngerului

Nu avem scopul de a intra în detaliile profeției, ci doar de a reda schița cea mai sumară, pentru a putea trasa istoria făgăduinței. Un înger a fost însărcinat să explice lui Daniel viziunea; fapt ce a început să-l facă după cum urmează:

„Berbecul pe care l-ai văzut, cu cele două coarne, reprezintă regii Mediei și Persiei. Țapul aspru este regele Greciei; marele corn dintre ochii lui este primul rege. Acum, acela fiind rupt și din el au ieșit alte patru, patru împărății vor ieși din națiune, dar nu în puterea lui. Și în vremea din urmă a împărăției lor, când călcătorii de lege vor ajunge la plinătate, un împărat cu înfățișare aprigă și înțelegând propoziții întunecate, se va ridica. Puterea lui va fi mare, dar nu prin puterea lui; el va distruge mult, și va prospera, și va practica, și va distruge poporul puternic și sfânt. Iar prin politica lui, va face ca meseria (cu sensul și de uniune, corporație, masonerie – n.tr.) să prospere în mâna lui; se va mări în inima lui, și prin pace va distruge pe mulți; se va ridica și împotriva Prințului prinților; dar va fi zdrobit fără ajutorul mâinii. Viziunea cu serile și diminețile este adevărată.” Daniel 8:20-26. (KJV)

Sunt numite două împărății universale care aveau să urmeze Babilonului, iar cealaltă este atât de bine indicată încât o putem numi imediat. Puterea care a obținut conducerea lumii ca rezultat al celei de-a treia revoluții de care a vorbit Ezechiel, a fost Roma, indicată aici în mod clar prin faptele ei de a se ridica împotriva Prințului prinților. După moartea lui Alexandru, regele Greciei, împărăția lui a fost împărțită în patru și prin cucerirea Macedoniei, una dintre aceste patru diviziuni, în 68 î. Hr., Roma a dobândit o asemenea putere încât putea dicta lumii. De aceea se spune că va ieși din unul dintre ele.

O lungă perioadă profetică

Dar a existat o perioadă de timp legată de această viziune pe care îngerul nu a explicat-o împreună cu restul viziunii. Este vorba de cele două mii trei sute de zile sau, literal, cele două mii trei sute de seri și dimineți. Că acestea nu sunt zile literale poate fi știut din următoarele: aceasta este o profeție exprimată prin simboluri, în care animale ce au o durată scurtă de viață sunt folosite pentru a reprezenta împărății care au existat timp de sute de ani; este în perfect acord cu metoda profețiilor redată prin simboluri a se folosi zile în legătură cu simbolurile, dar este evident că ele trebuie să reprezinte o perioadă mai lungă, în interpretare, de vreme ce două mii trei sute de zile – puțin mai mult de șase ani – abia ar acoperi începutul primei împărății. Astfel, suntem împuterniciți să concluzionăm că fiecare zi reprezintă un an, ca în Ezechiel 4:6, unde Domnul folosește zile pentru a simboliza ani.

Mai târziu, același înger s-a întors ca rezultat al rugăciunii lui Daniel, pentru a explica restul viziunii, adică partea referitoare la zile. Vezi Daniel 9:20-23. Începând de unde rămăsese, ca și cum niciun moment nu s-ar fi intercalat, îngerul a spus: „Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte pentru poporul tău” etc. Versetul 24.

Șaptezeci de săptămâni, adică patru sute nouăzeci de ani au fost hotărâți sau tăiați din cei două mii trei sute de ani, pentru poporul evreu. Acești ani urmau să înceapă odată cu porunca de rezidire a Ierusalimului. Această poruncă deplină și completă se găsește în Ezra 7:11-26 și a fost dată în al șaptelea an al lui Artaxerxe, regele Persiei, care înseamnă anul 457 î. Hr. Începând cu anul 457 î. Hr., patru sute nouăzeci de ani se termină în anul 34 d. Hr.

Dar ultima săptămână dintre aceste săptămâni profetice a fost împărțită. Șaizeci și nouă de săptămâni - 483 de ani – ajungând până în anul 27 d. Hr., marchează timpul descoperirii lui Mesia, sau a Celui Uns, timpul când Isus a fost uns cu Duhul Sfânt la botez.

La mijlocul ultimei săptămâni de ani, adică la trei ani și jumătate după botezul lui Isus, Mesia a fost „retezat, dar nu pentru El” (KJV). În timpul întregii săptămâni sau al celor șapte ani, legământul a fost confirmat.

Întreaga perioadă a celor două mii trei sute de ani poate fi rapid calculată și ajunge în anul 1844 d. Hr., an care este în trecut. Astfel,

cea mai lungă perioadă profetică dată în Biblie a expirat, așa că, acum, „timpul împlinirii făgăduinței” trebuie să fie într-adevăr foarte aproape. Când va veni Domnul pentru a restaura toate lucrurile, nu poate spune nimeni, fiindcă „despre ziua și ceasul acela nu știe nimeni”.

Împărăția lui Dumnezeu luată de la poporul evreu

Dar să observăm mai departe încă puțin acea perioadă de patru sute nouăzeci de ani acordată pentru poporul evreu. A fost un timp în care Dumnezeu a vrut să fie părtinitor, adică că să nu-l intereseze mântuirea altor oameni? Imposibil; căci Dumnezeu nu caută la fața omului. A fost pur și simplu o dovadă a răbdării îndelungate a lui Dumnezeu, prin faptul că a vrut să mai aștepte încă atât de mulți ani după poporul Său Israel, ca să le dea ocazia de a accepta înalta lor chemare de a fi preoți ai lui Dumnezeu, pentru a face făgăduința cunoscută lumii. Dar ei nu au vrut. Dimpotrivă, ei înșiși au uitat-o atât de mult încât atunci când a venit Mesia, L-au respins.

Astfel, în loc să fie aceia în jurul cărora împărăția lui Israel, a cincina și ultima împărăție mondială, să se centreze, au încetat să mai ocupe vreun loc distinctiv în făgăduință. Indivizi ai națiunii lor pot fi mântuiți crezând Evanghelia, la fel ca oricare alte persoane; dar aceasta este tot. Templul pustiit, cu perdeaua ruptă arătând că slava lui Dumnezeu nu mai locuia în locul prea sfânt, era un simbol al stării poporului față de legământ. Ca indivizi, puteau fi altoiți în măslinul cel bun, la fel ca neamurile, devenind astfel Israel; dar poziția lor de conducători, de învățători religioși ai lumii, s-a dus pentru totdeauna, deoarece nu au apreciat-o. Nu au cunoscut timpul cercetării lor.

Ultima chemare din Babilon

Și acum ce rămâne? – Doar atât, ca poporul lui Dumnezeu să audă și să se supună chemării de a ieși din Babilon, pentru ca nu cumva rămânând acolo să primească plăgile lui. Căci, deși cetatea de pe Eufrat a fost distrusă cu multe sute de ani în urmă, cu câteva sute înainte de Hristos, totuși la aproximativ o sută de ani după Hristos, profetul Ioan a fost îndemnat de Duhul să repete aceleași amenințări rostite de Isaia împotriva Babilonului, și în cuvinte aproape identice:

„Pe cât s-a slăvit pe sine însăși și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentru că zice în inima ei: „Șed ca împărăteasă nu sunt văduvă; și nu voi ști ce este tânguirea.” Tocmai pentru aceea, într-o zi singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea.” Apocalipsa 18:7, 8. Comparați cu Isaia 47:7-10.

Babilonul a fost o cetate păgână care s-a înălțat pe sine deasupra lui Dumnezeu. Așa cum s-a văzut în ospățul lui Belșatar (Daniel 5), reprezenta o religie care Îl sfida pe Dumnezeu. Același spirit există astăzi, nu doar într-o anumită societate, ci oriunde oamenii aleg calea lor în religie mai repede decât să se supună fiecărui cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Dumnezeu, în îndelunga Sa răbdare și milă duioasă așteaptă vremea când poporul Său, ieșind din Babilon și umilindu-se pentru a umbla cu El, va predica Evanghelia aceasta a împărăției, cu toată puterea împărăției, și anume cu puterea lumii care va veni, „în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”.

Acest „sfârșit” va fi distrugerea Babilonului, așa cum este spus prin profetul Ieremia; dar așa cum Babilonul din vechime a fost o împărăție mondială și împăratul ei real, cum se vede în Isaia 14, a fost Satan, dumnezeul acestei lumi, tot așa distrugerea Babilonului nu este altceva decât judecata lui Dumnezeu pe tot pământul, când Își va elibera poporul. Citiți acum cuvintele pe care „Ieremia le-a profetizat împotriva tuturor națiunilor”, când a profetizat despre sfârșitul captivității babiloniene:

Controversa lui Dumnezeu cu națiunile

„Căci așa mi-a vorbit Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Ia din mâna Mea acest potir plin cu vinul mâniei Mele, și dă-l să-l bea toate neamurile la care te voi trimite. Vor bea, și se vor ameți, și vor fi ca niște nebuni, la vederea săbiei pe care o voi trimite în mijlocul lor.”

Eu am luat potirul din mâna Domnului, și l-am dat să-l bea toate neamurile la care mă trimitea Domnul: Ierusalimului cetăților lui Iuda, împăraților și căpeteniilor sale, ca să le prefacă în dărâmături, într-un pustiu, să-i facă de batjocură și de blestem, cum se vede lucrul acesta astăzi; lui faraon, împăratul Egiptului, slujitorilor lui, căpeteniilor lui și tot poporului lui; la toată Arabia, tuturor împăraților țării Uț, tuturor împăraților țării filistenilor, Ascalonului, Gazei,

Ecronului, și celor ce au mai rămas din Asdod; Edomului, Moabului, și copiiiilor lui Amon; tuturor împăraților Tirului; tuturor împăraților Sidonului, și împărații ostroavelor ce sunt dincolo de mare; Dedanului și Temei, Buzului și tuturor celor ce își rad colțurile bărbii (ce sunt în cele mai îndepărtate colțuri – KJV); tuturor împăraților Arabiei, tuturor împăraților arabilor care locuiesc în pustie, tuturor împăraților Zimrei, tuturor împăraților Elamului, și tuturor împăraților Mediei, tuturor împăraților de la miazănoapte, de aproape sau de departe, și unora și altora, și tuturor împăraților lumii care sunt pe fața pământului. Iar împăratul Șeșacului va bea după ei.

Să le spui: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeuul lui Israel: Beți, îmbățați-vă, și vărsați și cădeți fără să vă mai ridicați, la vederea săbiei pe care o voi trimite în mijlocul vostru. Și dacă nu vor vrea să ia din mâna ta potirul ca să bea, spune-le: Așa vorbește Domnul oștirilor: Beți! (Cu siguranță veți bea – KJV). Căci iată că în cetatea peste care se cheamă Numele Meu, încep să fac rău; și voi să rămâneți nepedepsiți? Nu veți rămâne nepedepsiți; căci voi chema sabia peste toți locuitorii pământului, zice Domnul oștirilor.

Și tu, să le proorocești toate aceste lucruri, și să le spui: Domnul va răzni de sus; din locașul Lui cel sfânt va face să-i răsunе glasul; va răzni împotriva locului locuinței Lui; va striga, ca cei ce calcă în teasc, împotriva tuturor locuitorilor pământului. Vuietul ajunge până la marginea pământului; căci Domnul se ceartă cu neamurile, intră la judecată împotriva oricărei fapturi, și dă pe cei răi pradă săbiei, zice Domnul. Așa vorbește Domnul oștirilor: Iată, nenorocirea merge din popor în popor, și o mare furtună se ridică de la marginile pământului. Cei pe care îi va ucide Domnul în ziua aceea vor fi întinși de la un capăt al pământului până la celălalt; nu vor fi nici jeliți, nici adunați, nici îngropați; ci vor fi un gunoi pe pământ.” Jeremia 25:15-33.

Acesta este destinul înfiorător spre care se grăbesc toate națiunile pământului. Pentru acea mare bătălie se înarmează toate. Multe dintre ele visează la o federație și stăpânire universală; dar Dumnezeu a spus despre stăpânirea universală a acestui pământ: „Nu va mai fi până va veni Acela căruia Îi aparține de drept, și I-o voi da Lui”. Ezechiel 21:27. Ultima revoluție generală va fi la venirea „Seminței căreia i-a fost făcută făgăduința” (Galateni 3:19), care va lua atunci împărăția pentru Sine. Încă puțin timp mai sunt întârziate aceste judecăți, pentru

ca toți să aibă ocazia să schimbe armele firii cu sabia Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu, care este „puternic prin Dumnezeu ca să dărâme fortărețele, să arunce la pământ imaginațiile și orice lucru înalt care se înalță împotriva cunoștinței de Dumnezeu, și ca să aducă în captivitate orice gând la ascultarea de Hristos”. 2 Corinteni 10:4, 5. (KJV)

Această captivitate este libertate. Prin Cuvântul lui Dumnezeu ieșim din robia babiloniană a mândriei și încrederii în sine, la libertatea bunătății lui Dumnezeu. Cine vrea să dea atenție chemării de a ieși și a schimba robia tradiției și speculației omenești cu libertatea pe care o dă Cuvântul adevărului etern al lui Dumnezeu?

- *The Present Truth*, 11 martie 1897

STRÂNGEREA DIN NOU A LUI ISRAEL

46. Semințiile pierdute ale lui Israel

Există o idee populară, aproape universală, că în timpul captivității babiloniene, zece din cele douăsprezece seminții s-au pierdut pe deplin și că numai două seminții au putut fi adunate pentru a se întoarce în Palestina la încheierea celor șaptezeci de ani. Atât de înrădăcinată este această idee încât aproape oricine știe imediat la ce se referă expresia „cele zece seminții pierdute”, ori de câte ori este folosită. Nu ne vom opri să cercetăm cum a apărut această idee, ci ne vom mulțumi precizând ceea ce Biblia are de spus despre subiectul israeliților pierduți.

Iuda și Israel

Mai întâi, este bine să observăm o concepție greșită privind termenii „Iuda” și „Israel”. Când împărăția a fost împărțită după moartea lui Solomon, partea de sud, formată din semințiile lui Iuda și Beniamin, era cunoscută ca împărăția lui Iuda, având drept capitală Ierusalimul; în timp ce partea de nord, formată din celelalte seminții, era cunoscută ca împărăția lui Israel, a cărei capitală era Samaria. Această împărăție de nord a fost prima dusă în captivitate și se presupune că semințiile care o formau s-au pierdut. Concepția greșită este aceea că termenul „Iudei” s-ar referi numai la populația din împărăția de sud, și anume, la semințiile lui Iuda și Beniamin și că termenul „israeliți” ar viza numai acele seminții care compuneau împărăția de nord, despre care se presupune că s-au pierdut. Mergând pe linia acestei presupunerii, „imaginația fierbinte, nestăpânită” a unor teologi speculativi a lansat fantezia că oamenii cunoscuți în general ca evrei sunt doar din semințiile lui Iuda și Beniamin, și că rasa anglo-saxonă, mai exact, oamenii din Marea Britanie și America sunt israeliții sau, cu alte cuvinte, „cele zece seminții pierdute”, redescoperite.

Caracter, nu naționalitate

Este ușor de văzut cum a apărut această idee. Ea provine din eșecul absolut de a înțelege făgăduințele Evangheliei. A fost inventată cu scopul de a face rasa anglo-saxonă moștenitoare a făgăduințelor lui Avraam, pierzându-se din vedere faptul că acele făgăduințe îmbrățișează întreaga lume, indiferent de naționalitate, și că „Dumnezeu nu face diferență între persoane, ci din orice națiune, cel care se teme de El și lucrează neprihănirea este acceptat de El”. Fapte 10:34, 35 (KJV). Dacă oamenii ar fi crezut că „un adevărat israelit” este „cel în care nu este vicleșug” (Ioan 1:47), ar fi văzut nebunia ideii că, indiferent cât de răi sau necredincioși ar fi oamenii, trebuie să fie israeliți doar pentru că fac parte dintr-o anumită națiune. Dar ideea unei biserici naționale și a unei religii naționale fascinează, pentru că este mult mai plăcut pentru oameni să presupună că trebuie să fie mântuiți în masă, indiferent de caracter, în loc să fie mântuiți prin credința și neprihănirea individuală.

Termeni biblici care îndepărtează distincțiile nefondate

Câteva texte din Scriptură sunt suficiente pentru a arăta că termenii „iudeu” (sau evreu) și „israelit” sunt folosite interschimbabil, fiecare putând fi aplicat aceleiași persoane. De exemplu, în Estera 2:5 citim că „în capitala Susa era un iudeu numit Mardoheu, fiul lui Iair, fiul lui Chis, bărbat din Beniamin”. Dar în Romani 11:1 avem afirmația apostolului Pavel: „și eu sunt israelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Beniamin”; și același apostol a spus: „eu sunt iudeu din Tars”. Fapte 21:39. Iată un om din seminția lui Beniamin, iudeu, și un alt om din aceeași seminție, israelit și în același timp iudeu.

Apoi, Ahaz a fost unul din împărații lui Iuda și a domnit în Ierusalim. Vezi 2 Regi 16:1, 2; Isaia 1:1. El era descendent al lui David și unul din strămoșii lui Isus după trup. 2 Regi 16:2; Matei 1:9. Cu toate acestea, în 2 Cronici 28:19, într-un raport despre invazia „în partea de miazăzi a lui Iuda” de către filistenii, ni se spune că „Domnul a smerit pe Iuda din pricina lui Ahaz, împăratul lui Israel,

care avusese o purtare fără frâu în Iuda și păcătuisese împotriva Domnului”.

Când apostolul Pavel s-a întors la Ierusalim din una din călătoriile lui misionare, „iudeii din Asia, când au văzut pe Pavel în templu, au întăritat tot norodul, au pus mâinile pe el, și au început să strige: „Bărbați Israeliti, dați ajutor!”” Fapte 21:27, 28.

Cititorul poate vedea cu ușurință naturalețea acestui fapt când își amintește că toate cele douăsprezece seminții proveneau dintr-un singur om, Iacov sau Israel. Termenul „Israel” se poate deci aplica oricărei seminții, sau tuturor; în timp ce, din cauza proeminenței lui Iuda, termenul „iudeu” a devenit aplicabil fiecărui copil al lui Israel, indiferent de seminție. Vorbind despre legăminte, Dumnezeu spune că va „face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou” (Evrei 8:8), cu scopul de a arăta în mod indiscutabil că noul legământ se face cu tot poporul, neîmpărțit, la fel ca vechiul legământ.

Astfel vedem că termenul „iudei” este aplicat în mod corect aceluiași popor căruia i se aplică termenul „israeliti”; dar nu trebuie să uităm că, în mod strict vorbind, „iudeu nu este acela care se arată pe din afară că este iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe din afară, în carne; tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu.” Romani 2:28, 29. Socoteala semințiilor s-a pierdut printre evrei, dar aceasta nu face nicio diferență; ei pot fi numiți israeliti tot așa de bine cum pot fi numiți iudei; dar niciunul din termeni nu se poate aplica în mod corect decât celor care au credință reală în Isus Hristos; și ambii termeni, vorbind în sens strict biblic, sunt aplicabili oricui are o astfel de credință, chiar dacă sunt englezi, greci sau chinezi.

Nicio seminție „pierdută”

Acum să vorbim despre „semințiile pierdute”. Faptul că cele zece seminții nu au fost mai pierdute după încheierea captivității babiloniene decât la începutul ei, este la fel de clar în Scriptură ca faptul că semințiile lui Iuda și Beniamin nu au fost pierdute. De unde putem ști că aceste două seminții nu s-au pierdut, adică nu s-au pierdut din vedere? – Prin simplul fapt că găsim referire la ele după captivitate; indivizi aparținând acelor seminții sunt menționați pe

nume. În același fel, știm că celelalte seminții au existat în mod distinct după captivitate ca și înainte.

Nu tot poporul Israel a fost dus în Babilon; săracii și cei mai puțin însemnați au fost lăsați în țară. Dar majoritatea din toate semințiile au fost duși și astfel, odată cu proclamarea regală la încheierea celor șaptezeci de ani, permisiunea de a se întoarce a fost universală, după cum urmează:

„În cel dintâi an al lui Cir, împăratul Perșilor, ca să se împlinească Cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cir, împăratul Perșilor, care a pus să se facă prin viu grai și prin scris vestirea aceasta în toată împărăția lui: „Așa vorbește Cir, împăratul Perșilor: Domnul Dumnezeu cerurilor mi-a dat toate împărățiile pământului, și mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim, în Iuda. Cine dintre voi este din *poporul Lui*? Dumnezeu lui să fie cu el și să se suie la Ierusalim, în Iuda și să zidească acolo casa Domnului, Dumnezeului lui Israel! El este adevăratul Dumnezeu, care locuiește la Ierusalim.” Ezra 1:1-3.

Permisiunea de a se întoarce nu era limitată, dar nu toți din fiecare seminție s-au folosit de ea. Oricum, toate semințiile erau reprezentate, dar cei care rămăneau nu erau prin aceasta în mod necesar pierduți. Despre o familie nu se poate spune că este „pierdută” pentru că trăiește într-o țară străină. Mai târziu, Artaxerxe a scris în ordinul său încredințat lui Ezra: „Am dat poruncă să se lase să plece *toți aceia din poporul lui Israel*, din preoții și leviții care se află în împărăția mea, și care vor să plece cu tine la Ierusalim.” Ezra 7:13.

„Tot Israelul” reprezentat

Imediat după proclamația lui Cir, citim: „atunci s-au sculat capii de familie din Iuda și Beniamin, preoții și *leviții, împreună cu toți cei cărora le trezise Dumnezeu duhul*, să meargă pentru a construi casa Domnului care este în Ierusalim”. Ezra 1:5 (KJV). Știm că serviciile sanctuarului erau restabilite și nimeni în afară de leviți nu putea să intre în slujba lor; iar în Ezra 3:10-12, citim că, atunci când temelia templului a fost așezată, „au așezat pe preoții în veșminte, cu trâmbițe, și pe leviți, fii lui Asaf ca să laude pe Domnul”. Chiar și după învierea și înălțarea lui Hristos citim despre Barnaba, „un levit, de neam din Cipru”. Fapte 4:36.

În Luca 2:36-38 citim despre „Ana, o proorociță, fata lui Fanuel, *din seminția lui Așer*”, care L-a recunoscut pe pruncul Isus ca fiind Domnul „și a vorbit despre El tuturor celor ce așteptau mântuirea Ierusalimului”.

Vedem aici reprezentanți din două dintre cele zece seminții despre care se presupune că au dispărut în mod misterios, menționați pe nume ca locuind în Ierusalim. Este cert că un lucru nu se poate pierde când știi exact unde se află.

Celelalte seminții nu sunt specificate, dar în Ezra 2:70 citim: „Preoții și leviții, oamenii din popor, cântăreții, ușierii și slujitorii Templului s-au așezat în cetățile lor. *Tot Israelul a locuit în cetățile lui.*”

Când apostolul Pavel era cercetat pentru viața sa înaintea împăratului Agripa, a spus: „Acum sunt dat în judecată pentru nădejdea făgăduinței pe care a făcut-o Dumnezeu părinților noștri, și a cărei împlinire o așteaptă cele *douăsprezece seminții ale noastre*, care slujesc necurmat lui Dumnezeu, zi și noapte”. Fapte 26:6, 7. Aici aflăm că cele douăsprezece seminții existau în zilele apostolului Pavel și că așteptau cu speranță împlinirea făgăduinței pe care o făcuse Dumnezeu părinților.

Apoi, apostolul Iacov a adresat epistola sa „celor douăsprezece seminții care sunt împrăștiate”. Iacov 1:1.

Avem suficiente dovezi că niciuna din semințiile lui Israel nu a fost vreodată pierdută mai mult decât alta. Toate distincțiile legate de seminție sunt acum pierdute, și niciun iudeu nu poate spune cărei seminții aparține, astfel că, în sensul acesta, nu doar zece, ci *toate* semințiile lui Israel sunt pierdute acum, deși toate cele douăsprezece seminții sunt reprezentate în poporul evreu risipit pe tot pământul. Oricum, Dumnezeu păstrează lista și în lumea care va veni, fiecare va fi așezat în locul potrivit lui, căci cetatea pe care o aștepta Avraam, capitala moștenirii făgăduite lui și seminței lui, Noul Ierusalim, are douăsprezece porți și pe porți sunt „numele celor douăsprezece seminții ale copiilor lui Israel”. Apocalipsa 21.12.

Pe cine socotește Domnul ca israelit

Ultimele două texte sugerează un alt fapt, și anume că felul în care Dumnezeu socotește semințiile nu este aceeași cu socoteala omului.

„Omul se uită la înfățișarea exterioară, dar Domnul se uită la inimă” (1 Samuel 16:7 - KJV) și „iudeu nu este acela care se arată pe dinafară;... ci acela care este iudeu înlăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii.” Romani 2:28, 29. Toți cei care sunt mântuiți vor „intra pe porți în cetate” (Apocalipsa 22:14), dar fiecare dintre aceste porți are scris pe ea numele uneia din cele douăsprezece seminții, arătând că cei mântuiți compun cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Lucrul aceasta este de asemenea evident din faptul că „Israel” înseamnă biruitor. Epistola lui Iacov este adresată celor douăsprezece seminții, totuși nu este creștin care să nu știe că învățătura și făgăduințele din ea sunt pentru el.

Acest lucru ne aduce în fața faptului că, în realitate, toate semințiile s-au pierdut, „căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. Romani 3:23. „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor” (Isaia 53:6); de aceea, când a venit Domnul Isus, a spus: „Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” Luca 19:10. El a declarat: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel” (Matei 15:24), chiar în momentul în care era pe cale să ofere o binecuvântare unei sărmane femei canaanite, o descendentă a păgânilor care locuiau în țară înainte de zilele lui Iosua.

În cele din urmă am localizat semințiile pierdute ale lui Israel. Nu doar zece, ci toate semințiile sunt pierdute, atât de pierdute încât singura lor speranță de mântuire este în moartea și învierea lui Hristos. În această condiție ne găsim noi și de aceea putem citi cu încântare, ca aparținându-ne nouă, făgăduințele referitoare la strângerea lui Israel, pe care o vom lua în considerare data următoare.

- *The Present Truth*, 13 mai 1897

47. Plinătatea Legământului veșnic

Cunoscute de Dumnezeu sunt toate lucrările Lui de la întemeierea lumii.” Fapte 15:18. (KJV)

„Și El Îl va trimite pe Isus Hristos, care v-a fost dinainte predicat; pe care cerul trebuie să Îl primească până la vremea restaurării tuturor lucrurilor, vremuri despre care a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci de când a început lumea.” Fapte 3:20, 21. (KJV)

„Toți proorocii mărturisesc despre El.” Fapte 10:43.

Strângerea finală a poporului lui Dumnezeu și stabilirea lor pe pământul restaurat a fost subiectul profețiilor încă de la cădere, și ca o consecință inevitabilă, cu toții au adus mărturie că toți cei ce cred în Hristos vor primi iertarea păcatelor, întrucât doar prin iertarea păcatelor vor avea loc strângerea și restaurarea. Să privim câteva din profețiile care vorbesc despre aceste lucruri și care vor fi reprezentative pentru altele. Luăm mai întâi capitolul 11 din Isaia.

„Apoi o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai și un Vlăstar va da din rădăcinile lui. Duhul Domnului se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul; plăcerea lui va fi frica de Domnul; nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite, ci va judeca pe cei săraci cu dreptate, și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării; va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui, și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău”. (Comparați cu 2 Tesaloniceni 2:8)

„Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale și credincioșia brâul mijlocului Său. Atunci lupul va locui împreună cu mielul, și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună și le va mâna un copilaș. Vaca și ursoaica vor păște la un loc, și puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul, pruncul de țâță se va juca la gura bortei năpârcii și copilul întărcat va băga mâna în vizuina basilicului. Nu se va face niciun rău și nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr.” Versetele 1-9.

Istoria Evangheliei rezumată

Aici avem un rezumat al întregii istorii a Evangheliei, incluzând ștergerea păcatului și a păcătoșilor și stabilirea celor neprihăniți pe pământul înnoit, când „cei blânzi vor moșteni pământul și se vor bucura în belșug de pace” Psalmul 37:11 (KJV), împreună cu versetele 9, 10.

După ce redă întreaga istorie, așa cum am citit, profetul intră mai mult în detalii. Întorcându-se la punctul în care a început, continuă:

„În ziua aceea Vlăstarul lui Isai, va fi ca steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El, și slava va fi locuința Lui. În același timp, Domnul Își va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere rămășița poporului Său, risipit în Asiria și în Egipt, în Patros, și în Etiopia, la Elam, la Șinear, și la Hamat și în ostroavele mării. El va înălța un steag pentru neamuri, și va strânge pe surghiuniții lui Israel, și va aduna pe cei risipiții ai lui Iuda, de la cele patru capete ale pământului.” Versetele 10-12.

Despre această strângere a celor aleși din cele patru colțuri ale pământului citim de asemenea în Matei 24:31. Puterea prin care această strângere va fi îndeplinită nu va fi mai mică decât cea manifestată atunci când Domnul Și-a întins pentru prima oară mâna ca să-Și strângă poporul; căci citim: „Va fi un drum pentru rămășița poporului Său, care va mai rămânea în Asiria, cum a fost pentru Israel în ziua când a ieșit din țara Egiptului.” Isaia 11:16.

„Iată Dumnezeuul vostru”

Despre această strângere, atât despre prima cât și despre ultima, citim și în capitolul 40 din Isaia. Predicarea Evangheliei, inclusiv iertarea păcatelor, oferirea Mângâietorului, a Duhului Sfânt, prezentarea lui Dumnezeu ca singura Putere din univers, Creatorul și Susținătorul, și anunțul venirii Domnului în slavă, se găsesc toate acolo. Apoi în solia „Iată Dumnezeuul vostru” citim:

„Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere, și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata este cu El (comparați cu Apocalipsa 22:12), și răsplătirile vin înaintea Lui. El Își va paște turma ca un păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui, și va călăuzi blând oile care alăptează.” Versetele 10, 11.

Mai înainte am citit despre strângerea oilor pierdute ale casei lui Israel într-o singură turmă, așa încât vor fi „o turmă și un Păstor”; aici vedem că strângerea începe odată cu predicarea Evangheliei și se încheie numai la venirea Domnului în slavă cu îngerii Săi; mai departe, citim că puterea și slava venirii Domnului sunt identice cu puterea care trebuie să însoțească predicarea Evangheliei.

Oile pierdute sub apostazie

În versetele următoare citim despre starea oilor pierdute ale casei lui Israel și cum păstorii necredincioși risipesc oile în loc să le strângă:

„Fiul omului, proorocește împotriva păstorilor sufletești ai lui Israel. Proorocește și spune-le lor, păstorilor: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: ,Vai de păstorii lui Israel care se pasc pe ei înșiși! Nu trebuie păstorii să pască turma? Voi mâncați grăsimea, vă îmbrăcați cu lâna, tăiați ce e gras, dar nu pașteți oile. Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită, nu aduceți înapoi pe cea rătăcită, nu căutați pe cea pierdută; ci le stăpâniți cu asuprire și cu asprime! Astfel ele s-au risipit, pentru că n-aveau păstor; au ajuns prada tuturor fiarelor câmpului, și s-au risipit. Turma Mea rătăcește pe toți munții și pe toate dealurile înalte; *oile Mele sunt risipite pe toată fața țării (pământului – KJV)* și nimeni nu îngrijește de ele, nici nu le caută’.

De aceea, păstorilor, ascultați Cuvântul Domnului! ,Pe viața Mea, zice Domnul, pentru că oile Mele a ajuns de jaf și sunt prada tuturor fiarelor câmpului, din lipsă de păstor, pentru că păstorii Mei nu au nicio grijă de oile Mele, ci se pășteau numai pe ei înșiși și nu pășteau oile Mele, de aceea, păstorilor, ascultați Cuvântul Domnului! Așa vorbește Domnul Dumnezeu: ,Iată, am necaz pe păstori! Îmi voi lua înapoi oile din mâinile lor, nu-i voi mai lăsa să-Mi pască oile; și nu se vor mai paște nici pe ei înșiși, căci Îmi voi izbăvi oile din gura lor, și nu le vor mai sluji ca hrană’. Căci așa vorbește Domnul: ,Iată, Mă voi îngriji Eu Însumi de oile Mele și le voi cerceta! Cum își cercetează un păstor turma când este în mijlocul oilor sale împrăștiate, așa Îmi voi cerceta Eu oile și le voi strânge din toate locurile pe unde au fost risipite în ziua plină de nori și negură. Le voi scoate dintre popoare, le voi strânge din felurite țări, și *le voi aduce înapoi în țara lor*; le voi

paște pe munții lui Israel, dealungul râurilor și în toate locurile locuite ale țării.” (Comparați cu Romani 4:18).

„Voi pune peste ele un singur Păstor care le va paște, pe robul Meu David; El le va paște, El va fi păstorul lor. Eu, Domnul, voi fi Dumnezeul lor și robul Meu David, va fi voievod în mijlocul lor. Eu, Domnul, am vorbit. Voi încheia cu ele un legământ de pace, și voi îndepărta din țară toate fiarele sălbatice (comparați cu Isaia 11:6-9); ele vor locui în liniște în pustie și vor putea dormi în mijlocul pădurilor. Le voi face pe ele și împrejurimile dealului Meu, o pricină de binecuvântare; le voi trimite ploaie la vreme, și aceasta va fi o ploaie binecuvântată. Pomul de pe câmp își va da roada și pământul își va da rodirile, Ele vor fi liniștite în țara lor și vor ști că Eu sunt Domnul, când voi rupe legăturile jugului lor și când le voi izbăvi din mâna celor ce le asupresc. Nu vor mai fi de jaf între neamuri, nu le vor mânca fiarele din țară; ci vor locui în liniște și nu le va mai tulbura nimeni.” Ezechiel 34:1-13, 23-28.

Strânse prin înviere

Cum anume va fi îndeplinită această ultimă strângere ni se spune în capitolul 37:

„Mâna Domnului a venit peste mine și m-a luat în Duhul Domnului, și m-a pus în mijlocul unei văi pline de oase. M-a făcut să trec pe lângă ele, de jur împrejur, și iată că erau foarte multe pe fața văii, și erau uscate de tot. El mi-a zis: „Fiul omului, vor putea oare oasele acestea să învieze?” Eu am răspuns: „Doamne, Dumnezeule, Tu știi lucrul acesta”.

El mi-a zis: „Proorocește despre oasele acestea și spune-le: „Oase uscate, ascultați Cuvântul Domnului! (Comparați cu Ioan 5:25-29) Așa vorbește Domnul Dumnezeu către oasele acestea: „Iată că voi face să intre în voi un duh, și veți învia! Vă voi da vine, voi face să crească pe voi carne, vă voi acoperi cu piele, voi pune un duh în voi, și veți învia. Și veți ști că Eu sunt Domnul””.

Am proorocit cum mi se poruncise. Și pe când prooroceam, s-a făcut un vuiet, și iată că s-a făcut o mișcare și oasele s-au apropiat unele de altele! M-am uitat și iată că le-au venit vine, carnea a crescut, și le-a acoperit pielea pe deasupra; dar nu era încă duh în ele. El mi-a zis: „Proorocește și vorbește duhului! Proorocește, fiul omului

și zi duhului: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morții aceștia, ca să învieze!” Am proorocit cum mi se poruncise. Și a intrat duhul în ei, și au înviat și au stat pe picioare. Era o oaste mare, foarte mare la număr.

El mi-a zis: „Fiul omului, *oasele acestea sunt toată casa lui Israel*. Iată că ei zic: „Ni s-au uscat oasele, ni s-a dus nădejdea; suntem pierduți! De aceea, proorocește și spune-le: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, *vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu, și vă voi aduce iarăși în țara lui Israel*. Și veți ști că Eu sunt Domnul, când *vă voi deschide mormintele, și vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu!* Voi pune Duhul Meu în voi, și veți trăi; *vă voi așeza iarăși în țara voastră și veți ști că Eu, Domnul, am vorbit și am și făcut*”, zice Domnul.” Versetele 1-14.

“Toată casa lui Israel”

Astfel, vedem că făgăduința Domnului către David că va numi un loc pentru Israel și îi va sădi acolo, ca să locuiască într-un loc al lor și să nu mai fie îndepărtați și nici apăsăți (2 Samuel 7:10), va fi împlinită prin învierea morților. Iar această strângere a lui Israel, singura care a fost vreodată făgăduită, cuprinde pe toți cei credincioși din toate veacurile; căci atunci când Domnul vorbește, „toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele”.

Am văzut că această strângere trebuie să fie a celor din „toată casa lui Israel”; versetele care urmează arată că, în acea vreme, nu va mai fi nicio împărțire a împărăției, ci numai „o turmă și un păstor”:

„Cuvântul Domnului a mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, ia o bucată de lemn și scrie pe ea: Pentru Iuda, și pentru copiii lui Israel care sunt tovarășii lui; ia apoi altă bucată de lemn și scrie pe ea: Pentru Iosif, lemnul lui Efraim și pentru toată casa lui Israel, care este tovarășa lui; după aceea, împreună-le una cu alta, într-o singură bucată, așa încât să fie una în mâna ta. Și când îți vor zice copiii poporului tău: „Nu vrei să ne lămurești ce înseamnă lucrul acesta?”, să le răspunzi: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată că voi lua toiagul de lemn al lui Iosif, care este în mâna lui Efraim și al semințiilor lui Israel care îi sunt tovarășe, le voi uni cu toiagul lui Iuda, și voi face un singur lemn, așa că vor fi una în mâna Mea. Toiegele de lemn pe care vei

scrie, să le ții astfel în mâna ta, sub ochii lor. Și să le spui: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor la care s-au dus, *îi voi strânge din toate părțile, și-i voi aduce înapoi în țara lor*. Voi face din ei un singur neam în țară, pe munții lui Israel; toți vor avea un singur împărat; și nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi împărțiți în două împărății. Nici nu se vor mai spurca prin idoli lor, cu urâciunile lor, *și cu toate fărădelegile lor*. Îi voi scoate din toate abaterile cu care au păcătuit și *îi voi curăța; ei vor fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul lor*. Robul Meu, David, va fi împărat peste ei; și *toți vor avea un singur Păstor; vor urma poruncile Mele, vor păzi legile Mele și le vor împlini*. Vor locui în țara pe care am dat-o robului Meu Iacov, și pe care au locuit-o și părinții voștri. Da, vor locui în ea, ei, copiii lor și copiii copiilor lor pe vecie; și Robul Meu, David va fi voievodul lor în veci”.

Ezechiel 37:15-25.

Acum observați în mod deosebit ce urmează:

„Voi încheia cu ei *un legământ de pace, care va fi un legământ veșnic* cu ei; *îi voi sădi și-i voi înmulți, și voi pune locașul Meu cel sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Locuința Mea va fi între ei. Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. (Comparați cu Apocalipsa 21:1-3) Și neamurile vor ști că Eu sunt Domnul, care sfințește pe Israel, când locașul Meu cel sfânt va fi pentru totdeauna în mijlocul lor.*” Versetele 26-28.

Judecățile lui Dumnezeu cu toate națiunile

Faptul că eliberarea lui Israel nu este doar o chestiune locală, este în mod limpede arătat de pedeapsa care a amenințat Babilonul în capitolul 25 din Ieremia. Dumnezeu Își propusese să aducă această pedeapsă la sfârșitul celor șaptezeci de ani de captivitate; dar, așa cum am văzut deja, Israel nu era pe deplin pregătit să fie strâns la acea vreme. Din acea zi până acum, mulți din poporul lui Dumnezeu sunt în Babilon, astfel încât Cuvântul vine în aceste ultime zile, ca și atunci, spunând: „Ieșiți din mijlocul lui, poporul Meu!”. Ieremia 51:45; Apocalipsa 18:4. Totuși, Dumnezeu a început pedepsirea Babilonului atunci, iar următoarele versete ne vor arăta că făgăduințele către Israel și amenințările cu pedepsirea asupritorilor lor privesc tot pământul:

„Așa mi-a vorbit Domnul Dumnezeu lui Israel: ‚Ia paharul acestei mâinii din mâna Mea și fă ca toate națiunile la care te trimit să-l bea. (Comparați cu Psalmul 75:8; Apocalipsa 14:9, 10). Vor bea, vor fi amețiți, vor înnebuni, din pricina săbiei pe care o voi trimite în mijlocul lor’. Atunci am luat paharul din mâna Domnului și am făcut ca toate națiunile la care m-a trimis Domnul să-l bea; și anume Ierusalimul, cetățile lui Iuda, și regii lor, căpeteniile lor, ca să ajungă o pustie, o uimire, un șuierat și un blestem, așa cum este astăzi; faraon, regele Egiptului, slujitorii lui și tot poporul lui; ... și toți regii din nord, de departe și de aproape, și *toate împărățiile lumii care sunt pe fața pământului*; și regele Șeșacului va bea după ei.

De aceea să le spui: ‚Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeu lui Israel: ‚Beți și îmbătați-vă, vărsați, *cădeți și nu vă mai ridicați*, din pricina săbiei pe care o voi trimite în mijlocul vostru. Și dacă vor refuza să ia paharul din mâna ta și să îl bea, să le spui: ‚Așa vorbește Domnul oștirilor: Veți bea cu siguranță. Căci iată, încep să aduc rău asupra cetății care se numește cu Numele Meu, iar voi să nu fiți pe deplin pedepsiți? Nu veți rămâne nepedepsiți; căci voi chema o sabie peste toți locuitorii pământului, spune Domnul oștirilor’. De aceea, profetește împotriva lor aceste cuvinte și spune-le: ‚Domnul va răzni din înalt și va face să se audă glasul Său din locuința Sa sfântă; va striga, așa cum strigă cei ce calcă strugurii, împotriva tuturor locuitorilor pământului. Un zgomot va ajunge până la capătul pământului, căci Domnul are o controversă cu națiunile, va intra la judecată cu orice făptură; pe cei răi îi va da săbiei’, spune Domnul. Așa vorbește Domnul oștirilor: ‚Iată, răul va merge din națiune în națiune și o mare furtună se va ridica de pe țarmurile pământului. Cei uciși ai Domnului vor fi în ziua aceea de la un capăt al pământului la altul; nu vor fi plânși, nici strânși, nici îngropați; ei vor fi un gunoi pe pământ. Gemeți, păstori, și plângeți; văitați-vă în cenușă, voi căpetenii ale turmei, căci zilele măcelului și ale nimicirii voastre s-au împlinit; veți cădea ca un vas plăcut. Păstorii nu vor avea unde să fugă, nici căpeteniile turmei unde să scape. Glasul strigătului păstorilor și șuieratul căpeteniilor turmei vor fi auzite; căci Domnul le-a distrus pășunea.” Ieremia 25:15-34 (KJV).

Timpul eliberării

Observați că acesta este timpul pedepsirii păstorilor falși, așa cum este profețit în Ezechiel 34, când Israel va fi strâns și un legământ de pace va fi făcut cu ei. Despre natura acestui legământ și despre timpul când va fi făcut, avem cea mai clară informație în cartea lui Ieremia, îndeosebi când citim în legătură cu pasajele deja citate. O schiță a două capitole va fi suficientă pentru a completa istoria în ceea ce privește studiul nostru.

Începem cu capitolul 30:

„Iată Cuvântul rostit lui Ieremia din partea Domnului: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: Scrie într-o carte toate cuvintele pe care ți le-am spus. Iată, vin zile, zice Domnul, când voi aduce înapoi prinșii de război ai poporului Meu Israel și Iuda, zice Domnul; îi voi aduce înapoi în țara pe care am dat-o părinților lor, și o vor stăpâni.” Versetele 1-3.

Aici suntem pe un teren familiar. Aceste versete marchează timpul când lucrurile despre care se va vorbi mai târziu vor avea loc – când Dumnezeu Își aduce poporul înapoi în țara lor. Continuăm:

„Iată însă cuvintele pe care le-a rostit Domnul asupra lui Israel și asupra lui Iuda. Așa vorbește Domnul: „Auzim strigăte de groază; e spaimă, nu este pace! Întrebați și vedeți dacă nu cumva naște vreun bărbat! Pentru ce văd pe toți bărbații cu mâinile pe coapse, ca o femeie la naștere? Pentru ce s-au îngălbenit toate fețele? Vai! Căci ziua aceea este mare; nici una n-a fost ca ea. Este o vreme de necaz pentru Iacov (timpul strâmtorării lui Iacov – KJV), dar Iacov va fi izbăvit din ea. În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, voi sfărâma jugul de pe grumazul lui, îi voi rupe legăturile, și străinii nu-l vor mai supune. Ci vor sluji Domnului Dumnezeului lor, și împăratului lor David, slujitorul Meu, pe care li-l voi scula.”” Versetele 4-9.

Comparați cu Daniel 12:1: „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte.” Cu toate că poporul lui Dumnezeu va fi eliberat în timpul strâmtorării care precede imediat venirea Domnului, astfel încât nu li se va întâmpla niciun rău și nicio plagă nu se va apropia de locuința lor (Psalmul 91), le este imposibil să privească și să vadă răsplătirea celor răi fără ca ei

înșiși să nu fie umpluți de teamă și tremur; căci nu este un lucru mărunț atunci când se ridică Domnul. De aceea, El spune:

„Nu te teme, robul Meu Iacov, zice Domnul; și nu te speria, Israele! Căci te voi izbăvi din țara cea depărtată, și îți voi izbăvi sămânța din țara în care este roabă; Iacov se va întoarce iarăși, va avea odihnă și liniște; și nu-l va mai tulbura nimeni. Căci Eu sunt cu tine, zice Domnul, ca să te izbăvesc; voi nimici pe toate neamurile printre care te-am risipit, dar pe tine nu te voi nimici; te voi pedepsi cu dreptate, nu pot să te las nepedepsit.” Ieremia 30:10, 11.

„Așa vorbește Domnul: ,Iată, aduc înapoi pe prinșii de război ai corturilor lui Iacov și Mi-e milă de locașurile lui; cetatea va fi zidită iarăși pe dealurile ei, și casa împărătească va fi locuită iarăși cum era. Din mijlocul lor se vor înălța mulțumiri și strigăte de bucurie; îi voi înmulți și nu se vor împutina; îi voi cinsti și nu vor fi disprețuiți. Fiii lui vor fi ca altădată, adunarea lui va rămânea înaintea Mea, și voi pedepsi pe toți asupritorii lui. Căpetenia lui va fi din mijlocul lui și stăpânitorul lui va ieși din mijlocul lui; îl voi apropia, și va veni la Mine; căci cine ar îndrăzni să se apropie din capul lui de Mine?’, zice Domnul. *„Voi veți fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeuul vostru.* Iată, furtuna Domnului, urgia izbucnește, se năpustește vijelia și cade peste capul celor răi! Mânia aprinsă a Domnului nu se va potoli, până ce va împlini și va înfăptui gândurile inimii Lui. Veți înțelege în totul lucrul acesta în cursul vremurilor (vă veți gândi la aceasta în zilele de pe urmă – KJV).” Versetele 18-24.

Răscumpărați din mormânt

„*În aceeași vreme*, spune Domnul, Eu voi fi Dumnezeuul tuturor familiilor lui Israel, și ei vor fi poporul Meu. Așa vorbește Domnul, poporul care a scăpat de sabie a găsit har în pustie, poporul Israel, când M-am dus să-i dau odihnă. Domnul mi s-a arătat din vechime, spunând: „Da, te-am iubit cu o iubire eternă; de aceea te-am atras cu bunătate iubitoare.” Ieremia 31:1-3 (KJV).

„Ascultați Cuvântul Domnului, voi, națiunilor și roștiți-l în insulele de departe, și spuneți: 'Cel care a risipit pe Israel îl va strânge și îl va păzi, cum face un păstor cu turma lui. Căci Domnul a răscumpărat pe Iacov, l-a răscumpărat din mâna celui care era mai puternic decât el. De aceea, vor veni și vor cânta pe înălțimea

Sionului, vor alerga împreună la bunătatea Domnului, pentru grâu, pentru vin, pentru ulei, pentru cei tineri ai turmei, iar sufletul lor va fi ca o grădină udată; nu vor mai suferi deloc.” Versetele 10-13 (KJV).

„Așa vorbește Domnul: ,Un țipăt se aude la Rama, plângeri și lacrimi amare; Rahela, își plânge copiii; și nu vrea să se mângâie, pentru copiii ei, căci nu mai sunt! Așa vorbește Domnul: ,Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacrimile din ochi; căci truda îți va fi răsplătită, zice Domnul; ei se vor întoarce iarăși din țara vrăjmașului. Este nădejde pentru urmașii tăi, zice Domnul, *copiii tăi se vor întoarce* în ținutul lor.” Versetele 15-17.

Aici avem un alt punct de reper sigur referitor la locul în care ne aflăm sau, mai degrabă, la timpul tratat în profeție. Știm că această profeție s-a împlinit parțial când Irod a ucis pruncii Betleemului. Matei 2:16-18. Dar Domnul spune celor ce plâng că cei pierduți se vor întoarce din țara vrăjmașului (vezi 1 Corinteni 15:26) în ținutul lor. Astfel, vedem din nou că numai prin învierea din morți se pune capăt captivității lui Israel și sunt strânși în țara lor; și observăm că timpul despre care citim acum în Ieremia este timpul când Dumnezeu aduce înapoi pe captivii poporului Său. Astfel, vorbind despre aceeași perioadă, profetul continuă:

“Iată, vin zile, zice Domnul, când voi însămânța casa lui Israel și casa lui Iuda cu o sămânță de oameni și o sămânță de dobitoace. Și cum am vegheat asupra lor, ca să-i smulg, să-i tai, să-i dărâm, să-i nimicesc și să le fac rău, tot așa voi veghea asupra lor ca să-i zidesc și să-i sădesc, zice Domnul. În zilele acelea nu se va mai zice: ,Părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au sterpezit dinții’. Ci fiecare va muri pentru nelegiuirea lui; oricărui om care va mânca aguridă, i se vor sterpezi dinții.” Versetele 27-30.

Noul legământ

Având în vedere legătura, nu poate fi nicio îndoială cu privire la timpul la care se face referire; este timpul pedepsirii celor răi și al răsplătirii celor neprihăniți; timpul când poporul lui Dumnezeu va fi pentru totdeauna eliberat din toată răutatea și asuprirea, și va fi așezat în țară, ca să o stăpânească toată veșnicia în pace și neprihănire. Astfel, vorbind încă despre același timp, profetul continuă:

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou; nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul. Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel; după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeuul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: ‚Cunoaște pe Domnul!’ Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor. Așa vorbește Domnul, care a făcut soarele să lumineze ziua, care a rânduit luna și stelele să lumineze noaptea, care întărește marea și face valurile ei să urle (care desparte marea când valurile ei mugesc – KJV), El, al cărui Nume este ‚Domnul oștirilor’: dacă vor înceta aceste legi dinaintea Mea, zice Domnul, și neamul lui Israel va înceta pe vecie să mai fie un neam înaintea Mea!’ Așa vorbește Domnul: ‚dacă cerurile sus pot fi măsurate și dacă temeliile pământului jos pot fi cercetate, atunci voi lepăda și Eu pe tot neamul lui Israel, pentru tot ce a făcut, zice Domnul’”. Ieremia 31:31-37.

Aici avem concluzia întregii chestiuni. Odată cu realizarea noului legământ, zilele exilului și ale captivității se încheie, iar poporul lui Dumnezeu locuiește în prezența Sa neacoperită pentru totdeauna. Acel legământ încă rămâne să fie făcut; totuși, prin credință vie, ne putem bucura de toate binecuvântările lui acum, la fel cum puterea învierii, prin care poporul lui Dumnezeu va fi așezat în țara lui în final, este puterea prin care ei sunt pregătiți pentru acea zi slăvită.

Vechiul și noul legământ

Este mult de când, în studiul acesta al făgăduințelor făcute lui Israel, am văzut de ce și în ce împrejurări a fost făcut vechiul legământ, când Israel a stat la poalele muntelui Sinai. Acela se numește primul sau vechiul legământ, nu pentru că nu a existat un legământ care să îl precedă, ci pentru că a fost primul făcut „cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda” – cu toată casa lui Israel, ca întreg. Legământul cu Avraam a fost făcut cu mai bine de patru sute de ani înainte, și a cuprins tot ceea ce poate Dumnezeu să ofere fiecărui om.

În virtutea aceluia legământ cu Avraam, confirmat de jurământul lui Dumnezeu, venim noi acum cu îndrăzneală la tronul harului și găsim o puternică mângâiere în încercările noastre. Evrei 6:13-20. Toți cei credincioși sunt copiii lui Avraam.

Dar Israelul din vechime s-a dovedit necredincios, a uitat sau a disprețuit legământul cel veșnic făcut cu Avraam. Ei au dorit să umble prin vedere, nu prin credință. S-au încrezut în ei înșiși mai mult decât în Dumnezeu. În fața testului, când Dumnezeu le-a amintit legământul Său făcut cu Avraam și, ca să fie de ajutor pentru credința lor în puterea făgăduinței Lui, le-a amintit ceea ce deja făcuse pentru ei, cu îngâmfare au luat asupra lor responsabilitatea propriei mântuirii și au intrat într-un legământ din care nu putea veni nimic în afară de robie și moarte. Totuși, Dumnezeu, care rămâne credincios, deși oamenii nu cred, a folosit chiar și acest lucru ca o lecție intuitivă, simbolică. Din umbră ei puteau învăța despre realitate; chiar și robia lor conținea profeția și făgăduința libertății.

Când se va intra în noul legământ

Dumnezeu nu Își lasă poporul acolo unde propria lor nebunie i-a dus. De aceea, a făgăduit un legământ nou. Nu pentru că ar fi lipsit ceva în legământul făcut cu Avraam, ci pentru că El voia să facă același legământ cu tot poporul lui Israel, *ca națiune*. Făgăduința noului legământ este încă valabilă, căci, prin jurământul lui Dumnezeu și prin propria Lui jertfă, Isus a fost făcut „garanția unui legământ mai bun”. Evrei 7:22 (KJV). La fel de sigur ca faptul că Isus a murit și a înviat din nou, și prin puterea acelei morți și învieri, este sigur că tot Israelul va fi strâns, iar legământul cel veșnic va fi stabilit cu ei – cu națiunea neprihănită care păzește adevărul. Legământul va fi făcut numai cu Israel, totuși nimeni nu este exclus, căci oricine vrea, poate să vină.

Când primul legământ a fost făcut cu tot Israelul, Dumnezeu a venit cu toți îngerii, trâmbița lui Dumnezeu a sunat și glasul Lui a cutremurat pământul în timp ce legea era rostită. La fel, când noul legământ va fi făcut, tot Israelul va fi prezent – nimeni nu va fi nestrâns – „Dumnezeul nostru va veni și nu va tăcea” (Psalmul 50:3); „Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu Se va pogori din cer” (1 Tesaloniceni 4:16), „în slava

Tatălui Său” „cu toți sfinții îngeri”. Matei 16:27; 25:31. Glasul Lui a cutremurat pământul; dar, de data aceasta, nu numai pământul se va cutremura, ci și cerul. Astfel, întregul univers va lua parte la această mare împlinire, iar Israelul lui Dumnezeu va fi astfel alipit „întregii familii din cer”. Prin crucea lui Hristos, prin „sângele legământului cel veșnic” tronul lui Dumnezeu este întărit; și ceea ce mântuiește pe cei pierduți ai pământului este garanția siguranței eterne a ființelor necăzute.

Stăpânirea dintâi, restaurată

Încă o lecție care trebuie menționată la încheiere este că noul legământ nu aduce nimic nou, cu excepția noului pământ, și acest pământ este cel care a existat de la început. Oamenii pentru care este făcut, vor fi fost deja înnoiți în Hristos. Stăpânirea dintâi va fi restaurată. De aceea, nimeni să nu se gândească să se scuze că nu păzește poruncile lui Dumnezeu, spunând că este sub noul legământ. Nu; dacă este în Hristos, atunci el este *în* (nu *sub*) legământul făcut cu Avraam și, ca un fiu al lui Avraam, ca moștenitor împreună cu Hristos, el are speranța în noul legământ, a cărui garanție este Hristos. Oricine nu se recunoaște pe sine ca fiind din familia lui Avraam, Isaac și Iacov, și în tovărășie cu Moise, David și profeții, nu are nicio bază de speranță în noul legământ. Și oricine se bucură în făgăduințele noului legământ, binecuvântări pe care Duhul Sfânt le face și acum reale, trebuie să își amintească faptul că, în virtutea noului legământ, Legea lui Dumnezeu este pusă în inimile noastre. Vechiul legământ nu a adus pe nimeni la ascultare de Legea aceasta, dar noul legământ o face universală, așa încât pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr. De aceea,

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Său nespus de mare!” „Căci de la El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile; a Lui să fie slava în veci.”

Amin.

- *The Present Truth*, 27 martie 1897

Cuprins:

Prefață

LEGĂMÂNTUL VEȘNIC

1. Solia Evangheliei 11

„Dorința tuturor neamurilor”..... Error! Bookmark not defined.
Puterea Evangheliei..... Error! Bookmark not defined.
Creație și răscumpărare Error! Bookmark not defined.
Taina lui Dumnezeu Error! Bookmark not defined.
Un rezumat..... Error! Bookmark not defined.

DOMENIUL DINTÂI DE STĂPÂNIRE

2. Stăpânirea răscumpărată..... Error! Bookmark not defined.

..... Error! Bookmark not defined.
Vremea refacerii..... Error! Bookmark not defined.
Cine sunt moștenitori?..... Error! Bookmark not defined.
Făgăduința venirii Lui Error! Bookmark not defined.
Marele punct culminant..... Error! Bookmark not defined.

CHEMAREA LUI AVRAAM

3.Făgăduința făcută lui Avraam .. Error! Bookmark not defined.

..... Error! Bookmark not defined.
Avraam și crucea..... Error! Bookmark not defined.
Sămânța..... Error! Bookmark not defined.
Țara Error! Bookmark not defined.

4. Zidirea unui altar Error! Bookmark not defined.

..... Error! Bookmark not defined.
Un exemplu pentru părinți..... Error! Bookmark not defined.
Avraam și Lot..... Error! Bookmark not defined.
Făgăduința repetată Error! Bookmark not defined.

Avraam și Melhisedec	Error! Bookmark not defined.
5. Încheierea unui legământ	Error! Bookmark not defined.
.....	Error! Bookmark not defined.
Rămâne să fie împlinit după înviere	Error! Bookmark not defined.
6. Firea împotriva Duhului.....	Error! Bookmark not defined.
.....	Error! Bookmark not defined.
Spiritual și literal	Error! Bookmark not defined.
7. Legământul sigilat (partea I)...	Error! Bookmark not defined.
.....	Error! Bookmark not defined.
Un nume nou.....	Error! Bookmark not defined.
.....	Error! Bookmark not defined.
.....	Error! Bookmark not defined.
Un legământ al neprihănirii.....	Error! Bookmark not defined.
O garanție a țării.....	Error! Bookmark not defined.
8. Legământul sigilat (partea a II-a).....	54
De ce semnul exterior?	56
9. Testul credinței.....	59
.....	59
Ispite.....	Error! Bookmark not defined.
Singurul fiu născut	62
Învierea și viața	63
Sacrificiu complet	64
Lucrarea credinței.....	64
Prietenul lui Dumnezeu.....	65
10. Făgăduința și jurământul	67
.....	67
Doar în Hristos.....	68
„Puternică îmbărbătare”	69
11. Făgăduința biruinței	72
.....	72

FĂGĂDUINȚA FĂCUTĂ LUI ISRAEL

12. O vedere generală.....	75
----------------------------	----

.....	75
Toți moștenitorii.....	Error! Bookmark not defined.
O cetate și o țară.....	Error! Bookmark not defined.
Isaac – o ilustrație.....	Error! Bookmark not defined.
Infidelitatea lui Esau.....	Error! Bookmark not defined.
13. Israel – un prinț al lui Dumnezeu.....	84
.....	84
Alegerea lui Dumnezeu.....	Error! Bookmark not defined.
Prima lecție a lui Iacov.....	Error! Bookmark not defined.
Aplicarea lecției.....	Error! Bookmark not defined.
Testul final.....	Error! Bookmark not defined.
Un nume nou.....	Error! Bookmark not defined.
Cine sunt israeliții?.....	Error! Bookmark not defined.
14. Israel în Egipt.....	94
.....	94
Ce semnifică Egiptul.....	Error! Bookmark not defined.
Idolatria egipteană.....	Error! Bookmark not defined.
Încă în robia egipteană.....	Error! Bookmark not defined.
Chemarea de a ieși din Egipt.....	Error! Bookmark not defined.
15. Timpul împlinirii făgăduinței.....	102
.....	102
16. Ocara lui Hristos.....	105
.....	105
Probleme legate de muncă și remediul lor.....	Error! Bookmark not defined.
17. Încredințarea unei însărcinări.....	112
.....	112
18. Predicarea Evangheliei în Egipt.....	117
.....	117
Evanghelia eliberării.....	Error! Bookmark not defined.
Predicând faraonului.....	Error! Bookmark not defined.
19. Cum s-a împietrit inima faraonului.....	122
.....	122
Scopul lui Dumnezeu cu faraon.....	Error! Bookmark not defined.
20. Salvați prin viață.....	126
.....	126
Primul Paște.....	127
Ultimul Paște.....	129
21. Eliberarea finală.....	Error! Bookmark not defined.
.....	Error! Bookmark not defined.
„A doua oară”.....	134
22. Cântecul eliberării.....	137

.....	137
23. Pâine din cer	142
.....	142
Testul.....	144
24. Viață de la Dumnezeu	148
.....	Error! Bookmark not defined.
Pâinea vie	149
25. Viață din Cuvânt	152
.....	Error! Bookmark not defined.
O lecție de egalitate	Error! Bookmark not defined.
26. Apă din Stâncă – apa vie.....	Error! Bookmark not defined.
defined.	
.....	Error! Bookmark not defined.
Prezență reală	Error! Bookmark not defined.
27. Învățăături intuitive... Error! Bookmark not defined.	Error! Bookmark not defined.
.....	Error! Bookmark not defined.
A recunoaște pe Dumnezeu	Error! Bookmark not defined.
Edenul aici jos.....	Error! Bookmark not defined.
Râuri de apă vie.....	Error! Bookmark not defined.
28. Intrarea Legii (partea I)	
Paralele.....	170
Slujba aducătoare de moarte.....	172
De ce a fost dată Legea	173
29. Intrarea Legii (partea a II-a).....	176
Al treilea capitol din Galateni.....	176
Blestemul legii	Error! Bookmark not defined.
Legământul nemodificat.....	180
De asemenea speranța noastră	181
Hristos, Mijlocitorul	184
30. Sinai și Calvar	1
.....	184
Stânca despicată	185
Ce a rostit Dumnezeu	186
31. Muntele Sinai și Muntele Sion.....	189
.....	189
Temelia guvernării lui Dumnezeu	191
32. Legămintele făgăduinței.....	195
.....	195
Diferența.....	198
De ce legământul de la Sinai?	199

Lecția de încredere	201
Compașiunea divină	203
33. Înelitoarea și umbra.....	204
.....	204
Umbra și realitate	205
Mărturia lui Dumnezeu în necredință.....	206
Ceea ce a fost abolit	207
34. Două legi	210
.....	210
Cum vine iertarea	212
Lipsa de valoare a vechiului legământ	214
Faptele excesului de zel.....	216
Rostul unei asemănări	216
35. Intrarea în țara făgăduită	218
.....	218
O moștenire a credinței	218
Traversarea Iordanului	219
În sfârșit liberi	220
Biruința credinței.....	221
36. Vanitate și înfrângere	225
.....	225
Nimeni în afara pericolului.....	225
Cauza înfrângerii	226
Înfrângerea nu este în planul lui Dumnezeu	227
Mijloacele de apărare	227
De ce au luptat ei.....	229
Executând judecata scrisă.....	229
Războiul nu este un succes.....	230
37. Israel – un popor misionar	232
.....	232
Efectul proclamării Evangheliei în Egipt	233
Râvna lui Dumnezeu pentru toți oamenii	234
Preoți ai lui Dumnezeu	234
Dovezi ale imparțialității lui Dumnezeu	236
Strânși într-o singură turmă	237
Israel trebuia separat.....	237
Israel – Biserica lui Hristos	239
Biserica, împărăția.....	240
Nu o teocrație	241
Nici un model pământesc	243
38. Odihna făgăduită (partea I)	245
Odihna lui Hristos	245

Odihna și moștenirea – inseparabile	246
Iosua amintește de credințioșia lui Dumnezeu	247
Odihna – asigurată numai prin credință.....	248
Lupta deja încheiată	249
Lecții din Psalmi	250
Cel puternic învins	251
39. Odihna făgăduită (partea a II-a).....	252
Care e poziția noastră?	252
Făgăduința Canaanului	253
O împărăție întinsă în toată lumea.....	254
Noul pământ.....	255
Cetatea pe care a așteptat-o Avraam.....	256
Locul în care cetatea va coborî.....	257
Restaurarea Israelului lui Dumnezeu.....	258
40. O altă zi (partea I)	260
Împărăția este a Domnului	260
Străini și călători în vremea lui David	261
Ierusalimul temporar înseamnă robie	262
„Astăzi”	263
Lucrarea și odihna lui Dumnezeu	265
Odihna în care a intrat Adam	266
41. O altă zi (partea a II-a)	268
Păstrând odihna	268
A mai rămas puțin din Eden	269
Ce semnifică semnul	269
Un dar pentru om	270
Ziua binecuvântată și omul binecuvântat	271
Crucea lui Hristos.....	272
Invitația lui Dumnezeu la păzirea Sabatului	273
O făgăduință glorioasă	274
42. Din nou în captivitate (partea I).....	275
Mai rău decât păgânii	276
Împărăția de nord	277
Credințioșia lui Dumnezeu	278
„Când au început să cânte”.....	280
43. Din nou în captivitate (partea a II-a).....	Error!
Bookmark not defined.	
Dacă ar fi ascultat de Dumnezeu	282

Făgăduințe ale restaurării care au fost respinse	283
Întotdeauna testul	283
Judecata pronunțată	284
Regele Babilonului – conducător în Ierusalim	285
Sfârșitul independenței lui Israel.	287
Stăpânirea temporară.....	287
De la Babilon la așezarea împărăției veșnice	287
44. Din nou în captivitate (partea a III-a)	290
Respingerea libertății.....	290
Sclavi ai păcatului	290
Ziditorii Babelului.....	291
Sfidându-L pe Dumnezeu.....	291
Prințul acestei lumi judecat	292
Scopul divin – distrugerea asupritorului.....	293
Mândria stăpânirii pământești	294
Ce înseamnă eliberarea din Babilon	294
Cei șaptezeci de ani împliniți	295
Lecția încă neînvățată.....	297
45. Timpul împlinirii făgăduinței, aproape	298
.....	298
Viziunea din Daniel 8.....	298
Interpretarea îngerului	299
O lungă perioadă profetică	300
Împărăția lui Dumnezeu luată de la poporul evreu.....	301
Ultima chemare din Babilon.....	301
Controversa lui Dumnezeu cu națiunile	302

STRÂNGEREA DIN NOU A LUI ISRAEL

46. Semințiile pierdute ale lui Israel	305
.....	305
Iuda și Israel	305
Caracter, nu naționalitate.....	306
Termeni biblici care îndepărtează distincțiile nefondate	306
Niciuna din seminții nu este „pierdută”.....	307
„Tot Israelul” reprezentat	308
Pe cine socotește Domnul ca israelit	309
47. Plinătatea Legământului veșnic	311
.....	Error! Bookmark not defined.
Istoria Evangheliei rezumată	311
„Iată Dumnezeuul vostru”	312

Oile pierdute sub apostazie.....	313
Strânse prin înviere.....	314
“Toată casa lui Israel”	315
Judecățile lui Dumnezeu cu toate națiunile	316
Timpul eliberării.....	317
Răscumpărați din mormânt	319
Noul legământ	320
Vechiul și noul legământ.....	321
Când se va intra în noul legământ	322
Prima stăpânire restaurată	323